

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Brorson, Hans Adolph.; forestillet af Hans Adolph Brorson.

Titel | Title:

Troens rare Klenodie, i nogle aandelige Sange

Udgivet år og sted | Publication time and place: Viborg, 1834

Fysiske størrelse | Physical extent:

[6], 564, [5] s.

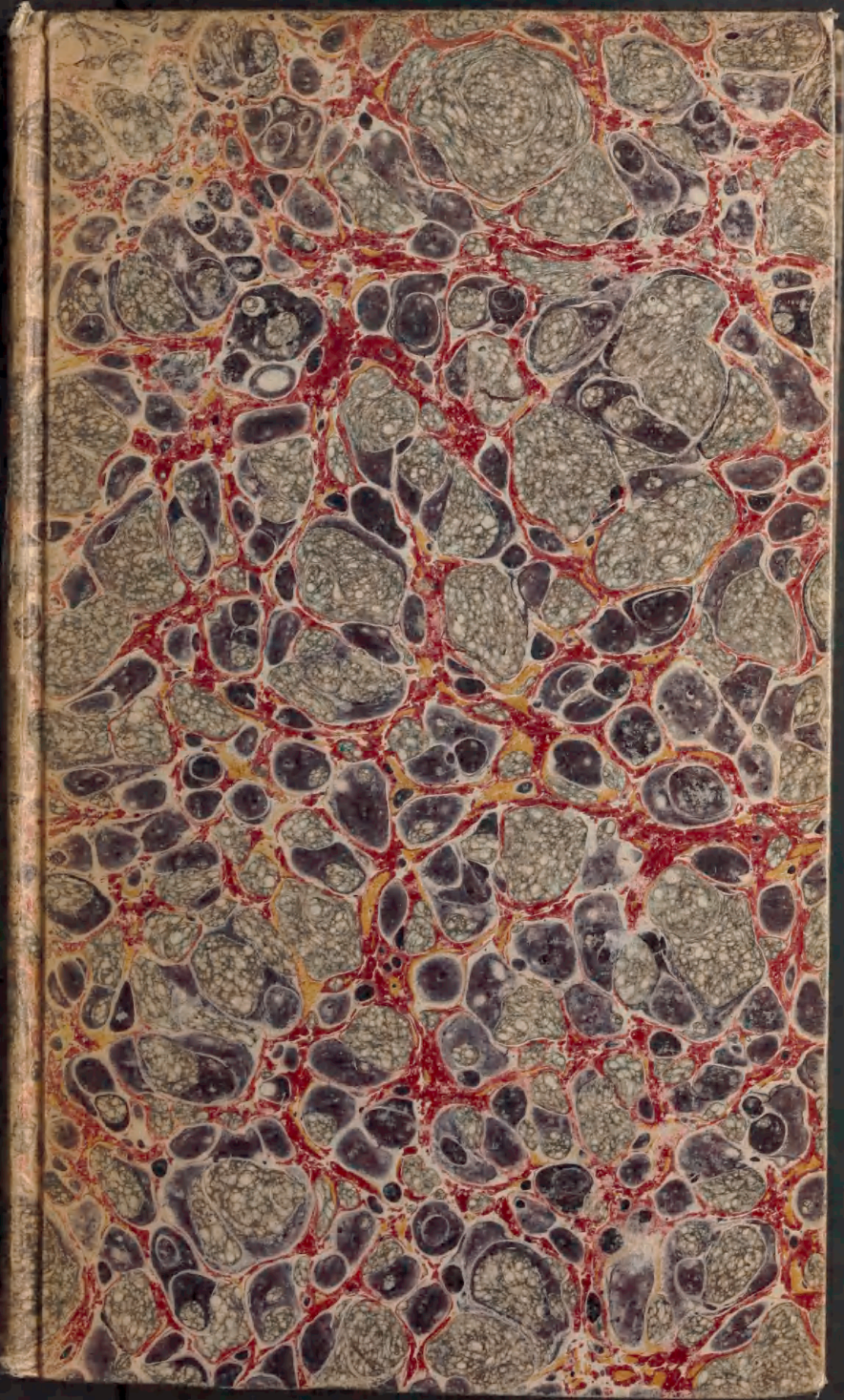
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

A. 240 8°

Viborg 1834

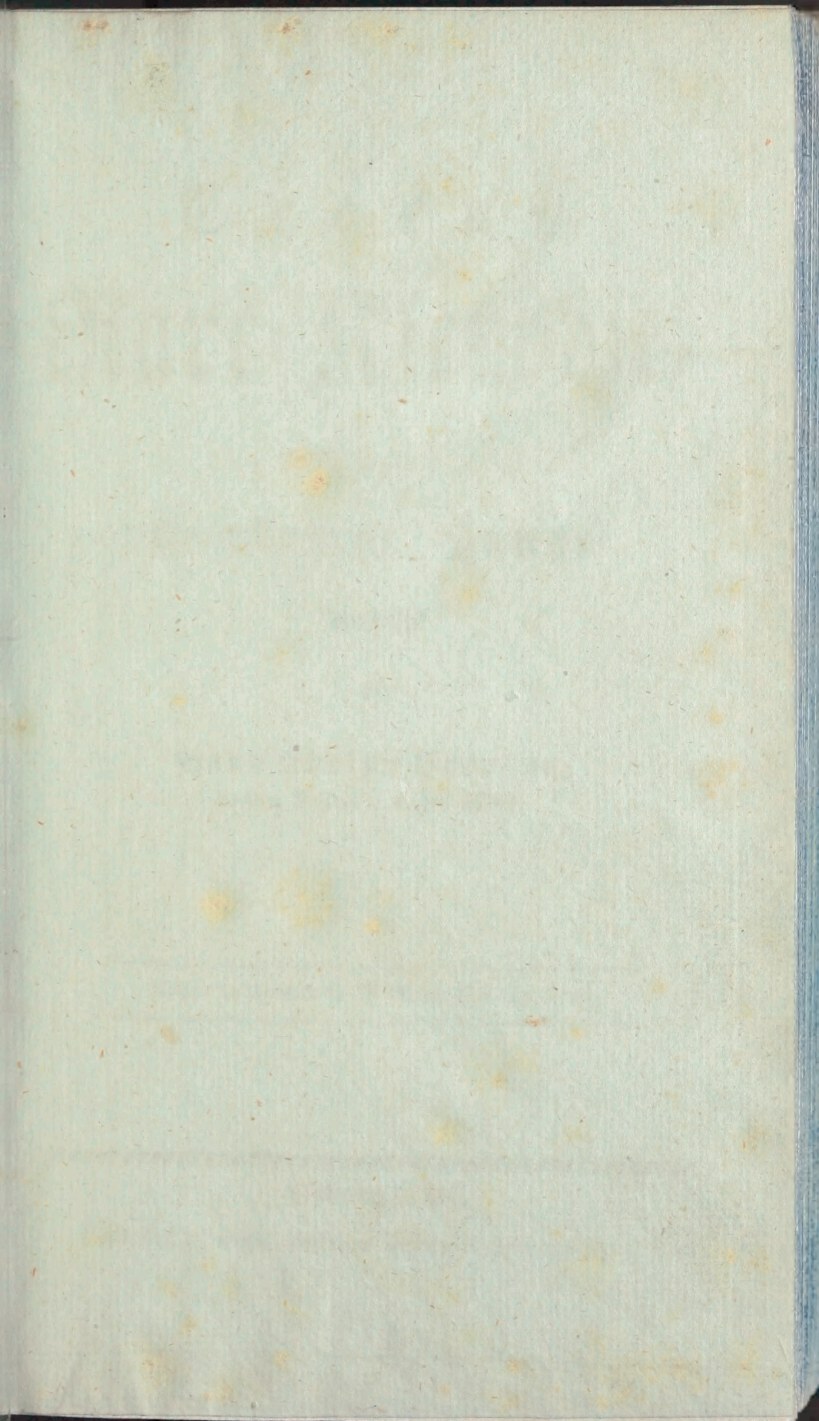
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 48°

1 1 04 0 8 05209 8

+ Rex

3 1 1 3

State Scientific

Scientific Survey

Index

State Scientific Survey

Index

State Scientific Survey

State Scientific Survey

Index

State Scientific Survey

T r o e n s
Kare Klenodie,

i nogle

Aandelige Sange

forestillet

af

Hans Adolph Brorson,
forhen Biskop i Ribe Stift.

Koster indbunden 4 Mark 12 Stilling Tegn.

~~~~~
Viborg 1834.

Bekostet af nogle christelige Venner i Syen og Jylland.

*****

10101

Handwritten title or header, possibly "BIBLIOTHECA REGIA" or similar, appearing as bleed-through from the reverse side.

Handwritten text, possibly a date or location, appearing as bleed-through.

Handwritten text, possibly a name or title, appearing as bleed-through.

Handwritten text, possibly a name, appearing as bleed-through.

Main body of handwritten text, appearing as bleed-through from the reverse side. It consists of several lines of text, some of which are partially obscured by horizontal lines.

Handwritten text at the bottom of the page, appearing as bleed-through.

Handwritten text at the very bottom of the page, appearing as bleed-through.

Troens rare Klenodie

bestaaer af 7 Dele.

Den første Deel.

Troens Frydefest.

Indeholdende

1	A	dvents = Psalmer, pag. 1 = 11. it. 506 = 512
2		Gule = Psalmer . . . . . 11 = 26
3		Rytaars = Psalmer . . . . . 26 = 37 it. 512
4		Psalmer paa Hellig tre Kongers Dag 37 = 40
5		—— ——— Mariae Krenselses Dag 41 = 48
6		Passions = Psalmer . . . . . 48 = 80. it. 515
7		Paa Mariae Bebudelses = Dag . . . . . 80 = 84
8		Paaskepsalmer . . . . . 84 = 101. it. 518
9		Himmelfarts = Psalmer . . . . . 101 = 107
10		Pintse = Psalmer . . . . . 107 = 123
11		Paa Sahannes den Døberes Dag 123
12		Mariae Besøgelses Dag 124
13		St. Mikkelsdag . . . . . 128 = 134.
14		Alle Helgens Dag 134

Den anden Deel

falder

Troens Grund,

bestaaende af to Parter.

Den første Part handler

1	Om	Guds Bøsen og Egenskaber	137 = 145
2	Om	Guds evige Raadeval og Forst.	146 = 151

(1)

3 Om

Et almindeligt Register

3	Om Skabelsen	151 = 158
4	Guds Forsyn	158 = 169
5	— Billede og Menneskets Glend.	170 = 184
6	— Venlighed og Kjærlighed	148 = 187 it. 520
7	Jesu Navne, Embeder og Stænder	188 = 202
8	Guds Kald	202 = 206
9	Døbsningen	206 = 209

Den anden Part af Troens Grund handler om

1	Salighedens Orden	210 = 212
2	Tgjensføddelsen	212 = 222
3	Omvendelsen	222 = 247
4	Troens Egenkab	247 = 257
5	Ketsfærdiggjørelsen	257 = 266

Den tredie Deel lærer

Troens Midler.

1	Guds Ord, Loven og Evangelium	266 = 281
2	Bønnen	281 = 288
3	Daaben	288 = 295
4	Altrens Sacramente	295 = 306

Den fjerde Deel viser

Troens Frugt.

1	En daglig Prøve	306 = 310
2	Hellig Frygt for Gud	310
3	Tillid paa Gud	313 = 319
	4 Be-	

over Psalmernes Indhold.

4	Begjærlighed og Længsel efter Gud	319
5	Kjerlighed til Gud	320 = 327
6	Den sande Wiisdom	327
7	Christi Efterfølgelse og Verdens Fornægtelse	329 = 342
8	Glæde i Gud	342 = 346
9	Taalmodighed	346 = 350
10	Hjertets Opofrelse til Gud	350 = 355
11	Hjertets Overladelse i Guds Willie	355 = 360 it. 523
12	Sjelens Røe og Hvile i Gud	360 = 365
13	Den almindelige og broderlige Kjerlighed	366 = 375
14	Kydsthed	375 = 381

Den femte Deel.

Troens Kamp og Seier

beskriver

1	Korsets Hemmelighed i Almindeligh.	381 = 400
2	Åandelig Strid	400 = 413
3	Høie åandelige Anfægtninger	413 = 423
4	Åandelig Åarvaagenhed	423 = 432
5	Bestandighed og Fremvert i Troen	432 = 444

Den sjette Deel.

Troens Herlighed

forestiller

1	De Troendes høie Ådelstak	444 = 464
2	Den åandelige Forening med Jesu	464 = 469
3	De Troendes forborgene Liv	479 = 484

Den

Den syvende Deel.
Troens Ende

afmaler

1	Dette Livs Forsængelighed	484
2	Døden og Opstandelsen	486 = 492
3	Den yderste Dom og Verdens Ende	492 = 496
4	Saligheden og det evige Liv	496 = 500
5	Den evige Fordømmelse	500 = 502
	Allersidst tillægges	
	En Morgen- og Aften- Psalm	503 = 506

I det lidet Tillæg

befindes nogle Psalmer om

1	Guds Lov og Priis	524 = 535
2	En Psalm mod den begyndte Lande= plage 1745	535
3	Døden	538

I det allersidste Tillæg

1	En Advents- Psalm	540
2	En Tule- Psalm	542 = 545
3	Passions- Psalmer	545 = 549
4	Om Gelaßenhed eller Hjertets Hen= givenhed i Guds Willie	549 = 551
5	Om Bestandigh. og Fremvert i Troen	551 = 555
6	Om det evige Liv og Salighed	555 = 559
7	En Beslutnings- Psalm	559 = 561
8	Om den Bodfærdige Synders Poe= nitentse	561

Den første Deel.

Troens Frydefest.

1. Advents-Psalmer.

Mel. Fryd dig, du Christi Brud.

Fryd dig! du Christi Brud, Her er et
Himmelbud, Som tydelig skal sige
Fra Gud i Himmerige, Dig skal han stærk
forkynde: Du har vor Herres Nde.

2. Fryd dig! du Jesu Brud, Hør Budet
noie ud, Han siger: vær fornøiet, Gud har
dig høit ophøiet, Guds Søn dig selv vil tage
Til Hustru, Brud og Mage.

3. Fryd dig! du Jesu Brud, Saa stor
en Herre, Gud, Saa vældig i sit Rige, Saa
herlig uden Lige, Og du, en fattig Qvinde
Skal saadan Brudgom finde.

4. Fryd dig! du Jesu Brud, Nu seer
det ikke ud, Som før i Edens Have, Der
alting

alting gif af Lave, Der Satan var din Lige,
Dg Helvede dit Rige.

5. Fryd dig! du Jesu Brud, Hvor er
den Regn og Slud Af Bredens grumme Tor-
den? Det klarer op paa Jorden; Thi Solen
af det Høie Dig vinker med sit Die.

6. Fryd dig! du Jesu Brud, Som seer
saa bange ud, Af Sorg for Synden trænges,
Dg efter Naaden længes, Du! du er just
den Datter, Som Gud saa herlig skatter.

7. Fryd dig! du Jesu Brud, Det haver
du forud, At Jesus og hans Fader Sig selv
tilbyde lader, Dg Aandens Fæstegaver Du
til Forsikring haver.

8. Fryd dig! du Jesu Brud, Er det din
Brudgoms Bud, Da tør du dig ei klage, At
du mod Nei skal tage, Gud selv sig jo frem-
byder, Trods den, der det fortrynder.

9. Fryd dig! du Jesu Brud, Men Sa-
tan spyt og sprud Saa længe dig behager,
Om disse Brudesager Imod dit Dnste stride,
Du faaer det dog at lide.

10. Fryd dig! du Jesu Brud, Af Træng-
sels Hytte ud! Er det nu Tid at klage I flige
Bryllupsdage? Tænk ei paa Verdens Jam-
mer, Men paa dit Brudeskammer.

11. Fryd dig! du Jesu Brud, Det er den
skarpest Lud I Satans glubste Die, Naar
du

du dig ret vil boie Til Jesu milde Hjerte, At glemme al din Smerte.

12. Fryd dig! du Jesu Brud, Mod Satans Lod og Krud, Hans Glavind, Skjold, og Vile, Du kan ad alting smile, Saa er han overvunden, Thi Jesus har ham bunden.

13. Fryd dig! du Jesu Brud, Naar der er Skrald og Skud Paa Sinai at høre, Det kan dig ikke røre, Den dig til Brud udvalgte, Han al din Gjeld betalte.

14. Fryd dig! du Jesu Brud, Dg siig at Lovens Bud Slet intet har at siige Mod Jesu Naades Rige: Siig at du er forlovet Med Lovens Lov og Hoved.

15. Fryd dig! du Jesu Brud, Dg gaf af Verden ud; I Verdens Lyst at hvege Med Duffetoi at lege, Din Stand det ei kan lide, Sæt Verden reent tilside.

16. Fryd dig! du Jesu Brud, Er du en Fadeflud I Verdens spotske Die, Din Jesus af det Høie Dig destomeer vil ynede, Det kan jeg dig forkynde.

17. Fryd dig! du Jesu Brud, Dg alle dem bebud, Som Naadens Trost begjære, At her er nok, og mere End de kan alle raade, Af Naade, Naade, Naade.

18. Fryd dig! du Jesu Brud, Naar det seer ilde ud, Jo meer du Glæde savner,

Jo

Jo meer dig Jesus favner, Hver Taar du
her udgyder, Dig tusind Kys betyder.

19. Fryd dig! du Jesu Brud, Naar du
gaaer ind og ud, Dg vil dig nogen spørge,
Hvorfor du ei vil forge? Saa sig, at du
kun vanter I idel Bryllups = Tanker.

20. Fryd dig! du Jesu Brud, Saa fryd
der sig din Gud, Naar du er vel tilmode
Bed Naadens store Gode, Som sig en Brude-
gom glæder Ved Brudens milde Sæder.

21. Fryd dig! du Jesu Brud, Guds
Engle selv gaae ud, At see den Dydens Kjær-
ne, Som Jesus seer saa gjerne, Dg ønsker
dig til Lykke Udi dit Brude = Smykke.

22. Fryd dig! du Jesu Brud, Dg smyk
dig mod din Gud, Din Brudgom dig vil
hente, Hver Time kan du vente, At du faaer
Bud at træde Til Himlens Bryllups = Glæde.

23. Fryd dig! du Jesu Brud, Dg Tak
for dette Bud, At hver en Blode = Draabe
Kan takke, synge, raabe: Hosanna, Priis
og Ære, Min søde Gud skal være.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

Eller: Jeg raaber fast, o Herre.

Op! op! mit arme Hjerte Fra al din
Nød og Trang, Bryd gennem al den
Smerte, Som holder dig i Evang, Hvad vil
du

du mere flage? Din Hjelp og Trøst er nær, Nu ender sig din Plage, Din Konge kommer der,

2. Din Konge, som saa noie Har talt din Suk og Graad, Dg for dit vaade Die Beed mange gode Raad, Din Konge som saa kjerlig Din Sjæl i Møde gaaer, Dg viser dig, hvor herlig En Seiersfrands du faaer.

3. Din Konge Satan truer, Dg gjer ham taus og ræd, Alt det, hvorfor du gruer, Frygt, Uro og Fortred, Har Jesus vidst at dæmpe, Dertil den bittere Død, Han maatte for dig kæmpe, Da fandt han selv din Nød.

4. Den Bangheds Nød og Smerte, Som han i Sjelen fandt, Den Angest, som hans Hjerte Med Hjelved-Pine bandt, Den Kamp, han maatte lide, Den Tid han svædte Blod, Forandrer al din Dvide Til Glæde, som en Flod.

5. Luf op da dine Porte, Dg byd ham kjerlig ind, Lad Trængsel blive borte Af dit forknuste Sind, Klag ham, hvor haardt bebunden Du her i Verden gaaer, Saa har du Salve funden Mod dine Sjele-Saar.

6. Naar Svaghed dig begynder At gribe an med Magt, Mærk, alle dine Synder Paa Jesu Ryg er lagt, Naar Satan dig forstræffer

fer Med dine Feil og Brøst, Hans Bærdstyld
dig bedækker Til Sjælens største Lyst.

7. Han vil, som Konge stride Dg jage
Fjenden ud, Dg vil du mere vide, Du er
hans egen Brud, Du er af ham udkaaret,
O hvilken Kjerlighed! Dg derfor blev han
saaret Til Døden, som man veed.

8. Din Konge fattig rider Paa Afsenin-
den frem, Sagtmodig alle Tider, Mild,
venlig, angenem, Nu kommer han at give
Dig Kys og Favnetag, I Himlen skal der
blive En prægtig Bryllupsdag.

9. Din Konge overmaade Af Ansigt mild
og stion, Saa fuld af Hjelp og Raade, Guds
egen Lyst og Son, Hans Billede og Glæde,
Hans Hjertes egen Skat, Han vil paa
Brudesæde Dig hos sig have sat.

10. Min Konge kommer, træder Med
Glæde ham imod, Udbreder eders Klæder
Dg Valmer for hans Fod, Begynder Fry-
desange, Der er han! jeg gaaer ud, Vel-
kommen tusind Gange Min Konge! til
din Brud.

11. Min Konge kom! velkommen! O
hvilken Fryd og Lyst, Jeg har dig alt fornum-
men, Min Jesu, i mit Bryst, Din Biin er sød
at smage, Dit Kys er Honningmad, Nu
veed jeg ingen Plage, Nu er mit Hjerte glad.
Op!

Op! thi Dagen nu frembryder, Som den
gandste Verden fryder, Op! thi Naas-
dens gyldne Nar Frem med Lys og Glæ-
de gaaer, Som de Gamle før saa saare
Bentede med Længsels Taare. Halleluja,
Halleluja.

2. Tiden nu til os fremiler, Hvorved
Zions Datter smiler, Da hun lystig sig
beteer, Før hun ham i Kjødet seer, Som
er hendes Mand og Herre, Skjont ham
kjende saae desværre. Hall. Hall.

3. Den, som mange Majestæter, From-
me Fædre og Propheter, Har tilforne vil-
det see, Og det dog ei kunde stee, Han
til os saa kjerlig kommer, O! en yndig Naas-
des Sommer. Hall. Hall.

4. Den, som Abraham var lovet, Me-
nighedens Liv og Hoved, Jakobs Krone,
Soel og Lyst, Alle Folkes Fryd og Trost,
Fandt sig hos os ind omsider, Sagtelig til
Zion rider. Hall. Hall.

5. Her er den, som vil fuldføre, Hvad
hans Fader bød at gjøre, Han vil gjøre Sa-
gen god Med sit dyrebare Blod, Puint, for-
agtet, ilde saaret, Sogte det, som var for-
loret. Hall. Hall.

6. Han som borgen vilde møde, Sig
for dig at lade døde, For at slaae med
Naas-

Naadens Lugt Vor Forbandelse paa Flugt,
 Lod han sig for os forskrive, En forbandet
 Ting at blive. Hall. Hall.

7. Nu maa Skyggen bort sig vende, Dg
 det Billed = Bærf faae Ende, Hvad skal Blod
 og Alteret? Seer! han alting er i eet, Hvad
 har Dagtens Ark at sige? Her er Naadens
 rette Rige. Hall. Hall.

8. Hvem vil Naadestolen favne? Hvad
 kan Templets Sæffel gavne? Rogværk, Lam-
 pe, Lovekar, Lam, som ubesmített var, Den
 Figur og Bæsen svinder, Alting nu sin Ende
 finder. Hall. Hall.

9. Moses Rige nu ophører, Christi
 Friheds Land os fører, Borte er den Træl-
 doms Frygt, Hvo Guds Naade ret har
 søgt, Kan sig til vor Goel fryde, Børnefri-
 heds Stand at nyde. Hall. Hall.

10 Nu er Forhæng senderreven, Dg en
 Indgang aabnet bleven, I Guds Hellig-
 dom at gaae, For ham uden Frygt at
 staae, Den, som Verdens Lys er bleven,
 Nattens Mørkthed har fordreven. Hall.
 Hall.

11. Derfor, Zion, op at sjunge, Dg
 velsigne denne Konge, Giv ham Mund og
 Hjerte til, Du er Brud, med dig han vil
 Riget

Riget dele, lad dig føre Ham til Dffer,
lad dig høre: Halleluja, Halleluja.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

Eller: Jeg vil nu Herren love.

Hvorledes skal jeg møde, Og favne dig
min Skat? Du slyenne Morgenrøde,
Mod al min Zammers Nat, Min Jesu
siig, hvorledes Mit arme Hjerte skal Op-
smykket, og beredes Dig til en Brudesal.

2. Din Zion Palmer svinger Til evig
Seierstegn, Og Frydens Tone flinger I
Naadens blide Egn, Mit Hjerte dig til Være
Skal grønnes som en Skov, Og alt mit Liv
skal være Din Kjærlighed til Lov.

3. Hvor har du milde Hjerte Dog ingen
Møje spart, Alt dæmpe al den Smerte,
Som klemte mig saa hart, Da jeg i Mærk-
heds Sæde Og Satans Rige sad, Da kom
du selv, min Glæde, Og gjorde mig saa glad.

4. Jeg laae i Baand og Fængsel, Du
førde mig herud, Jeg stod i Spot og Træng-
sel, Da tog du mig til Brud, For mig at
faae ophøiet, Du bar min Skam og Brøst,
Hvad du saa tungt har pløiet, Er mig
en evig Høst.

5. Si andet fra dit Rige Har draget
dig herved, End din den uden lige Grund-
løse

løse Kjerlighed, Hvormed du vilde spænde
 Al Verden til dit Bryst, Og hendes Jam-
 mer vende Til Herlighed og Lyst.

6. Kom, bange Sjel, at skrive Dig det
 i Hjertet ind, Lad denne Glæde drive Tjen-
 nem Sjel og Sind, At Hjelpen er tilstæde,
 At Jesus selv er her, Han vil dig trøste,
 glæde, Og altid have fjer.

7. Du tør ei heller flage, At du ham ei
 skal faae, Han kommer selv at tage Dig ud
 af Jammers Braa, Han kommer selv, han
 kommer, At dæmpe al din Bee, Og gjør
 en liflig Sommer Af al din Trængsels Sne.

8. Du tør dig ei forstrække For dine
 Synder stort, Nei, Jesus vil tildække Hvad
 du har ilde gjort, Han kommer fuld af
 Naade, Til arme Syndres Trøst, At dæm-
 pe deres Baade, Som føle deres Brøst.

9. Lad dig kun ikke true Af Satans List
 og Mord, Din Jesus kan ham kue, Det
 koster kun eet Ord, Han gaaer med dig i
 Striden Med Kongemagt og Mod, Al
 Magt mod ham er liden, Og daaner for
 hans Fod.

10. Han kommer, og vil dømme, At give
 hver sin Deel, De Dnde Svovlestrømme, De
 Gode Himlen heel. Ach kom, vor Soel og
 Glæde, Kom! hent din lille Flok Til Him-
 lens

lens Brudesæde, Saa er der kommen
 nok.

Jule-Psalmer.

I.

Saa lader os gaae over til Bethlehems.

Luc. 2. V. 15.

Mel. Hjærtelig mig nu længes.

Bort! Verdens Juleglæde Af hvert et
 Huus og Sind, Hver følge nu og træ-
 de Til Barnet Jesum ind, Bort syndig
 Legestue! Vi vil i Stalden gaae, I Bethle-
 hem at skue Vor Jesu Hvillevraa.

2. Bort Syndens Ratterveie, Som man
 tilforne gif! Hver hjælpe at udfeie Den
 gamle Julestik, At dandse og at stime I
 Verdens syndig Tid, Hvor kunde det sig
 rime Med Jesu Fødselstid?

3. Hvor kunde nogen mene, Som har
 naturlig Sands, At vi vor Gud kan tjene
 Med syndig Drik og Dands? Skal Julefe-
 sten være Til Jesu Lov og Priis, Saa lad
 ham faae sin Vre Paa løvlig Christenviis.

4. Det er: andægtig være I daglig
 Bøn og Bod, Ham frydelig at ære Af
 ganske Hjerterod, Hans Ord at overveie,
 At spege Kjødets Lyst, Hans svage Lem-
 mer pleie Med villig Hjelp og Trost.

5. Hver-

5. Hverandre at formane Til Fyrighed og Flid Paa Livets trange Bane I Naadens korte Tid, For alting vel betænke, At Gud i Ewighed Sin Søn har vildet skjænke Til os paa Jorden ned.

6. Hvo det vil trolig gjøre, Saaer neppe Tid engang Om Juleleeg at høre, For idel Bøn og Sang, Han sætter plat tilside Al Verdens Lyst og Pragt, Og kun af ham vil vide, Som blev i Stalden lagt.

7. Saa lad dig derfor raade, Mitt elste Menighed! At skjønne paa den Naade, Som Gud os har beteed, Hverandre at formane Til Hjertens Bøn og Bod, At denne stemme Bane Kan rykkes op med Rod.

8. Vel an, vi vil os samle I Jesu Christi Navn, De Unge med de Gamle Skal løbe ham i Favn; Han er vor Julegave, Vor Glæde, Lyst og Liv, I ham vi og vil have Vor Juletidssfordriv.

9. O Jesu! dig at finde Er vores fulde Agt; Ach! giv os ret iinde At gaae med samled Magt, Din Krybbe at beringe Med Hjertens Tak og Roe, At Psalmerne kan klinge I hver Mand's Huus og Boe.

II.

Alle være Gud i det høieste, og Fred paa Jorden,

Jorden, i Menneskene en Velbehagelighed. Luc.
2 V. 14.

Mel. Et lidet Barn saa lystelig.

J denne søde Juletid, Bør man sig at
forneie, Og bruge al sin Konst og Flid,
Guds Naade at ophoie, Bed den, som er i
Krybben lagt, Vi vil af ganske Sjelemagt,
I Aanden os forlyste, Din Lov skal høres,
Frelsermand, Saa vidt og bredt i Verdens
Land, At Jorden den skal ryste.

2. En liden Søn af Davids Rod, Som er
og Gud tillige, For Verdens Synders Skyld
forlod Sit søde Himmerige, Det var ham svart
at tænke paa, At Verden skulde undergaae,
Det skar ham i hans Hjerte, I saadan Hjer-
tens Kjerlighed, Han kom til os paa Jorden
ned, At lindre vores Smerte.

3. Bør Tak vi vil frembære da, Endstjønt
den er kun ringe, Hosanna og Halleluja,
Skal alle vegne klinge; Guds Arf er kommen
i vor Leir! Thi synge vi om Fryd og Seir,
Mens Hjertet sig kan røre, Vi synge om den
søde Fred, At Helvede skal stjelve ved, Bør
Julesang at høre.

4. Gud er nu ikke længer vred, Det kan
vi deraf vide, At han har sendt sin Søn her
ned, For Verdens Synd at lide, Det vor-
de vidt og bredt bekjendt! At Gud sin Søn

for os har sendt Til Jammer, Vee og Waade,
Hvo vilde da ei være fro, Dg lade al sin Sorg
beroe Paa Jesu søde Naade?

5. Som Natten aldrig er saa sort, Den
jo for Solen svinder, Saa farer al min Rum-
mer bort, Naar jeg mig ret besinder: At
Gud saa Hjertens inderlig Af Evighed har
elstet mig, Dg er min Broder vorden, Jeg
aldrig glemmer disse Ord, Som klingede i
Englekor: Nu er her Fred paa Jorden!

6. Dg blandes end min Frydesang Med
Graad og dybe Sukke, Saa skal dog Korsets
haarde Evang Mig aldrig Munden lukke;
Naar Hjertet sidder meest beflemt, Da bli-
ver Frydens Harpe stemt, At den kan bedre
klinge, Dg knuste Hjerter føle best, Hvad den-
ne store Frydefest For Glæde har at bringe.

7. Halleluja, vor Strid er endt, Hvo vil-
de mere klage? Hvo vilde mere gaae be-
spendte i disse Frydedage? Syng høit i Skye,
Guds Kirkesflok: Halleluja, nu har jeg nok,
Den Fryd har ingen Lige, Halleluja Halle-
luja, Guds Søn er min, jeg vil herfra Med
ham til Himmerige.

J skal finde et spædt Barn soobt liggende i Krybben. Luc:
2 V. 12.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.
Mit Hjerte altid vanke J Jesu Fode-
rum

rum, Did samles mine Tanker, I deres Hovedsum. Der er min Længsel hjemme, Der har min Troe sin Skat, Jeg kan dig aldrig glemme, Du søde Julenat.

2. Du mørke Stald skal være Mit Hjertes Frydeslot, Der kan jeg daglig lære, At glemme Verdens Spot, Der kan jeg best befinde, Svori min Roes bestaaer, Naar Jesu Kryb- bes Minde Mig ret til Hjerter gaær.

3. Men, ach! hvad skal jeg sige, Naar jeg vil tænke paa, At Gud af Himmerige I Stalden ligge maa, At Himlens Fryd og Ære, Guds væsentlige Ord, Skal saa foragtet være Paa denne slemme Jord.

4. En Perle, der forgjettes, Saa nøie ledes op, Den blanke Demant sættes I gyl- den Krones Top: Man kaster ei en Drue Blant tørre Grene ned: Skal jeg min Gud da skue I saadan Udselhed.

5. Hvi skulde Herresale Ei for dig pyn- tet staae? (Du havde at befale, I hvor du pegte paa,) Hvi lod du dig ei søbe I Lysen som et Baand, Og Jordens Konger løbe, At kyssse paa din Haand!

6. Hvi lod du ei udspende En Himmel til din Telt, Og Stjernefakler brænde? O sto- re Himmelhelt! Hvi lod sig ei tilshyne En mægtig

mægtig Englevagt, Som dig i Silkedyne
Saa prægtig burde lagt?

7. Neil! Jesus faaer sit Leie I denne
gode Juul, Hvor Betlere de pleie, At læg-
ge sig i Skjul, Det var og ei hans eget,
Det Høe, hvori han laae, Han havde ei
saa meget, Han kunde ligge paa.

8. Den Sag kan ei begribes, At Jesus
Gud og Mand, Saa meget haardt indkni-
bes I Verdens Jammerstand, Han, som
med Guddoms Bælde Al Verden domme
vil, Ei har det, han kan helde Sit arme
Hoved til.

9. En Spurre har sin Rede, og sikre
Hvileboe, En Svale eiter lede Om Natte-
lye og Roe, En Løve veed sin Hule, Hvor
han sin Roe kan faae; Skal da min Gud
sig skjule, I andres Stald og Straae?

10. Ach! kom! jeg vil oplukke Mit Hjerte,
Siel og Sind Med tusind Længselsfulke,
Kom Jesu, dog herind! Det er ei frem-
med Bolig, Du har det selv jo kjøbt, Saa
skal du blive trolig Udi mit Hjerte søbt.

11. Jeg vil med Palmegrene Dit Hvile-
sted bestroe, Min Brudgom, dig allene Jeg
leve vil og doe. Kom! lad min Siel erlange
Sin rette Dvægestund, At kysse tusind'
Gange Din søde Rosenmund.

Deene er Dommen, at Lyset er kommen i Verden, og Mens
 nekene elskede mere Mørket end Lyset; thi deres
 Gjerninger vare onde. Joh. 3. v. 19.

Mel. Nu vel an vær frist til Mode.

Hvordan takke vi vor Herre, For han
 gav sin Søn her ned? Mange skjønne
 lidt, desverre! Paa saa stor en Kjærlighed,
 Deres onde Syndelyst Dække de med Naadens
 Trøst, Vil af Jesu intet lære, Dg dog
 sande Christne være.

2. Vist nok, ingen skal fordømmes, Naar
 man paa sin Jesum troer, Naadens Kilde
 aldrig tømmes, Naaden er og bliver stor;
 Men det er en affagt Dom: Siden Jesus
 til os kom, Skal man sig fra Synden vende,
 Eller ogsaa evig brænde.

3. At du vil i dine Lyster Fare fort, som
 du er van, Dg dig dog ved Jesum trøster,
 Gaaer i Evighed ei an: Kjere Hjerte, eet
 af toe, Enten udi Bøn og Troe Syndens
 Bei at flye og hade, Eller lide Sjelestade.

4. Lyset er i Verden kommen, Beed du
 ogsaa, at du troer? Har du nogen Tid for-
 nommen, At din Jesus i dig boer? Har hans
 Naades Straalers Kraft I din Sjel sin
 Virkning havt? Kan du i dit Hjerte finde,
 At der er et Lys derinde?

5. Hvor

5. Hvordan gaaer man dog og drømmer
 Udi saadan vigtig Sag, Dg i Sikkerhed for-
 sommer Naadens dyrebare Dag? Sagen
 burde vides vist, Mens der end er Bedrings-
 frist, Ewig Ewighedens Tanke Bør jo vore
 Sandser sanke.

6. Bort du Syndens fæle Taage, Sa-
 tans helvedsorte Magt! Det er Tid engang
 at vaage, Dg at passe paa sin Bagt; Det
 er Tid at sandse vel, Dg at sørge for sin
 Siel, Det er Tid at forekomme Herrens
 grumme Brede's Domme.

7. Gud, som Lyset lod opflare Udi Na-
 dens blide Aar, Vil og ingenlunde svare
 Den, som samme Lys forsmaaer; Vil du
 vende Ryggen til, Gud dig fra sig støde vil,
 Vil man ikke Lyset kjende, Skal man sig paa
 Lyset brænde.

8. Lad din Naades Glands oprinde,
 Gode Jesu, at jeg maa Derved altid Veien
 finde, Som jeg bør at vandre paa Bær min
 Formand at jeg ei kommer paa den brede
 Bei, Eller fra dit Fodspor viger, Før jeg
 ind i Himlen stiger.

Mel. Fryd dig du Christi Brud.

Frist op! endnu en Gang, Vi vil med
 Bøn og Sang I Aanden os forene, At
 synge

synge, hvad vi mene: Vor Rigdom, Lyst og
 Ære Skal Jesus ene være.

2. Gaf forrigfulde Sind, Gaf med i
 Stalden ind, Gud vil sin Søn dig skjenke,
 Hvor kan du dig da krænte? Vor Rigdom,
 Lyst og Ære Skal Jesus ene være.

3. Du Stolte, bøj dig ned I Hjertens
 Nidmyghed, Besee de ringe Sager, Som
 Gud til takke tager: Vor Rigdom, Lyst og
 Ære Skal Jesus ene være.

4. Du Gjerrige, Din Skat Blev født
 paa Zulenat, Lad Rigdom dig ei blinde, Men
 see du ham kan finde: Vor Rigdom, Lyst og
 Ære Skal Jesus ene være.

5. Bellystige, du maae I Stalden ogsaa
 gaae, Bort onde Lysters Brynde, Besee din
 Jesu Nde: Vor Rigdom, Lyst og Ære
 Skal Jesus ene være.

6. Du Arme, syng og sng: D jeg er
 meer end riig! Jeg har i Stalden funden
 Min Skat i Pjalter bunden: Vor Rigdom,
 Lyst og Ære Skal Jesus ene være.

7. Du Rige, tænk dig om Ved Jesu
 Fattigdom, See til du ei forglemmer Din
 Frelser's arme Lemmer: Vor Rigdom, Lyst
 og Ære Skal Jesus ene være.

8. I Gamle, lister hen Til Eder's Siele-
 ven, Gaaer ogsaa med I Unge, Af Hjer-
 tens

tens Grund at sjunge: Vor Rigdom, Lyst og Vre Skal Jesus ene være.

9. Hvert Egtepar især Ved denne Frydefærd De linge Bei skal vise, Guds Kjerlighed at prise: Vor Rigdom, Lyst og Vre Skal Jesus ene være.

10. Og i velsigned' Smaae Skal ei tilbage staae, I Herrens Huus og hjemme Dpløfter Eders Stemme: Vor Rigdom, Lyst og Vre Skal Jesus ene være.

11. Saa skal ei Korsets Evang, Ei Døden selv en Gang Os fra vor Jesus rive, Men det skal derved blive: Vor Rigdom, Lyst og Vre Skal Jesus ene være.

Jeg er en Rose i Saron. Soyf. 2. v. 1.

Mel. Med Sorgen og Klagen ic.

Den yndigste Rose er funden Blandt stiveste Torne oprunden, Vor Jesus den deiligste Pøde Blandt syndige Menneſter grode.

2. Alt siden vi tabte den Vre, Guds Billedes Frugter at bære, Var Verden forvildet og ede, Vi alle i Synden bortdøde.

3. Som Tidſler ei mere kan due, End faſtes i brændende Lue, Saa tjente ei Verden til andet, End vorde ved Jlden forbandet.

4. Da

4. Da lod Gud en Rose opskyde, Dg
Gæden omsider frembryde, At rense og gan-
ste forsøde Vor Bertes fordærvede Grøde.

5. Saa blomstrer Guds Kirke med Vre,
Dg yndige Frugter kan bære, Thi Jesus
dens Grøde opliver, Dg Bædste i Berterne
giver.

6. Al Verden nu burde sig fryde, Med
Psalmer mangfoldig udbryde, Wien mangen
har aldrig fornommen, At Rosen i Verden
er kommen.

7. Forhærdede Tidselgemytter, Saa stive
som Torne og Stetter, Hvi holde i Eder saa
ranke I Stolthed's fordærvede Tanke.

8. Ach søger de nedrige Steder, I Sto-
vet for Frelseren græder, Saa faae i vor
Jesum i Tale, Thi Roserne vore i Dale.

9. Nu Jesu du stedse skal være Mit Smyk-
ke, min Rose og Vre, Du ganste mit Hjerte
betager, Din Godhed jeg finder og smager.

10. Min Rose mig smykker og pryder Min
Rose mig glæder og fryder; de giftige Lyster
han døder, og Korsen saa liflig forsøder.

11. Lad Verden mig alting betage, Lad
Tornene rive og nage, Lad Hjertet kun daa-
ne og briste, Min Rose jeg aldrig vil miste.

En liden Psalme for Børnene.

Save I aldrig læst, at af de Umyndiges og Diendes Mund
skal du berede en Lov. Matth. 21. v. 16.

Niel.

Mel. Ach levende Gud jeg bekjender for.

Eller og: Jesu søde Sukommelse.

Her kommer dine arme Smaae, O Jesu i
din Stald at gaae, Dplys enhver i Siel
og Sind, At finde Veien til dig ind.

2. Vi løbe dig med Sang imod, Dg kysse
Støvet for din Fod, O salig Stund! o søde
Nat! Da du blev født vor Sjelestat.

3. Velkommen fra din Himmelsal, Til
denne Verdens Grædedal, Hvor man dig
intet andet bød End Stald og Krybbe, Kors
og Død.

4. Al Verden stod i Satans Pagt, Da
brød vor Jesus frem med Magt, Dg rev os
ud med blodig Haand Af alle vore Fjenders
Haand.

5. Men, Jesu, ach! hvor gaaer det til, At
dog saa faa betænke vil Den synderlige Kjer-
lighed, Der drog dig til vor Jammer ned.

6. Saa drag os ganste til dig hen, O
søde fromme Sieleven, At hver af os saa in-
derlig I Troen maae omfavne dig.

7. Vi kysse dig med Suk og Bøn, Du him-
melsøde Zomfruson; Din søde Mund og
Rosenkind Har taget Siel og Hjerte ind.

8. Lad Verden ei med al sin Magt Os
rokke fra vor Daabes Pagt, Men giv at al vor
Længsel maae Til dig, til dig allene staae.

9. Saa

9. Saa skal det stee, at vi engang Blant alle Helgens Frydeflag, I Himlens søde Paradiis Skal prise dig paa Engleviis.

10. Her staae vi nu i Flok og Rad Om dig vor skjønneste Hjerteblad, Ach! hjælp at vi og alle maae I Himlen for din Throne staae.

Immanuel! vi synge dig, Du Livets Fyrste, frydelig, Du Himmelrose, Zomfruson, Vor Skjold og meget store Lon! Halleluja.

2. Din elstelige Kirkebrud Af alle Kræfter bryder ud, At du, vor Længsel, endelig, Saa sød og mild indfinder dig. Halleluja.

3. Du høit forønskte Salighed, Du alle Frommes Diemed, Af mangen Konge og Prophet Saa gjerne længe siden seet. Halleluja.

4. Ach! at dog Himlens Hvelving brast, Dg Hjelp af Zion kom med Hast, Da skulde Jacob glæde sig, Dg møde ham med Frydefrig. Halleluja.

5. Nu du er her, der ligger du, Vi see dig alt i Krybben nu, Er liden, og gjør alting stort, Har intet, som har alting gjort. Hall.

6. I fremmed Huus du ligge vil, Som alle Himle høre til, Dg drikker Mælk af Moderens Bryst, Som selv er alle Englers Lyst. Hall.

7. Du

7. Du kalder Sjelen din Skat, Dog af de fleste er forhadt, Herodes her vil see dit Blod, Endstjøndt du er saa Hiertegod. Halleluja.

8. Men jeg Uværdige, din Brud, Jeg siger frit min Mening ud, Jeg elsker dig, mens jeg er til, Dog ei saa meget som jeg vil. Halleluja.

9. Jeg vil, men Kræfter seer jeg ei, Dog siger du mig ikke nei, Mit arme Hjerte kan og maa Saa mild en Jesus ei forsmaae. Halleluja.

10. Har du dig selv saa svag dog gjort, Kast bort hvad Verden agter stort, Var fattig og til Laffe tog, Med saadan ringe Betlerkrog. Halleluja.

11. Du sov jo paa den bare Jord, Din Krybbe var jo ikke stor, Den Stald, og hvad dig meer befaldt, Var slet og ringe over alt. Halleluja.

12. Jeg derfor har saa glad et Mod, Du skal og see mig an for god, Saa drag mig med dit milde Sind I Stalden til dig trøstig ind. Halleluja.

13. Har jeg end Synder uden Tal, Har jeg ei levet som jeg skal, O! derfor kom du jo her ned, At være vores Salighed. Halleluja.

14. Saa favner jeg dig frit min Ben, Du tager al min Jammer hen, Du lider, flaaer

flaaer vor Død ihjel, Dg retter al vor Sag
jaa vel. Halleluja.

15. Du er mit Hoved, derimod Jeg er dit
Lem, med Liv og Blod, Dg vil af gandske
Hjertens Glid Dig tjene al min Lives Tid.
Halleluja.

16. Saa synger jeg frimodig da Vaa Jor-
den mit Halleluja, Men siden i din Himmel-
sal Joruden Ende klinge skal. Halleluja.

Mel. Han smelter hen ic.

Vor Jesus kan ei noget Herberg finde
I Bethlehem, sin egen Fædreby, Han
lader der i ringe Svøb sig binde; Hvor
ellers Fæ og Faar gaaer ind i Lye, En
Krybbe er hans første Cie, Det tørre Græs
og Straa hans angennemme Leie.

2. Den Herre har sig Fattigdom tilegnet,
Som alle gode Gaver har i Haand, Dg bli-
ver slet blandt arme Syndre regnet, Indtil
han sønderriver Satans Baand, Nu er her
Liv for alle Døde, Jmens Guds egen Son
paa Jorden lod sig føde.

3. Belsignet være Herrens store Naade,
Hans store Magt til evig Minde sat, Som
vidste paa vor Jammer Bod at raade, I den-
ne underfulde Naades Nat, Belsignet Mær-
ke, uden Lige! Da Lyset selv brød frem af
føde Himmerige.

4. Ach

4. Ach lad, o blide Lys, vor Nat forsvinde, Dplys den plat formørkede Forstand, Lær Villien det Gode ret at finde, Tag Giften bort af Slangens bidste Tand, At vi ei skulle Døden smage, Har du os kjøbt til Uro i Himmelen at tage.

5. Saa vil vi os, trods alle Fjender fryde Gud har os givet det som fjerest var, Dg lader alle Naadestømme flyde, Hvad er der, som han os ei givet har? Saa være ham da ogsaa Livet, Dg hvad vi er og har, til evig Dffer givet.

3. Nyt = Mars = Psalmer.

Mel. Hvo kun sin Gud vil lade raade.

Da nu det gamle Mar forsvinder, Dg os, som Gud har født paa nye, Hans Naade nu paa nye oprinder, Saa klinger ogsaa høit i Sky Vor Tak for Naade, Fred og Livet, Som han os rigelig har givet.

2. Nye Kraft og Naade han forlene, At vor Begjering og Forstand, Maa hænge fast ved ham allene, Uryggelig i Jld og Vand, Til hans Befalning ret at lyde, Dg dermed al vor Vandel pryde.

3. Hans Lys og Ret for os opdage, Som Solen sine Straaler flaaer, og Dverhaand
i Ver=

i Verden tage, Til Verden selv engang for-
gaaer, Alt vi, som Lysets Børn maae leve,
Dg altid i hans Naade sveve.

4. Det Navn, som han sig lod tilegne,
Dg Blodet derved heftig flød, Bor Frelse
dermed at betegne, Bor Bei skal være til vor
Død, Bor dyrebare Skat og Krone, Bor
Smykke for Guds høie Trone.

5. Han lade os os selv omstjære, Fra hvad
os fra ham stille kan, Langt mere glad i ham
at være, End nogen Sands begribe kan,
Alt døe fra alle gamle Veie, Dg siden Him-
len faae i Sie.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

Hvo Hjertet vil omstjære, Dets Forhud
tage af, Den gamle Adam bære, Til Dø-
den og sin Grav, Han faaer og Jesu Sind,
Som er omstjaaren bleven, Han er til Him-
len skreven, Dg Korsets Orden ind.

2. Hvo saa sit Aar begynder, Han følger
Kjødet ei, Men sig i Aanden skynder Til
Livets rette Bei, Han nye er født og skabt,
Af Himmelbyrd oprunden, Som har i Je-
su funden, Alt det, som før var tabt.

3. Dog Hjertet at omstjære, Merk Sjel.
hvordan det skeer: Din Synd du ret maa
lære, Alt hade meer og meer; Bod er det,
som

som det maæe Det stenehaarde Hjerte Ret
fore ind i Smerte, Ja ganste sonderlaae.

4. Ach! giv, til det at gjore, I det be-
gyndte Aar, Din Aand, som os kan rore,
Dg ene det formaaer, At vi dit Billede I
dem, som ere blinde, Naar de sig ret besin-
de, Kan snarlig faae at see.

5. Jeg er i Længsels Smerte, Dg tusin-
de med mig, At finde i mit Hjerte Dg ret
at favne dig. Naar jeg dig have maa, Hvad
vil jeg meer begjere? Jeg kan jo ikke mere,
End alting, Jesum, faae.

6. I Syndere! betænk, D hvilken far-
lig Sag; I gaae i Satans Lænker, Saa
mangen Aar og Dag; Begynder Aaret ei,
For I ved Herrens Naade, Har ladet Eder
raade, At gaae paa Livsens Bei.

7. Omstjerer Eders Hjerte, Dg løber
Gud i Favn, Med Poenitentses Smerte, I
Jesu Christi Navn! Saa skal det ogsaa stee,
Gud lader sig formilde, At I hans Naades
Kilde I dette Aar kan see.

8. Lad alle Christnes Mening Ret derudi
bestaae, At de i din Forening Til Døden
blive maae; At de i ingen Nød Sig lade fra
dig drage, Men trøstigt Korset smage, For
din den bittre Død.

9. Saa

9. Saa ville vi dig prise Vor ganste Lives Tid, Men denne Pligt bevise Med større Kraft og Flid; Naar vi vor Jesum faaer At see med alle Fromme; Og kan med dennem komme Til Evigheds Nyeaar.

Pu det gamle Aar gif hen, Lader os begynde Frydelig det ny igjen; Udi Aandens Brynde, Thi, hvad gammelt er, for-gaaer, Og det ny igjen opstaaer.

2. Lad det gamle kun gaae hen, Gud vil snarlig gjøre Alting nyt og got igjen; Det er sødt at høre, Gaaer kun alt det gamle hen, Bliver alting nyt igjen.

3. Gud os Lys igjen har bragt, Der han lod sig føde, Lys, som blev ved Syndens Magt Dumt og dødt og øde; Bort med Natens sorte Skye, Alle Ting gjør Jesus nye.

4. Mørkhed, Taage, Strid og Rød Skal for Lyset vige, Jammer, Blindhed, Fald og Stød Udi Satans Rige, Maa ved Lysets Komme flye, Alle Ting gjør Jesus nye.

5. Han er Verdens Lys og Lyst, Evighedens Fader, Alles Raad og Kraft og Trøst, Som det Onde hader, At man kan det ogsaa flye, Alle Ting gjør Jesus nye.

6. Satan bruger vel sin Konst, Denne Søn at dæmpe, Men hans Brølen er om-

sonst, Barnet er en Kæmpe; Derfor syn-
ges høit i Skye: Alle Ting gjør Jesus nye.

7. Denne Søn og Naadesoel Af sin
Fader drages Op til Himlens Arvestoel,
Moderen forjages, Finder udi Drken Lye,
Til hun hørte Fred paa nye.

8. O! det underlige Nor, Hvo det ret
kan skue, da undrykkes man i stor Rier-
lighedens Lue; For ham maae det gamle
flye, Alle Ting gjør Jesus nye.

9. Den er ret en Christen, som Er i
Christo funden, Naar det bare Skin og
Skum Gandste er forsvunden, Det er Guld
og ikke Blye, Da er Christendommen nye.

10. Saadan har den ædle Skat, Je-
sum, i sit Hjerte, Leger ham i Troen fat,
Dog ei uden Smerte, Til det gamle plat
maa flye, Da han alle Ting gjør nye.

11. Naar er dog den Tid forbi, Da vi
ret kan sige, At vi ere gandste fri Fra
det sorte Rige, Og det gamle plat maae
flye, Alle Ting maae blive nye.

12. Sukker Chreaturet dog Efter det-
te Gode, Da det spændes af sit Nag, Og
saa glad tilmode Til sin Frihed ind kan
flye, Naar de alle blive nye.

13. Fra Forfænglighed, hvori De nu
fangne ere, Skal de worde quit og fri,
Saa-

Saa som de begjere, Naar det gamle bort
maa flye, Da han alle Ting gjør nye.

14. Naar at baade Synd og Død Er
opslugt tillige, Og vi, frie fra al vor Nød,
Staae i Himmerige, Der er ingen Mod-
gangs Skye, Der er Glæden altid nye.

15. Da saa længe Himlen staaer, Vi
hans Navn skal ære, Hvor et evigt Jubel-
aar Ham til Lov skal være, I Guds Him-
les stille Lye Der er Tiden altid nye.

Mel. Nu velan vær frist til Mode.

Lad dit Rige alle vegne Brede ud paa
denne Jord, Gjør det lyst i vore Egne
Bed dit klare Livets Ord! Stød, o Gud,
i Grunden ned Christendommens Lunken-
hed, Syndens mørke Laage vige For dit
lyse Naades Rige.

2. Lad din Naade altid virke Til en ret
forbedret Stand! Sæt den gandske Christen-
Kirke I en hellig Himmelbrand! Dem, som
Ordet lære, giv Viisdom og et helligt
Liv, Aand og Naade, Mund og Mæle
Til at redde mange Sjele!

3. Herrens Viisdoms Glands forgylde
Kongens Spiir og Arvestoel! Vør Mo-
narch af Jesu Fylde Glimre, som den
blide

blide Soel! Gaae med Kongen ud og ind,
Glæd hans himmelsindet Sind, Kongen leve
mange Dage, Siden Livets Krone tage.

4. Lad vor Dronning altid være Alle Kon-
gers Konges Brud, Til at søge al sin Ære;
Lyst og Herlighed i Gud; Hendes Fromhed
og Forstand Funke længe i vort Land! Hen-
des Siel i Gud sig fryde, Og til Lammet's
Bryllup pryde!

5. Arveprindsen, Rigets Lykke, Kongens
Lyst og Himlens Æt, Jesus meer og mere
smykke Med sin Raades Lys og Ret, Lade
Prindsen blive stor Til sin store Priis i
Nord, Fuld af Aandens Kraft og Glæde
Rigets Arvestoel betræde.

6. Lad Prindseserne fornøies Meer og
meer i Livets Favn; Høit til Herlighed op-
høies Med at ære Jesu Navn! Kongens
Arvehuus og Slægt Under Himlens Bære-
tægt I Guds Kjerligheder brænde, Blom-
stre indtil Verdens Ende.

7. Gud velsigne Dyrigheden; Kongens
Raad i deres Stand; Dem, som vaage her
paa Steden For vor Stad og Amt og Land!
Giv dem Blisdom, Kraft og Mod, Ret af
gandste Hjerterod, Til din Ære kun at søge,
Derved Landets Gavn forsøge!

8. Her-

8. Herrens Frygt behjertet gjøre Kongens Magt til Lands og Vands! Guds Fri- modighed dem føre An mod Fiende-Sværdets Glands! Vær, o Gud, vor Konges Skjold, Og hans Landes Muur og Vold! Lad os altid dig behage, Giv os Fred i vore Dage!

9. Dyrighed og Underjaatter I vor gandske Menighed Vi indslutter og befatter Under Herrens søde Fred! Gud, for- fremme Stadens Gavn! Svøb os i din Naades Gavn Ind med dem, som boe paa Landet, Dig at elste, intet andet!

10. Egtefolk i deres Bolig Sig forene ret i Gud, Til at troe og følge trolig Med hinanden Herrens Bud, Signe deres Lives Frugt! Signe deres Børnetugt! At de Smaa og Store vandre Alt til Himlen med hverandre.

11. Vær de Gamles Lys og Glæde! Vær de Unges Fryd og Lyst! Giv enhver i Enkesæde Og de Faderløse Trost! Giv de Arme Næringsbrød! Vær de bange Hjerter sød! Giv den Uomvendte baade Ret at see og søge Naade!

12. Læg de Syge, ledst de Svage! Løs de Bundnes Fængsels Baand! Hjelp enhver sit Kors at drage! Styrk dem med din gode Aand! Ach! at hver som dette Mar
Bort

Bort af denne Verden gaaer, Maatte gjen-
nem Døden stige Ind i søde Himmerige!

13. Derfor lad os ret oprigtig Alle søge
Sjælens Lær; Bændre, som enhver er plig-
tig, Der kan vente Himlens Arv, Gjør ret
alvorlig Flid, At vi her i Naadens Tid Elste
Jesum allesammen, Siden blive salig! Amen.

Mel. Mind nu op i Jesu Navn.

Du velan! et freidigt Mod! Op mit Hjer-
te! op min Tunge! Op om Jesu Navn
at sjunge, Om hans Kjerlighed og Blod,
Alt, hvad i mig er, sig fryde Til min Frel-
sers Lov og Priis, At min Nytaars Sang
kan lyde Langt hen ind i Paradis.

2. O du blodig Jesu Navn! Min Forløs-
nings Morgenrøde, Paradises første Grøde,
Bange Sieles Hvilestavn, Troens stærke
Seiersfane, Haabets rette Ankergrund, Lys
op paa min trange Bane, Ja udi min sidste
Stund.

3. O det søde Jesu Navn! O det Navn
foruden lige! O mit søde Himmerige! O min
Sieles Frelsehavn! O mit Hjertes Lyst og
Længsel! O min søde Himmelstat! O min
Fryd i største Trængsel! O mit Lys i Dødens
Nat.

4. Jesus os til Trøst og Gavn Dette Navn
har

har vildet bære, Men han maatte tidlig læ-
re, At det var et Smertenavn, Thi da Blo-
det maatte rinde, Da han Frelsenavnet fik,
Derved troe, vor Jammer's Minde Han-
nem ind i Sjelen gif.

5. Derfor findes nu for mig Dette Navn
saa fuldt af Naade, At jeg mig i al min
Baade Derved fryder inderlig; Maa jeg
kun min Jesum nyde I en fast og stadig
Tro, Skulde det mig ei fortryde, Om end
Verden brast i to.

6. O jeg er en syndig Krop, Det er al
min Titels Vre, Bedre kan den ikke være,
Naar jeg kaster Loven op; Men for du er
Jesús bleven, Og min Jammer paa dig
tog, Derfor staaer mit Navn indstreven
Deiligt udi Livets Bog.

7. Jeg skal op i Dommen staae, End med
Fryd i Himlen stige, Herste udi Jesu Rige,
Med en deilig Krone paa, Hvide Klæder,
Palmegrene, Engledrik af Livets Flod, Dette
nyder jeg allene, For min Jesu Navn og
Blod.

8. Nu det Navn, o Jesu, som Du for
mig har vildet bære, Lad det mig i Tanker
være, Hvor jeg gaaer i Verden om, Og i
Dødens sidste Dvale Lad det væge Sjel og
Sind, At jeg maa om Jesu tale, Til jeg
gaaer i Himlen ind.

Mel. Jeg beder dig, min Herre.

Kom, Hjerte! tag dit Regnebret, Skriv
op dit Lives Dage! See til, at du kan
sandse ret, Og tænke lidt tilbage! Hvad har
du gjort de mange Aar, Du har i Verden le-
vet? Tænk, trygge Siel, at alting staaer I
Guds Register skrevet.

2. Vel løber Tiden hastig hen, Og bliver
evig borte, Men det vil komme vist igjen,
Hvad du i Tiden gjorde, Naar Gud en-
gang til Dommen vil Den gandske Ver-
den sanke, Og her skal nøie svares til Hver
Gjerning, Ord og Tanke.

3. Hvor mangt et slemt og daarligt Ord
I lystig Samling vanke, Som siden bli-
ver Spyd og Mord I de Fordømtes Tan-
ker, Hvo gruer et at tænke paa De man-
ge blodig Bander, Hvormed de Store og
de Smaa Hvert andet Ord beblander?

4. Hvor skjules mangan Svig og List
I Hjertets fule Gjemme, Og faade Lysters
onde Gnist, Som ingen kan fornemme, Da
tænker du, det er forglemt, Den Sag har
ingen Fare; Men Gud har vist sin Dag
bestemt, Som slikt skal aabenbare.

5. Det blev for langt at melde om Den
synlig Syndens Mængde, Som man (uag-
tet Verdens Dom Og Evighedens Længde)

Lit

Til Guds Fortørnelse begaaer, Dg ei en- gang vil vide, At alle Uomvendte faaer Til evig Tid at lide.

6. O sikre Sjel! som lever da I Verdens sidste Ende, Der færdig staer med Sodoma Hvert Dieblif at brænde, Du, som har drevet Tiden hen I mange slemme Synder, Dg mueligt nu med dem igjen Din Nytaarsdag begynder.

7. Betænk! betænk! hvor hastigt gif De andre Naades Dage! Hvad om der ei var Dieblif Nu meer for dig tilbage? Dg er der stiont en liden Stund Endnu for dig i Bente, Saa tænk, du har saa stort et Pund Dg end slet ingen Rente.

8. Fald ned med ydmyg Hjertens Bod For Naadens Stoel og Trone, Dg beed, at Gud for Jesu Blod Vil lade sig for- sone, At du herefter bedre maa Din Naadestid anvende, Dg ved dit Lives Afsten faae En sød og salig Ende!

4. Psalmer paa Hellig Tre Kongers Dag.

Dig, min søde Skat, at møde Med mit Kys og Favnetag, Dg at skue Dig, min

min Drue, Er min Længsel Nat og Dag.

2. Livets søde Morgenrøde, Jesus giver os sit Skin; Lys og Livet Bliver givet Dem, som gif i mørke Trin.

3. O min Lykke, Fryd og Smykke! Aldrig noksom prises kan Dit Gemytte, Som vil flytte Til os i vort Fængsels Land.

4. Derfor haster Jeg, og kaster Mig i Støvet for din Fod, Tag den Gave, Du skal have Sjæl og Hjerte, Liv og Blod.

5. Sjæl og Livet Bære givet Dig, min søde Rosens Mund, Begges Kræfter Skal herefter Dfres dig af Hjertens Grund.

6. Troens rare Gyldne Bære, Røgelse i Andagts Brand, Myrres Taare, Til min Baare, Dfres jeg min Gud og Mand.

7. Hjertet kjende Dig og brænde I din Længsel Dag og Nat, Mens det meget Til dit eget, Gjør det til din egen Skat.

8. Mine Sunde Altid finde Udi din Forening Roe, Til din Være Dig og være Indtil Døden huld og troe.

9. Da jeg siden, Efter Tiden, Al din Klarhed skye maae, I dig leve, Hos dig sveve, Evig Priis du da skal faae.

Hvo i Hjertet ret vil finde Denne søde
 Mel. Ach! Hvad skal jeg Synder gjøre.
 Him-

Himmelstand, Jesum Christum, Gud og Mand Udi Sielen at oprinde, Skriftens Bog han søge maa, Der er denne Skat at faae.

2. Han maa vandre med de Viise, Til vor Morgenstjern' opgaaer, Dg i Hjertet stille staaer, Saa kan man sig salig prise; Thi Guds Aafyns klare Glands Fylder Hjer-te, Sind og Sands.

3. Thi hvor han er fød og baaren, Der sig viser overalt En guddommelig Gestalt, Som i Hjertet var forløren, Herrens Klar-hed speiler sig Da i Sjelen yndelig.

4. Hvad man siger, foretager, Er om denne Naadestoel, Ewighedens blide Soel; Efter ham saa længe jager, Til at Sjelen selv har fat Paa den dyre Himmelstat.

5. Ach! hvor vidt er den tilbage, Som i Verden dum og blind Spørger efter Veir og Bind, Hvor er Guld og Pragt at tage? Hvor er Herlighed at faae? Som dog skal en Gang forgaae.

6. Dumme Folk, ja Steeneblinde De vel billig kaldes maae, Som i denne Ver-den gaae, Dg sig ikke kan besinde, Ret at søge Naadens Stand, Men kun samle Dynd og Sand.

7. Men den Sogning intet gavner, Naar man kun til Kirken gaaer, Dg i dens Forsam-ling

ling staaer, Efterhaanden ogsaa favner
Skriftestoel og Alterfod, Mener, saa er
Sagen god.

8. Nei, det bare Skin at høre, I en
Hyllevane gaae, Gandske intet vil forslaae,
Du maa Gud opofret være, Dg i Troens
Dag og Nat Folge ham, din Sjelestat.

9. Ja, saa er han snart tilstæde Hos
din Bod- og Altergang, Naar din Sjeles
Syndetrang Lyses utrolig Glæde, Naar
du finder, at hans Blod Renset Hjerte,
Aand og Mod.

10. Thi saa kan man trostigt ile Til
Guds Naades Trone hen, Som en Jesu
Brud og Ven, I hans Favn og Naade
hvile, Naar man her ei andet vil, End sin
Jesum høre til.

11. Jesu! lad mig her i Live Dette
ene pønse paa, At du hos mig være
maa, Dg at jeg dig lig kan blive, Her
saa vidt min Tid den naaer, Der i Ewig-
hedens Aar.

12. Saa vil jeg med alle Biise, Ver-
dens Spot og Skumpelstud, Dig min
Frelser og Gud, Tjene, love, takke, pri-
se Met af ganste Hjertens Flid, Her, og
indtil evig Tid.

5. Paa

5. Paa Mariae Kænselses Dag.

Mef. Kommer til mig sagde ic.

Ach! at enhver dog tænkte paa, Hvordan
 Maria vil og maa Til Templen ikke kom-
 me, Før Tiden til den Kænselse, Som Gud
 befalede at skee, Var efter Loven omme.

2. Naar Synden først er rensset ud Af
 Hjertet, efter Herrens Bud, Ja da vil Je-
 sus komme, Dg stille sig i Templen ind, Thi
 det er skjult for Verdens Sind, Men føles
 af de Fromme.

3. Tænk ikke, at vor Frelsermand I saa-
 dant Hjerte blive kan; Hvor Kjød og Blod
 vil raade; Hvor Manden ei har Kjød og Blod,
 Dg Satans Rige under Fod, Der føles ei
 hans Raade.

4. Hans Tempel er et rensset mod, En
 Sjel, som knuset er i Bod, Dg Stolperne
 gjort røde I Lammets Blod, der er hans
 Boe, Der favner ham den sande Troe; Dg
 gaaer sin Gud imøde.

5. Da viger al vor Synd og Skam, Naar
 vi Guds rene Son og Lam, Vor Gud til
 Dffer bringe; Der sig saa villig selv frembed
 For os, at lide Korsets Død, Guds Hjerte
 at betvinge.

6. Ach!

6. Ach! stil dig, med hvad du formaaer,
 Kun frem for Gud, men hvor det gaaer,
 Lad Synden borte blive, Jag Verden af
 dit Hjerte ud, Og søg din Hvile kun i
 Gud, Saa vil han Naade give.

7. Enfoldighed, det Duesind Skal brin-
 ges med dit Offer ind, Gud skal dig ei
 forstøde, Lad Lammenes den stille Art Si
 fattes i din Dfrings Part Saa vil din
 Gud dig fryde.

8. Lad Verdens den forventte Flok Op-
 ofre Satan længe nok Guld, Belyst, man-
 ge Penge; Den Tieneste ei andet kan End
 lennes hist med Svovl og Brand, Naar
 Gud sin Ret vil strenge.

9. Men hvo som vandrer derimod Med
 Simeon i Bøn og Bod, Sin Jesum favne
 tager, Fuld af den Hellig Aand og Troe, Og
 venter Israels Noe, Den osrer rette Sager.

10. Han og med Simeon engang Kan
 fare bort med Frydesang Til evig Fred og
 Ore, Hvo Jesum vil i Troen see, Kan ogsaa
 midt i Døden lee, Og siden Kronen bære.

11. Ach! at jeg glad i Aanden stod, Op-
 fyldt med Kierlighedens Flod, Som oven
 fra nedflyder, Med Simeon jeg vilde
 snart Da holde saadan Himmelfart, Hvor-
 til min Sjæl sig fryder.

12. Giv

12. Giv seede Jesu, at jeg maa Kun efter
 Hjertets Reenhed staae, I alle mine Dage,
 Til du mig, naar dig synes got, Fra Verden
 til dit Himmelslot, Af Naade vil optage.

I som af Syndens Sele vækkes, Dg for
 Guds Brede strækkes, Op! fatter
 kun et trostigt Mod, Her er al Reenheds
 Væld og Flod, Han, som er reen allene,
 Vil eder gjøre rene.

2. Det Dffer, som der ofres skulde, Det
 bringer han tilfulde, Dg tager paa sig, som
 et Lam, Al Verdens Synders Bæe og Skam,
 Som ellers alle Sjele I Vælen skulde qvæle.

3. Det er den Rost, som af vort Hjerte
 Forjager Frygt og Smerte, Det er det rette
 Himmelpant, Som Simeon saa kraftig
 fandt, At han sit Liv forkaster, Dg glad
 til Døden haster.

4. Vel den, som seer iligemaade Sin
 Frelser fuld af Naade, Dg trykker ham ved
 Troen ind Saa nær og tier i Sjel og Sind,
 Han skal faae Trost at finde, Dg Synden
 overvinde.

5. Guds Son, min Trost, mit Lys og
 Fre! Lad mig det grundig lære, At jeg
 ved Din Forsoning maae I Troen Sjelen
 Reenhed faae, I Fred og Røe henfare Til
 Himlens rene Skare.

Mel. O Gud af Himmelen see 2c.

O Gud skee Lov! min Jesus gjør Mig reent af alle Synder, Hvad han betalte, kan og bør, Som Livets Ord forkynder, Mig til Fortred ei komme meer, Men Satans Magt jeg kun beleer, Thi Jesus i mig lever.

2. Bort Sorg, han lever jo, som har Giort Loven for mig fyldest, Den Sag ved Jesu Død blev klar, Da vandt jeg Fred og Hyldest, Hvad Jesus har, det har jeg og, Hvor kunde større Rigdom dog, End den jeg haver, findes.

3. Min Jesu Blod gjør Sielen reent; Thi derved han fortjente, At Syndens Straf, end ikke een, Jeg nogen Tid tør vente, Saa fatter jeg hans Hellighed, Og alt, hvad han uskyldig leed, Det er min Skat og Smykke.

4. Saa kan jeg og i Fred engang Med Siemon henfare, Jeg frygter ikke Dødens Evang, Gud selv min Siel vil vare, Lad briste Dine ne i to, Jeg sover sødt i Jesu Noe, Og Himlens Glæde finder.

5. Hvor vil min Siel da fryde sig, Og gjerne Afsted tager, Naar Herrens Engle møder mig, Og hjem til Gud ledsager, Naar jeg da faaer det Frydested, som Jesus selv mig har beredt, I Himlens Slot at stue.

6. Gud!

6. Gud! lad mig altid færdig staae,
 Mig aldrig fra dig vende, ledsag mig at
 jeg vist kaa faae En sød og salig Ende,
 Kom, hjælp mig snart af al min Nød,
 Hjælp Herre ved dit Blod og Død, Ja
 kom Herr' Jesu, Amen.

Mel. O Gud du fromme Gud.

H Hjertets Kænselse! Hvor ringe man
 dig agter? Ret som du kunde stee
 Med Skjemt og Legefagter: Man griber
 til en Bøn Af bare Hyflerie, Saa agter
 man sig skjøn, Fra Synden reen og frie.

2. Naar man til Alters gaaer Paa de
 bestemte Dage, Da fældes vel en Taar,
 Da høres vel en Klage; Naar Dagen er
 forbi, Gaaer og den Andagt hen, Man
 føler sig da i, Den gamle Synd igjen.

3. Dog mener Verdens Sind, Hun
 gandske reen er vorden, Naar hun sig
 hyfler ind I Jesu Gjesters Orden; Vil
 nogen pege paa Den rette snevre Stie, Det
 aldrig høres maae, Men kaldes Kjetterie.

4. Ach! Hvad er Kænselsen Dog gandske
 noget andet; At blive nye igjen, Som
 Jesus selv har sandet, Dg dæmpe, hvad
 man seer At stride mod Guds Bud I
 dette svage Leer, Saa sandt man elsker
 Gud.

5. Bort Hjerte er en Brønd, Som alle
Tider santer En Dverflod af Synd ⁊ Gier-
ning Ord og Tanter; Hvo denne Kilde ei
vil stoppe, hvad han kan, Han finder al-
drig Bei Til Renheds søde Stand.

6. Det kan jo ogsaa skee, Gud selv os
Kraft vil give, Naar vi paa Ordet see, ⁊
Bønnen altid blive, Men Verden ikke hen
⁊ Kors og Strid vil gaae, Den lader Ren-
selsen ⁊ Hylebod bestaae.

7. Vor Herres Dine kan Ei Slangens Gift
fordrage, Ja ei det mindste Gran, Det skal
man flux forjage, Han prøver Hjertets
Grund, Naar den ved Christi Blod Kun hol-
des reen og sund, Saa er vor Vandring god.

8. O Jesu! du som mig Har dette lært
at kjende, Hjelp at jeg idelig Fra Synden
mig kan vende, At jeg hver Tid og Sted
Til Døden renses, saa Jeg Helligheden ved
Din Kraft fuldende maae.

Mel. Af dybsens Rod ic.

Et helligt Liv, en salig Død Hinanden
kierlig møder, Det har det skjulte man
i Skjød, Som Døden selv forsøder; De to
maae ikke skilles ad, Den ene gjør den an-
den glad, Og meget liflig favner.

2. Naar den som troer paa Jesum ret,
Maae føle megen Plage, Da tænker han,
naar

naar han er tret: Sid ingen dog forsage,
 Velan! nu kommer snart min Død, Saa
 gjør den al min Jammer sød, Og ender
 al min Plage.

3. Og faaer han siden Dødens Bud, D
 tænk, hvor sødt det smager, At han har hol-
 det fast ved Gud I Fristelser og Plager,
 Ja hvordan det gik op og ned, Han dog
 en god Samvittighed Beholdt i Jesu
 Naade.

4. At have stridt den gode Strid, Og
 lobet ufortroden Paa Troens Bei til sidste
 Tid, Hvad er det sødt i Døden, Vel den,
 sin Herre troe har tjent, Sit Vrende saa
 vel fuldendt, Og bort i Fred kan fare.

5. O Simeon! du Hjertens Mand, D
 tusindfold til Lykke, Du prydet har din Tid
 og Stand Med Hellighedens Smykke, Du lod
 en Himmelvandring see Til Alderdommens
 sidste Snee, Og tjente Gud paa Jorden.

6. Al Verdens Frelser var din Skat, Du
 brugte dine Kræfter, At tjene Herren Dag
 og Nat, Det stræbte du kun efter, Du gik
 al Verdens Lyst forbi, Og naaede paa den
 trange Stie En sød og salig Ende.

7. Hvad Under da, at Dødens Rad Dig
 ei forfærde kunde; Du gik til hendes Port
 saa glad, Som Fugl i Frydens Lunde, Du
 tog

tog din Jesum sødt i Favn, Saa reiste du i Herrens Navn Til søde Himmerige.

8. Nu denne Troe er Grunden til Et heligt Liv at føre, Naar Sjelen Jesum favne vil, Hvor kunde den da gjøre Ham noget vitterligt imod? Man vover før sit Liv og Blod, Og al den Ting man eier.

9. Den blinde Verdens døde Troe Kan ingen Død fordrive, Den Sikkerhedens falske Roe Tilslidst sig tabt maae give, Den Helig=Aand os føre vil, At al vor Vandring sigter til Vor Faders Priis og Ære.

10. O! Jesus er endnu at faae, Men han vil favnetages, Har man ei skjønned før derpaa, Da skal det høit beklages, At Sjelen finder ingen Roe, Før hun udi den sande Troe Sin Frelser seer og favner.

6. Passions=Psalmer.

Mel. Nu vel an vær frisk tilmode.

Eller: Som Hjerten med Løst befangen.

Alle christne Sjele skynder Eder op til Bøn og Bod, Fastetiden nu begynder, Og fremviser Jesu Blod. Al den Deel, der græbe kan, Alle Dine staaer i Band, Alle Hjerter sukker, bløder, Jesus til sin Pine møder.

2. Ingen

2. Ingen kan den Jammer sige, Som man her paa Jorden saae, Gud sin Son af Himmerige Lod til Vinebænken gaae, For at faae os frelst og frie Udaf Syndens Slaverie Og en evig Helvedplage, Derom tale disse Dage.

3. Hvilken Noie, hvilken Jver Maae da ikke blive brugt, At man ret deelagtig bliver I vor Jesu Vines Frugt? Christi Blod os nytter ei, Folge vi den brede Bei, Hvo sig andet her indbilder, Jesu Blod og Himmel spilder.

4. Nu I Christne, som bekjende Eder til det christne Navn, Skal det ikke have Ende Med den syndig Fastelavn? Skal det dyre Jesu Blod Trines mere under Fod? Vil man altid med at synde Bores Fastetid begynde?

5. Hvad skal Bacchi hedenst Gilde Midt i Jesu Menighed? Hvad skal han sin Værme spille Hos vor Frelfers blodig Sved? Hvad har den forbandet Skif, Fastelavens Dands og Drif, I Gethsemane at gjøre? Skal det engang ei ophøre?

6. Bægterne paa Zions Bolde Tale frisk i denne Sag, Hvad skal Spogerie og Trolde I Guds Naades lyse Dag? Udi Huse hver en Mand Bære derimod en Brand, Jage paa
vor

vor Herres Begne Saadan Skif af vore
Egne.

7. Op af Sovne! op af Drømme! O!
du arme Christnesflof, Op i Bedringsgraad
at svømme, Her er raset længe nok. Har
Gud ei sit Riis iblod Til Enhver, som Jesu
Ded Og hans Blod saa ringe agter, Med
saa liderlige Fagter.

8. Kommer J, som før i slige Verdens
Lyster have rendt, Kommer, lader Eder sige:
Lader det nu være endt. Lader Jesum ret
i Favn, Det er vores Fastelavn; Lover at
J aldrig mere Verdens Belyst vil be-
gjere.

9. Kommer J, som Jesum kjende, Træ-
der frem paa Eders Bagt, Lader Eders Lys
kun brænde Mod den sorte Mørkheds Magt,
Og med Ordet, Bøn og Sang Gjører Sa-
tan Tiden lang, Bover det i Troens Glæde
Al hans Magt at undertræde.

10. Kommer alle! vi vil vie Denne Tid
med Taare ind, At Guds Pine os kan svie
Jnd i Hjerte, Siel og Sind Til en uforfal-
ftet Bod Udi Paastelammets Blod, Og til
derved alle Dage Verdens Lyster at forsage.

11. Nu god Nat, du gamle Bane! Syn-
defulde Fastelavn! Christi Korsens Blodofane
Svinge vi i Jesu Navn. Hvo en Christen
være

være vil, Ret vil høre Christum til, Skal ved Jesu Død og Pine Verdens Lyster undertrine.

12. Søde Jesu! lad det lykkes Med min Faste, Bøn og Bød, At din Pineperse trykkes Ind udi mit Hjerterod, At jeg altid, hvor jeg gaaer, Grunder kun paa dine Saar; Dine mange Pinebænke, Lad mig paa dem altid tænke.

Mel. Imanuel vi synge dig.

Bryd gjennem, mit ansegtet Sind, Bryd gjennem Modgangs skarpe Bind, Kom hid Guds eget Lam at see Paa Korset fuldt af Spot og Spee, Og Hjertevee.

2. Han rekker sine Arme ud, At favne dig, sin fjære Brud, Han rekker dig sin milde Haand, At fatte din beklemte Aand I Dødens Baand.

3. Gaf nu da frist i Kamp og Strid, I Krigen prøves Troe og Flid, Thi hvert et Anfald lærer dig, Hvor man i ham ret mandelig Kan væрге sig.

4. Han byder sine Bunder frem, At Hjerter der kan løbe hjem, Der leve udi Jesu Troe, Der, som udi en Himmel, boe I Fred og Røe.

5. Her er et Slot mod al din Nød, En Kuur mod Helvede og Død, En Kilde fuld af Livets Vand,

vand, Et Hav, som Tørsten slukke kan,
Ja Helvedbrand.

6. Naar Fristelse os kommer paa, Om
vi end kraestesløse staae, Da styrker du det
svage Mod, Naar Hjertets Mening er kun
god, Og holder fod.

7. Nu søde Jesu! Sieleven! Til dine Saar
jeg haster hen; Min Siel dig ikke slippe kan,
Før jeg kan føle Lys og Brand I Naadens
Stand.

8. Mit Hjerte finder Storm og Glud,
Det regner idel Salt og Lud; I Troen
løber jeg til dig, Du ene kan saa sødelig
Husvøle mig.

9. Jeg flyer hen til dine Saar, Naar
Aandens Lyst og Kraft forgaaer, Jeg væ-
ger mig udi dit Blod, Naar Sielen finder
denne Flod, Da faaer jeg Mod.

10. Uendelige Naades Hav, Din Kirkes
Trost og Stødestav, Hvor styrker os din
trofast Haand, Som fattes af min svage
Aand I Troens Baand.

11. Der hænger du saa hjertehuld, Af
andres Skam og Skjændsel fuld, Kun at et
fristet Hjerte maae Din aabne Sides Bal-
som faae, Og Frelse naae.

12. Du blodig blev fra Taae til Top
Hængt for den hele Verden op, Og kjøbte
ved

ved din haarde Død Dø frie fra Sielens
bittre Nød Og Helvedstod.

13. Ei! hort da Sorig af mit Sind,
Jeg drager til min Jesum ind; I ham jeg
finder Roe og Rast, Fordi min svare Syn-
delast Var paa ham fast.

14. Det Livets Ord, den Guddoms Kraft
Har saadan Rjempestyrke havt; Belan-
min Jesu, Sielestat, Jeg længes bort fra
Verdens Nat. Kom! tag mig brat.

Mel. Himlen er det rette Land.

Gaf hen i Gethsemane, Siel! og see,
Hvad din Jesus megen Bee Lide maae
for dine Lyster, Og i Stov, Som et Lov
Af Banghed ryster.

2. Helveds Ild og Svovelslod For ham
stod, Døden fnyste ham imod, Syndernes
utallig Mængde, Som en Hær Hannem
nær Paa Livet trængde.

3. Hvor min Jesus seer omkring, Ingen
Ting Udi hele Verdens Ring, Er med nogen
Trost tilrede, Jesus maae Ene staae For
Herrens Brede.

4. Gud han mod ham stiller sig Skræffe-
lig, Skjont han giver Jammerstrig, Skjont
han lofter modigt Die Fuld af Blod Dø imod
Guds Himles Høie.

5. Tren-

5. Trende Gange han omfuld Pinefuld
Falder i den sorte Muld, Dg naar al hans
Kraft forsvinder, Saa er det Striden ret
Sig først indfinder.

6. Som i sidste Aandedræt Man er træt,
Dg da først maae stride ret, Naar det Vaand,
som sammenspænder Siel og Krop, Brister
op For Dødens Hænder.

7. Skjønt den timelige Død Honningsød
Regnes maae mod Jesu Nød; Thi Gud Fa-
der, for at hevne Syndens Skam, Plaget
ham Af grummet Sone.

8. O forhærdet Hjerte, see, Denne Bee
Burde dig med Kette see; Men at du Guds
Bredes Hede Kan undgaae, Derfor maae
Din Jesus svede.

9. Men forundre dig ihjel, Kjere Siel,
Hvordan kunde Blodet vel Gjennem hele
Aarer bryde, Da der ei fandtes Bei Dg
Gang at flyde?

10. Under er, at Blodet gaaer Uden
Saar; Men min Siel det saa forstaaer: At
det Blod for Længsels Jver Ikke vil Bie,
til Man Hul opriver.

11. Thi den Død, han saae der stod Ds
imod, Skar ham i hans Hjerteblood, Som
af Jver for os brændte, At det brast Ud i
Hast, Ds Hjelp at hente.

12. Kjer=

12. Kjerlighed i Kampen gaaer, Gjør sig haard, Ugter intet blodigt Saar; Kjerlighedens fulde Jver Bryder ud, Og sin Brud Fra Satan river.

13. Som du og for hvad du leed, For din Sved, For dit Blod og Kjerlighed, Dette vil aldeles have, At jeg mig Dfrer dig Til evig Gave.

14. Mig, som ei fra Haand til Fod Har en god Draabe i mit hele Blod; Saadan fuld af Synd og Plage, Som jeg er, Du begjer, Og vil antage.

15. Hjertens gjerne, Sieleven, Tag mig hen! At jeg faaer dig selv igjen; Jeg mig kun er selv en Plage, Intet nu, Uden du Mig kan behage.

16. Thi alt siden jeg har havt Smag og Kraft Af din Roses Purpursaft, Saa er Verdens sodest Mine Mig ei meer, End en Fjer, Ja daglig Pine.

17. Hjelp mig kun, min Frelsermand, At jeg kan Elste dig i Jld og Vand; At jeg holder dig saaledes For min Skat, At jeg plat Af Verden fjedes.

18. Kom, min Cre! kom, min Lyst! Kom og krusst Mig nu til dit blodig Bryst; Det er al mit Dnstes Mening, At jeg maae Med dig staae I sand Forening.

Mel. Et lidet Barn saa lysteligt.

Wer seer jeg da et Lam at gaae, Og sig
 Til Døden skynder, Et taaligt Lam, som
 bærer paa Al Verdens Sorg og Synder;
 Til Vinebænken staaer hans Hu, Og siger:
 see her staaer jeg nu For Adams Kjon at stri-
 de; Man viser alle Viner frem, Han svarer:
 gjerne! hvert et Lem Er færdigt til at lide.

2. Det Lam er Herren, stor og stærk
 Med Verdens Kjon forbunden, Som Gud
 til vort Forløsningsværk Har ene dygtig
 funden. Gaf hen, min fiere Son, og lid
 For dem, som indtil evig Tid Min Brede
 skulde smage; Den Straf er grusom ud at
 staae, Men Verdens Frelse staaer derpaa,
 Vil du dig den antage.

3. Ja, Fader! ja, af Hjertens Grund,
 Læg paa, jeg vil det taale; Lad komme fun-
 den bittere Stund, Jeg drikker denne Skaale.
 Hvo vidste for slig Kjerlighed, Saa hoi, saa
 dyb, saa lang, saa bred, At tænke eller
 nævne? O Kjerlighed! saa sterk og stor,
 Du fører den til Kors og Mord, For hvil-
 ken Klipper rævne.

4. Paa Korsets Træe de piinte ham Med
 Nagler og med Spyde, Hvor saae man da
 det Dfferlam Udi sit Blod at flyde; Hvor
 saae man da hans Hjerte slaae, Hver Aares
 som

kom en Bæk at gaae, Hans Rosenkinder
 blegne! O Lam! hvorledes skal jeg dig
 For saa ret ubegribelig En Kjerlighed
 beegne?

5. Mit Hjerte vil jeg Dag og Nat Med
 Vængsel til dig vende, Hver Time vil jeg dig,
 min Skat! I Kjerlighed omsvænde. Du
 være skal mit Hjertes Roe, Ja naar mit
 Hjerte gaaer i to, Skal du mit Hjerte blive;
 I dig jeg ene roser mig, Alt mit, det vil jeg
 evig dig Til Eiendom forstrive.

6. Din Lislighed med Frydesang Jeg Nat
 og Dag vil ære, Og til mit sidste Klæde-
 fang Dig plat opofret være; Hver Tanke,
 Ord og Gjerning skal I dine Fodspors dybe
 Dal, Som stille Bække rinde: Og alt det,
 du mod mig har gjort, Jeg vil i Hjertet
 prente stort, Din Ded til evigt Minde.

7. Mit Hjerte skal en Rosendal Og Skat-
 tekammer hede, Den sterke Skat en Him-
 melsal I hende vil berede. Bort Perlepragt
 og gyldne Skat, Som skinner kun i Verdens
 Nat, Jeg har en bedre funden; Den Skat
 jeg have vil og faaer Er den, som er af Jesu
 Saar Og aabne Side runden.

8. Det skal jeg ogsaa al min Tid Mig
 føre ret til Nytte, Det skal mig gjere stærk
 i Strid, I Farlighed mig skytte, I Sorgen
 give

give Harpespil, Og naar mig intet smage vil, Skal det mit Manna blive, Min Vin, naar jeg af Torst er mat, Naar jeg er ene og forladt, Mig Tiden sødt fordrive.

9. Mit Liv det er i Jesu Blod, Trods alle Dødens Vile, Gaaer hele Verden mig imod, Jeg deri har min Hvile, Det lindrer alle Sjelesaar, Forfrister Modet, naar jeg gaaer Beklemt med svære Tanker, Naar mange Plagers Hvirvelvind Forvirre vil mit bange Sind, Da er hans Blod mit Anker.

10. Hans Blod mit Purpur være skal, Naar jeg engang maae træde Af denne Verdens Jammerdal, Til evig Fryd og Glæde; Min Krone i Guds Himmelsal, Naar jeg som Solen skinne skal; Alt hvad mig stienket bliver Den Dag, jeg skal for Tronen gaae, Og Brud ved Jesu Side staae, Det alt hans Blod mig giver.

Mel. Swing dig op mod Himlens ic.

Jesu, Sjælens lyse Dag, Glæde, Fryd og Ære, Til dit Hjertes Velbehag, Lad mig dog frembære Denne slette Tak for ald Dine Viners Ære, Kast paa dette Fodfald Dog et naadigt Ære.

2. Jeg betænker, hvad der dig Dog bevæge kunde, At du vilde her for mig Næsten gaae til Grunde, At du Angest, Vold og
Nød

Mod Billig vilde lide, Og ei mod saa haard en Død Med een Mine stride.

3. Nu, din Faders Kjerlighed, Raadens rige Kilde, Og at du saa meget leed, Og saa gjerne vilde, Det har, Jesu, gjort det saa, At ei noget Hjerte Tor forsage og forgaae Udi Syndens Smerte.

4. O! et Raad, som al Forstand, Bliid og Sands maae vige, O! en Gjerning, som der kan Aldrig faae sin Lige, Hvad et Menneske, det Muld, Ikke værd at nævnes, Har bedrevet syndefuld, Paa Gud selv skal høvnes.

5. Mine Lysters vilde Green Har dig saadan slaget, Og indtil det hvide Been Vidstet, puint og plaget, Synden haver sat dig saa Dybt i Skyld og Brode, At du dig omsider maae Derfor lade dode.

6. Straffen, som jeg idelig Skyldig var at lide, Ligger gandske nu paa dig, Og ved Dødens Dvide Er os Fred og Frelse bragt, Derfor vil mig somme Denne Kjerlighedens Magt Ewig at berømme.

7. Lad mig, Jesu! al min Tid Frugten deraf nyde, At jeg kan i Mod og Strid Ved din Død mig fryde, Ach mit Hjertes Hjerte, Kast Ved din Død og Smerte, Alle mine Synders Last Langt bort fra mit Hjerte.

8. At

8. At saa snart jeg ingen Fred I min Sjel kan finde, Maatte straxen avæges ved Raadens kelne Vinde, Jesu! see! jeg falder dig Hjerteknust til Fode, Dnstende at bedre mig Ret fra Grund og Rode.

9. Nu, jeg veed paa hvem jeg troer, Og hos hvem jeg bliver, Hvo min Sag paa denne Jord Og i Himlen driver, Jesus ene er mit Skjold, Som mig vil beskyrme, Om end alle Djevles Bold Bilde mod mig sverme.

10. Jeg, som efter Strid og Død Skal i Himlen sveve, Vil nu i dit Favn og Skjod Baade døde og leve, Til man efter Dødens Strid Sige skal med Glæde: Der er Jesus mild og blid, Der er han tilstæde.

Hørstæste! see! jeg vil i Troe Saa inderlig med dig forbindes, Og søge al min Sjeleroe Udi din Vines Kraft at findes. Jeg har til min Vre allene betænkt, At være med Jesu paa Korset ophængt.

2. Ach! at jeg kunde snøe mig om Dit Kors, din Angest, Død og Pine, Og med det samme for Guds Dom, Ret som det var mit eget, trine. Ach! maatte mig worde den Vre tiltænkt, At være med Jesu paa Korset ophængt.

3. Ach! at jeg kunde Loven dog, At afdøe
ret

ret i Anden lære, Og dens utaaelige Aag
 For mig ubrugeligt erklære; Thi ønsker mit
 Hjerte, og agter det best, At være med Jesu
 min Frelser forsfæst.

4. Ach! at jeg maatte dog med dig, Som
 den der døer, de Ting forlade, I hvilke Ber-
 den roser sig, Og agte dem for Skarn og Ska-
 de; Thi ønsker mit Hjerte, og agter det best,
 At være med Jesu min Frelser forsfæst.

5. Ach! at den gamle Adam med Til Kor-
 set ogsaa lod sig banke, Saa havde jeg ei
 meer Fortred Af nogen syndig Lyst og Tan-
 ke; Thi ønsker mit Hjerte, og agter det best,
 At være med Jesu min Frelser forsfæst.

6. Saaledes lad mig i din Død, O Jesu!
 saadant Samfund finde, Og derved alle Syn-
 ders Nød, Lov, Kjød og Berden overvinde,
 Dpfyld dog mit Dnske, som tjener mig best,
 At være med Jesu min Frelser forsfæst.

Mel. Af dybsens Nød raaber jeg.

Naar jeg min Jesu Piinsels Færd, Be-
 modig gennemvanker, Er alting vel For-
 undrings værd, Og strekker mine Tan-
 ker, Man spytter ham i Dine op, Man
 slaaer hans arme omme Krop, Ja blaa
 og blodig banker.

2. Men dog især, at dette Mord Ei kunde
 af ham pine Det mindste utaalmodigt Død,

Ja ei engang en Mine, Hvor længe han end maatte staae, Og lade sig saa voldsom slaae, Bespytte og begrine.

3. Pilatus ham hudstryge lod Det heftigste han kunde, Betænk, hvor randt det dyre Blod Af hver en riblet Bunde? Hvor Kjødet hængte sønderflidt, Ket som han revn var og bidt Af vilde Dyr og Hunde.

4. Paa Korsset var hans Legem fast I grusom Bee og Sveie, Men Sjelen var i Dødens Bast, Han blev dog ved at tie, Endstjønt han kunde ei engang I denne Korssets Nagletvang Sit pinte Legem vrie.

5. Dog at man hans Taalmodighed Desbedre kunde vide, Hvor svar den Pine var, han leed, Hvor haardt han maatte stride, Da streg han ud af Dødens Nat Det Helved bittere Ord: forladt! I Dødens grumme Dvide.

6. Just i den allerhaardest' Nød, Da Satan skulde bukke, Der Jesus fik det sidste Stød, Til Bredens Jld at slukke, Da brød hans Sjel forfærdet ud: Hvor kan du saa, min Gud! min Gud! Din Naade for mig lukke?

7. Der gaaer det løs paa Satans Magt, Af høieste Formue, Min Jesu Krop var spendt og strakt Paa Korsset, som en Bue, Hans Raab og Sfrig i denne Kamp, Det var

var hans Hjertes Qualm og Damp Af
Herrens Brede's Lue.

8. Det er min Jesu Frydestrig, Til Sa-
tan at befrige, Skal Helvede ei frygte sig,
Naar Himlen selv vil strige, Saa blev det
og kun Knald og Fald, Ved Jesu Stemmes
Tordenstrald, I Dødens mørke Rige.

9. Vor Løve med sin sterke Lyd Os frelse
vil forkynde, Enhver sig snart med Lyst og
Fryd Til Rov og Bytte stynde, Guds sande
Kirkes gandske Leir Skal raabe høit om Fred
og Seir I Kjerlighedens Brynde.

10. Her raaber Jesus: ud paa Bagt
Fra Syndens trygge Sæde! Op, op ved
Jesu Vines Magt, Paa Satans Hals at
træde! Enhver som har sin Jesum kier, Be-
ruste sig med Herrens Hær, Mod Verdens
Lyst og Glæde.

11. O Jesu! lad din Vinsels Røst Mig
ind i Dret strige, Alt Hjertet stedse i mit
Bryst Mod Verdens Lyst kan frige. Den
Gift, som Jesu Hjerte brød, Kan den en
Christen være sød? Det var jo Skam at sige.

12. Og naar din sterke Røst engang Vil
vække alle Døde, Naar Englene med Jubel-
klang I Fryds Basuner stode, O! lad mig
da, o Jesu, dig Med Himmelfryd og Glæde-
strig For Dommens Trone møde.

L Jesu! Guds taalmodig Lam, Som med saa taaligt Hjerte Vaatog dig Verdens Synd og Skam, At bære al vor Smerte, Forleen mig og et taaligt Sind, Naar jeg skal med i Striden ind.

2. Du lidde, at jeg skulde med I dine Fodspor træde, Og gaae saa troligen afsted, Mit Korsets Gang med Glæde, Ach! hjælp mig, at jeg slipper ei Taalmodighedens rette Bei.

3. At gaae med dig til Kors og Mord, Det er min største Vre, Ja meer, med dig paa denne Jord Hver Stund korsfæst at være, Dog herhos onster, at jeg maae Som Lammet dertil taalig gaae.

4. Lad bruse Vine, Kors og Rød, Som Havets salte Bolger, Og hvad der med en voldsom Død Af Spot og Vine følger, Naar jeg kun ved min Bee og Skam, Maae findes taalig, som et Lam.

5. Jeg veed, man uden Kors og Trang Til Kronen ei kan træde, Fordi du gif den samme Gang Hen ind i Himlens Glæde, Hvo ei med dig til Kors vil gaae, Kan ei for dig med Kronen staae.

Mel. Vreden din afvend.

L Lam! som ingen Syndens Gift har saaret, I din fuldkomne Reenhed ubesaaaret,

skaaet, Uendelig meer deilig end den klare Guds Englestare.

2. Du est den Rene, af Guds Mand undfangen, Deilig som Solen i din Glands opgangen, Som blandt os Torne lod sig deilig stue, Min søde Druer.

3. Hvor gaaer det til, at du da staaer opstrevet, Som den, der havde alle Synder drevet, Ret som der var i Dndstab ei din lige Paa Jorderige.

4. Afgrunden ei alene, men tillige Himlen dig selv begynder at bekrige, Mægtige Skarer seer man at fremtrine Til dig at pine.

5. Der ligger du i Angst og blodig Sole, Hvo kan begribe, hvad du maatte føle, Man seer dig for Guds grumme Bredes Lue Skjelve og grue.

6. Man griber dig, og fører som en Fange, Man spytter paa dig, slaaer og gjør dig bange, Torne og Vidste gjør dit omme Hjerte Utrolig Smerte.

7. Du holdtes en forbandet Ting at være, Dig at begrine holdt man for en Dre, Af Gud forladt du var, og maatte smage Helvedes Plage.

8. Menneſte ſiig: Er dette ei en Plage Svortil man ſkulde grove Syndre jage? Hvi ſkal

skal Ustyldigheden selv da lide Saa haard
en Qvide.

9. Det var, for han vor Gjetd sig lod til-
strive, Derfor han maatte sig til Døden give,
Til Gjelden, for de Skyldige at spare, Bor-
gen maa svare.

10. Ustraffet kunde Synden aldrig blive,
Til hvilken Gud lod Dødens Dom opstrive,
Den Sag engang paa Jorden maae fuld-
byrdes, Jesus skal myrdes.

11. Hvad Synden er, hvad Plage den
fortjener, Har Gud før han med Syndre
sig forener, Ved saadan Strengthed skuldet
aabenbare, Kan ikke spare.

12. Hav Tak, o Lam! at du paatog den
Pine, Og i Guds Bredes Verse lod dig
trine, Saa taalig i den svare Lue brændte,
Som jeg fortjente.

13. I Sandhed, du har baaret al min
Smerte, Straffen blev lagt paa dit ustyldig
Hjerte; At du mig kunde Fred og Frelse
stafte, Lod du dig straffe.

14. Jeg tager an, hvad du tilveiebragte,
Jeg troer, at du just derfor lod dig slagte,
At mig, som nu er frie fra Syndens Brøde,
Intet kan døde.

15. Ach styrk min Troe, at den kan staae
sin

sin Prøve, Og lader sig ei denne Skat berøve, Som ei med alt, hvad Verden har i Cie, Bringes til Veie.

16. Lad mig din Vines Frugter stedse nyde, Lad denne Kilde paa mit Hjerte flyde, Alt jeg mig ved din Vines Purpurflæde Stedse kan glæde.

17. Synden, som nu i dig har mist sit Rige, Lad den nu og med Skam og Skjendfel vige, Alt jeg den samme i mig aldrig mere Lader regjere.

18. Kun dig! kun dig! mit Lam, skal hermed Livet Til Eiendom aldeles være givet, Svortil du har mig ved din Pine vundet, Og høit forbundet.

19. Saa skal og kan mig intet fra dig vende, Jeg bliver din til Livets sidste Ende, Da jeg din Priis derfor med Engletunge Stedse vil sjunge.

O! min Kjerlighed og Glæde, Du forønskter Salighed, Som af Medynk vilde træde I din Vines Jammer ned, Og saa villig var tilrede Med dit Blod, o milde Lam, Til at slukke Himlens Brede For al Verdens Synd og Skam.

2. Kjerlighed som saa forfærdet Udi Urtegaarden stod, Var dog udi Sindet hærdet,

det, Til at lide indtil Blod. Kjerlighed, som var saa rede Til at dæmpe Bredens Brand, Hvilken helvedsydend' Hede Ellers ingen slukke kan.

3. Kjerlighed med taaligt Hjerte Al Bespottelse har hørt, Kjerlighed i største Smerte Ei til Brede blev oprørt, Kjerligheden lod sig kjende Midt i Dødens haarde Slud, Kjerligheden saae man brænde, Da hans Lives Lys gif ud.

4. Kjerlighed, hvis Arme vilde Tage mig tilsidst i Favn, Kjerlighed, som i sin milde Faders Benstabs trygge Favn Mig har vildet overgive, Da han for mig græd og bad J hans Naade at forblive, For al Fare ubestad.

5. Kjerlighed, som har troloved Sig med mig ved mange Saar, At han, som min Mand og Hoved, Nu for Regenstabet staaer; Lad mig og med al min Smerte, Mens jeg skal i Verden boe, J dit gjen-nemstungne Hjerte Finde stille Ly og Roe.

6. Kjerlighed, som lod sig slagte, Og en evig Hjelp og Trøst Derved mig tilveie-bragte, Ach! hvor himles ret mit Bryst, Naar jeg glædelig begrunder, At jeg midt i Døden maae Hvile udi dine Bunder, Hvor mig ingen Død kan naae.

7. Kjer-

7. Kjerlighed til Døde frænket, Og for
mit forfrosne Mod I den kolde Grav ned=
sænket, Ach! hvor frydes alt mit Blod,
Tak! o tak! tak at du døde, At jeg evig
leve kan, Hav mig, tag mig, o min søde
Frelser! til dit Frydeland.

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

O! Verden kom at skue Dit Liv paa Kor=
sets Bue I Døden synket ned, Hvor
Himlens Fryd og Vre Saa hart sig lod be=
svære Med Hug og al Elendighed.

2, Trin hid, og merk dog nøie, Hvor An=
sigt, Mund og Die Er fuldt af Sved og
Blod, Hvor Suk og Bee og Smerte Af
hans forviinte Hjerte Udbryder, som en
stridig Flod,

3. Hvem har dig dog saa slaget? Min
Skat! saa piint og plaget? Din Skikkelse
forbrændt? Du gjorde aldrig ilde, Dig Syn=
dens onde Kilde, Som i os er, var ubekjendt.

4. Jeg, jeg har forarsaget, At du er
bleven slaget, Jeg voldte denne Straf Med
mine Synders Mængde, Hvorfore man dig
trængde Ind i dit store Pinsels Hav.

5. Jeg, jeg er skyldig funden, Jeg burde
været bunden Og fast i Polen ned, De Slag,
den haarde Dvide, Som du har vildet lide,
Det var min Straf og Rettighed.

6. Den

6. Den Straf mig burde myrde, Du lader dig paabyrde, Saa tung som Steen og Bly, Forbandelsen dig rammer, Belsignelsen annammer Min Siel i dine Bunders Ly.

7. Du lover for vor Brøde, Dig lader slaae og døde, Du foler Bredens Riis, Du bærer Tornekrone, For vores Synd at soene, Og sætte os i Paradiis.

8. Du sprang i Dødens Grube, At du af Satans Strube Mig kunde rive ud; Min grumme Død du dedder, Og i din Grav nedstøder, Af Jæver for din arme Brud.

9. Den Frelse jeg har funden, Har gjort mig dig forbunden, At være ofret op; Kun det at stræbe efter, Af alle mine Kræfter At være din med Siel og Krop.

10. Meer kan jeg ei optænke, Din Kjerlighed at stjænke, Hvad kan jeg her formaae? Med dine Piners Minde Du skalt til Døden finde I Sielen luerød at staae.

11. Det sætter jeg for Die, Mig derved at fornøie, Hvert Dieblif og Stund; Det som et Speil skal lære, Mig Nat og Dag at være Dig troe af ganske Hjertens Grund.

12. Hvor vore Synder skjende Guds Vre, og antænde Hans Ridtjerhed, som Blaar, Hvor Synd om Straffen striger, Hvor høit den Lue stiger, Det vil jeg see i Jesu Saar.

13. Jeg

13. Jeg deraf og vil lære, At jeg skal prydet være Med saadan stille Aand, Et kjerligt Sind at øve Mod dem, som mig bedrøve, Naar Breden tager Overhaand.

14. Naar onde Tunger stærke Forgift, mit Navn at krænke, Da vil jeg være tys, Den Sky kun lade drive, Min Næstes Feil tilgive, Og tage derfor Jesu Kys.

15. Jeg vil mig med dig henge Paa Korset, og hudflenge Mit Hjertes onde Lyst; Hvad dine Dine hade, Det vil jeg aldrig lade Gaae Rum og Koe udi mit Bryst.

16. Dit Blod, der randt saa saare, Din Skrig og tusind Taare, Din Dødens Kamp og Sved, Den arme Siel skal tage Dmsider, og ledsage Til evig Fryd og Salighed.

Uoposeltige Kilde, Som din Fader selv har sat, Til hans Brede at formilde, Hvormed Verden var beladt, Naar du, Gud! dit Blod lod rinde, Og mod ham, for Verdens Gjeld, Indtil Døden lydig finde, Som det rette Naades Væld.

2. Tak og Vre jeg dig giver, At du lod dig, til milde Lam! Udi Kjerlighedens Jver Føre hen til Korsets Skam: Ach! at jeg ret kunde skue, Hvordan Kjerligheden stod I dit Hjerte, som en Lue, Der du for mig gjorde Bod.

3. Vel

3. Vel er jeg ei værd at trine! O! jeg
 flemme usle Ting! I min Trængsel til din
 Vine, Naadens rette Kildespring; Dog de
 Svage at forbinde Er du jo forordnet til:
 Mild og venlig kan dig finde, Hvo med Pe-
 der græde vil.

4. Derfor see, min Sielehyrde! Ikke paa,
 hvad jeg er værd, See kun paa den svære
 Byrde, Som mit Hjerte flemmer her, Du
 veed selv, hvordan det trykker, Under Syn-
 dens Last at gaae, Som, til Hjertet brast i
 Stykker, Paa dit milde Hjerte laae.

5. O! hvor maatte du dig bukke! O!!
 hvad blev dig Veien trang! Da du neppe
 kunde sukke Under Korsets haarde Tvang;
 O! hvor heftig har dog Smerte Dine Lem-
 mer strakt og spændt, Før du fik din Faders
 Hjerte Til os arme Syndre vendt.

6. Lad mig dette Venstab smage Af din
 Naades rige Væld, Lad dit Blod min Skyld
 borttage, Som til vores Syndegjeld Du
 saa villig lod beramme Udi Kjærlighedens
 Magt, Og os Guddoms Liv ved samme Vines
 har tilveiebragt.

7. Luk da op, o! Livets Klippe, Abnes
 mig din Sides Dør, At min Siel derind kan
 slippe, Naar min Aand er svag og tør; Nette
 som

Som Hjorten i sin Brynde, Saadant lad mit
svage Mod Sig med tusind Sukke skynde Til
din Sides aabne Flod.

8. Denne Balsomkraft lad styrke Sjel
og Hjerte, Marv og Been, Mod al Lunken-
hed og Tørke, Til at holde Sjelen reen, Lad
dit Blod i Hjertet rinde, Jage Morder-
englen hen, Alt jeg Frihed snart kan finde
For min arme Sjel igjen.

9. Lam, som lod dig ganske give Til
at ville være min, Jeg mig kraftig vil
forstrive Ewig at forblive din, Du nu bæ-
rer Krens Krone, Drag mig Jesu, jeg
vil med, Til at see dig paa din Throne,
Dg at vorde Brudeklæd.

Mel. Som en Hjort med.

Vær velsignet Naadethrone, Tusind Gan-
ge, at du var Billig, Synden at
forsoner, Som dig selv fortørnet har. Ach!
hvad er jeg frydefuld! Naar jeg faster mig
i Muld, Ved din Blodregn at bedugge
Sjelen, under Korsets Skugge.

2. Jeg omfavner dine mange Purpur-
røde Slag og Saar, Dg vil kysse tusind'
Gange Hvert et Naglegab og Skaar. D!
hvo kan, min Salighed! Al den svare Tørst
du leed For mig Arme løs at rive, D! hvo
kan den Tørst beskrive!

3. Kom

3. Kom, min Læge! at forbinde Mit
forknuste Sind og Mod, Lad mit arme Hjer-
te finde Redning i din Dod og Blod, Tag den
gandste Skade bort, Som mig Adams Fald
har gjort, Og jeg selv har bragt til Veie,
Bed din Vines blodig Leie.

4. Skriv mig, Jesu! dine Bunder, Blod
og Dod i Sjelen ind, At jeg seer dem alle
Stunder Trykt og prentet i mit Sind; Du
allene er den Mand, Som mit Sind for-
noie kan, Lad mig her i Støvet finde Det;
du lod paa Korset vinde.

5. Disse Fodder vil jeg holde, Som min
Sjeles faste Stavn, Mine Hænder vil jeg
folde, Og dig spænde i min Favn; Lad
mig finde Ly og Læ Under dette Livets Træ!
Sug: lad Sorgen borte blive, Jeg vil at
din Synd fordrive.

Mel. Som en Hjort med ic.

Jesum seer jeg for mit Die, Som jeg
ret skinbarlig stod, Golgatha, paa dine
Hoie, Hvor man saae Guds Hjerteblood, Og
med det, jeg der kan see, Med den Vine
ach og Bee, som Guds Son saa haardt be-
spændte, Jeg mit Hjerte fuldt vil prente.

2. Jeg vil alting noie skrive Paa mit
Hjertes Tavle ind, Hver en Draabe Blod skal
blives

blive trykt og stemplet i mit Sind; Jeg vil
 see saa langt jeg kan Gud i Jesu Pines
 Stand, Og med bitter Graad begrundede
 Hvert et Slag og blodig Bunde.

3. Jesu dine Fodder bløde, De som gif
 paa Jorden for Hver bedængstet Sjel i No-
 ide, Dem at aabne Livets Dør; Nu har
 Naglens haarde Staal Fæstet dem ved Do-
 idens Maal, Der maae de i saadan Svie Al-
 hvor Frelses Tid opbie.

4. Jeg min Fod ved din vil sætte, Holde
 Gud i Korsets Tvang, Trængsel skal mig ikke
 trætte Paa den snevre Livets Gang; Jeg
 har seet hvor fast du stod Til den sidste
 Draabe Blod; Giv du mig kun Mod og
 Kræfter, Jeg vil trolig følge efter.

5. O! hvor bleve Jesu Arme Spændte
 ud med Bødletvang Og i Fjendens grum-
 me Harme Naglede til Korsets Stang, O!
 hvad er den Smerte haard, Da de store
 Nagler gaaer Gjennem disse rene Hænder,
 Og paa Pinebænken spænder.

6. De udspændte Sener bryde Satans
 sterke Lovetand, Og de knuste Murer flyde
 Til at slukke Bredens Brand, Nu er Dø-
 dens hele Magt Og hans Fæstning haardt
 belagt, Den Korsfæste vil befrige Mærkheds
 Fyrstes sorte Rige.

7. Hvad

7. Hvad er det, hans Armes Kræfter
 Sprænges ved af Bee og Berk, Hvad er det,
 han favner efter, Da hans Hjerte slaaer saa
 stærk? Det er dig han har saa kier, Dig,
 mit Hjerte, vil han nær Til sit eget Hjerte
 drage, Dig vil Jesus favnetage.

8. Hvad man gjorde ham for Gvie, Og
 uhorlig Spot og Skam; Jesu søde Læber tie
 Ganste stille, som et Lam, Beder stærk for
 hver Mands Sjæl, Som ham sloge selv
 ihjel, Lindrer sødt sin Moders Smerte Og
 en Rovers knuste Hjerte.

9. Munden taler af sit Hjertes Store
 Overflodighed, Gjennem al den svare Smer-
 tes Galde flyder Honning ned, O du suk-
 kersøde Münd! Dine Ord til sidste Stund
 Vil jeg kysse, giemme, lyde, Skal mig
 lede, styrke, fryde.

10. Jesu Dines milde Miner Alle
 Sandser overgaae, Alt han midt i alle Vi-
 ner Til en Røver naadig saae, Kjerlighe-
 dens Taare randt, Til hans Dines Lys
 forsvandt; Disse Dine maatte briste, For
 han kunde dig ei miste.

11. Jesu brystne Dine lukker Altid mine
 Dine til, Naar mig Verdens Lysters Sukker
 Fra min Gud forføre vil, Jeg har ingen Lust
 at

at see Det, som foder evig Bæe, Jesu Dine
 mig har fundet, Og mit ganste Hjerte vundet.

12. Jesu søde Rosenkinder Falme hen i
 Afmagts Sved, Tornekronens Blod det rin-
 der Over dem i Strømme ned, Disse Kin-
 der kys min Aand, Klap dem med din Troes
 Haand, Tak dem, at du nu foragter Dø-
 dens Skræk og sure Fagter.

13. Jesu Vunder kan jeg ikke Regne alle-
 sammen op, Seer man neppe dog en Priske
 Fri paa Lammet's hele Krop, Dog vil jeg
 mig holde nær Gud til hver af dem især, Og
 hos hver en Bunde sige: Her er Bei til Him-
 merige.

14. Nu er det især fornøden, At mit arme
 Hjerte kan See i Smerten og i Døden Jesu
 Hjertes bittre Stand, Nu vel an det aabent
 staaer, Ved hans Sides store Saar, Hvo der
 vil, kan deri skue Kjerlighedens sterke Lue.

15. Hvor forfærdelig, og meget Under-
 ligt er dette Sted, Har Guds Tempel ei sit
 eget Allerhelligste i Fred, Skal Guds Hel-
 lighed og Chor, Hvor hans Guddoms Fyl-
 de boer, Jesu Hjerte, nu staae aaben For
 de onde Stridsmænds Vaaben.

16. Hjertens allerkjærest' milde, Søde Je-
 su, Hjerte, sig: Hvorfor flød dit Hjertes Kilde
 Dog saa meget ledsteruig? Lod du det derfor

ei see, At jeg udi al min Bee, Skulde finde
overmaade Megen Lædste, Trost og Naade.

17. Saa skal Jesu Hjerte vide, Som blev
aabnet med et Spyd, At hans Hjertes aabne
Side Er mit Hjertes Hjertens Fryd; Her
er Rum og Hjerte nok For den hele Ver-
dens Flok, O! gid alle Hjerters Sinde
Dette Hjerte vilde finde.

Mel. O Drovelse ic.

Nei! det er ei, Saa let en Bei Til Gol-
gatha, mit Hjerte, Som de fleste me-
ne, nei! Det vil koste Smerte.

2. Er Sielen ret Af Synden træet, Og
tørster efter Hvile, Da er hun først ble-
ven let, Op til Gud at ile.

3. Det stolte Mod, Det kaade Blod,
Kan Jesu Død ei finde Poenitentses Læ-
reslod Maae i Sandhed rinde.

4. Alvorlig Flid Og Kamp og Strid
Mod Synden er fornøden, Ind i Jesu
Pines Tid, Ind med ham i Døden.

5. Man strekkes maae, At tænke paa
Vor Frelseres Mordres Miner, Som saa
føleløse saae Jesu svare Piner.

6. Selv Solen fik En Dødnings Skif,
Og ikke lyse kunde; Just i Middagsstun-
den gif Hendes Glands til Grunde.

7. Den sorte Jord Sin Skabers Mord
Bar

Var færdig til at hevne; Dg begyndte
med en stor Bøvelse at revne.

8. Et grusomt Knald Af Klippers Fald
Man horte allevegne; Stene brast med
Tordenstrald I Guds Marteregne.

9. Dog stode de Dg kunde lee Ud alle
Jesu Smertes; Stene kunde mere see,
End de haarde Hjerter.

10. Du tænker, det Var ikke ret, Men
streffeligt at sige; Ja jeg vil dig sige et,
Du er deres lige.

11. Jeg siger: du Hviis Sind og Hu
Fra Synden ei vil vende, Er sandfærdig
endnu Christi Korsens Fjende.

12. Al Verdens Flok Er skyldig nok
I Jesu beeste Plage; Hvo der ei er Steen
og Stok, Maae det nok beklage.

13. Du siger: hvad, Dm jeg er glad?
Ja glad i dine Lyster, Dermed Du dit
Hoved ad Jesu Pine ryster.

14. Den Deel, der var Guds Søn saa
svar, Maae dig saa godt ei gjøre. Red
dig, Sagen er jo klar, Lad dig ei forføre.

15. Mit Hjerte tag Guds Pines Sag
Til grundig Eftertanke; Lad dit Sind hans
Korsens Dag Daglig gjennemvanke.

16. Ach! Hjerte, see, Hvor Dødens Bæe
Din

Din Jesu Hjerte trykker! Vil du meer i Synden lee? Hjerte brist i Stykker.

17. Ach! bittre Død! Ach! haarde Nød, Ach! Jammer, Bæe og Smerte! Ach! min Synd der sønderbrød Livets Fyrstes Hjerte!

18. Nu Verden, fort At sige, bort, Din Lust er idel Møje; Jesu Død har gjort dig sort For min Sieles Die.

7. Paa Mariae Bebudelses Dag.

Mel. Han smelter hen i Kjerlighed og.

O! Kjerlighed, som Himlen sønderriver, Som til os senkte dig i Jammer ned, Hvad for en Drift, hvad for en Brand og Jver har fast dig hen i min Glendighed? **D!** Kjerlighed det selv saa bød, Hun som en Moder saae mig i min store Nød.

2. **D!** Kjerlighed er stor udi dit Hjerte, Det største Under har du gjort for mig; Din Kjerlighed for min Skyld gjør dig Smerte, At midt i Tornene du hviler dig. **D** hvilken Grad i Kjerlighed! Der sendte Livets Ord til os i Kjødets ned.

3. **D!** Kjerlighed, min egen Slægt er vorden, Min Broder er selv Kjerlighedens Gud, Guddommens Bæld nu lever i min Orden,
Da

Da Tiden blev til Ewighedens Brud, Da Livet selv en Søn blev skabt, Den Herlighedens Glands, det Lys, vi havde tabt.

4. I hannem er jo Adams Kjon forsonet, Og Sjælens Renselse tilbage bragt, Og som Guddommens Brud nu bliver kronet, Selv Himlen glæder sig ved hendes Pragt, Vor Jordnatur fik Glands og Skik, Da Guddommen deri sin Siethrone fik.

5. Nu spiller Blisdom her paa Jorderige, Et Paradis i Sjelen ned er sendt, Af Gud vi fødes ædle, smukke, rige, Som Jesu Fødsel haver os fortjent, Den Himmelbaarne Sjel med Lyst En anden Land og Kraft kan føle i sit Bryst.

6. Ei nogen Jammer kan vor Glæde spille, Immanuel er hos os i vor Nød, Vi tør kun gaae til Livets rige Kilde, Saa maae vor Nød, ja Døden blive sød, Jeg føler kun den Jammerstand, Som mig i Christo dog slet intet skade kan.

7. Min Synd mig ei med Bredens Døm kan true, Fordi den selv er fast i Bredens Band, Hvad skader mig nu Syndens Ild og Lue, Som oversvømmes af hans Blod og Vand, Thi vor Immanuel er her, Han slipper Sjelen ei, han har den alt for fjer.

8. Et evigt Liv i ham jeg haver funden,
 Vor Rigdom, Belyst og en prægtig Stand,
 Jeg er med ham, og han med mig forbun-
 den, Som jeg udi min Sjæl fornemme kan,
 Han har fornøiet mig saa vel, Hans Naad-
 des klare Strøm den flyder i min Sjæl.

9. Op! op min Sjæl, mens Sorgetonen
 hviler, Op! op med Fryd i Kjerlighedens
 Kraft; Thi Himlens Lys og Glands i Sjelen
 smiler, Vi fik igjen alt hvad vi før har havt,
 D! her er Seir og vunden Sag, Vi yndes
 nu af Gud i Christi Velbehag.

Hosianna, Livets Ord, Den, som styrer
 Verdens Roer, Har nu hjertemild og
 god Klædt sig i vort Kjød og Blod.

2. Den, som Gud har talet om, Strax,
 da Syndefaldet kom, Meldes an ved Eng-
 lemund, I en himmelsalig Stund.

3. D! du Slangetræder, du, Er du da selv
 kommen nu, Alle fromme Fædres Trøst,
 Al vor Glæde, Fryd og Lyst.

4. Kom du ædle Qvindens Sæd, Og
 os arme Orme glæd, D! hvad er os denne
 Tid Himmelyndig, sød og blid.

5. Hosianna store Helt, Folk skal vrinle
 om dit Telt, D! vor faste Naadestoel, Naad-
 dens Himmels Lys og Soel.

6. Kom

6. Kom og fyld vor Sjel med Fryd, Dødens Brodde sønderbryd, Styr den gamle Slange ned Med sin Magt i Ewigbed.

7. Har du jo saa underlig Derfor dog fornødret dig, At vi skulde frelles ved Dig Immanuel vor Fred.

8. Herrens Bredees grumme Brand Du allene slukke kan, Lad os see, at Syndens Straf Ewig nu er skaffet af.

9. Lad dit Folk sig frelste see Fra den evig Pines Bee, Efterdi det inderlig Ved din Ankomst fryder sig.

10. See! saa vil vi Dag og Nat Rose os af dig vor Skat, Synge dig, vor Soel og Skjold, Hosianna tusindfold.

11. Helligste Treenhed, Borees Mund og Hjerte veed Aldrig nok at takke dig, Tag til Takke naadelig.

Den, som Gud har født og baaren, Før der fandtes Nat og Dag, Er til A og D udkaaren, Til en Kilde, Sum og Sag, For det Rion, som var forloren, Skyldig til at kastes ned I den lange Ewigbed.

2. Salig er den Frugt at kalde, Hvor den Jomfru Moder blev, Og os fødte den Udvalde, Som vor Jammernat fordrev, Syndens Gift og Dødens Galde; Hvor i Svøbet lægges ned Den, som skabte Ewigbed.

3. Syn-

3. Synger ham, i Himlens Høie, Syn-
ger alle Englechor, Alle Kræfter sig bemøie,
Alt hans Lov kan blive stor, Alle Hjerter
Kne sig bøye, Stemmer an og bliver ved
I den lange Evighed.

4. Den, de ældste Oldefædre Deres Fry-
dpsalmer sang, Alle Prophetier høre, Hver
i sine Tiders Trang, Han er her, vor Sag
at bedre, Roser det, I om ham veed, Nu
og i al Evighed.

5. Høie, Lave, Gamle, Unge, I og
uden Ægtestand, Ja og hver en Børnetun-
ge Prise nu vor Frelsermand. Hvo kan
bedst for Jesum sjanget? Synger hvad i kan
og veed I den lange Evighed.

8. Paaste-Psalmer.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

Wad er dog Paaste sød og blid For dem,
som kjende Naadens Tid, Og Syndens
Jammer finde, I Jesu aabne Grav at see, At
alle Himle ad os lee, Og Seiers Krands bin-
de, Den Dag Vor Sag Og Glende fik en En-
de, Da vor søde Jesus han stod op fra Døde.

2. For vore Synder er han død, Til vor
Retfærdighed han brød De sterke Dødens
Porte, At han opstod, det viser grandt, At
Synden, ganste vist og sandt, Er død og evig
borte,

borte, Vor Nat Er plat Overvunden, Dg
forsvunden, Da vor søde Jesus han stod op
fra Døde.

3. Han er opstanden, det er godt, Den
grumme Dod til evig Spot, Som før saa
mægtig bruste, Han er opstanden, det er
vist, Det sorte Riges Magt og List Vor fiere
Jesus knuste, Det Ord Skal, hvor Jeg
maae vanke, Af min Tanke, Aldrig svinde:
Jesus kunde døe og vinde.

4. Han er opstanden, det er stort, Dg
dermed er en Ende gjort Paa al min Bæe og
Jammer; Han er opstanden, det er nok,
Min Grav, som var en Fangeblof, Er nu et
Brudekammer, Al Spee, Suk, Bæe, Dø-
dens Jagter Jeg foragter, Gravens Hvile
Synes ad mig nu at smile

5. Nu er her Bei til Livets Land, Dp alle!
følger, hvad I kan, Vor Frelser og Hoved,
Han er opstanden, dette Ord Skal raabes
høit paa denne Jord, Han være evig lovet,
Vær glad Guds Stad! Alle Tunger Raa-
ber, Sjunger Mod hinanden: Jesus er,
han er opstanden.

Mel. Jesu! du min Glæde.

Hører, I som græde, Dg med Taarer
væde Jesu Hvilested, Bort med Graad
og Klage, Her er gode Dage, Her er Fryd og
Fred!

fred! Jeſus alt Har brugt Gewalt, Brekket alle Dødens Skjolde, Intet kunde holde.

2. Han er alt fra Døde Standen op at møde Eder ſeierfuld, Engle kan J finde, Intet meer her inde J hans Graves Muld; Seer kun paa Det Sted, han laae! Kaster derhen al den Smerte Bort fra eders Hjerte.

3. Kommer hid! begraver Al den Deel, ſom haver Krænket eders Mod, Skynder eder, ſkynder Til hans Flok, forkynder, At Guds Søn opſtod, Siger hver, Som bange er, Hans Disciple, ingen anden, At han er opſtanden.

4. Verden har ſin egen Paaſteſtik i megen Lyſt og Daarlighed; Hoitid vil den have, At den ſig kan grave Dybt i Synden ned, Jeſum vil Den ikke til, Paaſtelammet, ſom er ſlagt, Har den ſlet foragt.

5. Men de arme Hjerter, Som i Længſels Smertes Efter Jeſum gaaer, Leber dem i Møde Med den forſte Gode Af Guds Naades Baar, Siger, at Den ædle Skat, Jeſus lever, eders Glæde, Han er nu tilſtæde.

6. Hører, J, ſom bange Gaae i Verden mange Sorrigfulde Trin, Eders Jammer finde, Vanke, ſom iblinde, Uden Lys og Skin,

Skil, Er det da Ret og Skjel, J saa frydefulde Dage Jammerlig at klage?

7. Fatter det til Hjerte, Glemmer eders Smerte, Det har ingen Rod, Han har dæmpet Branden, Og er alt opstanden, Jesus, som var død, Brod han ud, Saa kan hans Brud, Og ved samme Kraft udbryde Sig i Gud at fryde.

8. Har du mange Synder, Jesus dig forkynder, Gjelden er betalt, Her er ingen Brede, Naaden den er rede, Det er rigtigt alt: Jesu Død, Og at han brod Gjennem Dødens Bold og Brede, Det for dig jo skede.

9. Derfor allevegne Kan du dig tilegne Med et trøstigt Mod: Jesus for dig døde For din Skyld og Brode, Og igjen opstod; Grib kun til, Han gjerne vil Bære din, med hvad han eier, Med sin Død og Seier.

10. Synd hvor er din Fælde? Helvede din Vælde, Død hvor er din Braad? Jesus har alt vundet, Jeg har Seiren fundet, Du er undertraad, Gud, som gav Ved Jesu Grav Os saa stor en Seiers Vre, Ewig Priis vi bære.

Mel. Nu vel an vær frisk tilmode.

Vilt du have Paaskeglæde? Kjere Hjerte, hvad for een? Verden i det store Stræde Swinger og sin Palmegreen, Men det er til syndigt

ſyndigt Lav, Gjeſtebyd i Syndens Grav, Glæde at fordrive Liden, Som ſaa koſtbar er og liden.

2. Jeſu Chriſti ſande Lemmer Har en anden Paaſteſtie, Verdens Lyſt de gjerne glemmer, Og affides gaae forbi, Jeſus, alle Dyders Dyd, Han er deres Paaſtefynd, Det kan al vor Bæe forſøde, Alt Guds Søn ſtod op fra Dode.

3. Der er ſøde Paaſtefager, Det er Sjælens Honningbrød, Naar hun Himlens Næde ſmaget Udi Jeſu Grav og Død, Seer at Straffen er forbi, Seer, at hun er ganſte fri, Seer, at hun ſkal Himlen eie, Saa dan Mad kan Sjælen pleie.

4. Derfor ſmykker hun og pryder Hjer- tet til den høie Feſt, Synden hjertelig for- tryder, Flyer og hader, ſom en Peſt, Sen- ker ſig i Jeſu Grav, For at døe al Verden af, Vender lige Sindets Die Til ſin Jeſum i det Høie.

5. Veien til den rette Glæde Falder gjen- nem Jeſu Grav, Naar man Synden vil be- græde, Døe de onde Lyſter af; Veien hen til evig Bæe Er i Syndens Lyſt at lee, Ver- dens ſøde Paaſtedage Bringer ſureſt Hel- vedplage.

6. Vil du have Paaſteglæde? Spørger jeg endnu engang, Kom din Jeſu Grav at væde,

væde, Alt dig Tiden bliver trang, Da du
giſt den brede Bei Gud i Verdens Synde-
rei, Og dig onſter tuſind Gange Den Op-
ſtandne at undfange.

7. Bort! i Verdens Paaſtelyſter, Det
forbudne Træes Frugt, Den, ſom ſlige Gre-
ne ruſter, Finder ſiden Dødens Lugt, Slan-
gen ſnoer ſig der omkring, Giver dødelige
Sting, Velter Gift i Lyſters Kager, Naar
de allersøddeſt ſmager.

8. Verdens Samqvems Lyſt og Gilde,
Røver Sielen al ſin Sands, Hvo ſin Him-
mel ei vil ſpilde, Vende ſig fra hendes Glands,
Søge deres Samlings Roe, Som i An-
dagt, Bøn og Troe, Verdens Kjerlighed be-
grave, Og kun ville Jeſum have.

9. O! hvor liſtig er den Glæde, O! hvor
ſalig er den Stund, Der er Jeſus ſelv til-
ſtæde, Der har Glæden Fund og Grund,
Naar man til de Fromme gaaer, Taler om
hans Blod og Saar, Der er Gofens Lyſ
og Glæde, Bort Egyptens mørke Sæde.

10. Hvad er det for onde Sæder, Hvad
er det for Paaſteſtik, Naar man ſig i Ver-
den glæder, Udi Fraadſerie og Drif? Tæn-
ker ei paa Jeſu Blod, Og at han igjen op-
ſtod, Alt vi ſkulde ved hans Pine Verdens
Lyſter undertrine.

11. Glæd

11. Glæd dig Siel i ham allene, Som har Døden ødelagt, Svinger Seiers Palmegrene Ket af ganſte Sielemagt, Bærer Krandje ham imod, Som har vovet Liv og Blod For vor Salighed at vinde, Saa-
dan Seir til evigt Munde.

12. Zion, tænk da tusind Gange Paa vor Glædes ſtore Feſt, Alle Hjertes ſynge, prange Mod vor ſøde Paaſtegejeſt, Hver bedrøvet Siel gaae med, Her har Sorgen intet Sted, Alle takke, ſynge, ſige, Jeſus vandt os Himmerige.

Mel. Alleneſte Gud i Himmerig.

J Christne! reiſer eder ſnart Af Syn- dens fule Leie, Den gamle Suurdeis Leveart Uddeles ud at feie, En ny Dei fører Gud herind, Et nyt og reent uſyret Sind, Som kan vor Gud behage.

2. Det er fornødent, at vi maae Ket Underſøgning gjøre, Hvordan vi her i Ver- den gaae, Dg dette Levnet føre, En liden Suurdei kan den ei Forſyre let den gan- ſte Dei, Dg ſammes Sødhed dæmpe?

3. En ſyndig Gnift, hvor ad man leer, Dg ikke ſtrar vil fue, Kan ſætte, ſom man ofte ſeer, Den hele Siel i Lue, Vort Paaſte- lam vil, Hjertets Grund Skal være rensed, reen og ſund Fra Syndens ſtidne Bæſen.

4. Hvo

4. Hvo Paaste rigtig holde vil, Dg Paastelammet smage, Da maae der bittre Urter til, Dg Poenitentses Luge, At vorde Synden leed og gram, Saa smage vi vort Paastelam, Dg Kraften af hans Vine.

5. Giv ingen da i Syndens Dei Dg Dndstab Paaste æde, Dm man endstjondt paa Skalkheds Dei Bar længe vant at træde, Men at langt meer ved Sandhedsbrod Vor Paastefest kan blive sød I Jesu Kraft og Glæde.

6. O! Jesu, Paastelam, forleen Ds denne Paastegave, At vi oprigtig hver og een Maae rene Hjerter have, Giv at dit Ord og rene Bud Ald Suurdei af hvert Hjerte ud Jo meer og meer maae feie.

Du er, opstandne Seiers Helt, Opstandelsen og Livet, Som fører Fred fra Gravens Telt, Dg har dig selv os givet, For var du død I Gravens Skjod, Nu har du, Seiers Kjempe, Dog Døden vidst at dæmpe.

2. Du var i Bredens Baand og Bast, Dg Dødens haarde Krige, Du stridde til dit Hjerte brast For hele Verdens Krige, Nu er jeg fri Fra Slaverie, Hvori jeg før var fangen, Imens du er undgangen.

3. Nu bryder Solen deilig ud Igjennem
alle

alle vinde, Der, som det syntes, før gif
 ud, Dg lod sin Straale svinde, Nu staaer
 du glad Ved Dødens Raad, Dg har ham
 overvunden, Ja traad ham ned i Grunden.

4. Din Guddoms Magt og Majestæt Be-
 tager Gravens Mørke, Vi har med Fryd og
 Glæde seet Din Guddoms Kraft og Styrke,
 Men Dødens Magt I Baand er lagt, Dg Sa-
 tans Bold er borte. Det var det, Jesus gjorde.

5. O! at vi denne Seiers Tid Livagtig fun-
 de kjende, At Hjerterne ved denne Strid I
 Troen kunde brænde; Vaa anden Bei Kan
 Lyset ei Os ind til Livet føre, End at vi det
 skal gjøre.

6. Saa gjennembrud da Siel og Sind,
 O Jesu! Livets Herre, At Troen der kan
 trænge ind, Dg Syndens Grav tilspærre,
 At vi i dig Til Himmerig En aaben Dør
 kan finde, Dg ikke gaae iblinde.

7. Lad Satan ei i Raadens Tid Vor Sind
 og Sands forstyrre, Men giv os Andagt,
 Lyst og Flid, Dg Poenitentses Mærre, Dg
 dermed snart I Troens Fart, Dg Glæde til
 dig ile Fra Kjødets falske Hvile.

8. Fordriv det dorste Adams Sind, At vi
 i Morgenstunden Ved Bønnen daglig træn-
 ge ind, Til vi dig ret har funden, At træde
 af Fra Syndens Grav, Dg denne Verdens
 Mørke Ved din Dpreisnings Styrke.

9. O!

9. D! lad os da med dig opſtaaſe Af Gra-
vens mørke Bolig, At Lyſet og til os kan
maaſe, Dg hvad du os ſaa trolig Har ved
din Magt Tilbeiebragt, D! lad os det da
nyde, Dg gjennem alting bryde.

10. Her ligger Bagt i tuſindtal, At vi ei
noo kan træde Af Gravens ſorte Dyb og Dal,
At finde dig med Glæde, Thi Dødens Magt
ſtaaer ſelv paa Bagt, Dg Verdens Lyſt be-
ſtrider Vor Gang paa alle Sider.

11. Den lyſt-pragt-penge-ſyge Aand, Ds
valt tilbage rykker, Den phariſæiſt Hylehaand
For Graven Seglet trykker, Hvo velter af
Fra denne Grav Den ſvare Steen og Hin-
der, Som jeg i Veien finder.

12. Du Jeſu! ene er den Mand, Som
kan de Døde vække, Du, du allene vil og kan
De ſtærke Segle brække, Belt Stenen bort,
Dg hjælp os fort Til Himlene at haſte, Dg
Verden fra os kaſte.

13. D! aabenbar dig for os; naar Vi
over Synden græde, Dg hjælp os, al den
Deel, der ſtaaer Imod, at undertræde; Saa
kan vi fri Paa Sandheds Stie Vor' Paaſte-
palmer ſvinge, Dg Sandheds Dffer bringe.

14. Lad, hvad det er, ret at opſtaaſe, Ds
vi os ſelv erfare; Bed Aanden ud af Graven
gaae

gaae, Og denne Skat bevare, Det dyre Vant, Som du saa grandt Til Seiren os har givet, Saa gaae vi ind til Livet.

O sode Jesu, du, Som lod af ingen Magt dig holde, Men brød igjennem Dødens Bolde, Og lever evig nu; Giv, at jeg dig ret udi Troen kan finde, Og evig i Aanden mig med dig forbinde.

2. Din Død mig Glæde spaaer, Hvor skulde da ei meget mere Dit Liv til Salighed regjere, Mens Døden sligt formaaer; Ach! maatte jeg uden dig alting foragte, Og i dig at findes, alvorligen tragte.

3. Den store Guddoms Kraft, Som førde dig af Gravens Mørke, Har givet mig den Livets Styrke, Jeg hidindtil har havt; Ach! lad mig da med dig af Graven oprinde, Og Kraften af samme din Styrke befinde.

4. Jeg lever, jeg dog ei, Thi da du dig med mig indliver, Og stedse i mit Hjerte bliver; Saa er du selv min Bei. Ach! lad mig dog blive eet med dig mit Hjerte, I Sindet, i Sæder, i Glæde og Smerte.

5. Dig lever, ikke mig, Min Siel, thi du dig haver givet Til mig i Døden og i Livet, Saa giver jeg mig dig, Saa vil jeg mig fra mig selv ganste forvise, Din evig at være, dig evig at prise.

Lader

Lader os vor Herre prise, D i Christne,
 hver for sig, Kommer, lader os bevise
 Hannem Tak med Glædesfrig, Syndens
 Baand har sønderreven Samson, som fra
 Himlen kom, Loven ud af Juda, som Le-
 vende igjen er bleven, Striden Jesus har
 lagt ned, Glæd dig da, o Christenhed!

2. Christus haver overvunden Den for-
 bittret Dødens Magt, Den, som laae i Gra-
 ven bunden, Han har Slangen ødelagt, Sa-
 tans Rige slet er knuset, Døden er til Spee
 og Spot, Belial har tabt sit Slot, Helvede
 omsonst har bruset, Fik sin Rest og fuld Be-
 sted, Glæd dig da, o Christenhed!

3. Du var ikke død allene, Men i Graven
 ogsaa sat, Der at hente og fortjene Os den
 ædle Himmelstat. Helt, du er tilbage kom-
 men, Haver baade Liv og Magt Af den sorte
 Grube bragt, Døden har din Kraft fornum-
 men, Dg er kast i Graven ned, Glæd dig
 da, o Christenhed!

4. Død! hvor er dit grumme Rige, Hel-
 vede! hvor er din Vold, Satan faldt i disse
 Krige, Rodden var hans Pül og Skjold, Chri-
 stus han forgift er bleven, Hele Helvede en
 Pest, Synden ligger syg og qvest, Al vor
 Jammer er fordreven, Jesus Dømmen søn-
 dersled, Glæd dig da, o Christenhed!

5. Gud

5. Gud kan stille al vor Plage, Naar vi ingen Hjelp kan see, Lader efter tvende Dage Dø igjen af Glæde lee, Derfor jeg ham Tak vil give, Og mit Hjerte fryder sig, At din Gud, min Jesu, dig, Ikke lod i Graven blive; Efterdi vi dette veed, Glæd dig da, o Christenhed.

6. Du er fra din Sammers Mængde Reven ud til Guddoms Stand, Hvo er, som dit Lives Længde Og Triumph beskrive kan? Du vor Hjørnesteen er bleven, Som utrolig an blev seet, Og er dog af Herren steet; Syndens Magt er sonderreven, Skjendt og kast i Havet ned, Glæd dig da, o Christenhed!

7. Har du skjont af Bækken druffet I dit Korses snevre Gang, Ufeliggen grædt og sukket Under alle Piners Tvang, Ei! du har igjen dit Hoved Rettet op af Gravens Leir, Mig til evig Fryd og Seir, Vær da evig, evig, lovet For din Død, Strid, Kamp og Svæd, Glæd dig da, o Christenhed!

8. Disse Frugter ere søde, Din Opstandelse har bragt, At jeg kan for Dommen møde Alle Tider uforsagt, Himmelsøde Paaskegaver, At jeg efter denne Krig Nu kan leve seirrig, Midt i Doden Livet haver, Og af Doden intet veed, Glæd dig da, o Christenhed!

9. Mens du seer os da at tørste Efter den=

denne søde Fred, Som du store Krigens Fyrste
 Har os ved din Kamp bered, Ei saa lad
 det skjonne Bytte, Hvormed du, vor Sam-
 son, kom, Allevegne deles om, Ja og kom-
 me dem til Nytte, Som deraf slet intet veed,
 Glæd dig da, o Christenhed!

10. Lad os, Evighedens Fader, Ret op-
 lyste Dine faae, Til at kjende hvad os ska-
 der, At vi med dig op kan staae, Bryd da
 ind i vore Hjertes, Dørvind vort onde Kjød,
 Satan, Verden, Synd og Død, Koster det
 end mange Smerter, Gjør os kun af Synden
 fjed', Glæd dig da, o Christenhed!

11. Skal man da min Krop begrave, Leg-
 ge mig i Jordens Bom, Livet jeg igjen skal
 have, Naar du kommer til din Dom Da skal
 jeg i Graven høre Din Basunes søde Klang,
 Og med Jubelfryd og Sang Lysens Eng-
 leselskab gjøre, Derfor frisk i Graven ned,
 Glæd dig da, o Christenhed!

12. Da skal denne Aftebolig Himmel-
 glands og Klarhed faae, I en stor og fast
 utrolig Deilighed og Ære staae, Thi min
 Afte, du skal worde Engleprydet, reen og
 riig, Mere, Jesu Legem liig, Lad dig kun
 med Glæde jorde, Jesus dig at finde veed,
 Glæd dig da, o Christenhed!

Tri-

Triumph! Triumph! vor Soel er alt op-
runden, Han er ei her, han er ei her!
Den fordum laae i Dodens Strikke bunden,
Stod op i Dag ved Morgenstier.

2. Han er opstanden, merk du forte Rige
Om du end blev engang saa vred, Dog
maae du for vor sterke Tyrste vige, Kun
fort, kun fort, af Thronen ned.

3. O Død! hvor er din Braad? du fæle
Grube, Hvor blev din Seir i Lammet's Krig,
Han har opslugt dig i sin Lovestrube, Og
staaer paa Pladsen seierrig.

4. Han er opstanden! merker og det sam-
me, Som Christum har til Døde bragt, Her
staae I nu med eders List til Stamme, Hvor
bleve de, som holdte Bagt.

5. Hvad hjælper al den Deet du gjør og
byder, Du Slangesæd og Dgleslægt. Vor
Love os til Frelse Seglet bryder, Og spot-
ter eders Baretægt.

6. Du maae da vel forfærdet staae og
bæve, At den du gjennemstunget har, Os
lader nu i Naadens Himmel sveve, Fordi
han vore Synder bar.

7. Vil du endnu hans Bredes Magt und-
vige, Da er det paa den høie Tid I Bedrings
Graad af Syndens Grav at stige, Og søge
ham med Hjertens Flid.

8. Han

8. Han er opreist, o merker det J Sva-
ge, Som bange her i Verden gaae, Gud er
tilfreds med Jesu Korsens Plage, At Syn-
den intet kan formaae.

9. Hvo vilde nu i Trængsel meer forsaa-
ge, Han lever! siger Himmels Bud, Skal
J hans Død vel stundom lidet smage, J
leve dog med ham i Gud.

10. Hvo med ham doer, maae useilbar-
lig mene, Han og med Jesu Livet faaer,
Viinrankens Saft forhyner sine Grene,
Vor Viinstok det jo meer formaaer.

11. Hvo vil for Død og Graven være
bange, Gaf kun, og reddes ei derfor, Tag
Dødens Frygt ved Jesu Grav til Fange, Du
gaaer jo dog i Jesu Spor.

12. Triumph! Triumph, vor Soel er alt
oprunden, Han er ei her! han gif herfra!
Han er ei meer i Dødens Strikke bunden,
Triumph! Triumph! Victoria!

Frist op til Fryd, al Christenblod, At
Jesús op fra Døde stod, Dg gjennem
Mord og Grav og Død Med Guddoms Kraft
og Styrke brød. Halleluja lad klinge da al
Verden om, At han med Liv fra Døde kom.

2. Den anden Adam er opvakt, Dg
Gud har selv ham Bruden bragt, Som
Gud

Gud ud af hans Side drog, Der han en Søn i Graven tog. Halleluja lad klinge da al Verden om, Bort Trygheds Nat og syndig Slum.

3. Er jeg da Jesu Kjød og Been, Hvo vild' da være Stof og Steen? Vaag op, men Jesus vaagen blev, Dg Mørkhed med sin Glands fordrev. Halleluja lad klinge da al Verden om, Ja klinge i hvert Englerum.

4. Vor Noa, som os trøste kan, Dg føre paa det tørre Land, Af Arken gaaer med freidigt Mod, Thi borte er den Syndeflod. Halleluja lad klinge da al Verden om, Thi Gud forsonet er og from.

5. Betsignelsen nu deles ud, Hast Sjel, at møde for din Gud, Vingaarden staaer i fulde Floer, Hvori Trostens kjolne Druer groer. Halleluja lad klinge da al Verden om, Lad synge hvad der ei er stum.

6. Vor Noa skjenker Vinen klar, Som Kraft og ingen Bærme har; Bliw drukken, Jesu milde Brud! Hvad da om Verden leer dig ud. Halleluja lad klinge da al Verden om, Vel den, som Verden kalder dum.

7. Nu vorer modne Mandler op Af Aarons Kjeppes tørre Knop; Den blomstrer, qvæger Liv og Bryst Med tusind Himmelfryd og Lyst. Halleluja lad klinge da

da al Verden om, Slig Sommerpragt af Jorden kom.

8. Saa kommer, nyder uden Frygt Den Frugt, I har med Taarer søgt; Hans Kjerlighed ei visner hen, Hver Morgen er den nye igjen. Halleluja lad flinge da al Verden om, Her vorer Sjælens Lægedom.

9. Bort Paastelam vi æde kan, Som kom fra Himlens Frydeland, Hvis Kjød al Verden giver Liv, Hvis Blod gjør Synden død og stiv, Halleluja lad flinge da al Verden om, Vel den der har kun Hjertelum.

10. Al Suurdei ud af dit Gemyt, Thi der maae alting være sødt; Bort med den stinkend' Bellystrad, Thi Kjerlighed er selv vor Mad. Halleluja lad flinge da al Verden om, Bort Bitterhed og Falskheds Skum.

11. Du lever, herster, store Helt, Det er min Skandse for mit Telt! Frist! jeg vil vinde ved dit Blod, Dg slide Satan under Fod. Halleluja lad flinge da al Verden om, Naar ved Basunen holdes Dom.

9. Himmelfarts Psalmer.

Mel. Min Sjel nu lover Herren.

Slaaer sammen alle Hænder, Dg alle Hjertes fryde sig, I alle Verdens Ender,

ender, Slaaer sammen høit med Glæde-
 strig! Seer hvor vor Kjempe pranger Mod
 Himlens høie Slot, Og gjør de sorte Fanger
 Bed sin Triumph til Spot, Synd, Dod og
 Satans Rige, Har ganste tabt sit Slag,
 Slaaer sammen høit tillige I Folk paa den-
 ne Dag.

2. Hvor har han først maat lide, Den
 allerdeiligste Guds Son? Hvor maatte han
 ei stride, For han vor Frelse fik til Lon?
 Han svædte Blod i Haven, Leed Angest, Spot
 og Spee, Ham forskæst og begravet, Bar
 meer end Dnk at see; Nu er det anderledes,
 Den, for var hver Mand's Spot, Af Eng-
 lene tilbedes I Himlens Frydestot.

3. Nu har vor Jesus rovet De mørke
 Fyrstendømmes Magt, Den Slanges Vand
 fløvet, Og os en evig Frelse bragt, Nu skal
 vor Christo høre Kraft, Priis og Riget til,
 At Satan ei kan gjøre Imod os, hvad han
 vil, Han ligger knust og bunden I Jesu Vi-
 nes Leir, Tak Jesu, som har vunden For
 os saa stor en Seir.

4. Nu kan og vil jeg puffe Mod dig, du
 stolte Helvedport, Saa maatte du dog bukke,
 Som har os al vor Jammer gjort; Din
 Magt, o Synd! er svækket, Og borte er din
 Sold,

Sold, Der ligger knust og brekket Al Satans
Magt og Bold. Saa kommer nu tilhobe I
Folk til Frydesang, Om Fred og Seir at raa-
be Ved Jesu Himmelgang.

5. Han slaaer til begge Sider Guds Him-
lesporte op igjen, Op! alle Christne strider!
At vi kan komme vist derhen, Gud sig ei
mere dækker, Som fordim med en Skye,
Forbandelsen ei rækker Til dem, som Syn-
den flye, Vi løfte Haand og Hjerte Mod
Himlen glade op, Og længes nu med
Smerte At ende Livets Lob.

6. Naar jeg i Verdens Moie Maae man-
gen Gang bedrovet gaae, Saa seer jeg i det
Høie Guds Himle for mig aabne staae, Den
Trængsel jeg maae lide Slet intet sige vil,
Saa længe jeg kan vide, At Gud mig hører
til, Thi hvad er Verdens Plage Mod Kronen
vi engang Af Jesu Haand skal tage I Eng-
lechor og Rang.

7. Vil Døden mig fordrive, Nu, Gud
fsee Lov, her er opluft, Lad Kroppen jordet
blive, Men Sjelen sig forsøier smukt, Saa
fast, som Lynet farer, Hen op i Englesflok,
Blant de Udvaltes Skarer, At see sin Je-
sum nok. Den Tid og snart skal komme, At
Kroppen op kan staae, Og ind med alle
Fromme Til evig Vere gaae.

8. Hal-

8. Halleluja, vort Hoved Sig hos Guds
hoire Haand har sat, Tilbedet og hoilovet Af
alle Himle Dag og Nat. I saadant Her-
resæde Bort Kjød og Blod vi seer, Thi
maae vi os vel glæde, Dg aldrig sørge
meer, At alle Rigers Rige Vor Broder
forestaaer, Dg vi engang tillige Med vore
Kroner gaaer.

9. Saa priser alle Skarer Den store
Herres store Magt, Som op til Himlen fa-
rer, Sin Hjord at tage der i Agt, Redfal-
der og tilbeder Hans Godhed, hvad I kan,
Som os et Sted bereder I Himlens Fryde-
land, D! lad os der henrykkes, O Jesu!
dig at see, D! Frelser lad det lykkes, Ach!
naar mon det skal stee?

Mel. Aleneste Gud i Himmerig.

Eller: Guds Son er kommen af Himmelen ned.

Paa denne Dag vi see Guds Son Til Him-
len op at fare, Dg takke Gud, med Hjer-
tens Bøn, Han vilde dog bevare Sit arme
Folk paa denne Jord, Som blant saa man-
ge Farer boer, At vi i Troen blive.

2. Nu Gud stee Lov, vor Jesus gjør En
Bei til Himmerige, Dg aabner for os Him-
lens Dor, At vi derind kan fige, At hver
som troer, kan vel tilfreds Sin milde Frel-
ser allestedes I Korsset efterfølge.

3. Hvo ei vil følge, kan det ei Med Gud
op=

oprigtig mene, Gud kan sig paa den brede
 Bei Med ingen Siel forene. Det gjelder
 Troen, er hun der, Saa er vor ganske Van-
 dringsfærd Kun alt til Himlen rettet.

4. Slig Himmelfart i Sielen seer, Naar
 vi vor Fader finde, Ei mere efter Verden
 seer, Med Gudsfolk os forbinde, Har Gud
 i Tanker Nat og Dag, Og vandrer ham til
 Velbehag, Til vi hos ham kan samles.

5. Da bliver Dagen blid og skjøn, Naar
 Gud os hjem vil hente, At vorde liig hans
 kjære Søn, Som vi i Troen vente; Vor
 Glæde ret skal være stor, Naar vi hos ham
 i Lyset boer, Det Gud af Naade give.

6. Nu Jesus gjorde alting vel; Han lod
 sig for os føde, Omfider pinlig slaae ihjel
 Stod op igjen fra døde, Til Himlen foer,
 ved Naadens Kald, Hvad vi har tabt ved
 Adams Fald, Os kjerlig at tilbyde.

Mel. Af Hoiheden oprunden er.

H seierrige Frelsermand, Som bår al
 Verdens Synders Band, Nu tager
 du dit Sæde Hos Majestættens høire Haand,
 At legge Satans Magt i Baand, Ja plat
 at undertræde, Mægtig, Prægtig, Trium-
 pherer, Jubilerer, Død og Livet Er vor
 Jesu undergivet.

2. Den

2. Den store Flok af Cherubim Og mange tusind Seraphim Dig priser høist fornøiet, At du os Freden haver bragt, Og til saa stor en Guddoms Pragt Og Glæde er op-
høiet. Moder, Støder Frist tilsammen: Amen! Amen! Kraft og Ære Skal vor Jesu evig være.

3. Du er vort Hoved, derimod Vi dine Lemmer, Kjød og Blod, I dig vi have Livet, Fred, Glæde, Styrke, Mod og Lust, Forfristelse og Hjertens Trost Af dig os bli-
ver givet, Sind, Mod, Liv, Blod, Hver en Draabe Synge, raabe, Fuld af Glæde, Jesu Lov i Ærens Sæde.

4. Drag Jesu, drag os efter dig, At hver fremdeles stadelig Dit Rige eftertrag-
ter, Lad os vor Vandring føre saa, At Nid- myghed kan med os gaae, Som Verdens Pragt foragter; Stød ned Stolthed Fra vort Hjerte Til den Smerte, At besinde, Hvor din Naade er at finde.

5. O Jesu, vær vor Skjul og Skjold, Vor Roes, vor Skat og Hinderhold, Hvor-
paa vi os forlade, At søge kun vor Himmel- skat, Thi hele Verden er besat Med List, og Legn og Skade, Hvor vi Os i Verden ven-
de, Kan vi kjende Nød og Plage, Hvorimod Guds Folk maae tage.

6. Komt

6. Kom Raadens Throne, Jesu Christ,
Du Seiers Fyrste, Davids Dvift, At stille
vore Sukke. Kom du, som var saa mild og
god, At ville med dit dyre Blod Guds Hel-
ligdom oplukke. Kom brat, Vor Skat! Lat-
termilde Vi da vilde Med dig stige Ind i
føde Himmerige.

Mel. O Stovelse.

Drag, Jesu, mig Dog efter dig, Saa
følger jeg med Længsel, Siden du, o
Jesu, gif Ud fra Verdens Trængsel.

2. Drag, Jesu, mig Dog efter dig, Fra
Verdens Myretue, At jeg ikke mere tør
Hendes Jammer skue.

3. Drag, Jesu, mig Dog efter dig, Med
Zions Brudestare, Thi vi kunde ellers let
Bild' i Verden fare.

4. Drag, Jesu, mig Dog efter dig, Til
Himlens Frydebolig, Verden er for dine
Børn Bildsom og urolig.

5. Drag, Jesu, mig Dog efter dig, Til
Himlen op at fare, Der at staae med Glæde-
strig I de Frommes Skare.

10. Pintse = Psalmer.

Mel. Fra Gud vil jeg ei vige.

Drag ind ad dine Porte, Min Sieles dyre
Pant, Som mig, der jeg var borte,
I Daa-

2. Den store Flok af Cherubim Og mange tusind Seraphim Dig priser høist fornøiet, At du os Freden haver bragt, Og til saa stor en Guddoms Pragt Og Glæde er op-
høiet. Modder, Støder Frist tilfammen: Amen! Amen! Kraft og Ære Skal vor Jesu evig være.

3. Du er vort Hoved, derimod Vi dine Lemmer, Kjød og Blod, I dig vi have Livet, Fred, Glæde, Styrke, Mod og Lust, Forfriskelse og Hjertens Trost Af dig os bli-
ver givet, Sind, Mod, Liv, Blod, Hver en Draabe Synge, raabe, Fuld af Glæde, Jesu Lov i Ærens Sæde.

4. Drag Jesu, drag os efter dig, At hver fremdeles stadelig Dit Rige eftertrag-
ter, Lad os vor Vandring føre saa, At Nid- myghed kan med os gaae, Som Verdens Pragt foragter; Stød ned Stolthed Fra vort Hjerte Til den Smerte, At besinde, Hvor din Naade er at finde.

5. O Jesu, vær vor Skjul og Skjold, Vor Roes, vor Skat og Hinderhold, Hvor-
paa vi os forlade, At søge kun vor Himmel- skat, Thi hele Verden er besat Med List, og Løgn og Skade, Hvor vi Os i Verden ven-
de, Kan vi kjende Nød og Plage, Hvorimod Guds Folk maae tage.

6. Komt

6. Kom Raadens Throne, Jesu Christ,
Du Seiers Fyrste, Davids Drist, At stille
vore Sukke. Kom du, som var saa mild og
god, At ville med dit dyre Blod Guds Hel-
ligdom oplukke. Kom brat, Vor Skat! Lat-
termilde Vi da vilde Med dig stige Ind i
føde Himmerige.

Mel. O Stovelse.

Drag, Jesu, mig Dog efter dig, Saa
følger jeg med Længsel, Siden du, o
Jesu, gif Ud fra Verdens Trængsel.

2. Drag, Jesu, mig Dog efter dig, Fra
Verdens Myretue, At jeg ikke mere tør
Hendes Jammer skue.

3. Drag, Jesu, mig Dog efter dig, Med
Zions Brudestare, Thi vi kunde ellers let
Bild' i Verden fare.

4. Drag, Jesu, mig Dog efter dig, Til
Himlens Frydebolig, Verden er for dine
Børn Bildsom og urolig.

5. Drag, Jesu, mig Dog efter dig, Til
Himlen op at fare, Der at staae med Glæde-
strig I de Frommes Skare.

10. Pintsse = Psalmer.

Mel. Fra Gud vil jeg ei vige.

Drag ind ad dine Porte, Min Sieles dyre
Pant, Som mig, der jeg var borte,
I Daa-

J Daabens Bænde fandt, O! du Gud
Faders Aand, Som er Guds Søns tillige,
Dg har det samme Rige Med dem i Magt
og Vaand.

2. Drag ind, lad Sielen finde Din Gud-
doms Lys og Brand, Som Syndens Kræf-
ter binde, Dg slet forbrænde kan, Gjør Sie-
len synderfri, Gjør mine Tanker rene, At
søge dig allene Paa Livets rette Stie.

3. Jeg er, som vilde Grene Forvendt og
visnet hen, Din Guddoms Kraft alene
Mig giver Liv igjen, Du har i Daabens
Flod Min Død til Grunde senket, Mig
renset og bestenket Med Jesu røde Blod.

4. Du fede Salve flyder Saa liflig i mit
Sind, At jeg den Vre nyder Ved dig at vies
ind Til Præst, at staae for Gud, Til Kon-
gemagt og Vre, Til Guds Prophet at være,
Til Jesu Skat og Brud.

5. Du est en Aand, som fører Os ret til
Bønnen frem; Din Bøn Guds Hjerte rører,
Din Sang er angenem, Den op i Himlen
gaaer; Den virker i det høie, Dg lader
sig ei nøie, For Hjelpen rede staaer.

6. Du er en Aand, som giver Hvert bæn-
ge Hjerte Trøst, Det ledster og opliver Med
Himmellys og Lyst! Ach! ja hvor mangen
Bee, Har du min Siel betaget, og Aanden
født unddraget J Himlen ind at see.

7. Du

7. Du er en Mand, som lader Os smage Kjerlighed, Er ei hos den, som hader, Som truer og er vreed, Du søger, søde Mand! De trættekjere Sinde, At samle og forbinde Ved Kjerlighedens Baand.

8. Du Herre har i Hænde De Store med de Smaa, Kan vrie dem og vende, Som Bækkens Bænde gaae, Lad Naaden blive stor Til alle at forlige, Som med hverandre frige Paa hele Verdens Jord.

9. Brud frem, at Verdens Plage Dog engang bliver endt, Vend om, og før tilbage Alt, hvad som er forvendt, See dog i Verdens Land Saa mange Lande sfiendte, Saa mange Kirker brændte, Dg sæt dem selv i Stand.

10. Lad Kongens Throne smykkes Med Himlens Lys og Ret, Lad Regimentet lykkes, Gjør alt det Tunge let; Gjør Alderdommen viis, De Unge Tugt at lære, At begge Frugt maae bære Til Herrens Lov og Pris.

11. Lad hver en Sjel sig fryde I Jesu sande Troe, Lad alle Huse nyde Belsignelse og Roe, Fordriv den onde Mand, Som mod din Virkning strider, At Naaden alle Tider Kan have overhaand.

12. Giv Tapperhed, at kæmpe Mod Satans grumme Magt, Dg al hans Bold at dæm-

dæmpe Paa Troens stærke Bagt, Dg stride mandelig, Som det de Christne sømmer, Der ei i Verden drømmer, Men tapper værge sig.

13. Lad al vor Vandring være Dig fjer og angenem, At naar man os skal bære Engang i Døden hjem, Naar her er sagt god Nat, Da lad os salig drage Fra denne Verdens Plage Til Himlens Frydestat.

Mel. Herre jeg har handlet ilde.

Guddoms Straale, Himmellue, Store Gud og Naadens Aand! Værdes dog, min Nød at stue, Som vil tage Dverhaand, Lad din Kraft mig Styrke give, Dg min matte Sjel oplive.

2. Troen, Wiisdom, Lys i Mørke, Trost i Trængsels mørke Stand, Det er det, din Guddoms Styrke Os allene give kan, Det er det, os ret kan lære Christum ret at see og ære.

3. Dyre Lærer, Herrens Finger, Skriv dit eget milde Sind I min Sjel, som jeg dig bringer Til et evigt Dffer ind, Lad din Kraft mig stedsse røre, Hvad du vil, at see og gjøre.

4. Lad din Ild min Sjel antænde, Smelte Hjertets Sne og Iis At jeg Dag og Nat kan brænde I min Jesu Lov og Priis, Sæt min Aand i Troens Lue, Synden ret med Magt at kue.

5. Lad

5. Lad din Salve i mig flyde, Vie mig til dit Tempel ind, Lad min Sjel i dig sig fryde, Hav din Himmel i mit Sind, Gjør mig stærk i Dødens Krige, Seer mig saa til Himmerige.

Mel. Kom hellig Aand, o Herre.

Hellig Aand! o søde Trøst, Som flyder ind i Sjel og Bryst Paa den, som har et ydmygt Hjerte, Jeg beder dig med Længsels Smerte, Ach træng os dog i Sjelen ind, At varme op vort frosne Sind, At vi ei lunfne eller kolde, Men fyrig Pintsefest kan holde. Halleluja, Halleluja.

2. Ach lad din Kraft og trænge ind, At gribe an mit haarde Sind, Dets Klippeart at sønderrive, At du deri kan boe og blive. Ach! det er fuldt af Dynd og Jord, Hvor Verdens Skarnetyde groer, Som Dødens beste Frugter give, Hvor kan det da din Bølig blive! Halleluja, Halleluja.

3. Thi Villien er faren vild I Verdens Glæde, glad og mild, Har tabt den rette Sjelens Hvile, Vil blive sund af Dødens Pile, Den hører Ordet uden Sands, Og finder ikke Troens Glands, Hvor kan, hvor kan hun da begjere, At du i Sjelen vilde være? Halleluja, Halleluja.

4. Saa ilde seer din Baaning ud, Ach kom dog ind, o store Gud, Fei ud al Skidenhed
og

og Stank, Gjør Sjelen deilig, nye og blank!
 Forstyr den skidne Rede, hvor Nu Belial
 og Verden boer, Lad Syndens Trældom da
 faae Ende, At jeg din Frihed dog kan kjende.
 Halleluja, Halleluja.

5. Træd ind, du ædle Pintsegjest, Dg
 giv min Sjæl en liflig Fæst; Lad Hjertet udi
 Troen brænde, Dg sig med Magt til Himlen
 vende, Slaae selv dit Berkested i mig op, Dg
 styr mit ganste Levnets Lob, Saa kan jeg
 ved din Naades Gave, Den rette Pintse-
 glæde have. Halleluja, Halleluja.

6. O! hellig Aand, o! før mit Sind Dog
 ret i Andagts Lue ind, Ach! lær mig dog
 til dig at træde I Bønnens rette Kraft og
 Glæde, Jeg er saa lunket i mit Bryst, Ach!
 giv mig ret en Hjertens Lyst Til dig, min
 Skat! foruden Lige, At faae, og aldrig mere
 svige. Halleluja, Halleluja.

7. Ach! vidne i mig, hvor jeg gaaer, At
 jeg hos Gud i Naade staaer, Dg før mig
 hen fra Syndens Bane Paa Himlens rette
 Løbebane, I Bønnen ei at blive træt, At
 sige: Abba Fader! ret, Ja lad ved dig mit
 Hjerte svømme I Kjerlighedens fulde Strøm-
 me. Halleluja, Halleluja.

8. Giv mig et uforfærdet Mod, I
 Troens Kamp at holde Fod, At bryde frem
 i Kraft og Vælde, Dg ei til nogen Side helde,
 Du

Du Wiisdoms Aand klar op i mig, Alt Siel og Aand og Hjerte sig Kun ønske i dit Lys at bygge, Og hade Syndens mørke Skygge. Halleluja, Halleluja.

9. O Hellig Aand! regjer min Aand, Og før mig ved din egen Haand, Mod Synden Nat og Dag at frige, Og altid Abba Fader sig, Lad Jesu Fred i Hjertet boe, Og gjør mig stadig, huld og troe, Alt ingen Synd mig fra dig driver, Og jeg udi dit Forbund bliver. Halleluja, Halleluja.

Mel. Nu vel an vær frisk til Nøde.

O du Sielens største Glæde, Alle Frommes Kraft og Liv, Som i Bel- og Bee-standsfaede Er vor bedste Tidssfordriv, O du søde Helligaand, Som med din den stærke Haand Holder hele Verdens Rige; Hør dog hvad jeg nu vil siige!

2. Du er Jordens største Gave, Som i Verden nævnes kan, Verden, naar jeg dig maae have, Jeg ei agter for et Gran, Dvergiv dig kom til mig, Kom til Hjertet, som du dig Til dit Tempel før udvalgte, Da man først ved Navn mig kaldte.

3. Fra Guds Thrones høie Sæde, Som en Regn du ses ned, Faderens og Sonnens Glæde Regner paa Guds Christenhed, Kom! du som saa gjerne est Alle Frommes dag-

daglig Gjest, Kom og lad mit Hjerte finde
Naadens Flod deri at rinde.

4. Du har Wiisdom uden lige, Kjender
hver en Daabe Band, Hvert et Støv i Ver-
dens Rige, Intet for dig skjules kan, Nu
du kjender grandt og seer Alt, hvad mig i
Verden skeer, Lad din Wiisdom mig da lære,
Hvordan jeg for Gud skal være.

5. Du er hellig, bliver funden Hvor
man elster Synden ei, Du er ei med dem
forbunden, Som vil gaae den brede Bei;
Gjør mig, søde Naadestat, Deilig, perlereen
og glat, Lad ei findes det, du hader, Mig
i Tanker, Ord og Lader.

6. Du er from og mild af Hjerte, Som
et Lam i Sind og Mod, Lindrer gjerne al
vor Smerte, Mod os Unde mild og god,
Ach! forlad og giv mig ind Saadan From-
hed i mit Sind, At jeg kan i Aandens Brynde
Ogsaa mine Fjender ynde.

7. Hug mig ikke op fra Rode, For det
onde jeg har gjort, Saa er jeg ret vel til-
mode, Naar du mig ei kaster bort, Gjør
mig til din egen Skat, Og hvad jeg har
efterladt, Ved din Naade skal herefter Ret-
tes op af alle Kræfter.

8. Jeg da herved plat affiger Alt det, som
er dig imod; Viger alle Synder, viger, Jeg
er

er Guds med Liv og Blod, Vær forbandet meer og meer Alt, hvad Satan gjerne seer, Bort i skidne Syndens Veie, Gud skal ene Hjertet eie.

9. Kun allene, at din Naade Gjør mig ret fra Synden frie, Hjælper mig min Gang at raade Paa den trange Livets Stie. Bryd det onde Kjødets Sind, Kast det bort i Veir og Bind, Lad mig Satan aldrig blinde, Gjør mig nye i mine Sinde.

10. Vær min Hjælp, hvad mig beegner, Naar jeg synder, vær min Stav, Favn mig, naar jeg døer og blegner, Naar jeg ligger, vær min Grav, Og naar jeg igjen opstaaer, D saa hjælp mig, at jeg naaer Ind i Himlens høie Sale, Ewig dig at see og tale.

Met. Hører til i høie Himle ic.

Lad din Naade paa os regne, Thi min Siel er tør, som Sand, Giv din Kirkes tørre Egne, Milde Fader, Ledstevand, Lad din Aands den rige Væld Dse Naade, Kraft og Held Med i stærke Strømme flyde, Hjertet ret at overgyde.

2. See paa Jorden, om en Fader Ikke agter det for Spot, Om han nogentid undlader Sine Born at gjøre godt, Skulde du da Fader, som Est saa iegod og from, Dem ei give Aandens Gave, Som ham vil saa gjerne have.

3. Se

3. Jesu, du som bort er vandret Til din Fader, send ham ned, Du som er dog uforandret I din store Kjerlighed Send dog ned din Aand, som skal Lede mig i denne Dal, At jeg Sandhed ret kan kjen= de, Og i Troen dig omspende.

4. Hellig Aand, de Frommes Glæde! D besøg mit bange Sind; Værdes i min Siel at træde, Vie den til dit Tempel ind, Smyk den deilig, som en Brud, Rens den ganste, og kast ud, Hvad af Verden er tilbage, Og mig kan fra Jesu drage.

5. Smyk mig med din Himmeligave Gjør mig stion og nye igjen, At jeg Kjerlighed kan have, Som skal aldrig raadne hen, Giv mig altid Kæmpemod, Hellige mit Kjød og Blod, Lær mig til min Gud at træde Udi Bønnens Kraft og Glæde.

6. Saa vil jeg mig dig hengive, Dig til Ære skal mit Sind Stedse Himmelsindet blive, Til jeg gaaer i Himlen ind, Faderen og Sønnen der Med dig ret at komme nær, Og min Gud i høie Throne Prise høit med Engletoner.

Kom Regn af det høie! lad Jorden opli= ves, Som Lilliedal, Alt hvad os vor Je= sus har lovet, maae gives I tusinde Tal, Han vilde

vilde det arme fortørrede Mod Forfriste og ledste Med himmelske Bædste Af Paradiis = Flod, Af Paradiis = Flod.

2. Kom Himlens Kilde! lad Strømmene flyde Paa dette dit Land, At Blomster og Frugter din Hauge maae pryde Dg sætte i Stand, See dog, hvor mit Hjerte forpiint og forladt, Sig onster saa saare Med Sukke og Taare, At favne sin Skat :, :

3. Kom Sielens Aande! før dennem til Live D himmelske Bind! De bange og syndige Hjerter at give Et himmelske Sind, Hvert Hjerte som ligger i Synden paa Straae I Lysternes Sole, Din Barme lad føle, At de kan opstaae :, :

4. Kom Trøster i Trængsel! Kom Sand = fernes Styrke! Mit Hjertes Behag. Kom Biin os at ledste i Angestens Torke, Med himmelske Smag: Saa kan jeg til Bonnen frimodig fremgaae, Dg stedse mig stynde I Kjerlighed brynde, Al Naade at faae :, :

5. Kom Balsom for alle bekymrede Hjerter, At vise din Kraft, At lindre de blodige Sielens Smerter Med Lægedoms Saft: Saa skal jeg ei findes i Træfningen fei, Men gaae, som en Kæmpe, Til Synden at dæmpe Paa Helligheds Bei :, :

6. Kom

6. Kom Buisdom! jeg haver din himmelste Lære For alle udvalgt, Hvad ellers Fornuften forborgen vil være, Det finder jeg alt, Hvad ellers ei findes ved menneskelig Sands Dg Læringens Moie, Det skuer jeg nøie I klareste Glands :::

7. Kom Fakkell, som sikker Beviser de Blinde Med himmelste Skin, Dplys mig, og seer de formørkede Sinde Paa Himlens Trin; Lad mig udi Lyset nu stedse gaae frem, Dg dagligen ile, Som flyvende Pile, Til Himmelen hjem :::

8. Kom hellige Dlie, Sielens Kræfter Alt salve i mig, Alt hvad jeg skal tænke og gjøre herefter Maae virkes ved dig, Alt Mandens kysalige Frugter maae staae I deiligste Grøde, Dg dagligen døde Den onde Attrae :::

9. Kom sande Bevisere, Hjertet at boie Ret, som det sig bør, Lad hvad du befaler mig ene fornøie, Alt jeg det og gjør, Dg blive saaledes bestandig derved, I Corrig og Glæde, Indtil jeg kan træde Fra Verden i Fred :::

10. Kom Lue, at Kjerlighed's Varme kan findes I inderste Aand, Lad alt hvad dig kjender nu mere forbindes I Kjerlighed's Baand, Fra dig ei at vrie os ud eller ind,
Men

Men redelig vandre, Dg aldrig forandre
 Det himmelske Sind :,:

11. Kom Sielefred, lad vor Samvittig-
 hed smage Din liflige Røe, Din Sødhed,
 til Sindet fra Verden at drage, I Hjerter-
 ne boe. Dg tael til mit Hjertes det inderste
 Grund: Fred vil jeg dig give, Jeg hos dig
 vil blive Til yderste Stund :,:

12. O! Kjerligheds Lue, lad Hjerterne
 finde Din Helligheds Brand, Mit Hjerte
 lad sig med dit Hjerte forbinde I Lydigheds
 Stand. Ret i mig din Kjerligheds Bannere
 op, Mig vil jeg forskrive, Din ganste at bli-
 ve Med Siel og med Krop :,:

13. Kom himmelske Kilde, i Sielen at fly-
 de Med Glæde og Trøst, Bed dig ret en For-
 smag af Himlen at nyde, Er ene vor Lyst,
 Mod denne din Glæde er Verden kun Straa,
 O! Paradiisdrue, O! himmelske Lue, Hvo
 dig kun kan faae :,:

14. Vor Börnerets Bidne! hjælp, Abba
 at sige Med Hjerte og Mund, Dg tryk mig
 den Bished at arve dit Rige I inderste
 Grund: Ja viis mig, saa tit du o Saligheds
 Pant Om Himlen erindrer, Hvor Kronen
 den tindrer, Som Jesus os vandt, Som
 Jesus os vandt.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

Kom Helligaand, kom Hjertemild, Op-
tænd mit Hjerte med din Gld, Lad dine
Luer i mig tændes, At Verdens Kjerlighed
forbrændes, Sæt Sielen i en Himmelbrand,
Som aldrig mere dæmpes kan.

2. Dplys mig ret du Sandheds Skin, At
jeg kan gjøre visse Trin, Lad Hjertet skjules
i dit Gjemme, Dg ingen fremmed Gld for-
nemme, Din Guddoms Dug forfriste mig,
Saa blomster Sielen yndelig.

3. Kom, dyre Balsom! gjør mig sund,
Fra Syndens Gift i Hjertets Grund, Din
Naade lad mig gjennembløde, Dg al min
Bee og Suk forsøde, Kom Sielens søde Va-
radiis! Dg mig med Livets Frugt bespiis.

4. Kom! kom du allerbedste Trøst! Saa
er jeg frie fra Verdens Lyst, Kom du, som
alting har at give, Dg Sielen ene kan opli-
ve, Min Billie og min Forstand Dpfyld
med Naadens Lys og Brand.

5. Giv, at jeg som et tro Guds Barn
Maae flye for Syndens Dynd og Skarn,
Lad Hellighed mit Sind beklæde, At jeg kan
gaae min Gang med Glæde, At Himlen er
mit Diemeed, Dg Veien er Bestandighed.

6. Giv mig den Styrke, at jeg gjør Din
Billie

Willie, som det sig bor, Din Wiisdom min Forstand optænde, Hvad Godt og Ret fra Dndt at kjende, Og hvad du lærer min Forstand, Jeg baade gjøre vil og kan.

7. Kys Sjelen, og gyd derved ind Din Wiisdoms Strømme i mit Sind, At jeg kan selv i Hjertet prøve, Mig i din Kjerlighed at øve, Ei ene det hos Andre see, Men at det af mig selv maae stee.

8. Snyfoldig store Sjelestat! Gjør du mit Hjerte rigt og sat, Lad dine sode Raades Strømme i Sjelen alting oversvømme, Hvad er det Gode Himmelsødt, Ja uden dig er alting dødt.

9. Du Livets Strøm, klar som Christal, Der fylder Himlens Frydesal, Jerusalems de høie Stræder Med hele Strømme fuld af Glæder, Hvo dig kan faae har ingen Nød, Hvo dig ei faaer, er meer end død.

10. O Jesu som med Mund og Haand Har lovet mig din hellig Mand, Ach send ham ind udi mit Hjerte, Saa lindres al min Bee og Smerte, Og gyd ham dybt i Hjertet ind, Saa renses mit urene Sind.

Kraft udaf det Høie, Som vor Sjel kan høie, Himmeriges Vind, Som vor Nød fordriver, Og os Glæde giver Udi Sjelen ind,
Lad

Lad mig altid staae i Brynde Til din Ære
at forkynde.

2. O Guds store Finger, Som i Sjelen
bringer Livets søde Saft, Trost i vor Elen-
de, Lue til at tænde Kjærlighed i Kraft. Giv
mig dog den Brand og Gave, Dig af Hjer-
tet fjer at have.

3. Trost for alle Fromme, Hielp mig
ind at komme I din Naades Barm, Og
naar Modgangs Binde Storme, jeg kan fin-
de Hvile i din Arm, Lad o Soel! din Glands
frembryde, Alt min Sjel dit Kys kan nyde.

4. Du kan, Himmelfilde, Kom, du kan
formilde Sjelen dybe Saar, Kom min søde
Længsel, Saa skal al min Trængsel Bræn-
des op, som Blaar, Ach mit Hjerte finder
Hvile I din Honningsmag at smile.

5. Som en Hjort i Hede Søger at op-
lede Det ham ledste kan, Saadan mine Sin-
de Længes dig at finde, Søde Livets Vand.
Bliver aldrig vel tilmode, Før ved dig,
mit sterste Gode.

6. Du som Verdens Ender Udi dine
Hænder Vltede, som Leer, Kydste Hjer-
ters Lynder, Naar kun Sjelen skynder Sig
jo meer og meer, I dit Samfund ind at træ-
be; O der har du mig, min Glæde.

7. Fjer

7. Føer du mine Sager, Hvad jeg foretager, Al min Bei og Gang, Die, Mund og Dre, Alt hvad jeg vil gjøre, Al min Ben og Sang, Hvad jeg er og har i Live Vil jeg dig aldeles give.

8. Lad den Aand, der figer Om i Verdens Riger, Dig imod at staae, Aldrig mig bedrage; Efter denne Plage Sæt mig Kronen paa, Da skal jeg med Engletunge Halleluja for dig sjunge.

11. Paa Johannis den Døberes Dag.

Mel. Christus kom selv til Jordans Flod.

O syndig Flok, hvo er det, som I Drøken paa dig kalder? Giv Agt derpaa, tænk dig om, Føer du for Døden falder, Vend om, vend om fra Verdens Sind, Din syndig Lyst at bryde, Saa sandt du vil i Himlen ind, Og evig Glæde nyde, Lad Bedrings Taarer flyde.

2. Hans Røst endnu som Tordenbrand, Den sikre Hob skal strække, Den lyner ind i Syndens Stand, Den døde Flok at vække, Vend om, saa skal du Naade faae, Saa vil Gud dig antage, Saa skal din Syndens Nat forgaae, Og Troens Lys opdage, Saa skal du Livet smage.

3. Og

3. Og ligger det paa Hjertet svart, Hvad
 J har handlet ilde, Saa skynder eder, kom=
 mer snart, Til Naadens søde Kilde, Guds
 Lam er her, som ene bar Den ganste Ver=
 dens Synder, Alt al hans Sag er god og
 klar, Som sig til ham kun skynder, Hans
 Ord det klart forkynder.

4. Saa vend da om i samme Stund, Og
 giv din Gud dog Ære, Begræd din Synd
 af Hjertens Grund, Da vil han naadig
 være, Ja! hvor livsalig, mild og blid Vil
 han din Sjel annamme! Men skynd dig snart
 i Naadens Tid, Thi bruges ei den samme,
 Guds Dom dig haardt vil ramme.

12. Paa Mariæ Besøgelses Dag.

Den høie Gud, som til mit Suk sig høier,
 Min Sjel og Sind med Frydesang op=
 høier Mit Hjerte fuldt af Glæde velder ud,
 Fordi han er min Hjertesode Gud.

2. Han tænkte paa mig arme Støv i Naa=
 de, Min ringe Bøn og Sukke ei forsmaaede,
 Han haver mig, den store Majestet, Forun=
 derlig med Mistundhed anseet.

3. Den Herre Gud, hvis Magt er uden
 Lige, Hvis Navn er stort i Himlens hele Rige,

Dg

Dg Verdens Kredts sig viser høit og stort,
Har store Ting imod mig Usle gjort.

4. Han har mig ei forladt i nogen Baa-
de, Uendelig livsalig er hans Raade, Dg
bliver ved fra Slægt til Slægt hos dem,
Som rigtig for hans Ansigt vandre frem.

5. Han bruger Magt med sine Armes
Vælde, Hvad der er stort, kan intet mod
ham gjelde. Han spredter bort, som Røg
i Veir og Vind, Hvad der er høit i deres
eget Sind.

6. Den Vældige, som sig paa Tronen bry-
ster, Den slaaer han ned, at alt hans Huus
det ryster; Den Ringe, som af andre kastes
hen, Den sætter han da tit der op igjen.

7. Den Hungrige, som ham for Dine ha-
ver, Den fylder han med mange rige Gaver;
Den Rige, som ei findes riig i Gud, Den
støder han til evig Tryglen ud.

8. Han tænker paa sin Mistundhed og
Raade, Dg at han selv vil for sin Kirke raa-
de, Bestjermer den saa vældig allesteds, Sit
Navn til Lov paa hele Jordens Kredts.

9. Saa mange, som paa hannem sig for-
trøste, Som Zions Bjerg skal staae, og al-
drig ryste, Hans Eed udi den nye og gam-
le Pagt Staaer i hvert Ord evindeligt ved
Magt.

10. Gud Fader, Lov og evig Pries og Ære,

Med Sønnen og den hellig Aand vi bære,
 Han sætte ſelv os dertil ret i Brand, At pri-
 ſe ham i Verdens vide Land.

Paa St. Mikkelſdag.

Mel. Af Hoiheden oprunden er.

O ſøde Gud! din Naades Magt, Som
 du, før Verdens Grund blev lagt,
 Saa evig faſt har grundet, At jeg nu ved
 din Aand og Søn Til Livets Krands ſaa
 tryk og kjøn En Himmelvei har fundet,
 Gjør mig, Troſtig, Til at træde, Fuld af
 Glæde, Fra min Smerte, Hart og nær ind
 til dit Hjerte.

2. Dog er det endnu ikke nok, At du
 dig ſelv mod Satans Flok For os ſaa vældig
 sætter, At du i Kjerlighedens Glød Ved
 Sønnens egen Aand og Død Vor Trang og
 Byrde letter, Din Lyſt, Dit Bryſt, Ds at
 eie Dg at pleie, Gjør at dine Himmelsfyr-
 ſter ere mine.

3. Dit Englechor, ſom ſtedſe kan I uop-
 hørlig Glædes Brand Dit blide Anſigt ſkue,
 Som ſtaaer for Thronen idelig, Dg til din
 Vre viſer ſig Saa fyrig, ſom en Lue, De
 maae Dg ſtaaе Ds til rede, Ds at lede, Ds
 at bære, Dg fortrolig hos os være.

4. Din Glands, ſom paa dem ſtraaler
 ned Af Guddommens Fuldkommenhed Dg
 maje-

majestætist Rige, Har dem i saadan Glæde sat, Dg Kjerlighedens Brynde, at De aldrig fra dig vige, Voi du Vor Hu Ligeledes, At vi kjedes Ved den kolde Verden, og til dig os holde.

5. Den store Flok i Himlens Sal, Det tusind, tusind, tusind Tal Af Englehær og Skifter, I deres Skjønhed, Glands og Pragt Forenede af ganske Magt, Til himmelste Bedrifter, Seer nok Guds Flok, Hvor de ere Gud saa kjere, Dog i Fare, Derfor vil de dem forsvare.

6. Saa stjotte vi slet intet om, At Satans hele Rige kom, Dg vilde os forfærde, Vi har i Herrens Englehær, Som er os Nat og Dag saa nær, En mægtig Vold og Gjerde, Lad de Mørke Aander grue Ved at skue Borens Hvile, Fuld af Englespyd og Pile.

7. Slet intet kan opholde dem, De fare ubehindret frem, Som Luftens stærke Vinde, Igjennem al hans Modstand gaaer De i en Hast, som Ild i Blaar, At Mørkheds Magt maae svinde. Hvad vil Da til Dette Rige Satan sige, Eller gjelde Mod en Hær saa stor af Vælde.

8. Af vilde Jordens Himmelslegt Kun driste paa Guds Varetegt, Dg frygte ingen Farer. O! Christensjel! kun vel tilfreds, Du gaaer jo tryk og allesteds Blant Lysets Engles

Engles Skarer, Som sig Billig Til os vender, Dg paa Hænder Altid bæere. Hvo vil da bedrøvet være!

9. Dog maae vi gaae i Lysets Trin, Dg flye det bare falske Skin, Guds Engles Bei betræde, Ved Synden frænkes deres Sind, Hvo paa Gudsfrøgt vil legge Bind, Kan alle Engle glæde. Den Mand, Som kan Gud behage, Han kan drage Englehænder Efter sig, hvor han sig vender.

10. Vi ønske i Guds Rige jo I deres Selskabs Lyst at boe, Dg dennem liig at blive, Velan saa maae vi ligne dem, At Gud os ret er angenem, End ogsaa her i Live: At vi Dg i Gud at tjene Os forene, Dg bevise Al vor Kunst hans Navn at prise.

11. Saa vil de søge vores Gavn, Dg bæere os som Børn i Favn, Vor Skade aldrig taale, De mørke Vanders Bid og Kunst Skal svinde, som en Damp og Dunst For deres Glands og Straale, Var han, Satan, End saa modig, De skal blodig Ham bortvise, Dg os skaffe Roe og Lise.

12. Naar vi i Fare sikre gaae, Da give de os at forstaae, Hvordan vi kan undvige; Er ingen Ven saa god og kjer, At han i Nøden er os nær, De vil os aldrig svige; Dg om Der

fom

kom End saa mange Os at fange, Sorte Drager, Herrens Engle dem forjager.

13. De gaae for os i Kamp og Strid, Naar Satan bruger al sin Flid, Vor Krop og Siel at skjende. De vaage hos os Dag og Nat, Og kalde os Guds egen Skat; Ja, naar vort Liv har ende, Da er Strax der Engle rede, Os at lede Vel saa blide Ind at staae hos Lammet's Side.

14. Des skee dig Priis af ganste Magt, O Gud! som os din Englevagt Saa gjerne vilde unde. Vi ville, mens vi vandre her, I saadan yndig Englefærd Dig prise, hvad vi kunde, Til vi Og i Himmerige Englelige Frist tilhobe Hellig, hellig, hellig raabe.

Du, Dievel! skal den Glæde ei Af Jesu Lemmer høre, At du dem til din falske Bei Fra Jesum skulde føre, Gud var dig ikke nok, Du med din sorte Flok, Din Løgn og Egenhed Dig fra vor Herre sled, Vi ville hos ham blive.

2. Du, o du Mordforgiftig Mand! Som mange Englestarer Har koblet ind i dine Baand Og sorte Affaldsfnarer, Du drog dem listig ind I dit forvendte Sind Fra deres Fyrstemagt, Til Skjændsel og Foragt, Fra Lyset du forstødte.

3. Hvad har du, hvad har de med dig For
eders

eders Møie funden, Du er med dem saaa ynkelig Med Mørkheds Lænker bunden, Du har din Glæde, naar Du seer det ilde gaaer, Guds Villie evig god Du altid staaer imod, Og Synden er din Hvile.

4. Os arme Menneſter du har Med Syndens Lænker bundet, Og alt det Gode i os var, Er derved plat forsvundet. Al Jammer, Bæer og Skam, Det er din egen Kram, Af Sæden, du har strøet, Er Verdens Synd og Død, Du er al Ondstabs Kilde.

5. Den Jammer blev os meer end stor, Den Synd, som du har stiftet, At alle Folk paa denne Jord Er dermed plat forgiftet, Det arme Hjerter, som Bar Herrens Helligdom Der slaaer du op dit Telt, Der ligger du til Feldt Mod Gud, og alt hans Rige.

6. Skjønt du nu havde os i Nag, Hvoraf al Verden trykkes, Da skal dit snilde Anslag dog Dig aldrig mere lykkes, Dit Raad, der var saaa stort, Har Gud tilintetgjort, Er du end sult og flog, Her har vi Skriftens Bog, Den gjør os dig for floge.

7. Du bruger baade Magt og Svig, Snart viser dine Tænder, Snart er du Lydens Engel liig, For dem dig ikke kjender, Du strækker os med Nød, Synd, Helvede og Død, Snart er du faur og fin, Og
skjenker

hjenker sødest Viin, Af Verdens Lyst og Glæde.

8. Men Gud ved Ordets klare Glands
Dplyser vore Sinde, At du vort arme Sind
og Sands Ei mere skal forblinde, Guds
Ord vi har dertil, Som vi og følge vil,
At lyses til et Sted, Hvor du os skal i
Fred Til evig Tid vel lade.

9. De Fodspor af din Løvesod Vi alt for
mange kjender, Vi veed saa vel dit bittre
Mod, Hvor sledst du dig end vender, Dit
søde Benstabsmiil Er Dødens visse Piil,
Du lover store Ting, Men giver Dødens
Sting, Og evig Helvedsplager.

10. Vor Jesus over os nu staaer, Og
Fred og Frelse lyser, Trods! at du rører os
et Haar, Hvor heftig du end fnyser, Thi Je-
sus ned har lagt Al Satans Bold og Magt,
Prøv al den Kunst du veed, Vor Jesus
slaaer dig ned, Med al din Lyst og Bælde.

11. Tag med dig al din Helvedsvoarm Og
slaae til begge Sider, Med os er Herren
stærke Arm, Vor Jesus for os strider. Han
ændrer selv vort Sind, Og tager Hjertet
ind, Den Deel du stoler paa, Vort Hjertes
mærke Braae, Dplyser han med Raade.

12. Er nogen tryg paa Syndens Bei, Ham
kan

kan du overvinde, Ham kan du gjøre lad
og fei, Ham tage fast og binde; Hvo Ver-
den end har kjær, Maae falde for dit Sværd,
Den doyne Christen = Flok, Som ei vil stride
nok, Dem kan du let bestrikke.

13. Men hvo der følger frist og frie,
Som Ordet ham ledsager, Dg altid ad den
snevre Stie Fra Verdens Lyster drager, I
Troen trofast staaer, Den falske Lyst for-
smaaer, Dg al sin Agt har sat Til Himlen
Dag og Nat, Den skal du ei forføre.

14. O Jesu! som er kommen, at For-
styrre Satans Rige, Hjelp, at vi aldrig Dag
og Nat Fra Ordets Veie vige, Dg gjør os
alle frie Fra Satans Tyrannie, Vær hos
os, hvor vi gaae, Staae med os, naar vi
flaae, Dg lad os altid vinde.

Paa Allehelgens = Dag.

Welligste Jesu, Reenheds Kilde, Som ei
Christal kan nær afbilde, Du Hellig-
hedens Verlestat, Da al den Glands hos
Cherubiner, Dg Hellighed hos Seraphiner
Er mod dit Lys kun som en Nat; Et For-
skrift er du mig, Ach, dan mig efter dig,
Du mit alting, Jesu! o nu! Bei Sind og
Hu, At jeg maae vorde reen som du.

2. O stille Jesu! som din Villie Imod din Fader altid stille, Og indtil Doden lydig var, Saa hjælp at jeg iligemaade Din Villie altid lader raade, At dannes til dit Vres Kar, Giv mig dit eget Sind, At vandre ud og ind, Stille, stille, Jesu! o nu! Bøi Sind og Hu, At gaae saa stille frem som du.

3. Marvaagne Jesu! muntert Hjerte I største Noie, Kamp og Smerte, Du alletider haver havt: Du maatte daglig meget lide, Saa laae du dog om Nattetide I Bønnens Fyrighed og Kraft, Giv mig et muntert Sind, At trænge altid ind Ket i Bønnen, Jesu! o nu! Bøi Sind og Hu, At jeg og vaage kan som du.

4. Mildeste Jesu, overmaade Livsalig kjerlig fuld af Naade, Man dig mod Ven og Fiende saae, Din Naades Soel og Regnedraabe Fik de at finde og tilhøbe, Som skjønnede kun lidt derpaa. Saa lær o Jesu! mig, Jeg deri ogsaa dig Ket maae ligne! Jesu! o nu! Bøi Sind og Hu, At jeg maae blive from som du.

5. Taaligste Jesu, i din Pine Man aldrig saae en bitter Mine, Endskjøndt du saa uskyldig leed, Dit Taal var stort og uden Ende, Man saae din Iver aldrig brænde Undtagen

gen for vor Salighed. Lær mig det samme. Spor Taalmodig, ivrig for Herrens Vre, Jesu! o nu! Bøi Sind og Hu! At jeg taalmodig er som du.

6. Værdigste Jesu! Himlens Vre! Du vilde her foragtet være, Saa dybt fornødret gif omkring, I deres Skikkelse, som tjene, Din Faders Roes du søgte ene, Din egen Roes i ingen Ting. Min Jesu! før mig ned I denne Ydmyghed, Altid mere, Jesu! o nu! Bøi Sind og Hu! At jeg og ydmyg er som du.

7. Dydstste Jesu! reen som Lue, Bar Kydstheds Speil i dig at skue, Du allerreneste Guds Lam, I alt dit Forhold, Gang og Klæder, I alle dine Ord og Sæder Man Lugt og Erbarhed fornam. D! min Immanuel! Gjør du mit Liv og Siel Kydst og tugtig, Jesu! o nu! Bøi Sind og Hu! At jeg og bliver kydst som du.

8. Naadelig Jesu! dine Skikke, I ret at nyde Mad og Drikke Kan gjøre mig i lidet glad, At gjøre al din Faders Billie, Det kunde dig din Hunger stille, Dg derfor glemte tit din Mad, Saa hjælp at Sielen maae For alting Spise faae, Kroppen spørges! Jesus! o nu! Bøi Sind og Hu! At blive ædru her som du.

9. Sø-

9. Sødste Jesu! vil du give Mig Raade,
 at jeg dig maae blive Nu altid meer og mere
 liig, Din Aand og Kraft mig gennemtræn-
 ge, At jeg ved dig maae altid hænge, D hvor
 vil jeg da blive riig! Tag hele Hjertet ind
 Med dit det ædle Sind, Hjerte fjere Jesu! o
 nu! Drag Sind og Hu, At evig være der
 som du.

Den anden Deel.

Troens Grund.

Første Part.

Om Guds Væsen og Egenfaber.

Mel. Af Høiheden oprunden er.

Gud! hvad er du meer end skjon, D du
 Gud Fader og Guds Søn, Dg hellig
 Aand tillige, Hvor deilig er din Thrones
 Pragt, Hvor vældig er dit Scepters Magt,
 Hvor evigt er dit Rige, Hvor got Dit Slot,
 Hvor retfærdig, Hellig, værdig, Fuld af
 Raade Findes din Regjerings Raade!

2. At du er herlig, høi og stor, Den vide
 Himmel, brede Jord, Dg dybe Hav betegne,
 Det Alt er kun en Draabe Vand, Ja neppe
 som en Solegrand Udi din Haand at regne,
 Dg du Dog nu Her i Tiden Mig, en liden
 Aftebolig, Søger, elsker, favner trolig.

3. Men

3. Men er det ei en skjændig Ting, Den største Part saa blind omkring I denne Berden vanke? Din Skabning seer man daglig paa, Dog seer man, som man ikke saae, Og gaaer i andre Tanker. Jld, Vand, Luft, Sand, Soel og Stjerne, Hver en Kjerne, Hver en Draabe Herrens Herlighed udraabe.

4. I Ordet kan jeg see dig ind Udi dit hjertemilde Sind Og store Naades Rige, Jeg seer en bundløs Kjerlighed, Jo meer jeg seer, jo mindre veed Jeg, hvad jeg meer skal sige. Ach! min Gud, din Overmaade Store Naade Er saa megen At du derved er min egen.

5. Du er min egen, søde Gud, Hvor vilde jeg det raabe ud, Om jeg kun havde Evne, Dog er det Suffer i min Mund, Og Hjertens Fryd i Sielens Grund, Naar jeg dig kun kan nævne, Hvad vil Der til Os da flyde, Lyst at nyde, Naar vi skulde Engang see dig ret tilfulde!

6. Jeg seer dig, o! jeg seer dig ret, Jeg smager dig, og bliver mæt, I Troen jeg dig eier, Dog alt det, som jeg om dig veed, Imod den Kundskabs Herlighed, Saa got som intet veier, Som hist Jeg vist Skal fornemme, Naar jeg hjemme Og tilstæde Hos min Gud kan staae med Glæde.

7. Da

7. Da skal jeg ret for Alvor see Din Gudsdoms Værelse i de tre Livsaligste Personer. Hvor vil jeg da, hvor vil jeg see, Naar dine Dine ad mig lee, Og naar din Haand mig kroner. O! hvor Du Jord Ud mig stinker, Naar jeg blinker Med mit Die Op mod Herrens Himles Hoie.

8. Op! op! min Sjel fra denne Jord Til Gud, som hist i Lyset boer, Hvor alle Engle vrinle, Hvor alle Helgens Syngefryd Slaaer an, som stærke Jordens End Og alle Himles Himle, Hvor hver Især Kaster Kronen Hen for Thronen, Og tilhobe Hellig mod hverandre raabe.

9. O! hvem der dog var Engleklæd, Og kunde gjøre Selstab med De blide Seraphiner, Som Frydens gyldne Harpe slaae, Og op i alle Toner gaae Med Himmelsynge Mæner. Nu plat Gud Nat Hermed siges Verdens Riges Myretue, Jeg vil op, min Gud at stue.

Mel. Christus kom selv af Jordans Flod.

Odyre Sjel opmuntre dig, Med Andagt at betragte, Hvor Gud har aabenbaret sig, Hvor høit man ham skal agte, At han i Frydens Paradiis Er stor foruden Lige, Og bør at have Lov og Priis Paa ganste Jorderige, Som alle Naaders Kilde.

2. Gud

2. Gud! du er ene Gud og kan Allene Hjelpen sende, Formørket er enhver Forstand, Som dette ei kan kjende, Lad mig paa dig allene troe, Til dig i Nøden træde, Og søge al min Sjeleroe I din Forenings Glæde, Og aldrig fra dig vige.

3. Du er en Mand, o store Gud! Og Mandens Himmelgaver Til alle gjerne deler ud, Som hver det nødig haver, O lad mig derfor aanderig Og Himmelsindet være, Dig meer og meer at vorde liig, Og Mandens Frugter bære, I Sandheds rette Væsen.

4. Du er, o Gud! foruden al Begyndelse og Ende, Saa lær mig stedse i mit Kald Fra Tiden mig at vende, Derom at bede Dag og Nat, Det stedse at besinde, At jeg en evig Himmelstat Maae useilbarlig finde, Naar denne Verden slipper.

5. Du er, uendelige Mand, Foruden Maal og Ende, Hvo kan undløbe for din Haand, Hvor vidt han vilde rende, Saa er jeg ei paa noget Stev, Du jo min Bon kan høre, Men lad mig ogsaa blues ved, At tænke, tale, gjøre, Det mindste dig misshager.

6. Din Vælde er uendelig At frelse dem dig kjende, Men ogsaa dem der hade dig, At kaste over Ende, Lad da din Almagt allestedes
Som

Som Himlen mig omgive, Ved andres Trudsel vel tilfreds Og uforfærdet blive, Kun dig allene frygte.

7. Din Visdom er saa høi, og gaaer Langt over alle Sinde, Ei nogen Trængsel er saa haard, Du veed jo Raad at finde, Giv at jeg derfor lader dig Kun plat for alting raade, Du veed allene, hvad der mig Kan staae eller baade, Kun dine Raad at følge.

8. Gud! du er hellig Uret kan Umuelig dig behage, Vil nogen staae i Raadens Stand, Han Synden skal forsage, Saa giv mig uafsladelig Et helligt Liv at vise, Og hvor det gaaer mig, stedse dig I dine Domme prise, Skjønt jeg dem ei begriber.

9. Du er saa mild og kjerlig mod Enhver, som Synden hader, I dig de har saa hjertergod Og Himmelsød en Fader, Saa lad din søde Kjerlighed Mit Hjertes Bee forsøde, Med den Forsikring, at jeg veed, Min ganske Skyld og Brøde Er kast i Havets Strømme.

10. Uryggelig din Sandhed staaer, Vel den, som det kan kjende! Al Verdens Trofasthed forgaaer, Men din har ingen Ende, Giv, at jeg frygter for dit Ord, Ei Raadens Tid forsover, Men derhos ogsaa stadig troer, Hvad du i Ordet lover, Alt Haabet ei bestjemmes.

11. Al salig er du Gud, og frie, Du gjør hvad dig behager, Men Kjærlighed er altid i Det du dig foretager. Lad ingen ufornøiet Stund Fra Haabet mig forvilde, Men lær mig ret af Hjertens Grund Fra dig, al Godheds Kilde, Al Salighed at vente.

12. Naar jeg saaledes dig beseer, Som den, der aldrig sviger, Da glæder det mit Hjerte meer End alle Verdens Riger, Til jeg ved dig i Englestand Mig evig skal fornøie, Dg i en uophørlig Brand Din Lislighed op- høie Med Himmel Kraft og Stemme.

13. Gud Fader, Søn og Mand, som vil Af hele Verden prises, Det skal, saa længe jeg er til, Af mig i Sandhed vises, Men giv os Mand og Kraft, som kan Os dertil ret be- rede, At vi i Verdens vide Land Din Lov og Priis udbrede, Af høieste Formue.

Store Gud, som dig til Ære Mig har dannet, skabt og gjort, Lad mig og et Vidne være Om, hvor ypperligt og stort Al- ting er hos dig at se, Skjønt al mennest- lig Forstand Veier ikke ved et Gran, Mag- ter ikke for en Flue, Til at prise saadan Gud, Dg hans Ære brede ud.

2. Mildhed, Kjærlighed og Glæde Er din høie Thrones Pragt, Sandhed er dit Herre- sæde,

føde, Lyset er din Klædedragt, Hvad du gjør er stort og mægtigt, Skjønt man skjønner lidt derpaa, Eller kan det ei forstaae, Dog for dig er alting prægtigt; Lys og Ret er al din Bei, Skjønt det ofte fjendes ei.

3. Ingen kan din Magt bestride, O al-
mægtig stærke Gud, Verdens Magt maae
gaae til Side, Naar din Sag du fører ud;
Hvad du vil, kan ei fortrykkes, Som din
stærke Lynild ei fattes nogensinde Bei, Saa-
dan maae din Gjerning lykkes. Hvor er
nogen Ting saa stærk, Som kan hindre
Herrens Værk?

4. Uden Ende, overmaade Herlig er
din Kjerlighed Og usigelige Naade, Som os
daglig er beteed. Lad dit Kundstabs Lys
antænde Og bestraale min Forstand, O al
Godheds fulde Brand! Lad mig i din Naa-
de brænde, Gjør mig ved din Guddoms Blød
Ret i Andagt Luerød.

5. Du kan give Sjelen Føde, Du er ene
nok for mig, Uden dig er alting øde, Alting
kan jeg faae i dig, Du kan ene Rigdom gi-
ve, Alting uden dig er Trang, Ei at næv-
ne værd engang. Ach! hvad er dog her i
Live Andet, uden dig, end Nød, Overfalket
Grav og Død.

6. Ach! min Sjæl i Længsels Lue, Og i Band

mit Die staaer, Naar skal jeg dit Ansigt
 see, At min Jammer Ende faaer? Naar
 skal jeg til Himlen stige Op fra dette Træng-
 sels Land, Ind i søde Englestand, Boe udi
 dit skjøne Rige, Og dit milde Ansigt see,
 Hvor vil da mit Hjerte lee!

7. Nu, du har berammet Tiden, Da
 min Reise bliver god, Og din Himmel længe
 siden Mig forstreven med dit Blod, Derfor
 vil jeg taalig bie Efter denne søde Stund
 Men imidlertid min Mund Aldrig skal din
 Ære tie, Lov og Prais dig være sagt Her og
 hist af ganste Magt.

Alle Tings Monark! til hvilken Ret at
 tjene Sig alle Seraphim i Ydmyghed
 forene, Kast af din høie Herlighed Et naa-
 digt Die paa mig ned.

2. Hvad er al Magt imod din Majestæt
 at regne, Al Herlighed og Glands skal for
 din Trone blegne, Vær ikke vred, men hav
 mig fjer, At jeg tør komme dig saa nær.

3. Du har Fuldkommenhed, og derfor
 ingen Lige, Det ufuldkomne bør dog ikke fra
 dig vige, Thi dit fuldkomne Faders Sind
 Os venlig loffer til dig ind.

4. Kun alle hid til mig, hvad skulde eder
 strække, Min Majestætes Glands jeg vil med
 Naade

Maade dække, Thi vil jeg ei tilbage staae,
Men med min Lov og Priis fremgaae.

5. Du er mit A og D, Begyndelse og
Ende, Hjelp at jeg mig til dig, min Anfang
ret kan vende, Og at jeg i dig ende maae,
Alt hvad jeg har at forestaae.

6. Du er det store Lys, som intet kan
formørke, Den mindste Straal af dig os
giver Lyst og Styrke, D! at min Sjeles Mørke
maaе J dette Lys og Glands forgaae!

7. Du Kjerligheden selv, som Strømmen,
dig udgyder, Og alle Englers Sind saa uop=
hørlig fryder, Udgyd dig og, at jeg i mig,
Som Kjerlighed, kan finde dig.

8. Du er den Livets Kraft, af hvilken alt
oplives, Som til at tjene dig i nogen Maa=
de drives. D! at ved dette Livets Liv Min
Død maae blive død og stiv.

9. Du er for alting god, ja du er god al=
lene, D lad mig det om dig og ingen anden
mene! Men gjør mig og i Sind og Mod
Bed din den store Godhed god.

10. Saa skal alt hvad jeg har din Priis
og Tak frembære, Ja! jeg vil ganste selv dig
plat opofret være, Dit Billede du da skal
faae Alt see i mig saa deiligt slaae.

11. Dig være Priis, som boer høit over
alle

alle troner, Og aldrig priseß nok med alle Engletoner, Jeg synger med af Hjertens Grund, Til jeg faaer selv en Englemund.

Om Guds evige Raadevalg og Forstyldelse.

Mel. Nu vel an vær friff tilmode.

Milde Gud! mit Hjerte tager Sig den Frihed, ind at see I dit Riges dybe Sager, Lad det med din Billie stee, Send en liden Glands her ned Af din store Kjerlighed, Alt mit svage Troes Die Skræffes et for Himlens Høie.

2. Aldrig kan jeg noksom statte Din Forbarmelse, som har Kundet saadan Slutning fatte, Verden, som din Fjende var, Det fordømte Adams Kjen Ved din egen fjere Søn, Ved hans Død at frelse lade Ud af den fortvoolte Skade.

3. Den Slutning uden Lige! Kjerlighedens fulde Kraft, Ret som hele Himmerige Havde intet andet høvt! Sønnen i Guds eget Skjød Gives hen til Dem og Død, Dem fra Satans Magt at slide, Som imod vor Herre stride.

4. Dog du har, o viise Fader! Saadan rigtig Orden sat, Hvo sig den bifalde lader, Faaer

Faaer din Naades store Skat, Hvo paa
 Sonnen troer, og vil Ham af Hjertet hore
 til, Aldrig han fortabt skal blive, Ham
 vil Jesus Himlen give.

5. Billig er du og at tænde Denne Troe
 i alles Sind, Alle Hjerter skulde brænde,
 Lod man kun din Aand derind, Bilde man
 kun kjende, hvor Intet godt i Hjertet boer,
 Og til Naadens Throne ile, D hvad fandt
 man da for Hvile.

6. Dem du nu har seet at vilde Gjøre her
 i Tiden Bod, Aandens Virkning ikke spille,
 Men sig toe i Lammets Blod, Dennem har
 du og udvalt, Og til Lammets Bryllup talt,
 Naar de troe til Døden blive, Vil du den-
 nem Kronen give.

7. Du har ingen villet styde, Hen fra
 Naadens søde Stand, Hvo dig nu da ei vil
 lyde, Dersfor selv sig takke kan, Troer man
 ikke paa din Søn, Faaer man Helvede til
 Løn; Mod den Kjerlighed at stride, Det
 forvolder evig Qvide.

8. Din retfærdig Slutnings Mening
 Erer jeg i Ydmyghed, Som din Engle-
 chors Forening Aldrig nok at prise veed,
 Troen kan vel see derind, Men Fornuften
 er for blind Til i mindste Grad at kunde
 Denne høie Sag udgrunde.

9. Sang

9. Sank da alle Sielens Kræfter Til et himmelsindet Sind, At mit ganske Levnet efter Himmerige rettes ind, Til at stifke mig i alt, Som en Siel der er udvalt, Hele Verden slet foragter, Altid gaaer med Himmelfagter.

10. Lad mig see mit Navn med Røde Skrevet ind i Livets Bog, O! saa vil jeg gjerne være, Hvor du vil, i hvad for Krog, Og er vist forsikret paa, At mig ingen Ting skal faae Fra min søde Jesu dreven, Jeg er alt i Himlen skreven.

Mek. Som en Hjort med Forst.

Hjerte lad dig ei indbilde, At du er af Gud forstedt, Hold dig fast til Ordets Kilde, Evangelium er sødt, Har du gjort din Gud imod; Ei! han er jo from og god, Har du samlet dig Guds Brede, Glæd dig, Naaden er tilrede.

2. Du er vel, som andre arme Adams Sønner, syndefuld, Men Gud strækker sine Arme Mod dig Hjerte mild og huld, Vender du dig om igjen, See! saa er Gud strax din Ven, Bær frimodig, Gud vil tage Mod din Bedringsgraad og Klage.

3. Mener du, han er en Love, Som kun tørster efter Blod? Kjerlighed og Gunst at øve, Dertil staaer hans Sind og Mod, Gud han

han har en Faders Sind, Al vor Jammer
trænger ind I hans søde Faders Hjerter,
Gud han føler selv din Smerte.

4. Hør hans Ord: saa sandt jeg lever,
Vil jeg ei en Synders Død, Du som for
Guds Brede bæver, Glæd dig! det har in-
gen Nød, Naar kun Gud din Bedring seer,
Alt hans Hjerter mod dig leer, Syndre vil
han midt undfange, Aldrig komme de for
mange.

5. Ingen Hyrde saa kan rende Efter det
fortabte Faar; Skulde du Guds Hjerter
fjende, Hvordan det i Lue staaer, Naar han
ved den Ondes List En og anden Siel har
mist, For han finder den med Glæde, Skul-
de du af Glæde græde.

6. Gud han ei allene ynder Dem, som i
hans Naade staae, Men og efter dem sig
stynder; Som i Satans Strikker gaae,
Skjønt at deres Tal er stort, Som han har
afspendig gjort, Og ophidset dem, desverre,
Mod saa stor en Gud og Herre.

7. Gud dog bliver ved at raabe Fuld af
længselsfulde Brand, Sanker meer og meer
tilhobe Ind igjen i Naadens Stand; Hvo
sig nu vil stille ind Med et naadehungret
Sind, Han, naar han sin Synd begræder,
Gud og alle Engle glæder.

8. Gud

8. Gud og alle Himle fryde Sig at see en Synders Bod, Alle Englemunde bryde Ud i Glæde, som en Flod, Men alt hvad han har forseet Er, som det var aldrig skeet, All hans Synd er kast i Havet, Alting, alting er begravet.

9. Ingen Søe saa stærk udbryder, Ingen Strøm saa vældig gaaer, Ingen Fld saa heftig syder, Intet mod vor Gud forslaaer, Ingen Ting kan ligned mod Herrens Naades store Flod, Bore Synder bort at drive, Mens vi ere her i Live.

10. Nu vel an, i bange Siele! Her er Naade, Gud stee Lov, Hvem vil pine sig og quæle, Da det ikke er behov, At den Synd, du mindes kan, Veier ikke ved et Gran, Mod Guds Naades Magt at regne, Som du kan dig frit tilegne.

11. Bar der tusinde og flere Verdens Riger skabt af Gud, Og du havde dem og mere Fyldt med Synd imod hans Bud, Det var meget, dog ei meer End den allermindste Fjer Mod Guds Kjerlighed at kjende, Som har ingen, ingen Ende.

12. Luf da op til Himmerige, Søde Fader! Naadens Port, At jeg ret der ind kan fige, Og besee, hvor høit og stort Naadens Rige er og gaaer, At mit Navn i Himlen

Himlen staaer, I din Kjerlighed mig over,
 Og dig aldrig meer bedrøver.

Om Skabelsen.

Mel. Gud Fader udi Himmerig.

Eller: Jeg veed et evigt Himmerig.

Op! al den Ting, som Gud har gjort,
 Hans Herlighed at prise, Det mindste
 han har skabt, er stort, Og kan hans Magt
 bevise.

2. Gif alle Konger frem i Råd, I deres
 Magt og Vælde, De magted' ei det mindste
 Blad, At sætte paa en Nælde.

3. Ja! alle Englers store Kraft, Som
 Himlescepter føre, Har ingen Tid den Evne
 havt Det mindste Stov at gjøre.

4. Det mindste Græs jeg undrer paa, I
 Skove og i Dale, Hvor skulde jeg den Viis-
 dom faae, Om det kun ret at tale?

5. Hvad vil jeg da begynde, naar Jeg
 lidet gennemfiger, Hvor mange Folk der gif
 og gaaer I alle Verdens Riger.

6. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer, At
 alle Skove vrimle, De mange Fuglespring,
 der steer Op under Herrens Himle?

7. Hvad skal jeg sige, naar jeg gaaer
 Blandt Blomsterne i Enge, Naar Fugle-
 sungen

sangen sammenlaaer, Som tusind Harpe-
strenger?

8. Hvad skal jeg sige, naar mit Sind
I Havets dybe Grunde Kun dog saa lidt
kan sige ind, Og seer saa mange Munde?

9. Hvad skal jeg sige, naar jeg vil Saa
hoit jeg kan opfige, Og vende alle Tanter
til Det hvide Solens Rige?

10. Hvad skal jeg sige, naar jeg seer,
Hvor Stjerneflokken blinker, Hvor mildt
enhver imod mig leer, Og op til Himlen
vinker?

11. Hvad skal jeg sige, naar jeg op Til
Gud i Aanden farer! Og seer den store Ræm-
petrop Af blide Englestarer?

12. Hvad skal jeg sige? mine Ord Vil
ikke meget sige; O Gud! hvad er din Vis-
dom stor, Din Godhed, Kraft og Rige!

13. Alt det, som haver Aande, skal Vor
Skabere begegne, Hans Lov skal fylde Bjerg
og Dal, Og alle Verdens Egne.

14. O! priser Gud paa denne Jord
Hver, som har Sands og Tunge, Og al
den Deel i Himlen boer, Vor Skabers
Lov skal sjunge.

15. Slaaer alle Folk paa denne Jord
Med Frydetoner sammen, Halleluja! vor
Gud er stor, Og Himlen svare Amen!

Mel.

Mel. Fryd dig du Christi Brud.

Den Luft, hvori vi gaae, Den Jord vi
trine paa, Den Muur af Hav og Bæk-
ke, Det stjernepyntet Dække, Blev fyldt
med Godt og Glæde Til Adams Herresæde.

2. Da saae man Jordens Land Udi sin
Jomfrustand, Og før hun blev forbandet,
Da saae man intet andet Paa Klipper og i
Dale, End skjønne Brudesale.

3. Men hvor var Adam da? Hvor skul-
de komme fra Den Herre til sit Rige, Og
Thronen at bestige Til Jordens Regimente;
Hvorfra var han at hente?

4. Hvor var den Herre? hvor? Der
laae et Stykke Jord, En Haandfuld Sand
Gud kaldte Til Jorden at forvalte, Et Stov
fik denne Værelse, Al Verdens Spiir at bære.

5. Som det er Guds Maneer, Naar
man slet intet seer, Da veed han Raad at
finde Langt over alle Sinde, Ja der en
Redning henter, Hvor man det mindst for-
venter.

6. Ei Solens Glands, ei Guld, Men kun
det stykke Muld Han tager og det vender I
sine Almagts Hænder, Strax er en Bolig
færdig, Som agtes Engleværdig.

7. Saa blæser Gud ham ind En Mand af
Himmelsind, Forstand og alle Dyder, Som
Her-

Herrens Bolig pryder, Der satte Gud sit
Stempel, Der tog han selv sit Tempel.

8. Her staaer da Adam nu Med Gud i
Siel og Hu! Hvorhen hans Die figer, Saa
seer han sine Riger, Al Jorden til sin Pleie,
Dg Himlen til sin Sie.

9. Hans Kjerlighed var reen, Hans
Skjønhed ugemeen, Hans Magt var uind-
strænket, Al Verden var ham stjenket, Hans
Tanke høi og vigtig, Hans Kundskab rett
og rigtig.

10. Saa snart et Dyr han saae, Strax
kunde han forstaae Dets Art, Natur og
Cyne, Dg det derefter nævne, Han kundes
gjennemfige Naturens hele Rige.

11. Han ledte ei om Guld, Thi Sielen
den var fuld Af Himlens Art og Indes
Begjerlighed og Brynde Til Gud, til Guds
allene, At elske og at tjene.

12. Her var vor Herres Priis, Hans
bedste Paradiis, Hans Leie, Gang og Sæ-
de Bar fuld af Gud og Glæde, Han havde,
kort at sige, Et lidet Himmerige.

13. O Gud! saaledes gif Da Adam i sin
Skif; Nu gaae vi anderledes, At Jorden
maatte fjedes Bort syndig' Støv at bære,
At huse og at nære.

14. Men Gud stee Lov og Priis, Et bedres
Para-

Paradiis, End det, som blev fordervet,
 Os Jesus har forhvervet, En Himmel uden
 Fare: O gid vi der kun vare!

Mel. Mind nu op i Jesu Navn.

Adam gik i Frydens Lund, Hele Verden
 at regjere, Gud vil ham dog give me-
 re, Derfor faldt han i en Blund, Herren
 vilde nu bestikke Egtestabets høie Sag,
 Adam sov og vidste ikke, At det var hans
 Bryllupsdag.

2. Skabningen var nu alt steet, Hængte
 sammen, som en Kjede, Alle Engle deres
 Glæde havde i Guds Gjerning seet, Dog
 var eet endnu tilbage, Som var vigtigt,
 høit og stort; Adam havde ingen Wage:
 Dette blev saaledes gjort.

3. Gud ved sin den stærke Haand Greb
 hen ind ved Adams Hjerte, Dette Greb var
 dei til Smerte, Men at knytte Egtebaand;
 Adam derved intet tabte, At Gud tog hans
 Ribbeen ud; Thi deraf vor Herre skabte
 ham en himmelpyntet Brud.

4. Adam vaagned' op, og saae Ud af
 første Sovnetaage, Saae sin Gud for sig at
 vaage, Mens han i sin Slumme laae, Saae
 at Gud ved Haanden førte Denne Jomfru
 til ham hen, Det hans Hjertens Grund op-
 rørte Til at prise Gud igjen.

5. Hvad

5. Hvad han fandt i Gud for Noe, Saa-
dan himmelfindet Mæge Af Guds egen
Haand at tage, Kan man nu vel aldrig troe;
Her var ingen syndig Brynde, Som det
pleier nu at gaae, Men Guds Liflighed og
Ynde Begge ud af Dine saae.

6. Her var ingen Brudefrands, Som
man pleier nu at bære, (Godt naar det fun-
steer med Ære,) Her var Dydens fulde
Glands, Her var intet Blomster nødigt Til
at stroe for Brudens Trin, Nattelys er over-
flødigt Ved det klare Solens Skin.

7. I Ustyldighedens Pragt Med en reen
og Englemine Disse med hverandre trine I
en hellig Ægtepagt, Herren fejler dem til-
sammen Ved sit eget Guddoms Ord, Det
blev svaret Amen! Amen! I det blide Eng-
lechor.

8. Dermed gif det Englepar, Som det
enten skulde stige Hvert Minut til Himmeri-
ge, Eller snart i Himlen var, Eden var med
Himlen blandet, I saa sed en Heitids Noe,
Gud allene intet andet, Sogte disse begge to.

9. Den Befalning, Aldam fik, Det forbudne
ei at æde, Det var deres Lyst og Glæde, Ord
og Anslag, hvor de gif, Det var deres Lyst at
kunde Bære troe i denne Post, Nei de vilde
ingenlunde Smage den forbudne Kost.

10. Der

10. Der var ellers nok at faae, Paradiis var fuldt af Glæde, Nok at lugte, nok at æde, Nok at see og høre paa; Vilde Gud dem end forbyde Alt, hvad de i Verden saae, Kunde de ham selv kun nyde, Maatte alt det andet gaae.

11. Men hvad skal vi tænke, naar Man vil derimod afmale Bore Tidens Bryllups-sale, Som det meest i Verden gaaer, Naar med idel Fylderier Egtetabet vies ind, Denne Satans Glæde svier Ind i alle Frommes Sind.

12. O hvor stor er dog den Dragt, Roes og Priis for Egtstanden, Alt Gud selv, og ingen anden, Haver dertil Grundvold lagt! Lidde Egtetabet siden Skjont af Slangen stor Fortræd, Gif det dog sin Glands med Tiden Af den ædle Qvindens Sæd.

13. Men i Sandhed Standen maae Uden Jesu ei begyndes, Om den af vor Gud skal yndes, Hans Belsignelse at faae, Syndens Lyst maae intet stifte, Dette sode bliver suurt, Sig at giorte kan forgifte Egtetabets Helbredsur.

14. J, som da i Egtestand Leve, eller leve vilde, Kenser eders Hjerters Kilde Fra de raadne Lysters Vand, Gud vil selv aldeles være Med i denne høie Sag, Deraf har den al sin Ære Brudeparrets Æresdag.

15. O

15. Den vigtig Sag! som dog Af de fleste ei betænkes, Som saa gjerne sammenlænktes Til at gaae i Syndens Nag. Hvad for Flid kan der formodes Til en salig Børnetugt, Naar der plantes kun og podes Til at bære Syndens Frugt.

16. Standen i sig selv er god; Men det kommer an paa Naaden, Kjerlighed til Gud og Naaden Er den rette ægte Rod, Himmelsindede Personer Favne Gud i Bøn og Troe, Det betyder Vrens Kroner, Og en evig Samlings Roe.

Om Guds Forsyn og Regjering.

Mel. Jeg vil din Pries udsjunge.

Eller: Guds Godhed ville vi prise.

Saa skal da Mammon vige, Og Verdens Trældoms Stand; Vor Jesu Naades Rige Det aldrig lide kan. Hvad skal Afguderie, Paa Verdens Sand at bygge? I Jesu Kirkes Skygge Ret Naaden gjør os frie.

2. Lad spørge den, som ikke Guds søde Naade seer: Hvad skal jeg æde, drikke, Hvo vil mig klæde meer? Vil Hedninger da gaae Med Verden sig at quæle, Saa maae oplyste Sjele Dog bedre det forstaae.

3. O hvilken Skam, at løbe Fra Gud, som dyre lod Os Helvedslaver købe Med Jesu eget

eget Blod, Og give sig hen i Den haarde
 Verdens Plage, At ofre sine Dage Til evigt
 Slaverie.

4. Vil man ei andet have End Verden til
 sin Skat, Saa er man jo en Slave I Træl-
 dom Dag og Nat, Før man kan noget faae;
 Og er der lidet vunden, Med Frygt er Sie-
 llen bunden, At det igjen skal gaae.

5. Det værste er, at slige, (Det maae jeg
 sige bart) I søde Himmerige Har ingen
 Deel og Part; De gaae den brede Bei, Og
 vil i Himlen havne, Naar de skal Verden
 havne, Men Jesus siger nei.

9. Nei! aldrig tør du tænke, Som Je-
 sum har forladt, At Gud dig der vil skjenke
 Den store Himmelskat. Er Verden dig saa
 kjær, Og Himlen dig saa liden, Saa tag
 til Takke siden Med Helvede til Løn.

7. Saa prøv dig nu i Grunden, Om du
 i Verden har I Hjertet, Gud i Munden,
 Og dermed Sagen klar; Som Hyklerin er
 tvan, Paa Mammon kun at haae, Paa Gud
 intet dog beraabe, Det gaaer umuligt an.

8. Vil du det trolig mene, Din Gud at
 tjene her, Saa er han, han allene, Dig
 over alting kjær; Men er dig Verden stor
 Og kjær i dine Tanker, Saa har du mist
 dit Anker, Og seiler uden Roer.

9. I ret oplyste Sinde, Som Jesum har udvalgt, Som kjende, søge, finde, I eders Jesu alt, Forsmaaer, som Støv og Sand, Al Verdens Guds og Evne, Som ei er værd at nævne Mod eders Herrestand.

10. Thi har I Gud til Fader, Han er at lide paa, Saa glædes kun, og lader Al Verdens Kummer gaae. Hvad skal unyttig Sorg, Om Næring tungt at spørge, Saa længe Gud vil sørge, Og være eders Borg.

11. Er Himlens Slot vort eget, Gud selv, og hvad han har, Da er det meer end meget, Da Sagen er saa klar, At kunde tvivle paa, Om og vort Lives Næring, Saa kort en Reises Læring, Er hos vor Gud at faae.

12. Kun frist, I fromme Hjertes, Og sænker eder ned Med alle eders Smertes I Jesu Kjærlighed! Du Guds udvalgte Flok, Stræb kun af alle Kræfter, At følge Jesum efter, Saa har og faaer du nok.

Jesus straffer den troende Siel som begynder at lade sig indtage af Verdens Bekymring.

Ach min Rose visner bort, Bliwer baade bleg og sort, Ach mit Blomster stod Før som Mælk og Blod, Falmer nu fra Top til Rod.

2. Saae man før en Herres Brud See saa ufornoiet ud, Slet bestilt, at man

man Ikke bedre kan Skjønne paa sin ædle Stand.

3. Er du bleven Barn igjen, Har du glempt din Sieleven? :: Beed du ei mit Ord? Beed du hvad du troer? Og hvad du i Daaben soer?

4. Læs engang det første Bud: Jeg er Herren, jeg din Gud :: Lad det derved staae, At jeg sørge maae, Din Sorg intet kan forslaae.

5. Har du og din Troe forgiøt? Hvo har skabt dig? veed du det? :: Den dig skabte veed Vidre nok Besteed, Sorg du ei, men troe og beed.

6. Har Gud noget havt saa rart, Som for dig er blevet spart? :: Har du glempt min Død, Og det Blod, som flød Af mig i min bittre Nød?

7. Manden gav jeg dig til Pant, At du ganske vist og sandt, :: Himlen selv skal naae, Tviler du da paa, Dine Smuler her at faae?

8. Læs engang dit Fadervor, Fader! kjend ham og derfor; :: Derpaa det beroer Alt, at du kun troer Dette søde Faders Ord.

9. Ach! hvad Ære, Fryd og Haab Havde du vel af din Daab, :: Bidste du Besteed Om din Herlighed Efter Daabens Pagt og Eed.

10. Faaer du ved Guds Alterfod Jesu Legem, Jesu Blod, :: Den er Steen og Stok, Og Guds Kirkeslok, Som ei deri finder nok.

11. Op

11. Op med dit beflemte Sind, Krig kun i Guds Himle ind :,: Hør Guds Engles Sang! See hans Helgens Rang, Der skal du og staae engang.

12. Zion, hele Sagen er, Berden, Berden du begjer :,: Hendes skjulte Blod Gnistrer i dit Kjød, Brænd dig ei, det er din Død.

13. Berden, Berden af dit Sind, Luf din Jesum ene ind :,: Favn mig i din Troe, Lad mig i dig boe, Saa faaer Sielen nok sin Roe.

Met. Jesu du min Glæde.

Gud skal alting mage, Som mig alle Dage Favner i sit Skjød, Han som mig udvalgte, Og blandt sine talte, Førend jeg blev fød, Han som veed Saa god Besteed Udi Livet og i Døden, Hvad jeg har fornøden.

2. Gud skal alting mage, Som saa mangen Plage Haver fra mig vendt, Underholdet Livet, Mad og Drikke givet, Som det mig har tjent, Og naar tidt En anden sit Har med Suk og Sorg fordøiet, Har han mig fornøiet.

3. Gud skal alting mage, Lad den gamle Drage Fnyse hvad han kan, Lad kun Havet bruse, Alle Vinde susse, Gud er Styremand, Jonas saae, Beviis derpaa. Naar han og til Jorden boier, Han igjen ophøier.

4. Gud skal alting mage, Dig ved Haanden

den tage, Naar da synke skal, Naar du vil fortvile, Finder ingen Hvile Udi Modgangsdal, Gud da vil Selv træde til, Da skal al din Kummer endes, Som et Straa forbrændes.

5. Gud skal alting mage, Mægtig i de Svage Han sig altid teer, Skulde eller kunde Noget gaae til Grunde, Som paa Herren seer? Allesteds Da vel tilfreds, Alting staar udi hans Hænder, Al din Trang han kjender.

6. Gud skal alting mage, Naar du skjont skal smage Dødens beste Staal, Da vil han det gjøre, Selv vil han dig føre Til det rette Maal, Lad den Pagt Kun staae ved Magt, At du skal til Graven drage, Gud skal Sjelen tage.

7. Gud skal alting mage, Som den sorte Drage Mægtig overvandt; Fører han skjont sine Gjennem Kors og Pine, Underlig iblandt, Bær bereed Til Strid og Fred, Til at give og at tage, Gud skal alting mage.

Hvad er det godt i Jesu Arme, Som Skjøddebarn at sove ind, Og ved hans Naades Bryst sig varme Med et fra Sorg befriet Sind, Hvad vil du dig med Frygt besvære? Gud kan din Sorg allene bære, Hans Trofasthed omstiftes ei, Han er dig altid tro forbleven, Og har sig med sit Blod forstrevet, At føre dig den rette Wei.

2. Hvor

2. Hvor daarligt, som en Hedning fare
 I alle Kammers Torne ind, Du kunde jo
 den Noie spare, Dg favne Jesum i dit Sind,
 Da skulde Sorgen selv sig glemme, Dg du
 en listig Roe fornemme, At see hvad han fra
 Ewigbed For Kjerlighed har til dig baaret,
 Som jo endnu er ubestaaret, Dg evig, evig
 bliver ved.

3. Hvad vil du græmme dig for Livet, Dg
 hvad der hører Livet til? Gud, som dig har
 det første givet, Dig og det andet give vil;
 Den Sjelen Himmelpise rækker, Dg med sin
 Jesu Purpur dækker, Som er saa hjertehuld
 og troe, Skal ogsaa nok din Krop betænke, At
 du dig derfor ei tør frænke, Men lade det
 paa Gud beroe.

4. Umælende dig det kan sige, Naar du
 dig dem kun stiller for, Da seer du i Guds
 Almagts Rige, Hans Forsyns Bei og klare
 Spor; Den lille Fugl, vor Herre nærer,
 Sig aldrig over Trang besværer, Er altid
 lystig, mild og vel, Gjør Mark og Skov til
 Paradiser, Dg meer end vi, vor Herre pri-
 ser, At vi maae stamme os ihjel.

5. See Lilien i grønne Dale, Hvem har
 vel smykket denne Brud, Hun skulde, om
 hun kunde tale, Dig stjælde for en Tidsel
 ud; Blandt Torne seer du Rosens Ynde, At
 den m

den dig vil til Troen skynde, Og alle Blomsters rare Top Og Tal og Skjønhed uden Ende, Som alle sig mod Himlen vende, Og vise dig til Gud hen op.

6. Der seer man dem i deres Smykke, Som alle Tider midt at lee, Alt Salomon i al sin Lykke Bed dem kun ringe var at see. Kan Gud et Græs saa høit begave, Hvad skal du da, min Sjel, vel have For Brydelse og Herlighed? Som har den bedste Skjønhed arvet, Og er med Blodet purpurfarvet Som flod af Jesu Bunder ned.

7. Den Deel, vi bruge her i Live, Er ikke megen Kummer værd, En Ting er nødig ret at drive, Og tage sig af Hjertet nær, Hvor mangen gaaer med Suk, og Klager For det, som Gud sig selv antager, Og bærer Sorgen i sit Bryst, Da tidt naar ingen Redning kjendes, Bed hannem al vor Jammer vendes Til Hjertets Glæde, Fryd og Lyst.

8. Saa hvil, min Sjel! foruden Plage, Saa stille i din Jesu Skjød, Lad dig den Glæde ei betage, Men glæd dig derved til din Død, Alt Gud i Christo dig udvalgte, Og alle dine Taarer talte, Har maalet al din Gang og Wei, O! lad dig det dog engang sige, Din Gud han kan dig aldrig svige, Nei! Gud allene sviger ei.

Mel. Jeg raaber til dig, o Herre Christ.

Gud! Fornuften fatter ei Din Forsyns skjulte Naade, Den ubegribelige Bei Dg underlige Naade, At føre dine Helgen paa, At gange og ledsage, Lede, drage, Dg altid med dem gaae I alle deres Dage.

2. Naar du os vil ophoie, maae Vi først til Jorden segne, Naar vi dit Naadestin skal faae, Saa lader du det regne; Du tager os vor Fordeel hen, Naar du os riig vil gjøre, For at føre Vor Sjel til dig igjen, Dg dine Bud at høre.

3. Du lader os med Helvedsfrygt I vore Synder plage, At Naaden ret kan blive søgt, Dg desto bedre smage, Du truer os med Nød og Død, Naar du os vil oplive, Trøsten give, Der er langt mere sød, End nogen kan beskrive.

4. Dg naar vi da din Kjerlighed Dg milde Hjerte finde, At mange Glædes Taarer ned Af vore Dine rinde, Naar den afvendte Sjel igjen I Jesu Skjød kan havne, Ham at favne, Saa svinder Verden hen, Som Drømme, Nøg og Avne.

5. Du stiller dig, som du var vred, Forstrækker vore Tanker, Du støder os i Skarnet ned, Os truer, slaaer og banker, Befinder du os deri troe, At vi det trofast mene Med dig ene, Saa faae vi Liv og Roe I Sjel, i Mary og Bene.

6. Du

6. Du fører os i Kamp og Strid Mod Satans hele Skare, Vi synes tidt i saadan Tid
 J alt for stor en Fare, Da lære vi, hvor lidt
 vor Leir Formaaer mod Satans Vile, Til dig
 ile, Dg efter vunden Seir J dig allene hvile.

7. J saadan Kamp vi fores ind Til vores
 egen Nytte, J Gud et usforandret Sind At
 faae til Deel og Bytte, Naar vi vor Zam-
 mer, Synd og Nød, Saa stærk i Gud befrige,
 At de vige, Det bringer Kjødets død, Dg
 Aanden Kraft og Rige.

8. Saa gaaer du gennem Torn og Krat
 Dg mange mørke Stæder, At faae de arme
 Sjele fat, Som sig i Verden glæder, At de
 sig siden uden Tvang Dig gandske overgive,
 Troe forblive, Dg Satan mangen Gang
 Forfølge og fordrive.

9. Du gjør til idel Daarlighed De Biises
 høie Sinde, Dg den for Verden intet veed Kan
 dine Veie finde, De arme Syn'd're Naade faae,
 Men de sig selv behage Maae tilbage Med
 Skam og Blusel gaae, Som Verden ei forsage.

10. Det, som er for Fornuften stort, Det
 agter du ei meget, Men det, som Verden ka-
 ster bort, Det kalder du dit eget, Din Gjer-
 ning fører ingen Pragt, Hvad Noes og Gunst
 vil vinde, Maae forsvinde, Det som er slet
 og svagt, Det kan din Naade finde.

11. Dg det er nu den gamle Biis Med
 dem

dem, som dig behage, De maae saa ofte Tug-
tens Riis Dg megen Trængsel smage, Du
fører os i Mulm og Mørk, Hvor ingen Bei
og Ende Er at kjende, For vi fra Verdens
Drk Til Himlens Hjem os vende.

12. Du viser altid det der staaer Imod
den Deel du tænker, Naar Beien hen til Kro-
nen gaaer, Saa viser du os Lænker, Tid
lader du os falde, naar Du os fra Fald og
Snare Bil bevare, Dg Lægedommen gaaer
Da ud af Gift og og Fare.

13. Du gjør os nogen, bar og blot, Naar
du os vil berige, Dg Trapperne er Spee
og Spot Til Grens Krands at stige, Naar
vi slet intet andet kan, End onde Lysters
Vinde I os finde, Saa sætter du istand
De syndbeflemt Sinde.

14. Naar Sjelen sidder kold og svag I
stor Anfægtnings Mørke, Da just i hen-
des Bee og Ach Du selv er hendes Styrke,
Vi tænke ofte i vor Bee, At du os slet
forstøder, Knuser, døder, Ved Enden kan
vi see, At Hjertet mod os bløder.

15. Hvo mærker, søde Gud! din Daad,
Dg vise Forsyns Beie? Hvo overgiver sig
dit Raad, Dg faderlige Pleie? Vi troe
dit milde Hjerte ei, Dg kan vor onde
Ville Ikke stille, Naar du fra Glædens
Bei I Korset os vil stille.

16. O Fader! vær taalmodig mod Os Arme her i Live, Og lad vort Hjertes onde Rod Din Naade ei fordrive, Du kjender jo vort onde Sind, Hvor let vi selv os plage, Og forsage, Naar Korsset trænger ind, I vore Glædesdage.

17. Saa brug din gode Faderret, Og vise Tugtemaade, Det vilde gaae os alt for slet, Om Kjedet skulde raade, Grib Hjertet an, og lad os ei I Berden nogen Hvile, For vi ile Til dig paa Troens Bei, For Korssets Jammerspile.

18. Lær os det falske Hylletrin Fra Christi Gang at stille, Og ikke med det bare Skin Os selv og andre drille, Ei følge vore egne Spor, Thi vor Fornuft de rette Ei kan gjette, Men dine Bei for Bort Die altid sætte.

19. O! lad Fornuften aldrig dig I dine Bei dømme, Og Kjedet ei bedrage sig, I sine egne Drømme, Og naar du gjer ved Korssets Tugt, At Synden os skal smage Salt, som Luge, Vi da forstaae den Frugt, Som vi af Korsset tage.

20. Saa før os ved din egen Haand, Som du det bedst kan finde, Og lad din gode Hellig Aand Os alle Tider minde, At hvordan du os føre vil, Saa er din Bei og Naade Os at raade, Hvor haardt det end gaaer til, Dog idel Naade, Naade.

Om

Om Guds Billede og Menneskets Elendighed og Fordærvelse.

Mel. Af dybsens Rod lader os til Gud.

Min Jesu! Grund til al vor Lyst, og Frydens rette Sæde, Hvad flemmer dog dit milde Bryst? Du hele Verdens Glæde! Hvad er det for en bitter Ting, Der gjør dig Hjertestød og Sting, At du saa dybt maae sukke?

2. Den Jammer udi vor Natur, Som du til Brud har faaret, Vor Jammer bliver dig saa suur, Og har dit Hjerte faaret, Vor Jammer voldte, at man saae Dig her saa tidt i Verden gaae I Suf og Sørgetanker.

3. Du seer, Guds Billede er skjendt, Som var i Sjelen inde, Og hvordan Mørkhed har bespendt De arme Folkes Sinde, Hvor Hellighedens Brudekrands Af Sjel og Hjerte, Sind og Sands Er ganske tabt og borte.

4. Du seer hvorledes vi har mist Vor Friheds Lyst og Ære, Og fik igjen ved Satans List Det Syndens Nag at bære, Det Mesterstykke af Guds Haand, Vor Tunge, seer du nu i Baand, Af Satan selv belænket.

5. Det Syndeaag, de Bolt og Baand, Som vore Sjele plage, De gjør, at Jesu ynksom Mand, Saa dybt et Suf maae drage, Men i Særdeleshed fordi, At Folk vil ikke være fri Fra Synd og evig Pine.

6. Men

6. Men du gaaer midt paa Pladsen ind
Blandt dem, der lide ilde, Dg aabner med
bængstet Sind Dit Hjertes Naadefilde,
Det Suf, man af dig høre fik, Ind for os i
Guds Hjerte gif, Hans Kjærlighed at finde.

7. Saa see, o milde Fader, til Din Søns
beklemte Sufte, Hvormed vor fjere Frelser
vil Dit Hjerte os oplukke, Tag an dit
svage Creatur I din fuldkomne Naade-
kuur, Det sundt igjen at gjøre.

8. O Frelser! lad dit Sefphata Min
Mund og Hjerte røre, Saa skal du et
Halleluja Af begge Dele høre, O! at dit
Broderhjerte maate I al vor Nød os aabent
ftaae, Saa kan os intet feile.

9. Ach Himmeldue, ach fornem Din Tur-
teldues Klage, Dg før ved dine Sufte frem
For Gud min Bee og Plage, Bespræng min
Siel med Jesu Blod, Dg giv mig Troe og
trøstigt Mod I al min Trang og Moie.

10. Naar Døden i den sidste Stund vil
Mund og Mæle lukke, Saa fyld mit gandske
Hjertes Grund Med himmeltrængend' Suf-
te, Før selv for Thronen mine Ord, Dg
Sielen ind i Englechor, Hvor al vor Suf
har ende.

Mel. O Menneske begræd din Synd.

Du Jesus til sin Vine gaaer, Sam Taarer-
ne

ne i Dine staaer, Og strømmeviis nedrinder,
 O! hvem der kunde græde Blod Ved den-
 ne klare Livets Flod Paa Jesu Rosens
 Kinder. Hvi græder du, som aldrig løe?
 Hvi græder Verdens Lyst og Røe? Hvi
 græder Himlens Glæde? Hvorledes skal
 jeg finde dig? Immanuel saa ynfelig Paa
 denne Jord at græde?

2. Var det fordi du kunde see Din Vine-
 bænk, Gethsemane, Og Dødens Kalk istjen-
 ket; Da Satan og den store Stad Til dig at
 lave Dødens Bad, Var ret som sammenlæn-
 ket. Nei derfor græd min Jesus ei, Han
 traadde paa sin Viinsels Bei Med Kæmpe-
 mod og Længsel, Hans Død var beest at
 tænke paa, Men større var hans Lyst at
 faae Os frelst af evigt Fængsel.

3. Men Sagen var, fordi han saae De
 fleste skjonne intet paa Hans bittre Dødens-
 Waade, Men leve hen foruden Bød, Ja træ-
 de paa hans Død og Blod Og himmelsøde
 Naade, Dog tænke fast i deres Sind, Alt de
 skal løbe lige ind I søde Himmerige. Den
 Sag maa Hjertet sprække ved, Som Jesus
 og paa dette Sted Ei kan for Graad udsige.

4. Han saae, der blussed over dem, Som
 boede i Jerusalem, Guds grumme Bre-
 des Lue, Fordi de Naadens Lys forstjød,
 Og

Dg torde med faa haard en Død Saa fjer en Frelser true. Hans egen Pine har hann glemmt, Men over Staden hjerteklemt J Suf og Graad udbryder: D arme steneblindde Stad! Jeg græder, men du leer kun ad Den Naade, jeg dig byder.

5. Du fordum hele Verdens Priis, Guds egen Stad og Paradiis, Hans Residents og Sæde, Din Tempel i dig yndefuld, Som Demant spiller i sit Guld, Var alle Frommes Glæde, Jerusalem! hvor seer du ud, Er saadan deilig Jomfrubrud Nu til en Hore bleven? En syndesolet skiden Soe, De sorte Nlanders Mayreboe, Til Dødens Dom opstreven?

6. Ach! vilde du, endog i Dag, Befinde ret din Frelsesag, Med Bedringsgraad og Sukke, Da skulde end min Taareregn Dig være vist et Naadetegn Til Bredens Jld at slukke. Men Satan har dig slet forrykt, Du lever uden Sands og Frygt, Dg vil dig ei omvende, At Gud maae føre over dig En jammerfuld og græsselig Forstyrrelse og Ende.

7. See dog, hvor det din Søster gif, Syndsifre Christendom, hun fik Den Deel du og skal finde, Saa fremt du ei omvender dig, Dg søger Naaden slittelig, At Bedringsgraad kan rinde. At skjemte med vor Herres

res Ord Betyder Hunger, Pest og Mord,
Ja evig Helvedplage, Det staaer kun paa
oprigtig Bod, Hvor den er, der er Sagen
god, Men ellers evig Plage.

8. Om dig forkyndtes Sværd og Brand,
Ja Herrens Bredes grumme Band, Af alle
Guds Propheter, Om Jorden brændte un-
der dig, Og Himlen spaaede Pest og Krig
Med tusinde Cometer, Hvad var det dog at
ligne mod, At Himlens Gud paa Jorden
stod, Din Ondskab at begræde? Du dog
kun fræk til Verden seer, Og derved vir-
kelig beleer Vor Jesu Dinevæde.

9. Saa græd, o sikre Siel! engang, Den
Tid, den Tid er alt for lang, Du levet har saa
ilde; Lad Hjertet smelte bort i Vand, At bittre
Taarer flyde kan Af Diet, som en Kilde, Da
skal din Jesu Dinetaar Formilde Hjertets
dybe Saar, Og al din Graad forsøde, Da
bliver Glæden meer end stor, I Englenes
udvalgte Chor, At du fra Synden døde.

10. Thi græd han for den fule Stad, Som
Satan selv i Skjødet sad, Den Helveddrage-
bolig, Det Folk, som slog ham selv ihjel, Saa
kan du tænke, fjere Siel! Han mener det saa
trolig, Han løber dig med Graad imod, Her
skal du staae, og holde Fod, Ei paa hans Taa-
rer træde, Men følge Jesu Dines Raad, Hvor
kan

kan du, naar du seer hans Graad, Dig bare for at græde.

11. Han har dig, som en Stad, belagt Med sine Taarers Bold og Magt, Du skal ham ei undvige, Beseer hans vaade Rosenkind, O! see ham ret i Dine ind, Der blinker Naadens Rige. Nu Jesu, kom med Livets Band, Som Hjertet ene ledste kan, Og al min Jammer slukke, Derefter tørster alt mit Sind, Det suer jeg i Sielen ind Med dybe Længsels Sukke.

12. Tak Jesu! for hver Draabe Vand, Som du i din Fornedningsstand Min Siel til Trost lod rinde, Jeg græder her, og længes til Din Kjerlighed mig unde vil I Himlen dig at finde. Naar skal jeg see de Dine paa, Som til min Red saa naadig saae, Som for mig vilde græde, Som brast for mig i Dødens Bee! Naar skal jeg dog de Dine see I evig Frnd og Glæde?

Mel. Nu lader os hans Legem.

Hvad hører jeg i Paradiis? En Lyd af Herrens Brede's Ruis. Hvad da, hvorledes er det fat? Ach! Adam har sin Gud forladt.

2. Han var jo i Guds Billed skabt? Ja! men nu er den Krone tabt. Er al den Herlighed forbi? Ja, nu er han i Slaverie.

3. Hvor blev hans Wiisdoms Himmelstat?

Ach den forsvandt i Syndens Nat. Hvad har han nu for denne Glands? En Tor-
denstue i Sind og Sands.

4. Hvor blev hans Lyst at tjene Gud? Den brød han mod vor Herres Bud. Er den forglemmt, som var saa sød? Ja den er tabt, og glemmt, og død.

5. Hvad stak ham, som var før saa flog? Hans egen Hustru ham bedrog. Hvor faldt hun i den Jammer ned? Ved Satans Underfundighed.

6. Hvor kunde Satan det formaae? Hun tænkte større Magt at faae. Var dette Greb saa stor en Last? Ja! derved har de Gud forkast.

7. Hvorledes blev da Sielen nu? Forfær-
det under Bredens Rue. Hvad kom der efter Lysen ind? Et dumt fra Gud forvildet Sind.

8. Hvad havde han med det fortjent? At
vorde evig, evig brændt. Hvem havde Deel i denne Løn? Det gandske arme Adams Røn.

9. Hvor komme vi til den Fortred? Vi
vare jo i Adam med. Hvoraf kan dette bli-
ve kjendt? At vor Natur fra Gud er vendt.

10. Ach! er det ei en farlig Sag? Jo!
Nød og Angest for og bag. Det seer jo ei den
store Flok? Nei, men de kunde see det nok.

11. Hvem siger da, at Gud er vred? Det
siger

figer vor Samvittighed. Ja hvad om den er
 sovnet hen? Saa faaer den vækkes op igjen.

12. Men er der ingen Redning til? Jo,
 vel for den, som reddes vil. Hvor skal man
 da, hvor skal man hen? Til Gud, vor
 fromme Gud, igjen.

13. Vil han os tage an paa nye? Ja, der-
 som vi fra Synden flye. Hvor naae vi den-
 ne Kjerlighed? I Jesu Troe, som for os leed.

14. Er Synden da mig reent forladt? Ja,
 faae vi ham i Troen sat. Hvad gjør mig vis
 i denne Sag? Din Kamp mod Synden
 Nat og Dag.

15. Er da min Gud mig mild og blid? Ja,
 søg din Jesum kun med Flid! Men om det ei i
 Tiden steer? Saa er der ingen Redning meer.

Mel. O Drøvelse.

O Jesu! see Min Skam og Bee. Guds
 Billede er borte, Sjelen er spedalst
 som Sne, Satan mig forgjorde.

2. Hvor himmelklar Dg deilig var Din
 Skabning før at skue! Ligner nu et stident
 Kar Dg den vilde Drue.

3. Ach! den Gestalt Paa Sielen faldt,
 Der den fra Gud sig vendte, Noget, sti-
 den, blind og halt Ind i Synden rendte.

4. I Dødens Nat Blev Sielen sat, Dg var
 dog vel tilmode, Skjønt den havde reent for-
 ladt Gud, dens største Gode.

5. Da

5. Da sank hun ned I Daarlighed Og Syndens Herredomme, Hvad hun selv om Himlen veed, Er kun falske Drømme.

6. De mørke Baand Fik Dverhaand I alle Sielens Kræfter, At hun den urene Aand følger gjerne efter.

7. Som Skibet ind For Veir og Bind I alle Strømme farer, Saadant foer det vilde Sind Hen i Satans Snarer.

8. De sorte Kul Og Afgrunds Hul Er blank mod den at sige, Som med Verdens Røg og Smul Vil sig nu berige.

9. En Efterhøst Af Verdens Lyst Er Sielens Sommerglæde, Hyflers Roes og falske Trost Er dens Vresæde.

10. Saa heel forvendt, Forraadt og skjendt Er Sielen nu at finde, Sort, forvildet og forbrændt Som en Djevelinde.

11. O Jesu! som Til Verden kom, For os at vorde givet Til en Skat og Helligdom, Og en Veir til Livet.

12. Forbarme dig Dog over mig, Og lad dit Lys oprinde, At mit Hjerte skyn-der sig, Gud igjen at finde.

13. Lad Straaler paa Mit Hjerte staae Af Raadens Morgenrøde, At min arme Siel kan staae Op igjen fra døde.

14. Giv

14. Giv Himmelsands Dg Dydens Glands
Bed Troens Gyldenstykke, Giv mig een til
Brudefrands Dine Bunders Smykke.

15. Al Verdens Guld Saa sort som
Muld Mod denne Ere findes, Naar mit
Hjerte frydefuldt Met med dig forbindes.

16. Saa ugemeen Dg Himmelreen Kan
Jesu Blod mig gjere, Syndens Magt, end
ikke een, Er der meer at hore.

17. Da gaaer jeg hen Til Faderen, Med
Himmelperler kronet, Ewig nu paa ny igjen
Med min Gud forsonet.

18. Mit Smykke staaer Da deilig, naar
Han mig sin Smukke kalder, Dg jeg, hvor
jeg staaer og gaaer, Ham saa vel befalder.

19. Men ach! hvor maae Jeg varlig
gaae, At denne Skat ei mistes, Naar jeg
skal i Striden staae, Dg af Satan fristes.

20. Hvad gjør jeg da? Jeg daglig fra Al
Verdens Lyst vil rende, Dg Guds Son
paa Golgatha I hans Død omspende.

21. Saa har jeg, hvad Mig frist og
glad Dg stjen for Gud kan gjere, At mig
Verdens raadne Mad Ikke kan forfore.

22. Immanuel! Du kan saa vel Mig
denne Perle gjemme, Derfor holder sig
min Sjel Altid hos dig hjemme.

23. Bort

23. Bort Syndes Stank, Jeg fri og frank
 Vil Verden gjenneustride, Hist skal jeg nu
 snart staae blank Hos min Jesu Side.

Mel. Hvo kun sin Gud vil lade raade.

Vor Sjel er dertil født og baaren, I Gud
 at worde skjon og rüg, Just dertil af
 ham selv udkaaren, At worde ham, sin
 Skaber lig; Hvo kan den Vre noksom pri-
 se, Som Gud har vildet os bevise?

2. Her var en Adelstand at hitte, Som
 Himlen selv har agtet skjon, Og ei den aller-
 mindste Smitte I hendes Bæsen, Art og
 Kjon, Her kunde ingen Mangel være, Thi
 Gud var hendes Lys og Vre.

3. Hun drak af samme Kildes Floder,
 Hvoraf hun selv var kommen frem, Og
 Wiisdom hendes Selstabs Broder, Bar-
 hende meer end angennem, Hun havde meer
 end Rigdom funden, Thi hun var ret med
 Gud forbunden.

4. Hvo kan den Lislighed beskrive, Som
 hun i hendes Gud fornam? O! at hun lod
 sig fra ham drive, Sig til uhorlig Last og
 Skam; Men Njenden hendes Bryllupsdage
 Har vendt til Skjændsel, Bee og Plage.

5. Nu er hun gandske jordist bleven, Og
 intet mere ret forstaaer, Beed ei hvorhen
 hun er fordreven, Men vild i denne Verden
 gaaer,

gaaer, Hun kan sig ei til Gud opsvinge,
Men elsker det, som er saa ringe.

6. Hun gaaer i Barndom, og spiller Med
denne Verdens Leer og Sand, Sig ingen
Fare forestiller, Beleer Guds Bredes Tor-
denbrand, Med Duffetoi hun sig umager,
Dg agter ingen Sjelesager.

7. O Gud, som har en Frelser givet,
At bedre den fortvoolte Stand, Væk Sjelen
op igjen til Livet, Som du, og ingen an-
den kan, At hun igjen kan Buisdom finde,
Dg ikke lobe meer iblinde.

8. Tag fra mig bort den Spot og Skade,
At jeg saa lidt har elstet dig, Som med dig
vil saa gjerne lade Den arme Sjel foreene sig!
Hør dog min ynfelige Stemme, Dg ræd mig
ud af Dodens Klemme.

9. Giv! at jeg dig kan elste meget, Dg
foer mig i dig selv til Noe! Det stinker, hvad
der er mit eget, At jeg ei hos mig selv
kan boe. Mit Hjerte dig skal worde gi-
vet, Dig elste er min Deel i Livet.

10. De Sukke, jeg saa dybt maae dra-
ge, Ach lad dem dig til Hjerte gaae, Din
søde Kjerlighed at smage, Er al den Deel,
jeg tænker paa; Thi kan jeg elste dig af
Hjerte, Saa kan mig intet mere smerte.

11. O

11. O store Gud! hvor skal jeg finde
Den Lue, Hjertet onster sig? O lad dig,
lad dig overvinde, Og drag mig selv igjen
til dig! Thi bliver du med mig forbunden,
Jeg da min Sjæl igjen har funden.

12. Den Kjerlighed, jeg længe efter, De
Bryste, som jeg til er vant, De give rette
Livets Kræfter. O! gid jeg ved dem laae
saa sandt! Jeg er jo dertil just udkaaren,
Ja, førend jeg blev født og baaren.

13. Just dertil, dertil er du givet, Til
mig af Evighed udseet. Saa lad mig i dig
finde Livet! Jeg tier ei, før det er steet, Alt
al den Deel, der i mig tændes, Med dig be-
gyndes maae og endes.

14. Saa vær min Himmel, Soel og
Vre, Min Herlighed og Tidsfordriv, Min
Skat, jeg kan i Hjertet bære, Min evig Deel
i dette Liv, Faaer jeg kun dig, min Livets
Kilde, Saa faaer jeg al den Deel jeg vilde.
Der Mennesket var gjort Af Gud til noget
stort, Hans Billede at bære, Der skul-
de idelig I Sjelen vise sig, Med Himmel-
Glands og Vre, Da bragte Satan al Den
Herlighed til Fald, Ved Adam at besnære.

2. Det Billed haver Gud I Lovens klare
Bud Os tydelig afmalet, Fornyet det igjen
Ved den, som Synden hen har baaret og
betalet. Han danner os paa ny Den onde

Bei at flye, Som Gud det har befalet.

3. Guds Ord maae ret herind, At vi i Sjel og Sind En Himmekraft kan finde, Guds Klarheds egen Glands Maae klare al vor Sands, Fornuft og alle Sinde. Da seer man og saa snart Et Himmelsind og Art I Viljen at oprinde.

4. Vor Jesu Blod og Sved Har vor Retfærdighed Allene bragt tilveie, Hvo dette ret forstaaer, En Bømmelse han faaer Til Syndens sikre Leie, Og trænger med sit Sind I Jesu Samfund ind, Ham ganste selv at eie.

5. Da seer man Mandens Frugt Først ret at spire smukt I Jesu Samfunds Glæde, I Dydens rette Skin, Foruden Hyfletrin Paa Livets Bei at træde, Hvor Herrens sande Frygt, Paa Troens Klippe bygt, Er væsentlig tilstæde.

6. En Troe til Gud, som staaer, Naar alt til Grunde gaaer, Et Haab, som ei vil glippe, Alvorlig Bøn og Strid, Bestandighed og Flid, Det Gode ei at slippe, Et Levnet, som er frie Fra Skam og Hyflerie, Bestandigt, som en Klippe.

7. Mod Arme gavemild, Og som en Brand og Ild Til andre godt at gjere, Erbødigt mod enhver, Mod dennem dog i sær, Som Herredomme føre, En Hjertens Ndmuyghed, Et Sind, som Uret veed At taale og at høre.

8. At

8. At Sjelen holder sig Kydst, ærbar, maadelig I Tanker, Ord og Lader, Dg er i Hjertet god Den, som os er imod Dg uden Marsag hader, Er sanddru, troe og huld, Dg ingen swigefuld Bedrover eller stader.

9. Da seer det klare Sind I Loventrostig ind, Er fuldt af gode Tanker, Den rene Hjertets Grund Da holder Haand og Mund I sine rette Skranker, Hvert Lem har Dyd og Kraft, Som Grene fuld af Saft Vaa sine skjonne Ranker.

10. Det er det Billede, Som Gud i os vil see, Skal han sig ved os kiende. Den Klarhed tager til Jo meer man stræbe vil, I Troens Kraft at brænde. Hift faaer hun al sin Glands Dg rette Brudefrands At bære uden Ende.

Om Guds Venlighed og Kjerlighed.

Mel. Jeg raaber til dig, o. Herre.

O Jesu, som har elstet mig, Ja med saa overmaade Uddeles ubegribelig En Kjerlighed og Naade, D tænd mit Hjerte an igjen Med Kjerlighedens Iver, At jeg giver Mig gandske til dig hen, Dg stedse hos dig bliver.

2. D lad dog Kjerlighedens Brand Mit Hjerte saa indtage, At uden dig mig intet kan I denne Verden smage! Stod alting af mit Hjerte ud, Som Sjelen vil forvende Fra at brænde, Som din forelskte Brud Til Livets sidste Ende.

3. Hvad

3. Hvad er din Kjerlighed dog fød, Og
meest i Korsets Plager! Den gjør at baade
Nød og Død Saa vel som Honning smager,
Saa giv, at jeg ei andet veed, Ei tænker,
horer, lærer, Elsker, ærer, End denne
Kjerlighed, Som Jesus til mig bærer.

4. Gid jeg, min Skat, dig maatte heel Til
evig Tie nyde, Og al mit Hjertes Underdeel I
dine Luer syde. O lad mig vaage Dag og
Nat, At ingen Lyst og Plage Skal borttage
Dig, søde Himmelstat! I alle mine Dage.

5. Det var jo idel Kjerlighed, Der bragte
mig den Naade, At man dig allevegne sled
Paa mordist Biis og Naade. Ach! maatte
jeg din Pines Sag, Hver Smerte, hver en
Bunde, Ket begrunde, At Sjelen Nat og
Dag Af Længsel bløde kunde.

6. Hvor reent og kraftigt er dit Blod, Du
lod paa Korset flyde, Hvor giftig er jeg der-
imod, Og haard som Staal og Spyde, Saa
lad dit Blod med Kjerlighed Min arme Sjel
besprænge, Gjennemtrænge, At jeg ei andet
veed End kun ved dig at hænge.

7. O! at mit Hjerte aabent stod For dine
Piners Binde, At regne Jesu Svød og Blod.
I alle mine Sinde! O! at mit Die som sen
Strøm Med Taarer kunde rinde, Dig at min-
de, Hvor Hjertevee og sm Jeg er, for dig
at finde.

8. Gid

8. Gid jeg dig fulgte ud og ind Med Bø-
negråd og Klage, Til du bevæge lod dit
Sind, Mig i din Favn at tage, At du min
Længsel, Gud og Mand, Saa liflig som
den søde Morgenrøde, I Kjerlighedens
Brand Mit Hjerte vilde møde.

9. O drag mig, tag mig, her mig til,
Jeg lader mig ei tykke Før jeg saa meget, som
jeg vil, Dig favne kan og kysse. Jeg af din
søde Rosenmund I Ordet vil fornemme Na-
dens Stemme, Saa er jeg glad og sund Og
kan min Nød forglemme.

10. Min Trost, min Lyst, min bedste
Ven, Og største Lyst i Livet, O hav mig,
tag mig gandske hen, Dig har jeg mig hen-
givet; Thi uden dig jeg billig maae Den
gandske Verden kalde Gift og Galde, Ei værd
at tænke paa, Langt mindre at befalde.

11. Men du er Sjelens trygge Favn, Mod
alle Modgangs Binde, Ach! lad mig i din
Naades Favn Den rette Hvile finde! Din
Kjerlighed, som Jld i Blaar, Mit Hjertes
Trang fortære, Balsom være Før mine Syn-
desaar, Som mig saa haardt besvære.

12. Hvad er der, som jeg ei udi Din Kjer-
lighe kan tage, Den er min Soel paa Bei og
Stie, Min Kilde sød at smage, Min rare Viin

og Himmelbrød! Mit Klæde for Guds
Throne, Priis og Krone, Min Trøst i al
min Nød, I Velstands Frydetone.

13. Jeg vilde heller være død, Ja bare
Keg og Avne, Jeg ønsker, at jeg ei var
født, Om jeg dig skulde savne. Saa lær
mig da, o søde Lyst, At jeg dig ret kan
finde, Ret kan vinde, Og aldrig af mit
Bryst Dig savne nogensinde.

14. Du elskte mig af evig Tid, Min
Sag at vilde føre, Før jeg fik viist den
mindste Glid, Din Billie at gjøre, Ind-
fandt sig strax din Kjerlighed, Bed Haan-
den mig at tage, Og ledsage I Verden
op og ned, Som det dig kan behage.

15. Saa lad den Stand, hvori jeg staaer,
Din Kjerlighed kun smykke, Og hvor jeg lidt
af Veien gaaer, Mig strax tilbage rykke,
Lad den ved al min Bærk og Daad, Som
Lysen, for mig brænde, Ret at kjende Og
følge dine Raad Til Livets sidste Ende.

16. Lad Raaden trøste mig i Trang, I
Svagheds Tid mig styrke, Og naar jeg
endelig engang Skal ind i Dødens Mørke,
Da lad din Kjerlighed staae bi, Sig stille
ved min Side, Med mig stride, Saa
gaaer jeg glad og frie Fra hele Verdens
Nvide,

Om Jesu Navne, Embeder og Stænder.

Mel. Jesu giv Seier.

Eller: Sørrig og Glæde de vandré tilhobe.

Store Prophete med himmelfste Lære, Kom
men ned til os fra Faderens Skjød!
Lær mig hvordan jeg eet med dig kan være;
Det er min Længsel, den Lærdom er sød;
Siden man saae dig selv Døden at døde,
Slangen hans Hoved at knuse og støde.

2. Præst udi Evighed! Tankerne styn
de Alle sig hen udi Længsel til dig, Naar
jeg betænkter den Kjerligheds Brynde, At
du et Offer er bleven for mig, Du er min
Talsmand hos Faderen hjemme; Kan mig,
din Eiendom, aldrig forglemme.

3. Mægtigste Konge! vi ville dig ære;
Stemmer i Kjerligheds Strenge med i! La
der os til ham Taksigelse bære, Han, som
fra Satan os haver gjort frie; Herst, o
livsaligste Konge! at dine Ved dig paa Sjæn
dernes Halse kan trine.

4. Nu da! saa skal og mit alting sig fryde;
Jeg, som en Christen vil møde med Sang;
Al min Formue skal lystig udbryde, Stem
mes og fremmes i glædelig Klang. Jeg vil
dig prise, o deiligste Konge? Alt det, som
Alande har, med mig skal sjunge.

Mel.

Mel. Op Christen Siel, op op.

Min Land er lystig, fuld af Fryd, Ditt
Herlighed tilbeder, O! Jesu, alle Dy-
ders Dyd, Guld af Guldkommenheder, O! store
Jesu Herlighed! En Himmel at forlystes ved.

2. Han er den Wiisdom, som saa net Og
rigtig alting foier, Hans Scepter aldrig no-
gens Ret For Gunst og Gave bøier, O!
store Jesu &c.

3. Han er sin Fader liig i Magt, Sin Land
i Kraft og Glæde, Med begge eet i evig Pragt,
Og høie Guddoms Sæde. O! store Jesu &c.

4. Han er den Guddoms Rosmarin, Som
blomstrer uden Ende, Et Speil, hvori Gud
Fader sin Natur kan see og kjende. O! store
Jesu &c.

5. Han er sin Faders Tusindstien, Af
Ewighed oprunden, Hans Velbehag i denne
Son Har ingen Ende funden. O! store Jesu &c.

6. Han er foruden Sted og Rum, Dog alle-
steds tilstæde, En Kilde, Hav og Hovedsum
Af Hjertets Fryd og Glæde. O! store Jesu &c.

7. Alt hvad Guldkommenhed formaaer,
Det flyder her tilsammen, Hans Magt til
evig Tid bestaaer, Hans Ord er ja og Amen.
O! store Jesu &c.

8. Retfærdig, uforanderlig, Stor, naa-
dig uden Ende Mod dem, som ret af Hjertet
sig

sig Fra Syndens Bei omvende. O store Jesu ic.

9. Han er et Bæsen, reent og ret, Høist salig evig bliver, Et evigt og enfoldigt eet, Som ingen Pen beskriver. O store Jesu ic.

10. Han er sig selv et Paradiis, Uendelig fornsiet, Han er sig selv til evig Priis, Og i sig selv opheiet. O store Jesu ic.

11. Hvad synger jeg, som ei engang Hans Høihed ret kan kjende, End siige, sætte det i Sang, Som er foruden Ende! Dog bliver Jesu Herlighed Et Himmerig at glædes ved.

Mel. Bort med fjødelige Tanker.

Gode Jesu! hvilken Glid Har du gjort dig Dag og Nat, At du kunde faae mig fat, Før jeg kjendte Naadens Tid, At du kunde rædde mig Fra at døe evindelig.

2. Al din Herlighed og Pragt Har du ikke tænkt oppaa, Naar du mig kun kunde faae; Trængsel, Armød og Foragt Løb du villig ind udi, For min arme Siel at frie.

3. Du forlod din Himmelsal, Tog et Hyrdeembed paa, Lød din Kongekrone staae, Trefede et selsomt Valg. Sielen er det, som du til Brud og Dronning have vil.

4. Det er derforuden sandt, At du dig opofre lod, Gav dit eget Liv og Blod, Ja den dyre Siel til Pant Paa, at du min Skat med mig Vilde ret trolove dig. 5. Er

5. Er det da en afgjort Sag, At du, søde Jesu, mig Elsker saa udsigelig; O saa kommer da den Dag, At jeg i mig finde kan Dine Kjerligheders Brand.

6. Luf mig i dit Rige ind, Lad mig see dit Hjertelag, Giv mig Kys og Favnetag, Og mig med dig saa forbind, O min Konge og min Gud, At jeg altid er din Brud.

Mel. Aaeneste Gud i Himmerig.

Min Hjertens Jesu! søde Lyst For Sielens flare Die, Jeg som mig altid ved dit Bryst Saa liflig kan fornøie, Jeg knæler for din Throne ned, Og vil din store Kjerlighed Med Frydesang ophøie.

2. Din Sødhed blusfer op i mig, Indtager alle Sinde, Jeg synger, Springer frydelig Saa tidt jeg dig kan finde O Troens Favnetag saa sød, Og hvile i din Arm og Skjød, O der er Himlen inde!

3. Du est et Lys bestraalet mig Med idel Fryd og Glæde, Mit Hjerte derved skynder sig Paa Livets Bei at træde, Tag bort mit Hjerte, Sind og Sands, Og fyld dem med dit Lys og Glands Fra Himlens lyse Sæde.

4. Du est min sikre Himmelvei Til Livets Land at vinde, Hvo det forstaaer, han vander ei Med Verdens Flok iblinde, Ach

lad mig ei indbilde mig, At kunde Himlen
uden dig, Min søde Frelser, finde.

5. Du, du er Sandhed selv, hvorpaa
Jeg fast og stadig bygger, I dig er Liv og
Kraft at faae, Foruden dig kun Støgger, Be-
fast min Siel i Livets Trin, At jeg ei paa
det bare Skin Og tomme Skaller tygger.

6. Du er mit Liv, ved dig jeg kan I Gud
mit Levnet føre, Din Aand mit Hjertes tørre
Land Kan skjont og frugtbart gjøre, Ved
Himlens Dug og Livets Saft, Ach lad dog
denne Levskraft I Sielen ei ophøre!

6. Du er mit søde Himmelbrød, Din
Faders største Gave, Hvoraf min Siel i
Hungersnød Kan Kraft og Styrke have,
D gjør mig levende og glad, D lad mig
ikke Sjelemad Af Verdens Lyst tillave.

8. Du er mit Drikke, sød og sund, At
lædste mig og fryde, Hvo dig har smagt i
Hjertets Grund, Vil altid mere nyde; D
Kilde, see hvor tørster mig, D lad din Sød-
heds Strømme sig Udi min Siel udgyde!

9. Du er min Klædning meer end rar,
Mit Hjertes Gyldenstykke, I din Ketsfær-
dighed jeg har Et evigt Brudesmykke, Bort
med den stolte Klædedragt, De blinde
Sieles Staaderpragt, Den gamle Adams
Krykke.

10. Du

10. Du er mit Slot og Hinderhold, Min faste Borg og Hytte, Hvorfra mig ingen Fjendevold kan nøde til at flytte. D lad mig blive kun i dig, Saa skal du nok beholde mig, Dg troligen beskytte.

11. Du er min Hyrde, som saa mild, Dg trofast var, at hente Min arme Siel, der hun saa vild I Synden fra dig rendte, D tag i Alt dit arme Faar, Alt jeg ei stilles fra din Hjord, Mæn Himlen vist kan vente.

12. Du er min Brudgom, som min Aand vil liflig favnetage, Mit Lam, som leed de haarde Baand, Dg lod dig for os plage, Min Konge, som mig holder fast, Alt ingen Helvedsbaand og Bast Mig fra dig bort kan drage.

13. Du er min Ven i Nød og Død, Som jeg allene eier, Min Broder meer end Honning sød, Min Moder, som mig pleier, Min Læge naar jeg findes svag, Min Skat og Glæde Nat og Dag, Som over alting veier.

14. Du er min stærke Helt i Strid, Min Pantser, Skjold og Bue, Min Troster udi Trængsels Tid, Som al min Nød kan fue, Mit Skib i Sorgens dumme See, Med dig jeg leve vil og døe, Dg dog for intet grue.

15. Du er mit Lys i Modgangs Nat, Naar alle Farer strækker, Mit Tilhold, naar jeg er forladt, Dg trofast Haanden rækker,

rækker, Mit Suffer mod den bittre Smag,
Mit faste Tække, Skjul og Tag, Som mig
for Regnen dækker.

16. Du est min skjonne Urtegaard, Hvori
min Siel sig fryder, Mit Blomster, som i
Naadens Baar Mit Hjerte deilig pryder,
Min Rose udi Korsets Dal, Trods Mod-
gangs Torne uden Tal, I dig jeg alting nyder.

17. Du est i Hjertesorg min Trost, Min
Glæde, naar jeg smiler, Min daglig Lids-
fordriv og Lyst, Min Hvile, naar jeg hvi-
ler, Og hvordan det mig end skal gaae,
Saa kan jeg være glad, og paa Din Naa-
de aldrig tvile.

18. Hvad skal jeg om dig sige meer,
Min eneste udvalde, Jeg vil af Hjertet,
som du seer, Dig ret mit alting kalde, Thi
hvad jeg vilde, est du mig, Ach! lad mit
Hjerte idelig Kun dig igjen bifalde.

Mel. Lader os vor Herre prise.

Jesu, du min Deel i Livet, Brudgom meer
end honningsed, Du, som dig for mig
har givet Til den bittre Korsets Død, Jesu,
du mit Hjerte fryder, I mit Haab og dyre
Skat, Min Forlængsel Dag og Nat, Som
for Gud mig deilig pryder, Ach hvor skal
jeg værdelig, Søde Jesu! prise dig.

2. O du rige Naades Kilde, Himlens Vre,
Glands og Lyst, Som din Fader stikke vilde
Dø til Frelse, Hjelp og Trost; Ach! jeg
bliver her i Live Aldrig hellig, god og reen;
Men er død som Stof og Steen, Uden du
mig Kraft vil give, Aldrig kan jeg kalde
mig Ret en Christen, uden dig.

3. Kom at Verdens Lyst og Længsel, Kom
dog hid at styrke mig, Kom, at trøste mig
i Trængsel, Kom, og hjælp mig naadelig!
Skynd dig til mig hid, min Læge, Gud, mit
Hierte er bered, Til at tage mod din Fred;
Kom mig snart at vederqvæge, Kom mit klare
Lys og Skin, Alt opløse mine Trin.

4. Kom min Brudgom, lad mig skue Din
livsalige Gestalt, Sød og liflig som en Drue,
Rosen yndig overalt; Kom du Lys for alle
Blinde, Kom, lad see dit Lys og Glands.
Kom min smukke Rosenfrands, Lad min
Sjel din Balsom finde, Lad mig, søde Li-
vets Træ, Hos dig finde Ly og Læ.

5. Ach! hvor skal dit milde Die, O mit
smukke Hjerteblad, Mig saa inderlig fornoie,
Gjøre mig saa hjerteglad, Alt jeg selv skal
neppe vide, Hvor jeg vil for Glæde hen,
Saa livsalig er min Ven; naar jeg faaer
hans milde, blide, Smukke Die ret at see,
Kan jeg midt i Trængsel lee.

9. Giv

6. Giv mig her den Lyst og Ære, At jeg som en frugtbar Qvist Maa i dig indpodet være, Denne Prydelse er vist Mere herlig, end Rubiner, Dyrere end gylden Dragt, Smukkere end Demantpragt, Sødere end Rosmariner, Edlere end Perlesnor, Det er dog kun Muld og Jord.

7. Her er Paradises Glæde I min Jesu Bunder's Læ, Her er Sommerfrugt at æde Af mit skjonne Livets Træ; O! hvor sød hans Frugt mig smager, O! hvor liflig er den Stund, Naar han rækker mig sin Mund, Og saa heftig favnetager, Kys mig søde Sjeleven, Saa er Sjelen sund igjen.

8. Kom, mit Hjerte ret at vie Til din egen Tempel ind, Verden i mig stille tie, Tal du ene i mit Sind, At jeg ret mig til dig vender, At dit Legems Skat kan faae Rum udi mit Hjertes Braae, At jeg ret din Sandhed kjender, At jeg, fri fra Syndens Stand, Dig min Gud behage kan.

9. Liflig er din Boligs Sæde, Fuld af Naade, Liv og Got, Fred, Retfærdighed og Glæde Flyder til os fra dit Slot, Gud mit Hjertes Grund forlanger, At jeg gennem Tidens Bee Maa med skarpe Dine see, Hvor din høie Bolig pranger, Da i dig saa inderlig Liv og Sjel forlyster sig.

10. Vel

10. Vel da den, sin Sjæl forlyster Daglig i at prise Gud, Paa hans Naade sig fortrøster, Gaaer frimodig ind og ud, Som dig holder for sin Klippe, Som i Dyd og Stilheden vil Deres Levnet bringe til, Som vil aldrig Jesum slippe, Hvo saaledes vandrer frem, Han skal finde Himlens Hjem.

11. Saadan ret til Guds at blive Gjør min Jesu Kjærlighed, Som ham selv har fundet drive fra sin Himmel til os ned, O! hvor kan hans Død os glæde O! hvor fryder os hans Ord, At vi paa den usle Jord Seer Guds skønne Himmelsæde, Og af Livets Strøm og Aæ Stundom nogle Draaber faae.

12. Luffer alle høie Porte Op i Verdens vide Land, Fiendens Frygt og Magt er borte, Duster Lykke alle Mand, Verdens Konge af det høie Kommer i sin Herrepragt, Draager til os ind med Magt, Derfor alle sig bemøje At hans Pris kan blive stor Paa den ganste Verdens Jord.

13. Lovet alle og tilbeder Denne stærke Herre Gud, Som sit Riges Grændser breder Ved sin Naade daglig ud? Han er Gud, af ham vi haver, Hvad vi er og har behov, Hannem være evig Lov For hans mange store Gaver. Gud, som er saa mild og blid, Være Lov til evig Tid.

Mel. Det gamle Aar forgangen.

Saa kom, o Jesu! stærke Helt, Som slog
i Verden op din Telt, Vor Josva, store
Kæmpe, som Har fast de Sortes Fæstning
om, Dg ved din stærke Guddoms Magt Os
saadan herlig Frihed bragt, De største Fien-
der slog og sled, Dg som en Jesus lagde ned.

2. O Satan! gjør du meer Fortred? Kun
sagte, her er Qvindens Sæd, Som haver med
sit Blod og Død Dig givet Vandekrus og
Stød, Dg ved sit dyre Blod os bragt Den
præstelige Kongemagt, Alt vi paa Satans
Hals kan staae Dg frist i Jesu Fodspor gaae.

3. Ja Herre, du os egner til Dit Hjerte,
hvo det have vil, Du kalder os til Bedrings
Sti, Dg gjør fra Syndens Aag os fri, Dg
som du est en stor Prophet, Som Gud i Him-
len ud har seet, Saa viser du og Syndre paa
Den Vei man skal til Himlen gaae.

4. Dit Navn, o Jesu! nok er værd, Alt
alle boie deres Knæer, Dg trykke det med
Troens Arm, Dybt ind i Sjelens Favn og
Barm, Saa kommer jeg og boier mig, O
Jesu, Jesu, ned for dig, Dit Navn det søde
Jesu Navn, Jeg kysser i mit Hjertes Favn.

5. Dit Navn jeg altid kalder paa I hvor
jeg skal i Verden gaae, Dit Navn er al
min Skjul og Borg, Der gaaer jeg hen i al
min

min Sorg, Naar jeg det fat i Bonnen faaer,
 Strax Himlen for mig aaben staaer, Jeg
 bærer det i Sjel og Sind, Det bærer mig i
 Himlen ind.

6. Gjør Synden Sjel og Die vaad, Da
 veed min Jesus gode Naad, Er jeg for-
 strækket for min Gud, Saa er dit Navn
 mit Fredens Bud, Du haver dæmpet Bre-
 dens Ild, At Gud er mig nu god og mild,
 Dg styrtet Satans Fangeslot, Som blev ved
 din Triumph til Spot.

7. Du gjør mig syndefri og led, Dg gi-
 ver din Retfærdighed, Da bliver straren
 Hjertet let, Dg kan bestaae for Himlens
 Ret, Min Jesus er min Naadestoel, Mit
 Levnets Prydelse og Soel, Han fører mig
 til Paradis, Dg spiser mig paa Engleviis.

8. O Jesu Navn, de søde Ord, Et Pa-
 radiis paa denne Jord, En Rose fuld af Li-
 vets Kraft, En Drue fuld af Himmelsaft,
 Som væger Hjertet, Sjel og Sind, Dg
 drager i Guds Sødhed ind, At jeg tit ikke an-
 det veed, End Himlen selv er kommen ned.

9. O giv dig, med dit søde Navn, Hen i
 mit arme Hjertes Favn, At jeg din Sødheds
 Ledste faaer, Naar jeg i Nøden til dig gaaer,
 Ja, naar al Verdens Trost er død, Saa vær
 mig desto mere sød, O Jesu, arme Syndres
 Ven, O drag mig ganske til dig hen.

10. Som

10. Som Jld gjør alting luerødt, Og Honningen det Sure sødt, Saa gjør dit Navn mit Hjerte glad, Og spiser det med Englemad, Hvo det har smagt i Korsets Stand, Han vist om Godhed tale kan, Mit Hjerte, Mund og dette Bryst, Er ganste fuldt af Jesu Lyst.

11. O hvem vil gaae til Jesum hen, Og sige til min Sjeleven, Alt han dog snart vil komme ned, Jeg ligger syg af Kjærlighed, De Ting er sød, at smelte hen Af Kjærlighed til dig min Ven, Jeg længes, trænges Dag og Nat Kun efter dig, min søde Skat!

12. Dit Navn! o Jesu! kyssse mig, Og favne Sjelen inderlig, Saa vil jeg prise Nat og Dag Dit hulde Jesu Hjertelag, Jeg vaager, sover, hvor jeg gaaer, Til dig mit Hjerte altid staaer, Bed dig jeg har i Livet Roe, Og gaaer til Døden glad og fro.

Hvor er saadan een Deilig, skjon og reen, Som vor Jesus den Udkaarne, Lys og Liv for mit forlorne, Hjertes Nad og Been, Hvor er saadan een?

2. Livet selv var død, Hjelpen selv i Nød, For vor Brøde at betale, Og Guds Bredes Jld at svale, Han sig selv frembød, Livet selv var død.

3. Her=

3. Herlighedens Gud Blev et Sende-
bud, Der han i vort Kjød sig flædte, Til at
trøste og at redde Os af Nøden ud, Herlig-
hedens Gud.

4. Store Seiers Helt! Du slogst op dit
Telt Her blant os paa Jorderige, Synd og
Satan at befrige, Du gif selv til Feldt,
Store Seiershelt.

5. Største Majestæt, Konge og Prophet,
Kys vil jeg dit Scepter give, Dg dit Ord
skal hos mig blive, Det skal blive seet,
Største Majestæt!

6. Lad din Herlighed Paa mig ståne
ned, At jeg ret din Gødhed kjender, Dg i
Længsel daglig brænder, Bed den Deel jeg
veed Om din Herlighed.

7. Tag mig ganske ind, At min Sjel og
Sind I din Kjærlighed maa smelte, Al min
Trængsel paa dig velte, Sjelen til dig bind,
Tag mig ganske ind.

8. Taaligste Guds Lam, Som af Ber-
tidens Bram Ganske intet vilde vide, Lod dig
taalig slaae og slide, Gjør mig mild og tam,
Taaligste Guds Lam!

9. Styr mit onde Sind, Som af Ber-
tidens Bind Lader sig saa let omdrive, Lad det
naltid hos dia blive, Jeg er selv saa blind,
Styr mit onde Sind,

10. Alt

10. Alt til Himlen op Ret mit Levnets
Lob, Alt mig Jorden ei besværer, Eller
Selvede besværer, Alt jeg følger Trop, Alt
til Himlen op.

11. Hold mig ved din Haand, Før mig
ved din Aand, Lad ham lære mig at bede,
Dg paa Sandheds Veie lede Udi Naadens
Baand, Hold mig ved din Haand!

12. Vil mig Korsets Trang Gjøre Veien
lang, Dg de snevne Trin formørke, Kom
da selv min Fod at styrke, Alt jeg gaaer min
Gang Gjennem Korsets Trang.

13. Giv mig Kæmpemod Til at holde Fod,
Dg paa ærlig Troe og Love Dig til Vre
gjerne vove Vre, Liv og Blod, Giv mig
Kæmpemod.

14. Naar jeg reise skal Gjennem Dødens
Dal, Lad dit Blod min Strid forsøde, Dg
bered mig selv at møde I din Himmelsal,
Naar jeg reise skal.

Om Guds Kald.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

Giver Lyd, i Folk, i alle Verdens Ri-
ger! Gud kalder, stille dog, og mær-
ker hvad han siger, Al Verdens Tummel
tie, her er en anden Klang, Gud selv dig
tale vil, saa hør dog til engang.

2. Han kalder ved sit Ord, og sætter stærk i
rette,

rette, Hvor længe skal min Aand med Eder's
 Banart trætte, Er jeg den store Gud, som
 Eder selv har skabt. Hvi har I da mit Bud
 saa ganske glemt og tabt?

3. Din Dindskab er saa stor, du arme
 Støv paa Jorden, Jeg kunde finde dig med
 Baand og Skræk og Torden, Men vil du
 vende om, jeg sværger hoit derpaa, Saa
 sandt jeg lever skal du Liv og Naade faae.

4. Begræd din Daarlighed, at du ei ret
 har levet, Saa vil jeg glemme alt det Onde
 du har drevet, Jeg aldrig har Behag i nogen
 Synders Død, Kom tag din Tilflugt til min
 Naades Favn og Skjød.

5. Min Son til Naadestoel jeg offentlig
 fremsætter, Hans Pine, Død og Blod al
 Verdens Synd udletter, Hvo ret af Hjer-
 tens Grund paa denne Son vil troe, Skal
 aldrig blive dømt, men finde evig Roe.

6. Min Aand den samme Troe i hver en
 Siel skal trænde, Som sig fra Synden vil
 med stadigt Forsæt vende, Dg derved finde
 Kraft at døe al Berden af, Dg det jo meer
 og meer bestandig til sin Grav.

7. Saa lukker jeg da op mit søde Him-
 merige, Dg lader vidt og bredt af ganske
 Hjerte sige, D vender, vender om I Folk,
 paa denne Jord, Saa skal I Naade faae,
 der har I selv mit Ord.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

Ah himmelsøde Ord Af Jesu Læber flyde,
 Hvorved den ganste Jord Sig daglig
 skulde fryde, Gaaer ind i Verdens Kreds,
 Saa vidt der findes Rum, Forkynder alle-
 steds Mit Evangelium.

2. Det er et Fredens Bud, Som skulde
 alle vække, Alt Lovens Tordenstud Ei mere
 torde strække, Vi har den søde Klang Saa
 tidt og ofte hørt, O! gid det sit engang
 Saa mange Hjerter rørt.

3. Gud er endnu saa from, Dg lader
 Fred tilbyde, Man skulde vende om, Dg
 Raadens Sødhed nyde, Men Menneften
 forsmaae Guds Raad af Himmelen, Dg
 ganste sikre paa Guds Raade synde hen.

4. Betænk det Siel med Flid, Nu er
 det Tid at vaage, Mens Solen skinner blid,
 For Nattens sorte Taage Vil overfalde dig,
 Thi Raadernes Foragt Skal heynes stræk-
 felig, Dg Dommen er alt sagt.

5. Saa see, at du i Dag Guds Raade
 herlig statter, Dg udi denne Sag Den rette
 Mening fatter, Dg det er Sagens Sum,
 Alt du skal Synden flye, Dg Evangelium
 Skal føde dig paa nye.

6. Hvo troer og bliver døbt, Dg Herrens
 Gjerning driver, Hvortil enhver er fjøbt,
 Han

Han vist nok salig bliver; Men hvo som ikke troer, Dg elsker Herrens Bud, Hans Dom er evig stor, Han kjender ikke Gud.

7. Er du skønt døbt, og vil Fra Troens Gjerning vige, Saa naaer du aldrig til Det fede Himmerige; Men Troen uden Haab Dg Kjerlighed er Skromt, Hvad hjælper da din Daab? Du bliver dog fordømt.

8. Ach! at den falske Røe Af Sielen vilde svinde, Som ved den døde Troe Vil Saligheden finde, Da aldrig tænkes paa At slippe Verdens Sind Dg haaber dog at gaae I Himlen lige ind.

9. Bort denne Stank og Pest, Som snart al Verden dræber, Til Satans Dfringøfest, Dg hen i Vølen slæber, Ved Synden ei be-
staer Den sande Livets Troe, Den Stank maa rømme, naar Gud skal i Sielen boe.

10. O Jesu! lad mig ei Mit Sind til Verden boie, Men viis mig selv den Veie, At vandre til det høie, At jeg min Him-
melfart I Aanden holder her, Til jeg dig vist og snart I Glæden finder der.

Mel: O Gud! du fromme Gud.

See! Livets Væld er fuld, Dg Raadens Rige blinker, D arme Stov og Muld, Din Gud dig kjerlig vinker, Din Jesus for dig staaer, Den store Raadens Brynd, Naar vil du til ham, naar? Hen til ham, snart, begynd!

2. Dit

2. Dit Levnet er for slet, At naage en saelig Ende, Til Christum skal du ret Dit ganste Hjerte vende, At faae i Jesu Blod Din svare Synd forladt, Og derved Kraft og Mod At soege Gud din Skat.

3. Til Synden af at toe Din Magt kan intet binde, Her maa den sande Troe Guds Virkning faae at finde, Alt hvad du selv formaaer Det er kun slet bestilt, Hvor Gud ei med dig gaaer Er al din Moeie spildt.

4. Nu, Gud, jeg haster bort Til dig med Laengsels Sukke, Som en forjaget Hjort, Min Sieles Lert at slukke, Hjelp mig af Syndens Stand, Jeg dertil er for svag, Hjelp du, som hjelpe kan I denne hoie Sag.

5. Du selv forsikrer, at Hvo hungrig soeger Naade, Skal blive maet og sat, Og fri fra Syndens Baade, Den Bei har Jesus lagt, Den vil jeg ogsaa gaae, Du har det engang sagt, Saa lad mig Hjelpen faae.

6. O soede Livets Drik, O lad mig dig dog smage, Saa faaer mit Levnet Skik, Saa kan det dig behage, O Livets Kilde, flyd I Sielen altid ind, Saa er min daglig Fryd Et Gud hengivet Sind.

Om Dplysningen.

Mel. Hvo itkun lader Herren raade.

Bryd frem med Hjertets Trang at lindre,

D

O arme Syndres Dag og Soel, Lad intet Forhæng mere hindre Min Indgang til din Raadestoel. Lad den dog ikke gaae iblinde, Som vil saa gjerne Lyset finde.

2. Du ene var og er og bliver Den arme Verdens rige Trost, Det Vidnesbyrd enhver dig giver, Som fjender dig, vor Diens Lyst, Saa stor er ingen Nød at finde, Som ikke for din Kraft maae svinde.

3. Du gjør det, at de Døve høre, Den Blinde faaer sit Syn igjen, Den Halte frieste Trin kan gjøre, Spedalskhed viger for dig hen, De Døde har du Aand og Livet, Og alle Arme Ledste givet.

4. Har du nu før saa vældig øvet Dit Herredømmes store Magt, Hvi gaaer jeg da saa høit bedrøvet, O Jesu tag min Siel i Magt, Viis, at du endnu er den samme, Som Satans Bælde gjør til Skamme.

5. Du seer, hvordan vi gaae iblinde, Og sandse ei vor Sielesag, O lad dog Raadens Lys oprinde, Og gjør det i mit Hjerte Dag, Alt jeg grandgivelig kan fjende Den Bei jeg gaaer, og Beiens Ende.

6. Oplad og gjennembor mit Dre, Blandt dine Tjenere at staae, Som uophørlig gjerne gjøre, Hvad du ved Ordet peger paa, Ei an-

det mig at foretage, End hvad min Herre kan behage.

7. Jeg halter, snubler, gaaer i Mørke, Og støder an paa hver en Steen, Ach lad din Aand og store Styrke Mig give Kraft og Kæmpebeen, Ret frem og stærke Trin at gaae, Som aldrig lade sig forføre.

8. O hvem kan læge og fordrive Mit onde og spedalste Sind, O søde Jesu! kom at give Mig derimod din Balsom ind, Kun dine Bunder kan allene Mod den for- tvoulte Jammer tjene.

9. Død er min Sjæl til alt det gode, Slet intet veed, og mindre kan, O lad din Kraft den Skade bøde, Giv saadan Vilje og For- stand, At jeg et dydigt Træ maae være, Som utallig Frugt kan bære.

10. Jeg fattig er, og fuld af Plage, O naaderige Jesu kom, Og lad mit arme Hjerter smage Dit søde Evangelium, At jeg endogsaa her i Live Maae derved riig og salig blive.

Vægter! vil det mørke Rige Ei bortvige, Vægter! vil den sorte Nat! Mørk og mulm af mine Sinde Ei forsvinde? Gaaes vi ikke Dagen fat?

2. Vil vor Morgen ei frembryde, O at fryde? Jesu, Livets Soel og Glands!

Jeg

Jeg er kold og mørk i Sindet, Slet forblindet, Straal dog ind i Siel og Sands.

3. Er for længe Naadestunden Si oprunden Ved din Ankomsfs klare Skin? Dg for jeg dig ei kan finde, Gaaer iblinde, Dg de mørke Syndens Trin.

4. Skulde nogen ved din Komme Kunde summe, Dg jeg er kun Nat endnu! Jesu! Lad mig ogsaa finde Dig at rinde Dp i Hjerte, Sind og Hu.

5. Hvor kan jeg foruden Styrke, Dg i mørke Tager Lysets Baaben paa, Kjerlighedens Frugter bære, Ydmyg være, Dg forbi det Onde gaae?

6. Lad min Syndedrom og Plage Ende tage, Tænd dit Lys i mig igjen, At jegarme Ormetue Maatte due Til at følge din min Ven.

7. Vor Fornuft har aldrig givet Lys og Livet, Jesus selv i Sjelen maae, Som den blide Soel opdage, Dg forjage Sikkerhed af Hjertets Braa.

8. Men naar Jesus Sielen vækker, Syndens dækker Allesammen strax maa fort, At man vender Sindets Die Mod det høie Fra sig selv og Verden bort.

9. Dine fuld af Længsels Lue Dig at skue Giv os milde Frelsermand! Den er haardt med Blindhed slagen, Som om Dagen Lyset ikke finde kan.

An-

Anden Part.

Om Salighedens Orden.

Mel. Gud Fader udi Himmerig.

O! kjere Siel, som bliver ei Ret længe
her paa Jorden, Forstaae dog Livets
rette Bei, Dg Salighedens Orden.

2. Gud Fader, Søn og Hellig-Aand Een
evig Gud vi ærer, Som alting med sin Al-
magtshaand Har skabt, og alting bærer.

3. Han skabte Adam og hans Brud $\int$
Sielenes saa klare, At ingen nu kan tænke
ud, Hvor deilige de vare.

4. Guds Billedes fuldkomne Glands Bar-
dem i Hjertet givet, Høi Wiisdom i For-
stand og Sands, Dg Hellighed i Livet.

5. Men Adam blev fra Gud forventet
Med Eva til at synde, Dg dermed havde de
fortjent Guds evig Bredes Brynde.

6. Bort hele Kjon har Adams Sind, En-
hver er ond, som fødes, Dg skyldig til med
Satan ind $\int$ Helvede at stødes.

7. Al Verden er i sin Natur Til evig Pi-
ne skyldig, $\int$ Verden fandtes ingen Kuur
Mod denne Skade gyldig.

8. Da ynkedes i Evighed Gud over Ver-
dens Plage, Dg sendte selv sin Søn herved,
Bort Jammer bort at tage.

9. Guds

9. Guds Søn til vores Glæde lod Sig af en Jomfru føde, og gjorde for al Verden Bod, Da han paa Korset døde.

10. Saa vil nu Gud for Jesu Død Sig over os forbarme, Al Verden tage i sit Skjød. Dg milde Naades Arme.

11. Men da maae ingen mere hen I Verdens Lyster rende, Men skal derfra til Gud igjen, Dg grundig sig omvende.

12. Den hellig Aand tilbyder ved Sit Ord og Sacramente Guds Naade, Kjærlighed og Fred, Som Jesus os fortjente.

13. I dem han virker kjendelig, Som ei mod Naaden stride, Den Troe, som altid holder sig Til Jesu Saar og Side.

14. Da leve slige Sjele ei I Verdens Lyster mere, Men lade sig paa Livets Bei Bed. Ordets Lys regjere.

15. De elste Gud af Hjerterod, De elste deres Næste, Dg naar dem nogen Aftaaer imod, Da søge de hans Beste.

16. De vaage, stride, hvor de gaaer, Mod Hjertens onde Tanker, Dg Jesu Vi. me, Blod og Saar Er deres faste Anker.

17. Enhver, som nu saaledes troer, Dg ei fra Gud vil vige, Han faaer, saa lyder Jesu Ord, I Sandhed Himmerige.

18. Men

18. Men hvo som ei vil vende om, Dg
Lyst ei vil kjende, Skal bære Bredens svare
Dom, Dg evig, evig brænde.

19. Hjelp, se de Gud! at alle ind I Naadens
Orden træde, At gaae i Aandens rene
Sind Til evig Fryd og Glæde.

Om Iggjensfødselen.

Mel. Allene Guds i Himmerig.

O store Gud! hvad har dog dig Bevæget
til at trykke I Menneket saa yn-
delig Dit Billeds ædle Smykke? Hvad var
den Ormesæf da riig, Den skabte Sjel sin
Skaber liig I sin fuldkomne Lykke!

2. Det gjør os nu din Godhed klar, At
du, al Godheds Kilde, Dit Liv, som du selv
i dig har, Os mildt meddele vilde, At unde
Sjelen Arv udi Din egen Herlighed, fordi
Hun var din Lyst til hende.

3. Thi har du Adams Stand saa stor Dg
herlig vildet gjøre, At han paa hele Verdens
Jord Dit Rige kunde føre, Men selv allene
vilde du, Hans Herre, Gud og Konge nu
I Sjelen boe og raade.

4. Du selv din Bolig smykket har Skjon
uden til og inde, Hans Krop var kunstig,
deilig, klar Af Lemmer, Glands og Sunde,
Fra Døden fri i Fryd og Fred, Dg havde
Paradiis derved Til Bolig, Føde, Glæde.

5. Som

5. Som denne Helligdom for dig Allene ſkulde være, Saa blinked' der ſaa underlig Din Guddoms Glands og Ære, Uſynlig var, ſom du, hans Sjel, Som ſkulde evig lide vel, Dg Døden aldrig ſmage.

6. Hvor ſaae man det opluſte Sind I Himmelfryd at ſmile, Da Gud gif ſelv i Sjelen ind, At have der ſin Hvile; Da hun var fyldt med Lys og Ret, Dg alle hendes Kræfter net Til Herrens Priis forbundne.

7. Guds Lyſes Straal der ſlog ſaa stærk, Der funkede og brændte, At han Guds Bæſen, Bei og Bærk Dg Egenſtaber kjendte, Den gjennemtrængte ham ſaa klar, At Adam ſaae, i hvor han var, Sit allerſtørſte Gode.

8. Han brugte ingen Skriſt og Prent, At finde dine Beie, Til dig hans gandske Sind var vendt, Dig vilde han kun eie, Dit Bæſen var hans Tidsfordriv, Din Vilje var hans Lives Liv, Begyndelſe og Ende.

9. Han elſkte dig af Hjertens Grund, Du var hans ſtørſte Gode, Hans Paradis og Frydenlund, Hvori hans Hjerte boede, I hvad han gjorde eller lod, Din Gjerning ham for Dine ſtod, Hvori hans Hjerte hvilte.

10. Hans Sands var af Guds Klarhed fuld, Af Kjerlighed hans Vilje, Lod haant kun om
med

med Jordens Guld Og Verdens Lyst at spille, Thi Wiisdom, som det bedste veed, Og uforsfaltet Hellighed Bar Sjælens Guld og Glæde.

11. Hvad var dog Sjelen angennem For Gud i Friheds Sæde? Hun var, o Gud, dit Huus og Hjem, Dit Paradiis og Glæde, Du var i Adam, han i dig, Og skulde derfor idelig I Himlen med dig leve.

12. Men ach! at Adam faldt fra Gud, Og al hans Lyst blev øde, Hans Wiisdoms Lys gif gandske ud, Og Helligheden døde; Fra dig hans Sind blev plat forvendt, Du er for Sjelen ubekjendt, Keent fremmed, mist og borte.

13. Nu har al Verden Satans Sind Og Billede, desværre! Enhver er af Naturen blind, Og løber fra vor Herre, De flye for Gud, som for Forgift, Og søge, efter Rjødets Drift, Den skidne Verdens Glæde.

14. Ach tag dog denne Blindhed hen, Og lær os dig at kjende, Lad Ordet dog dit Lys igjen I vore Sjele tænde, Bæk Hjertet op ved Guddoms Kraft Til Livet, som vi før har havt, At vi i Gud maae leve.

15. Du har mig til dit Billed' sat, Din Herlighed at love, Skal nu min Sjel din egen Skat I Satans Arme sove, Din egen Skab-

Skabning, Liv og Aand, Skal den nu gaae i Satans Baand, Dg evig ham tilhøre?

16. Hvad ſkal dog Sjelen, ſom en Ravn, Det Raadne mere ſmage? Ræd dog, o Gud! dit ſtore Ravn, Dg hent min Aand tilbage, Hun flyver om i Syndens Nat, Dg faaer din Haand mig ikke fat, Saa er jeg evig borte.

17. See! var din Søn os dog ſaa troe, Dg i vort Kjød ſig flædde, At han os ud af Satans Kloe Dg Strikker vilde redde, Ds har du ham jo ſelv bereed Til Buisdom og Retfærdighed, Til Hellighed og Frelſe.

18. Lad Sjelen ved hans Raadefur Dog Liv og Sundhed finde, Dg hans guddommelig Natur Ds fast med dig forbinde, Han blev en Bei til Gud igjen, Vor Sandhed, at vi lige hen Til Livet kunde komme.

19. Giv os dit Lys, at hver for ſig Maa komme ret til Live, Dg da vi alting har i dig, Ds ganſte dig hengive, At trænge med et opvaft Sind Dg uophørlig Længſel ind Til dig vort ſtorſte Gode.

20. O! lad dit Billede dog ſnart Ved Aandens Kraft oprinde, At vi dit eget Sind og Art forklaret i os finde Lad Sjelen renſes meer og meer, Til hun ſig fuld forklaret ſeer For evig dig at ſtue.

Min Fader! fød mig til dit Billede at bæ-
re, Dg skab mig om paa nye i Hjer-
te, Sjel og Mod, At jeg kan hellig, viis,
og fuld af Godhed være, Som du i din Na-
tur er hellig, viis og god.

2. Mit Lys! oplys mig, lad din Naas-
des Glands opklare Udi mit Hjertes Boe, at
drive Mørket bort, Thi ellers maae jeg vild i
denne Verden fare, Dg blive evig vild, for-
mørket, fæl og sort.

3. Min Vej til Livets Land! ach aabne
mig de Porte, Som mig ved Troen til dit
Rige fører ind, Du veed jo, at dit Barn
har længe været borte, Dg strider nu der-
hen med hungrig Sjel og Sind.

4. Min Sandhed! lær mig ret paa Sand-
heds Vej at træde, I Guds Rettsindighed
med uophørlig Flid, Driv Verdens Aand paa
Flugt ved Ordets Lys og Glæde, Dg gjør
mig fast og stærk i al min Kamp og Strid.

5. Mit Liv! ach lev i mig, at jeg ved dig
oplives, Thi uden dig jeg er til alt det
Gode død, Naar Sjelen smager dig, da
mættes hun og trives, Du er mit Himmel-
man og rette Livets Brød.

6. Mit Lam! som uden Skyld taalmo-
dig for os døde, Ach! giv mig og et ret
taalmodigt Lammesind, Saa skal jeg mig
og

og ei til Korset lade støde, Men villig med dig gaae i alle Torne ind.

7. Min Mester! lær mig dog min Fader ret at kjende, Thi uden dig, mit Lys, jeg Gud mit Lys ei seer, Fortrolig, senlig til min Abba mig at vende, At al min Bøn ved dig i Kraft og Iver skeer.

8. Min allerypperst Præst! bliv ved for mig at bede, Gaf med mig, naar jeg ind til Gud i Bønnen gaaer, Lad Aanden træde frem for mig i Korsets Hede, Naar jeg i Striden ret at bede ei formaaer.

9. Min Konge! skyt mig for den Ondes Gift og Pile, For Rjødets Loffemad og Verdens List og Bold, At jeg udi dit Skjød maae altid sikker hvile, Hos dig allene er min Sjel i god Behold.

10. Min Hyrde, fød dit Lam i Livets grønne Enge, Dg leed mig i min Torst til Naadens stille Vand, Naar Sindet hemmelig ved Verden sig vil hænge, Da hent mig ind igjen, og sæt min Sjel istand.

11. Min Læge! naar jeg er af Synden saaret ilde, Dg tæres daglig ud fra Livets Huld og Saft, Da lad dit dyre Blod mit Hjertes Saar formilde, Dg gjør mig stærk igjen ved Aandens Lys og Kraft.

12. Min

12. Min Ven! o lad dog min Fortrolighed tiltage, At kjende ret til Gavn din søde Kjerlighed, At jeg mig senke kan med al min Bæe og Plage Udi dit milde Skjød og Naadens Afgrund ned.

13. Min Brudgom! hav mig fier, og lad som Segle trykkes Til Kjerlighedens Pant din Aand op paa mit Bryst, Lad mig dit Kys dog faae, og deilig Brude smykkes, At jeg i dine Saar mig speile kan med Lyst.

14. Min een og alting! lad mig eet med dig kun blive, Alt andet intet er, naar du mit alting est, Saa har jeg nok, saa har jeg dig min Gud i Live, I Himlen er du mig en evig Frydefest.

Æter: Sorrig og Glæde de vandre tilhobe.

Guds igjenfødde, nye, levende Sjele! Møder vor Abba i syngende Flok, Herrens nye Skabningers liflige Sjele Kan i hans Lovsang ei øve sig nok, Lader dog hver sig for Faderen høre, Hvem der hans Naade kan deiligst kundgjøre.

2. Allerlivsaligste, mildeste Fader, Havde vi Trønernes Stemmer i Fryd, Havde vi Englenes Miner og Lader, Havde vi Cherubims Binger og Lyd; Aldrig vi alle tilhobe formaaede Noksom at prise den mindste din Naade.

3. Onde

3. Unde vi vare, og døve som Stene, Haarde i Hjerte som Marmor og Staal, Det var den Mægtigste Styrke allene Sem os fik reddet, og naaede sit Maal, Lod os ved Alanden i Ordet fornemme Frelserens levendegjørende Stemme.

4. Ach! hvad vi bleve da selsom tilmode Nu vi ret kjendte Fordærvsens Stand, Da vi tilforne ei andet forstode, End at os feilede ikke et Grand, Stinkede i vor Begjerligheds Grave, Da vi formeente dog Livet at have.

5. Naar vi betænke, hvad Faderen tænkte, Da han begyndte at drage os ud, Da han os Livet imidlertid stjenkte, Smykkede Sielen til Frelserens Brud, At han os elskte, os Unde saa saare, Maae vi henslyde i Kjerligheds Laare.

6. Syntes end Sielen at smage Guds Brede, Jamrede saare i Fødselens Nød, Det var i Sandheds Guds Kjerligheds Hede, Den som os haver til Himlene fod. Maaatte jo Hjertet sin Jammer dog kjende, Førend hun vilde til Korset sig vende.

7. Saae man end Sinai mægtig at lyne, Buldre og tordne af Dommedags Skye, Golgatha blev dog omsider tilsyne, Saligheds Morgen begyndte at grye, Da bred hun ud, som af Fødselens Smerte, Det af Gud skabte ny levende Hjerte.

8. Troen begyndte, den rygende tåve; Hjertets forborgene Menneſtes Siel, Førſt i en Længſel ſin Jeſum at have, Og nu al Verden at ſige Farvel, Synden hun kjendte, ſom ſtinkende Syle, Da hun fik Brede og Naade at føle.

9. Al Gud's al Kjerligheds Virkning hvor ſtræbte Den i at plante det himmeſke Sind, Medens at Angestens Føleſe dræbte; Hvad ei i Chriſti Forening gaaer ind, Jeſu Retfærdighed Sielen blev givet Kjødets til Døden, og Aandet til Livet.

10. Hvo vil nu Herrens Udvalgte beſtylde? Gud os i Chriſto retfærdige gjør, Her er i Jeſu Velſignelsens Fylde, Her er Gud's Naade og Himlens Dør, Troen brød gjen- nem al Angestens Pile, Ind i ſin Frelſeres Wunder at hvile.

11. Aldrig kom Englene ſaadant for Dre, For man begyndte Gud's Harper at ſlaae, Det var for dennem ſaa liſligt at høre, Himlens hele Forſamling tog paa: Amen! Halleluja, Seiren er vunden, Jeſus ſit Saar, det fortabte, har funden.

12. Op da i Troende! Herrens Udvalde! Kjender dog Faderens kjerlige Sind, Hjertens fortrolig ham Abba at kalde, Trænger ham nærmer i Armene ind, Takker for den uſkatteerlige Gæ, At i hans Sønnen og Døttre maae være.

13. No-

13. Roser hans viseste Tugtelsesmaade, Under og elsker og kysser hans Riis, Selsig i Verden at føre og raade, Det er de Kjælnes vanartige viis; Vandrer saaledes, at hver kan fornemme, Hvem i tilhøre, og hvor i har hjemme.

14. Skal man af Børnene Faderen kjende, Skal vores Vandring i Lyset bestaae, O! hvor maae Kjerligheds Lue da brænde, Overnaturlige Sager formaae, Faderens Dyder i Gjerningen prise, Naar vi vor Sjende Belgjerning bevise.

15. O den uendelig inderlig gode, Hjerteste, mildeste, sødeste Gud, Gjører ham vittelig aldrig tilmode, Folger, som Børnene, Faderens Bud, Hvad han nu siger, det gjører og lader, Viser hvor meget i elske vor Fader.

16. De, som den Lærdom vil ikke befalde, Neppes kan taale at høre derpaa, Regne sig dog iblandt Herrens Udvalde, Skjønt de paa Veien til Helvede gaae, Ach! at de vilde dog grundig erkjende Kjødets Fornøjelsers bittreste Ende.

17. Børnene ene for Arvinger kjendes, Det er i Himlen al Evigheds Ret, Alle de andre, som ikke omvendes, Deres Forhaabning bestaaer sig kun slet, Det skal de skue med Dødnings Farve, Naar de see Børnene ene at arve.

18. Hjelp

18. Hjelp os vor Fader i Himmelen's Rige, Altid at ære dit herligste Navn, Daglig jo mere at vorde dig lige, Røe i din Villies mildeste Favn, Trost mod vor Mangel, Skyld, Fristelsers Plager, Ja midt i Døden din Kjerlighed smager.

Om Omvendelsen.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

I Dag er Raadens Tid, I Dag er Gud at vinde, Nu kan alvorlig Flid Hans milde Hjerte finde, Op! op til Bedringsgraad, Og efter Jesum jag, Men snart, det er mit Raad. Nu hedder det: i Dag.

2. See! hvor behagelig Fremstinner Raadens Straale, Men det at bedre dig, Kan ei Forhaling taale, Maa stee din Klokke slaaer I Dag sit sidste Slag, Nu læges Sielsaar. Nu hedder det: i Dag.

3. I Dag begynd og spar Det ikke til i Morgen, Hvad Morgendagen har At vente, er forborgen, Forhaling ei bør stee I saadan vigtig Sag, Nu faaer du op at see. Nu hedder det: i Dag.

4. Træng i Guds Arme ind, Og fat din Jesu Hjerte, Det koste i dit Sind I hvad det vil for Smerte, Til Kronen gaaer man ei Udi sin gode Mag, Træng ind, nu er der Bei. Nu hedder det: i Dag.

5. I

5. I Dag maastee du kan Fuldende dine Dage, At Timeglassets Sand Har intet meer tilbage, See hvilken Brede's Skye, Sog Naadens Skjul og tag I Jesu Bunder Lye. Nu hedder det: i Dag.

6. Endnu er Gunst at faae For knuste Hjerters Naaben, Endnu er Gud at naae, Endnu er Himlen aaben, End horer du hans Ord Til Kjerligheds Fordrag, Endnu er Naaden stor. Nu hedder det: i Dag.

7. Et lidet Dieblif Er alt vor Levnets Dage, Den faade Ungdoms Skif Lad derfor reent tilbage, Betænk dit eget Gavn, Og Himlens søde Smag, Vend om i Jesu Navn. Nu hedder det: i Dag.

8. Der er en liden Stund, Saa luffes Himlens Døre, Begræd de mange Pund, Endnu er Naaden større, Og vinker dig hen ind I Jesu Favnetag, Men skynd dig som den Hind. Nu hedder det: i Dag.

9. Som Barnet ikke før, I Moders Arm, vil tie, Saaledes Sjelen bør For Jesu Saar sig vrie; I Verden for sin Død Ei søge mere Behag, Men Naadens milde Skjød. Nu hedder det: i Dag.

10. Ach evig Ewigheid! Hun maatte nok betænkes, Hvor de Fordømte ned I Svovle-
spolen sænkes, Hvor got det er hos Gud,

Kom Hjerte, snart, og tag Mod Naadens søde Bud: I Dag, i Dag, i Dag.

Mel. Far herud urene Aand.

Hjerte Fader! straf mig ei I din Guddoms Harm, Lad mig ei fortabes, nei! Hvor er Naadens Arme? Er du vred, O jeg veed, Jesu Bunders Kilde Kan dig dog formilde.

2. Kan i Dødens Rige vel Nogen dig tilbede? Med dog min fordømte Sjel Ud af Dommens Hede, At jeg dig Frydelig Kan i Himmerige Lov og Ære sige.

3. Bli, min Fader! mild igjen, Lad din Trøst mig styrke, Før jeg ganske visner hen For din Brede Torke, Lad mig paa Naaden faae En Forsikringsdraabe Til at troe og haabe.

4. See! hvor neppe kan jeg gaae Kraften er forsvunden, Sjelen i sin Bangheds Braa Ligger dømt og bunden, Seng og Mat Gjør mig mat, Naar jeg snart kan svømme hen i Taarers Strømme.

5. Ach! jeg er saa vee og træet Af mitt Hjertes Sveie, Sjelen gandske er forgrædet Medens jeg maa bie, Før jeg maae Naaden faae. Af hvor haardt og længe Vil din Haand mig trænge!

6. Viger I, som spotte, bort, Gud har hørt min Klage, Herren har en Ende gjort Paa min bittere Plage, Satan viig, Jeg er riig Nu igjen paa Naade, Druknet er min Naade.

7. Faderen til evig Tid, Sonnen uden Ende, Manden ogsaa, som saa blid Lod sin Naade kjende, Bære sagt Priis og Magt, At han mig hørte, Og til Livet førte.

Jesús han er Syndres Ben, Dette Ord kan Døde vække, Og os aabne Himmelen, Naar os Helvede vil strække. Haster! løber til ham hen! Jesús han er Syndres Ben.

2. Jesús han er Syndres Ben, Derfor kom han ned paa Jorden, I den Glæde! Frelseren Selv et Menneske er vorden. Haster! løber til ham hen! Jesús han er Syndres Ben.

3. Jesús han er Syndres Ben, Som for alle Syndre døde, Derved lagde Djævelen Og hans ganste Rige øde. Haster! løber til ham hen! Jesús han er Syndres Ben.

4. Jesús han er Syndres Ben, Vil os fri fra Synden gjøre, Straffen og Forbandelsen Skal os aldrig mere røre. Haster! løber til ham hen! Jesús han er Syndres Ben.

5. Jesús han er Syndres Ben, Gjør dem i sit Blod saa rene, At de kunde nu igjen Herlig sig med Gud forene. Haster! løber til ham hen! Jesús han er Syndres Ben.

6. Jesús han er Syndres Ben, Giver dennem Livets Kræfter, Naar de fast ved Midleren Jesum sig i Troen hæfter. Haster! løber til ham hen! Jesús han er Syndres Ben.

7. Je-

7. Jesus han er Syndres Ben, Styrker dem som sine Lemmer, Alt de i Anfegtingen Hjælp og Trost og Kraft fornemmer. Haster! løber til ham hen! Jesus han er Syndres Ben.

8. Jesus han er Syndres Ben, Som sig bort fra Raaden vendte, Hen udi Fordævelsen Dg forsætlig Ondskab rendte. Haster! løber til ham hen! Jesus han er ic.

9. Jesus han er Syndres Ben, Vil de kun saa sandt forsage Ket for Alvor Djævelen, Gud vil gjerne mod dem tage. Haster! løber til ham hen! Jesus han er ic.

10. Jesus han er Syndres Ben, Vil sig nu med Magt forbarne, Strækker ud mod Synderen Sine milde Raadens Arme. Haster! løber til ham hen! Jesus han er ic.

11. Jesus han er Syndres Ben, Beed saa søde Ord at give, Vil at alle nu igjen Skal med Gud forsonet blive. Haster! løber til ham hen! Jesus han er ic.

12. Jesus han er Syndres Ben, Naar de Syndens Gift kan føle, Hade Dvertvædelsen, Dg de skidne Lusters Sole. Haster! løber til ham hen! Jesus han er ic.

13. Jesus han er Syndres Ben, Naar de deres Armod kjende, Sorge over Synden, men Hungrige til Jesum vende. Haster! løber til ham hen! Jesus han er ic.

14. Je-

14. Jesus han er Syndres Ben, Som ei derfor mister Modet, Naar han nævner Fristelsen, Men vil gjerne vove Blodet. Haster! løber til ham hen! Jesus han er Syndres Ben.

15. Jesus han er Syndres Ben, Vil man kun i Trygheds Taage Ikke sove ind igjen, Men mod al Forhindring vaage. Haster! løber til ham hen! Jesus han er Syndres Ben.

16. Jesus han er Syndres Ben, Skjont de snuble mellemstunder, Soge de kun Mensel- sen I hans Vine, Død og Bunder. Haster! løber til ham hen! Jesus han er Syndres Ben.

17. Jesus han er Syndres Ben, Som ved Verden ikke hænge, Men alt meer sig dagli- gen Ind i Jesu Samfund trænge. Haster! løber til ham hen! Jesus han er Syndres Ben.

18. Jesus han er Syndres Ben, Ingen Synder da forsage, Prøv kun ret Omvendel- sen, Jesus lindrer vist din Plage. Haster! løber til ham hen! Jesus han er Syndres Ben.

19. Jesus han er Syndres Ben, Vilt du kun ei syndig blive, Gaf kun til Forloseren, Han skal snart din Nød fordrive. Haster! løber til ham hen, Jesus han er Syndres Ben.

20. Jesus han er Syndres Ben, Dog maae ingen Syndens Aegte Trostes med Forsonin- gen, Før de Verdens Lyst fornegte. Haster!
løber.

løber til ham hen! Jesus han er Syndres Ben.

21. Jesus han er Syndres Ben, Arme Synder, lad dig sige, Vend dig om alvorligen, Du skal finde Raadens Rige. Haster! løber til ham hen! Jesus han er Syndres Ben.

22. Jesus han er Syndres Ben, Ingen meer i Synden dvæle, Hør hvor raaber Frelseren: Hid til mig i arme Sjele. Haster! løber til ham hen, Jesus han er Syndres Ben.

23. Jesus han er Syndres Ben, Hører det al Verdens Snder, Falder ind til Gud igjen, Som udbreder sine Hænder. Haster! løber til ham hen! Jesus han er Syndres Ben.

Mel. Naar min Tid og Stund er.

Hvor kan du dog i Synden lee, Du lystbetændte Die? Kan det, som føder evig Bæe, Din Sjel endnu fornøie? Er al din Frygt da udenlands, Alt Eftertanke, Vid og Sands Om Syndens Straf og Plage?

2. Betragt dit Liv, forsom det ei, Giv Alt paa dine Gange, Er det at gaae paa Livets Bei, Naar du er Syndens Fange? Kan du vel troe, naar Jesus seer Dit Leynets daarlige Maneer, Alt den ham fier kan være?

3. Men, ach! du tænker ei saa vidt, Du gjør, hvad dig behager, Du løber ind i Synden

Synden frit, Som Lysten dig kun drager,
 Din onde Villje viser Bei, Den følger du,
 og sandser ei, Hvad Ende det vil tage.

4. Du tænker aldrig ret paa Gud, Lad
 være Nød og Plage Dig kan vel ofte som et
 Skud Fra Verdens Nadsel jage, Ja da vil
 du til Himlen, men Den Længsel synker snart
 igjen, Naar Trængselen er borte.

5. Din Andagt er en Mundfuld værd Af
 dine kaade Kjæfter, I Hjertet har du Verden
 kjær, Den stræber du kun efter, Det hindrer
 dig, at Sjelen kan Ei komme op fra Verdens
 Sand, Sin Skabere at finde.

6. Den Verdens Kjerlighed saa stærk Udi
 dit Hjerte lyder, Til hendes Daarligheds
 Lærk Dig ingen Gang fortrynder, Hvad Sa-
 tan kun vil pege paa, Den Bei du løber, som
 en Raage, Det er din Løbebane.

7. Og kommer dig en Nædsel paa Engang
 for Dommens Brede, Det synes, som du vil-
 de faae En Andagts Kuld og Hede, Da skal
 det faae en anden Skik, Men, sig mig, din
 Forbedring, fik Man den da ret at skue?

8. Din Andagt følnes alt for snart, Den
 lader du kun drive, Det er som Døden dig saa
 svart Ved Herrens Frygt at blive, Guds
 Bei er dig saa trang og suur, Men det er
 sedt for din Natur, At følge Satan efter.

9. Be-

9. Befind dig dog, du sikre Sjæl, Lad Bedrings Taarer rinde, Saa skal og kan du meget vel Endnu Guds Hjerte finde, Bed! du skal blive vist bønhort, Guds milde Hjerte let er rørt, Naar du det trolig mener.

10. Har han dog før din Synd forladt, Dg ladet sig formilde, Naar du ham bad, og sagde, at Du dig forbedre vilde, Hans Himmel for dig aaben stod, Naar dit beflemte Hjerte lod Sig for ham op i Sukke.

11. Saa vil han og af Hjertens Grund Dig nu din Synd forlade, Lad Hjertet svare til din Mund, Alvorlig Synden hade, At den dig bliver ganske leed, Saa skal hans store Mistundhed Dig snarlig aabenbares.

12. Vend om til Gud, saa vil han sig Med Naade til dig vende, Hans Kjerlighed skal følge dig Til Livets sidste Ende, Men sæt dig før af ganske Hu, At du vil aldrig mere nu Din Lyst i Synden søge.

13. Siig alle dine Lyster af, Tag hver en Synd til Fange, Det fule Hjerte strax begrav, Vilt du et reent erlange, Dg siig din Gud det trofast til, At du i ham allene vil Din Lyst og Glæde have.

24. Dog bed ham, at han ogsaa vil Selv Hjertet til sig vende, Selv give Lys og Naade til Den Bei igjen at kjende Som de oplyste

oplyste Sjele veed, Folg ham saa i Hengivenhed, Saa kan du ei fortages.

Mel. Vor Jesus kan ei nogen.

Ach! vidste du, som gaaer i Syndens
Lænke, Hvor haardt det er, det Satans
Slaverie, Du skulde dig ei Dieblif betænke,
At soge den, som dig kan gjore frie. Ach!
hvilken salig Dag du fik! Om du begyndte
nu i dette Dieblif.

2. Ach! kjendte du Guds Naades søde Nige,
Hvor godt det er at høre Jesum til, Du skulde
ei imod hans Naade frige, Som dig endnu
saa gjerne hjælpe vil. Ach! hvilken Seir Guds
Kirke fik, Om du begyndte nu i dette Dieblif.

3. Ach! tænkte du, til evig Tid at brænde,
Hvor snart det er, naar Lystens Drom for-
gaaer, Hvor skulde du med Graad til den dig
vende, Som mod dig med udstrakte Arme
staaer. Ach! hvilken Angest Satan fik, Om
du begyndte nu i dette Dieblif.

4. Ach! troede du, at man sig ei kan
drømme I Himlen ind, det ei saa let er
gjort, Hvor skulde du din Lunkenhed for-
demme, Og lede om den rette snevre Port.
Ach! hvilken Jammer ende fik, Om du be-
gyndte nu i dette Dieblif.

5. Ach! merkte du, hvor got det er at lande
I Paradiis, hvor Glæden der er sød, Du
skulde

skulde snart al Verdens Lyst forbande, Og haste hen til Jesu Blod og Død. Ach! hvilken Fryd Guds Engle fik, Om du begyndte nu i dette Dieblif.

6. Ach! vilde du nu een for alle Gange Dig give ind i Bod og Bøn og Strid, Hvor skulde da din Jesus dig undfange, Hvor skulde du ham finde mild og blid, Ach! hvilken Hvile Sjelen fik, Om du begyndte nu i dette Dieblif.

7. Ach! skulde du dig dertil lade tigge, Det gjelder jo din egen Sjeles Lary, Det er saa haardt i Helvede at ligge, Det gjør saa godt at tage Himlens Arv. Ach! hvilken evig Fryd du fik, Om du begyndte nu i dette Dieblif.

8. Ach! kunde du, du kunde, om du vilde, Dog gribe ret Guds milde Hjerte fat, Nu kan det skee, nu før det er for silde, Det mærkes alt mod Evighedens Nat. Ach! hvilken Glæde Jesus fik, Om du begyndte nu i dette Dieblif.

Mel. Kommer til mig sagde.

Farme Syndre, op i Flok, Tit Jesum snart, alt længe nok Er slæbt paa Syndens Byrde, See hver, som haardt besværet gaaer, Hvor aabner han sin Sides Saar, Den milde Sjelehyrde.

2. Guds Søn annammer Syndre, kom! Han skal dig favne mild og from I sine Naades

Naades Arme Kom fast dig for hans Fødder ned, Grib til i Troen, græd og bed, Han skal sig snart forbarme.

3. En Hyrde glommer Faaret ei, Som løber paa den vilde Bei, Hvor Ulven er at vente, Ni og halvemsindstive maae Det som det kan i Orken gaae, Det Tabte vil han hente.

4. Vor Jesus ligeledes gaaer, Og søger det fortabte Faar, Indtil han det har fundet, Saa lad dig finde, Sjel, og flye Hen ind i Jesu Bunders Øye, Saa har i begge vundet.

5. Jeg kommer da min Frelsermand, Saadan jeg er, saadan jeg kan, Bespændt i Dødens Fare, Jeg er det Faar, som rendte hen, Ach! hjælp mig, ræd mig ud igjen Af Satans stærke Snare.

6. D vee mig! at jeg fra dig gif, Jeg kunde i et Dieblif Fordømt til Vinen været, Ach! gjør mig fra Guds Brede fri, Og før mig til din Faarestie, Jeg er saa haardt besværet.

7. D! tag mig i dit Naades Skjød, Og lad mig saa i Liv og Død Mig gandske dig hengive, Foragte Verdens Selskabs Røe, Og dig af Hjertet huld og troe Til sidste Ende blive.

8. Saa siger jeg al Verden af, Og alle Lyster til min Grav, Den Tid, jeg har tilbage, Skal bruges til, at jeg kun kan Allene dig min Frelsermand, Til sidste Stund behage.

9. Ach

9. Ach! tag din arme Due ind, For
Bredens svare Glud og Vind, I dine Bun-
ders Hvile, Bevar mig fra den Ondes Bærk,
Dg gjer mig daglig viis og stærk, Til Him-
len hjem at ile.

Ref. Min Sjel og Aand, opmuntre.

O arme Sjel og Hjerte kom, For Herrens
hoie Helligdom Et Fodesald at gjore,
Kast dig med Graad for Jesu Fod, Dg bed
ham for hans Død og Blod, At han dig vil
benhøre Den Bøn, du vil fremføre.

2. Din Miskundhed, o Frelsermand! Er
dog saa stor, at ingen kan Den nogen Tid
udsigte, Hvor skulde da din Kjerlighed For-
skyde den, som falder ned For dit almægtig
Rige, Om Hjelp og Trost at strige.

3. Min Synd er overmaade stor, Dg
truer mig med Sjelemord, Om Retten
faaer sin Gænge, Jeg gruer for din Grum-
hed meer, End den, som Galgen for sig
seer, Hvori han strax skal hænge, Din Ret
den er saa strænge.

4. Skal jeg nu længer tænke paa Min
Synd, da maae jeg slet forgaae Med alle i
min Vaade, O Jesu! hvad er det behov,
Imens du giver alle Lov, At løbe til din
Naade, Dg Bod paa Synden raade.

3. Saa vil jeg da i denne Nød Til Jesu
Pine, Kors og Død Min Tilflugt ene tage, O
Hjerte

Hjerte Jesu! see hvordan Jeg arme Synder er der an, O! lad dig dog behage, At tænke paa min Plage.

6. Jeg har mig tit vel taget for, At følge dine Fodspor, Og alt til Hilsen ile, Saa tog du mig i Raade an: Men jeg blev ved, Som jeg var van, Paa Sikkerhed at hvile; Saa jeg maa snart fortvile.

7. O kjære Sjel forslag dog ei, Du kan paa Bods og Bedrings Bei Endnu din Jesum finde, Tænk paa det dyre Rosens Blod, Som han for dine Synder lod I Helveds pine rinde, Og lad dit Saar forbinde.

8. O søde Jesu! lad mig paa Den høie Ting Forvisning faae, Som paa saa klar en Maade Forsikkres i dit sande Ord, At Synden aldrig er saa stor, Man jo kan finde Raade, Naar man sig lader raade.

9. Mit Die græder hvad det kan, Og i det salte Taarevand Sig Siel og Hjerte bader, Det skjær mig ind i Marv og Been, At jeg skal ogsaa være een Af dennem, som forlader Al Godheds milde Rader.

10. Men videre tør jeg ikke gaae, For du et naadigt Die paa Mig arme Synder kaster, At jeg, imens du end er vred, Mig ikke med Frimodighed Mod dig min Gud formaster, Skjønt jeg for Jammer haster.

11. Jeg

11. Jeg vil paa ny forpligte mig. At
være din, at elste dig, Mig løs fra Verden
slide, Fra denne Stund med ivrigt Mod,
Bed Jesu Pine, Død og Blod Mod Ver-
dens Lyst at stride, Dg kun af Jesu vide.

12. Halleluja! jeg vandt min Sag, Jeg
har i Jesu Død en Smag Af Himmeriges Ræ-
ge, Min Sjæl i Gud er glad og sund, Dg
skal til Dødens sidste Stund Mod Satan
mægtig krige, Dg Jesum aldrig svige.

Mel. Fryd dig, du Christi Brud.

Hvor skal jeg Synder hen, Som nu paa
ny igjen Med Synden er besværet, Af
Satan haardt besværet, Al Verden om hun
vilde, Kan ei min Nød formilde.

2. Det er det bedste Raad, At jeg med
Suk og Graad Mig til min Jesum vender,
Hans Raades Slot berender, D! giv mig
i min Vaade En Draabe af din Raade.

3. Jeg kaster al min Synd I Salighedens
Brend, Din Sides aabne Bunde, Saa
gaaer min Straf til Grunde, Saa drukner
al min Vaade, Saa staaer jeg i din Raade.

4. Bed dit ustyldig' Blod, Den skjonne
røde Flod, Lad al min Synd forsvinde,
Dg mig i Sielen finde, At al den Deel mig
krænkter, Til Havets Bund er sænkter.

5. Du

5. Du har min Synd og Last Til Korset
 naglet fast, Og i din Grav i Haven, Der
 ligger hun begravet I evig Mørkheds
 Gjemme, Hvi vil jeg da mig græmme?

6. Er end min Dødsstak stor, Dog naar
 jeg mig kun toer I Jesu Blodestromme,
 Hvem vil mig da fordømme? Hvo sig hos
 dig indfinder, Hans Angest snart forsvinder.

7. Jeg meget har behov, Dog Gud stee
 evig lov, Alt hvad jeg vil begjære, Det
 kan jeg faae og mere, I Jesu Saar og
 Side, Til Satan at bestride.

8. Om Satans hele Magt Sig havde
 mod mig lagt, Vil jeg dog ei forsage,
 Med dig jeg dem kan jage, Dit Blod vil
 jeg kun vise, Saa faaer jeg Noe og Lise.

9. Dit Blod, den ædle Saft, Har saa-
 dan Fynd og Kraft, Alt og den mindste
 Draabe Al Verdens Folk tilhobe Kan frelse,
 og bekrige Al Satans Magt og Rige.

10. Jeg derfor skynder mig, O Frelser-
 mand! til dig, Forladelse at hente; Thi
 hvad du mig fortjente, Der du dit Blod
 lod flyde, Det vil jeg ogsaa nyde.

11. Men hei, o Sjeleven! Mit Hjerte
 alt derhen, Alt jeg maa plat forsage, Hvad
 mig fra dig kan drage, Og stedse her i Live
 Dit Legems Lem forblive.

Om

Om Manasse.

Mel. Betlage af al min.

Al Herlighedens Herre! Vor Fader
Abrahams Gud, Som jeg har glemt des-
værre, Dg undertraad dit Bud; Du Isaaks
Frygt, Som jeg har frygtet ilde, Du Ja-
kobs Livets Kilde, Som jeg har aldrig søgt.

2. Hvad har jeg ilde slægtet De fromme
Fædre paa, Nei! jeg mod Gud har fægtet;
Saa vidt jeg kunde naae, Met dum og
blind; Korhærdet og forstokket, Af Satan
ført og loffet I alle Synder ind.

3. Nu maa jeg da bekjende, At du har
alting gjort, Hvad indtil Jordens Ende Der
findes lidt og stort, At du er Gud, Som
Himlen selv har smykket, Dg Verdens Par-
ter stykket Af bar slet intet ud.

4. O Gud i Himmerige! Retfærdighe-
dens Gud! O Gud! hvad skal jeg sige? O
Gud! hvor seer det ud? Hvad nu for Raad?
Da jeg din store Raade Paa en uhorlig
Maade Saa længe har forsmædet.

5. Du holder, som i Tomme; Det grum-
me Verdens Hav, Dg vender hendes Strøm-
me, Som Hjulene paa Rav. Men jeg har
ei Mig vildet lade tæmme, Før du mig fik i
Klemme Paa Modgangs trange Bei.

6. U

6. Al Verdens Kreds maae bæve, Naar Gud vil bryde frem, Dg knytter kun sin Næve Mod et forhærdet Lem; Men som en Hjort Der haster i sin Brynde, Saa blev jeg ved at synde, Gif altid videre fort.

7. Nu har du mig i Skruer Dg Pinebænk-
fen lagt, Nu seer jeg hvad jeg duer, Nu
kjender jeg min Magt, Nu er min Fryd
Omvendt til Helvedmørke, Dg borte er
min Styrke, For Herrens Trudselshyd.

8. Hvad Banghed jeg maae lide For
Herrens Brede's Damp, Hvor Siel og Krop
maae stride I denne haarde Kamp, Slet in-
gen veed, Som ikke selv har prøvet, At væ-
re fast berøvet Alt Haab til Salighed.

9. Dog lader du frembryde Din Naa-
des dyre Pagt, Naar vi kun ret fortryde
Vor Synd af ganste Magt, Du vil jo ei
En Syndere forstøde, Naar han kun dig
vil møde Paa Poenitentses Bei.

10. Vel maae de Fromme kæmpe I de-
res daglig Bod, Begræde, døde, dæmpe
Den bedste Syndens Rod, Som i dem
boer, Med sine onde Qviste, Dog tør de
ikke friste Den Kamp, som er saa stor.

11. Men den, som fra din Naade Er
ganste falden hen, Paa ingen anden Naa-
de Kan rettes op igjen, End at hans

Ånd I Hjertens Bæ og Svie, Sig jammerlig skal vrie For Riset i din Haand.

12. Men jeg har flere Sinde Foragtet Naadens Stund, End der er Sand at finde Paa Havets dybe Grund, For Skam og Spee Jeg tør mit syndig Die Ei løfte mod det høie, Guds Himles Lys at see.

13. Foruden det som krænter Min syndebundne Siel, Udvortes Baand og Lænker Vil knuge mig ihjel, Ja ret med Magt Mit Hoved ned ad flemmer, Min Åande i mig stemmer, Og gjør mit Hjerte svagt.

14. Saa maa jeg billig ære Vor Guds Retfærdighed, Som kan de Stolte lære, At gaae i Støvet ned, Dit Scepter skal Des mere worde priset, Jeg kysser nu paa Riset I Ydmyghedens Dal.

15. Da Gud mig lod opføre, Da blev jeg stiv som Træ, Jeg vilde ikke bøie Min stive Ryg og Knæ, I ydmyg Bøn, Saa Gud med Jernesene Nu bøier mine Been Til min forskyldte Løn.

16. Nu lærer jeg at bukke, Og ryste som et Løv, Nu vilde jeg med Sukke Mig vælte ned i Støv, Men ei engang Jeg ret et Suk kan drage For denne krumme Plage I disse Lænters Tvang.

17. Mit Hjerte derfor segner Til Ydmyghedens Grund, Med Taarevand jeg tegner
Svært

Hvert Dieblif og Stund, Som Gud mig gav
Dg jeg saa plat forfemte; Om du mig
nu fordømte, Var det min rette Straf.

18. Tak for den tunge Lænke I Stedet
for mit Guld, Den lærer mig betænke, At
jeg er Stov og Muld, De Bolt og Baand,
Det Jerneaag, jeg drager, Langt mere mig
behager End Gyldenspiir i Haand.

19. Jeg tabte Demantkrone, Jeg tabte
Herrestand, Jeg tabte Kongetrone, Jeg
tabte Folk og Land, Dog fandt jeg her
En bedre Residentse, Hvor jeg ved Poe-
nitentse Kan komme Himlen nær.

20. Thi vil jeg ei begjere Mit Slot igjen
at faae, Forlanger intet mere, End denne
mørke Braae, Naar du kun vil Mig unde
Naadens Rige, Mien derom vil jeg strige,
Saa længe jeg er til.

21. Den grumme Syndens Galde Har
sat sig for mit Bryst, Ach! lad en Draabe
falde Min arme Sjel til Trøst, Thi ellers
maae Jeg drukne i min Baade, Lad Naade,
Naade, Naade Dog her for Ketten gaae.

22. Ach lad dig dog formilde! Dg giv mig
Hjertemod, For al din Godheds Kilde, Min
Frelfers Saar og Blod, Saa skal man faae
Din Naades Magt at kjende, Dg indtil
Verdens Ende Forundre sig derpaa.

Om

Om den store Synderinde, Luc. 7, 37.

Mel. Som en Hjort med Tørst.

Hvad er min syndig Glæde Blevet mig
en Gift og Pest, Gjør mig nu mit Ho-
refæde Til et Helvedes Arrest, Hvor enhver
letfærdig Smil Saarer Hjertet som en Pils,
Ja den mindste Horemine Fylder mig med
Helvedpine.

2. Alt det jeg for Dine skuer, Al den Ting
jeg tænker paa, Altting synes som det truer,
Alt jeg skal til Satan gaae, Jorden maatte
revne ved Mine Lysters Leiersted, Hvor jeg
pleiede at synde, Maatte Helvede begynde.

3. Blomsterne, som mine Lyster Samled
Horefrandsse af, Deres Hoved mod mig ry-
ster, Dg mig viser til min Grav, Blæser
kun den sagte Vind, Brusser det dog i mit
Sind, Ret som Verden vilde falde, Dg mig
strax for Dommen falde.

4. Bønder jeg mig mod det høie Udi min
Glendighed, Brænder hvert et Himmeloie,
Som det bister var og vred, Skyerne, der
drives om, Skræffe mig med Bredens Dom,
Alle Tusind Stjernegnister Vise mig mit
Syndregister.

5. Vil jeg paa Guds Raade grunde,
Om der ei er Redning til, Om der i min
Syndevunde Ei en Draabe flyde vil, D!
da

da maae jeg slet forgaae, Og min Nande stille staae, Alt jeg paa saa grov en Naade Har forsømt saa stor en Naade.

6. Gid hvert Die var en Bunde Til at græde idel Blod, Og jeg nu til Slutning kunde Drufne i min Taareflod, Alle Lysters Dyb og Dal, Du mit Hjerte, græde skal, Mens jeg har en Blodedraabe Vil jeg hyle, græde, raabe.

7. Aldrig kan jeg overveie Min for-tvovlte Jammerstand, Gid mit fule Gore-leie Havde været Baal og Brand, Gid mig havde Møllesteen Bæret hængt om Hals og Been, Og mig i det dybe sænkfet, For mig Satan fik betænkfet.

8. Ach! hvad skal jeg dog begynde? Er her ingen Trøst at faae? Skal jeg mig af Verden skynde? Skal jeg hen til Strikken gaae? Skal jeg nu forsage slet? Skal man efter Dom og Ret Udi mine Sager kjende? Skal jeg evig, evig brænde?

9. Nei, jeg vil til Jesum haste, Den livsalig Frelsermand, Aldrig skal han mig forkaste, Det er mere end han kan, Jeg har nylig hørt hans Røst, Det er alt mit Haab og Trøst: Kommer alle bange Hjerter, Jeg vil læge eders Smerter.

10. Jeg vil gaae for hver Mand's Die Til
den

den milde Frelser ind, Jeg vil mig ei mere
 føie Efter Verdens onde Sind: Har jeg for
 den ganste Stad Bæret som et stinkend' Råd,
 Da skal hver Mand see og kjende, At jeg
 vil mig nu omvende.

11. O gid alle som saa ilde Sig af mig
 forføre lod, Mig nu ogsaa følge vilde Til
 at gjøre Hjertens Bod, At saa vidt som
 denne Sag Prædikes til Dommelig, Man
 Opmuntring kunde finde Af den store Syn-
 derinde.

12. Hvo kan nok tilbørlig prise Dine
 Domme, søde Gud, Grave Syndre Veien
 vise Til at gaae fra Verden ud; Hyklers
 det stolte Sind Finder ei til Jesum ind;
 Syndre, naar de sig omvende, Lære os vor
 Gud at kjende.

13. Syndre, naar de Syndre blive,
 Blive under Dødens Dom, Men naar de
 sig ret begive Til igjen at vende om, Ere
 de et herligt Speil, Som umuelig kan slaae
 feil, At der ingen tør forsage, Som kun vil
 mod Naade tage.

Om den store Synderinde Luc. 7.

Mel. Nu vel an, vær frisk til Mode.

Nu vel an mit bange Hjerte, Fat dig et fri-
 modigt Sind, Skynd dig kun med al
 din Smerte Lige til din Jesum ind, Jeg
 vil

vil løbe lige til, Lad kun spotte, hvem der vil, Sligt jeg ei kan see og høre, Har det kun med Gud at gjøre.

2. Som de hule Stormevinde Drive Skibet ind til Land, At det Rolighed kan finde, Sætte sig igjen istand; Saadan har Guds Vredes Vind, Jesu! drevet mig herind, Da jeg for ei tænke kunde Andet end at gaae tilgrunde.

3. Du vil mig jo ei forhaane, Søde Jesu, Sjeleven; Thi jeg maatte døe og daagne, Kom jeg ikke til dig hen: Ingen Hjort saa heftig kan Skrige efter Kildevand, At jeg jo med større Smerte Længes efter dig, mit Hjerte.

4. O! hvad er jeg vel tilmode, Siden jeg min Jesu fandt, Da jeg kom og faldt tilfode, Al min Sorrig fra mig svandt, O! hvad er mit Hjerte glad, Som jeg snart i Himlen sad, Det er lykkeligt at havne, Naar man kan sin Jesum favne.

5. O! den søde Jesu Nnde! O mit Hjertes Paradiis! Ach hvad skal jeg dog begynde Til min Jesu Lov og Priis? Her forslaaer slet ingen Ord, Glæden dertil er for stor, Derfor vil jeg fuld af Glæde Ret af al min Evne græde.

6. Har jeg for i Synden sovet Udi Verdens skidne Skjød, Har jeg lagt mit arme Hoved,
Ofte

Ofte mellem Synd og Død, Nu er det af Verden kjed Lagt paa Jesu Fodder ned, O! i faste Livets Klipper! Aldrig meer jeg eder slipper.

7. O! min Mund, hvad har du ikke Bæret Syndens Fadedflud! O! hvad har din Smilestrikke Satan bragt saa mangen Brud! Spyt nu tusind Gange ad Al den stidne Belystmad, Nu kan ingen Ting mig fryde, Uden Jesu Kys at nyde.

8. O i mine Dine, gruer Dog ved eders onde Daad! Har J Satans Loffeduer Jffe mangen Sjel forraad? J har været Følger for Andre paa det brede Spor, Hvoraf mueligt allerede Mangen finder Dommens Brede.

9. Oser nu en Jammer's Bæde Paa mit Jesu Fodder ned! Græder alt det J kan græde, For hans store Kjærlighed! Græder! rinder hvad J kan! Det er Jesu Hovedvand, Naar J nu af Dinesflaster Jesu søde Fodder vaster.

10. Ja i mine Haareløkke, Som har været Baand og Bast, Der i Syndens Gabe-stokke Holdt saa mangen Synder fast, Slaer Jer nu for Jesum ud, Efterdi jeg er hans Brud, J og alle Lemmer ene Skal den milde Frelser tjene.

11 Aldrig har jeg saadan Glæde Havt i Hjerte, Sjel og Krop; Sid han vilde mig tilstæde, At jeg aldrig meer stod op, At jeg maatte findes

findes død I min Jesu søde Skjød, Det er
 Vre her at ligge, Det er Rigdom her at tigge.

12. Hvad er det for spodske Mæner, Som
 den ærbar Satan gjør, Han ei veed de
 Sjelepiner, Som mig fleed og flemte for,
 Dog nu er mig lige godt Verdens Vre,
 Verdens Spot, Maae jeg Jesum kun behol-
 de, Kan det andet intet volde.

13. Der vil jeg ei tigge længe, Hvor
 slet intet er at faae, Vre, Bellyst, man-
 ge Penge, Siig mig dog, hvor vidt de
 naae, Da jeg var i Sjelenød, Da var
 hele Verden død, Ingen kunde, ingen vilde
 Den fortviolte Sorg formilde.

14. Jesus, ja min Jesus ene, Han alle-
 ne kan og vil, Derfor disse faste Bene Jeg
 saa heftig griber til, Det er dem, min
 Sjel, du maae Ene, ene lide paa, Dem jeg og-
 saa fast vil holde, Indtil mine blive kolde.

15. Tænker dog, jeg ei var gangen
 Dffentlig til Jesum ind, Dersom jeg endnu
 var fangen Af det stolte Verdens Sind,
 Kommer alle kun at see, Hvo der vil, maae
 gjerne lee, Seer I Binduer og Dørre, Hvor
 jeg kan min Jesum terre.

Om Troens Egenkab.

Mel. Af dybsens Nød lader os til Gud.
 Vor Troe er en Forvisning paa, At vi
 Guds

Guds Naade have, Som ingen af sig selv kan faae, Men det er Aandens Gave, Den faste Grund i Hjertet lagt Ved Ordet, om den Naadepagt, Som er i Christo stiftet.

2. Den er et fast og stærkt Bevüs, Som Gud i Hjertet skriver, At han os, sig til evig Prüs, I Christo Naade giver, At vi ei mere staae i Tvivl, Men løbe ligesom en Pül Til Jesu Blod og Bunder.

3. Et eget Væsen er vor Troe, Et meget mægtigt Gode, Som føles udi Sjelens Roe, Dg gjør os vel tilmode, Hvad ingen seer det seer hun grandt, Dg veed at det er evig sandt, Hvad Gud i Ordet lover.

4. Usynlige og høie Ting Kan Troen see og høre, Dg midt i Sukke Frydespring Mod Naadens Soelstin gjøre: Gud er min Gud, og ved hans Aand Jeg har alt Himlen i min Haand, Thi Jesus i mig lever.

5. Hvad vil nu Satans ganske Hær Med mine Synder gjøre? Lad ham dem alle hver især Mig til Gemytte føre, Jeg veed vel, at min Synd er stor, Min Jesus siger i sit Ord: De ere mig forladne.

6. Dit Ord, dit Ord mig giver Roe, Dg er mit faste Anker, Naar Satan stormer mod min Troe Med mange tvivlsom Tanker, Hvad agter jeg hans Trudsel meer, Min Troe

Troe Guds milde Hjerte ſeer Igjennem
Jesu Bunder.

7. Er Troen ofte ſvag iſær Naar jeg af
Korſet trænges, Saa maae dog Troen være
der, Saa længe Sjelen længes, At finde
Hjelp, og mærke kan Af Haabet kun det
mindſte Gran, Saa er der Troe i Hjertet.

8. Forſtrækkes jeg for mine Feil Hvorved
ſig Satan glæder, Dg truer mig med Lovens
Speil, Gud ſelv imod ham træder, Saa blin-
ker altid Troens Sværd, Dg ſlaaer ſig gjen-
nem alle Hær, Til hun ſin Jeſum finder.

9. I midlertid formerer ſig Vor Troe, jo
meer man kæmper, Iſær, naar Gud tidt
underlig Vor Fjende ſlaaer og dæmper, At
man i Troen haabe kan, Naar vi i Korſets
mørke Stand Slet ingen Hjelp kan ſtue.

10. Jeg veed paa hvem min Troe er ſat,
Ham ſaaer man mig at unde, Hvem Gud
kun holder for ſin Skat Skal aldrig gaae
til Grunde, Vel den, ſom bygger faſt paa
Gud, Lad det ſaa tumles ind og ud, Han
ſtaaer, naar alting ligger.

11. Saa vil jeg nu i denne Troe Mit
ganſke Levnet fore, I Jeſu Bunders ſode
Kroe Mit Hjerte lystig gjere, Hans Vland mig
er et Pant derpaa, At endelig min Troe ſkal
ſaae En ſød og ſalig Ende.

Mel. Hvo kun vor Gud vil lade raade.

Nu har jeg fundet det ſig grunder Mit
Salighedens Anker paa, Den Grund er
Jesu Død og Bunder, Hvor den for Verdens
Grundvold laae. Det er en Grund der evig
ſtaaer, Naar Jord og Himlen ſelv forgaaer.

2. Det er Guds Naades Lys og Barme,
Som overſtiger al Forſtand, Det er hans
Naades aabne Arme, Som alle hjelpe vil og
kan; Hans Længſel efter alle ſtaaer, Skjønt
mange aldrig til ham gaaer.

3. Vi ſkulde ei fordømte blive, Derfor
Guds Søn til Verden kom, Os Saligheds
Forſtand at give, Dg bære ſelv Guds Bre-
des Dom, Dg vækker os ved, Livets Ord,
Alt ſandſe ret paa denne Jord.

4. O Afgrund, hvilken alle Synder har
flugt og dræbt ved Jesu Død, Dg os kun
alt til Bedring ſkynder, Saa ſkal vi finde
Naaden ſød. Her raaber Jesu blodig Sved:
Barmhertighed, Barmhertighed.

5. Deri jeg mig vil rolig ſænke, Dg
drufne al min Nød og Bee, Dg naar mig
mine Synder krænke, Kun altid til Guds
Hjerte ſee, Der ſeer jeg i en Afgrund ned Af
idel Guds Barmhertighed.

6. Skal jeg paa alting Skade lide, Som
Liv og Sjel fornøje kan, Skal jeg af ingen
Glæde

Glæde vider Udi mit Korſes Jammerſtand,
 Og her ſlet ingen Redning veed, Dog
 har jeg Guds Barmhertighed.

7. Om det paa alle Sider trykker, Og
 ingen vil tilhaande gaae, Og jeg udi ſaa
 mange Stykker Med Jordens Ting mig
 plage maae, Gud har en dyb, en lang, en
 bred Og himmelhøi Barmhertighed.

8. Er alt det bedſte, jeg udretter, Kun
 fuldt af Ufuldkommenhed, Og derfor dy-
 bere mig ſætter I daglig Bedringsaſte ned,
 Dog veed jeg: Gud er ikke vred, Men
 øver kun Barmhertighed.

9. Saa lad det gaae, ſom ham behager,
 Der af Forbarmelſe er fuld, Jeg veed han
 giver eller tager, Saa er han naadig, troe
 og huld, Lad ham mig føre op og ned,
 Hans Wei er alt Barmhertighed.

10. Ved denne Grund jeg faſt vil bli-
 ve, Saa længe jeg paa Jorden gaaer,
 Det vil jeg tænke, tale, drive, Saa læn-
 ge mig en Aare ſlaaer, Hiſt ſynger jeg
 i Englechor: Barmhertighed! hvad eſt
 du ſtor.

Mel. Alleneſte Gud i Himmerig.

O Jeſu! Troens dyre Skat, Begyndelſe
 og Ende, O ſøde Jeſu! lær mig at Jeg
 Troen

Troen ret kan kjende, Den Troe, som har
dig selv i Favn, Fra den, som har vel
Troens Navn, Men er dog død og intet.

2. Lær mig at sætte al min Liid Paa Gud
min fjere Fader, Og dig, som er saa mild og
blid Mod dem, som Synden hader, Og paa
den hellig Aand vor Skat, Ved dig bestandig
Dag og Nat, Treenig Gud! at hænge.

3. Lad mig din Raades rette Art Og viise
Orden kjende, At den i dig har ingen Part,
Som vil sig ei omvende, Men søde Jesu!
vær og bliv Min Bet, min Sandhed og mit
Liv Paa Troens rette Bane.

4. Lad mig ei troe, hvad Verden troer,
Som Buisdoms Bet forsager, Men lær mig
at jeg af dit Ord Den rette Mening tager,
Og bliver flippefast derved Til Livets sidste
Stund og Sted, Dit Ord og Navn til ære.

5. For alting lad din Død og Blod Mig
trøste allevegne, At jeg mig med et trøstigt
Mod Din Bærdskyld kan tilegne, At leve og
at doe derpaa, Og agte hele Verden saa Ei
værd engang at nævne.

6. Og naar min Troe befindes svag
Blandt mange Stød og Hinder, Saa hjælp
at som den lyse Dag Hun snart igjen oprin-
der. Pust op igjen den rygend Brand, Og
fæt det knuste Rør istand Ved Aandens
Kraft og Glæde.

7. Hjælp

7. Hjelp at jeg vaager Dag og Nat Mod Satans mange Snarer, Dg ved din Raade Troens Skat Til sidste Stund bevarer, At findes reen og uden Stød, For Gud rettsindig til min Død, Som det dig kan behage.

8. Bøe selv ved Troen i min Aand, At Troen stærk kan blive, Alt meer og meer faae Overhaand, Dg mange Frugter give, I Trang at være uforsagt, Dg stræbe ret af al min Magt, Min Næste godt at gjøre.

9. For alting naar det gjelde vil Ved Livets Maal og Ende, Da hjælp, at jeg i Troen til Dig ret mig veed at vende, Dg fast mig holder ved din Død, Saa bliver Troens Ende sed, Dg al min Jammer endes.

10. O Jesu! du som Troens Gnist Min Sjel har ladet kjende, Ach! lad den aldrig blive mist, Men hjælp den til at brænde, Hvad du har selv begyndt, fuldfor, At jeg tilsidst i Troen døer, Dg faaer en salig Ende.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

Forsøger Eder selv, om I i Troen ere, Om I ved Troens Kraft i Hjertet Jesum bæ-
re, Dg om I følge ham i Kors taalmodig ind, I kjerlig Dmynghed, og Troens rette Sind.

2. Bor Troe den er et Lys i Hjertet dybt forborgen, Som bryder deilig frem, ret som

ſom den klare Morgen Gjør Sielen ſom en Dag anſeelig, deilig, riig, Rye, ret forandret, og i Sindet Jeſum liig.

3. Hun ofer altid af ſin Jeſu rige Gaver, Og deler gjerne med ſin Næſte hvad hun haver, I Jeſu kan hun faae meer end hun har behov, Hun bliver fuld, dog alt til Herrens Priis og Lov.

4. Hun tvivler ei at faae, hvad Gud i Ordet lover, Og derfor friſt ſig ind i Kors og Modgang vover, Thi Troen føder Haab, af det hun har og ſeer, Gjør ſig forſikret om, at finde altid meer.

5. Af Haab er Kjerlighed, thi naar man ret befinder, Hvor fød en Gud vi her og evig har og finder, Saa bryder dette ud i Hjertens Kjerlighed, Endog mod den, ſom er, os bitter, gram og vred.

6. Guds Fjender vare vi, dog vilde han os ſjente Sin egen kjere Søn, hvor faa ſom det betænke! Hvor denne Kjerlighed i Hjertet bliver tændt, I Diebliffet er alt Had og Rid forbrændt.

7. Hvad Gud os gjør, det bør vi gjøre mod vor Næſte, Naar nogen gjør os ondt, at ſege deres bedste, At bøde andres Trods, Forſelgelse og Spot Med Forben, gode Ord, og altid gjøre Godt.

8. Naar

8. Naar Gud ved meget Korb og ret paa Proven ſætter, Troe gjør Taalmodighed, ſom alt det tunge letter, Hun dæmper Kjødets Knur, og tager Bønnen fat, Dg veed at al vor Rod Gud Bei og Maal har fat.

9. Man lærer derudi ſin egen Magt at kjende, I Bønnen Nat og Dag til Jeſum ſig at vende, Foragter da ſig ſelv, forbander Verdens Lyſt, Dg ſøger Troſt og Kraft af Jeſu milde Brøſt.

10. Man holder ſig til det, ſom Jeſus os fortjente, Gaaer derved Kraft, ſit Pund og Gaver at forrente, Staaer af fra Egenhed og Kjødets frække Sind, Dg ſeer kun alt paa Gud, hvor man gaaer ud og ind.

11. Prov, om til ſaadant Liv du har de rette Kræfter, Thi det er Chriſti Liv, ſom Troen ſtræber efter, Hun gjør retfærdig forſt, ſaa hellig, giver Lyſt Til godt; er dette nu at finde i dit Brøſt?

12. D lad mig, Jeſu! mig i Troen daglig øve, Saa ſkal mig ingen Ting et helligt Liv berøre, Hvor Lyſet er, der maae jo Glandſen yttre ſig, D lær mig, at jeg ret og altid følger dig.

Op! hen op til Fryd og Glæde! D mit Hjerte, Siel og Sind, Ud, herud af Sorgens Sæde, Træng dig til din Jeſum ind, Han er

din Skat Bedre end du ønske kunde, Vil
dig Verden intet unde, Tag ham kun fat.

2. Fort, kun fort, lad Troens Binge,
Som med Orneflugt og Fart, Høit, ja
heit til Gud sig svinge, Ingen Møie blive
spart, Gud er din Skjold, Jesus altid dig
bestjærmer, I hvor hart end Satan svær-
mer, Trods al hans Bold.

3. Fast, saa fast som du kan holde, Hold
dig til din Jesu Saar, Der, ja der, paa disses
Bolde Sielen ret forstandset staaer, Og alle-
steds Takke kan sin Gud, og smile Ud alle
Verdens Stød og Vile, Kun vel tilfreds.

4. Ind, herind i Raadens Kammer, Som
ved Christum aaben staaer, Klag! beklag
for ham din Jammer, Siig ham, hvordann
det dig gaaer, Lad alt beroe Paa din
fromme Gud og Fader, Som umuelig dig
forlader; Det skal du troe.

5. Høit, saa høit din Aand kan stige,
Løft dig op fra Verdens Sind, Sving dig
ind i Himmerige, Træng i Jesu Hjerte
ind, Du skal endnu Nærmer ind i hans
Forening, Det er just dit Korsens Mening,
Det troe kun du.

7. Op, henop til Frydens Tale, Hvor din
Jesu Trone staaer, Alt at tænke og at tal
Om den Deel, som ei forgaaer, Al Verdens
glem, Som dog skal engang forsvindes
Saar

Saa skal du hos Jesum finde Et evigt
Hjem.

Mel. Jesu du min Glæde.

Dine Bunders Huler, Jesu! altid skjuler
Mit beflemte Sind, Naar mig Satan
truer, Spruder Ild og Luer, Løber jeg der-
ind, Der han maae Vel ude staae, Er jeg i
din aabne Side, Faaer han det at lide.

2. Gaaer der store Strømme, Mig at
oversvømme, Ud af Dragens Mund, Vil
min Synd mig sætte For Guds Dom i
rette, Stode ned i Grund, Det skal ei Mig
gjøre fei, Jesu Purpur skal mig dække, Og
min Sjende strække.

3. Skulde store Fjelde Styrte sig med Væl-
de Ned i Havets Bom! Alle Binde fuse, Alle
Bande bruse Til at holde Dom: Naar jeg
gaaer Til Jesu Saar, Kan mig ingen Ting
fordømme, Der er Naadens Strømme.

4. Vil Ulykkens Bande Alle Tider lande I
min arme Braa, Vil det snee og regne Jam-
mer allevegne, Ja med Torden slaae; Lad
det naae Saa vidt det maae; Jeg i Jesu Bun-
ders Gjemme Sidder tryg og hjemme.

Om Retfærdiggjørelsen.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

Er Gud for mig, saa træde Mig hvad der
vil imod, Jeg kan i Bønnens Glæde Det
trine

trine under Fod, Vil Gud mig gjerne høre,
Har Faderen mig kjær, Hvad kan da Satan
gjøre Med al sin Helvedhær?

2. Det kan jeg trostigt sige, Det troer jeg
fast, og veed, Alt Gud i Himmerige Er ikke
mere vred, Hans Kjærlighed mig følger Hvor
jeg gaaer ud og ind, Dg dæmper alle Bøl-
ger, Som bruse mod mit Sind.

3. Den Grund, hvorpaa jeg bygger, Er
Christus og hans Død, I Jesu Vines Skyg-
ger Er Sjelens Hvile sød, Der har jeg fun-
det Livet, Selv intet er jeg værd, Hvad
Jesus mig har givet, Gjør mig for Gud
saa kjær.

4. Min Jesus er min Ære, Han gjør
mig smuk og fin, Men vilde han ei være
Den milde Frelser min, Da torde jeg og
kunde For Himlen ei bestaae, Jeg sankt
med et tilgrunde I Bredens dybe Aae.

5. Han, han har reent udslettet Alt hvad
mig var imod, Han har mig toet og tvettet
Saa deilig i sit Blod, At jeg mig ret kan
fryde, Dg frygter ingen Dom, Lad Hel-
vedspølen syde! Hvad skietter jeg derom?

6. Slet intet mig kan dømme, Mig intets
gjør beklemt, De grumme Svovlestøm-
me, De ere mig kun Skjemt, Slet intets
mig kan strække, Thi Jesus vil min Sjels
Med

Med Raadens Vinger dække, Jeg kjender
ham saa vel.

7. Hans Aand er i mit Hjerte, Dg styrer
selv mit Sind, Fordriver al min Smerte,
Dg bringer Lys derind, Befæster der sit
Rige Dg Raadens stærke Nagt, At jeg kan
Abba strige Af ganske Sjelemagt.

8. Naar Frygt og Fare puffe I Sorgens
mørke Stand, Da virker Aanden Sukke, Som
ei udsiges kan, Som Munden ei kan finde,
Dg ingen Sands forstaae, Kan Gud dog
overvinde, Som seer sin Lyst derpaa.

9. Hans Aand min Sjel opretter Med
mangt et trøstigt Ord, At Gud dem ei for-
gjetter, Som paa hans Raade troer, Hvor
sødt et Himmerige Gud sine har beredt, Hvor
godt det er at stige Nu snart derind i Fred.

10. Der er for Guds Udvalde Den Rig-
dom, som bestaaer, Lad mig kun døe og fal-
de, Min Himmel ei forgaaer, Dg skal jeg
her da væde Min Gang med Dinevand, Min
Jesu Trøst og Glæde Det alt forsøde kan.

11. Hvo sig med ham forbinder, Dg flyer
Den onde Flok, Han spottes vist, og finder
Af Kors og Trængsel nok; Den Sag vi faae
at lære, Dg friste til vor Død, At Bee og
Suf vil være De Frommes daglig Brød.

12. Det

12. Det veed jeg alt tilhøbe, Dog er jeg uforsagt, Dg kan mig fast beraabe Paa Jesu Naades Magt, Det koste Liv og Lykke, Lad gaae! slet ingen Ting Fra Jesu mig skal rykke Til Dødens sidste Sting.

13. Lad hele Verden briste, Min Jesus er ved Magt, Hvo vil hans Haand opvrifte, Dg bryde Himlens Pagt, Ei Hunger, Sværd og Lue, Ei Pine, Bee og Bærf Fra Jesu mig skal true, Det Baand er alt for stærk.

14. Ei Englekraft og Evne, Ei Fyrstendømmes Magt, Ei hvad man veed at nævne Af Skændsel og Foragt, Ei stort og ei det ringe, Ei Skade eller Gavn, Ei nogen Ting skal tvinge Mig ud af Jesu Favn.

15. Mit Hjerte lystig springer I Salighedens Trin, Dg Frydesangen flinger Bed Naadens blide Skin, Den Soel, som Sjælen fryder, Er Jesus angennem, Dg al min Sang betyder Alt Himlen er mit Hjem.

Om Manasse.

Mel. Rind nu op i Jesu Navn.

Er der Noget, som vil see Alle Synderes Røverkule, Alle Lysters Slangehule, Fordum sine Tiders Bee, Dg dog blev et evigt Minde Paa Guds søde Naadefavn, Da er jeg her at finde, Jeg, Manasse er mit Navn. 2. Har

2. Har man udi noget Land Gjennem hele Verdens Rige Vidst om saadan een at sige, Saadan en forhærdet Mand; Hedninger, som Gud har drevet Fra mit Folkes Ansigt bort, Aldrig har saa ilde levet, Som Manasse haver gjort.

3. Staalet hårdet var mit Mod, Kunde sig i Hjertet fryde, Naar jeg saae min Stad at flyde I uskyldigt Folkes Blod; Mine Synder overmaade Heit og frem for andre gif, Tænker nu, jeg fik dog Naade, Jeg Manasse Naade fik.

4. Hvad min Fader kasted hen Af den Afguds Baal's Høie, Bygte jeg for hver Mand's Die Mod vor Herre op igjen; Gif i Satans Baand og Lænke Under Bredens svare Dom, Hvordan kan I troe og tænke, At Manasse dog undkom?

5. Siger, hvo mig nævne skal, Kirkestjender, Præstplage, Herremester, Børnedrage, Bøddelknægt i Sinnoms Dal, Tænker dog i hvilken Hede Burde jeg ei have brændt, Dog er Himlens store Brede Fra Manasse ganske vendt.

6. Der jeg kom i megen Nød, Der jeg laae i Baand og Lænke, Da begyndte jeg at tænke Paa mit Liv og paa min Død, Begynde grebe mig, og frystet Sjelen ind i Bangheds

heds Bom, O hvor vred sig, og hvor rystet
Da Manasse for Guds Dom!

7. Hvad jeg da for Angest leed, Det er
meer end jeg kan sige, Gud stee Lov i Him-
merige, Som min Jammer ene veed, Som
mig rev med sine stærke Arme ud af Satans
Magt, Og et evigt Naades Mærke Til Ma-
nasse Navn har lagt.

8. Ingen tænke nu, fordi Jeg har fun-
det Himlens Ynde, At man kan paa Naade
synde, Og dog Straffen gaae forbi:
Ingen mit Exempel bruge Til at gaae i Syn-
den fri, Slige Døden vist vil sluge, Som
Manasse gif forbi.

9. Hvo der af mig lære vil, Lære Naade
den høit at skatte, Lære Naaden ret at fatte,
Mens der end er Naade til; Sukke, bede,
raabe, strige Om Guds Naade ret at faae,
Gjøre Bold paa Himmerige, Som for Gud
Manasse laae.

10. Hvo som dette troelig gjør, Var han
end den største Synder, Naar han sig fun-
trolig skynder, Banker ret paa Naadens
Dør, Aldrig er hans Sag saa farlig.
Her er Naad i Christi Blod, Naade faaer
han useilbarlig, Gjør han som Manasse
Bod.

11. Aldrig kan det siges nok, Guds
forag-

foragtere og stolte, Nagerkarle, Drukkenbolte, Tyve=Hore=Morder=Flof, Troldfolk, Spottiere, og slige, Bender om af Hjertens Rod, I kan finde Himmerige, Gjør dog, som Manasse, Bød.

12. O! hvad er vor Gud dog mild, Gffe til vor Synd at taale, Dertil har han Bredens Skaale Og en evig Pines Tid; Men vil nogen sig omvende, Gaaer han Naade vist og sandt, Naade, som har ingen Ende, Naade, som Manasse fandt.

13. Derfor vil jeg raabe ud I de fire Verdens Hjørner, O I Folk, som Gud for-tørner, Saadan fød og naadig Gud, Bender om, og han skal vise Eder Naadens søde Favn, Bender om, at I kan prise Med Manasse Herrens Navn.

14. Den Retfærdighed bestaaer, Og for Gud allene gjelder, Naar den arme Synder helder Sig til Jesu Blod og Saar; Favner ham i Troens Arme, Har ham til sin Deel og Skat, Da vil Gud sig vist forbar-me, Da er Synden reent forladt.

15. Seer, hvor Himlen aaben staaer, Naaden overalt forkyndes, Alle arme Syn-dre styndes Hen til Jesu Blod og Saar; Trænger ind i Naadens Rige Alle Folk paa denne Jord, Alle raabe, synge, sige: O! hvad er Guds Naade stor!

Mel. Jesu du min Glæde.

Hvo mig vil anklage? Og for Dommen drage Hen paa Sinai? Synden jeg befjender, Men til Jesum render, Dermed er jeg fri. Mød mig da Paa Golgatha! Jesus skal min Sag antage, Hvo vil mig anklage?

2. Hvo vil mig bestylde? Syndens lægte Bylde Kradsse op paa nye? Hvad jeg mod min Vilde Synder, forestille, Som en Tordenstue; Jesus har Gjort Sagen klar, Og mig giver Naadens Følge, Hvo vil mig bestylde?

3. Hvo vil mig fordømme? Jesu Blodestrømme Sænker jeg mig i; Gud for alle Riger Dømmer selv og siger: Denne, han er fri; Han er toed I Jesu Blod, Satan, Synd og Død maae rømme, Hvo vil da fordømme?

Mel. I Jesu Navn skal al vor.

Retfærdighed I Jesu Christi Blod Er det jeg veed, Som mig til Salighed Giver et forsikret Mod. Jeg arme MULD Er af Naturen fuld Af Syndens Gift og Pest Til Døden sng og qvæst; Hvad jeg siden lidt og stort Godt har ladet og Ondt har gjort, Beed min Jesus allerbedst.

2. Retfærdighed I Jesu Christi Blod, Hans blodig Svæd, Og al den Deel han leed
Gjør

Gjør min ganste Jammer god; Han har det alt Fuldkommeligt betalt. I Jesu Blod og Saar Jeg fuld Forløsning faaer. Al den Deel jeg har forseet, Er som det var aldrig steet, Naar jeg ret til Jesum gaaer.

3. Retfærdighed I Jesu Christi Blod Er fuld Besteed Mod Satan naar han vred Gaaer min arme Sjel imod; Hvad vil han meer, Naar han mit Hjerte seer, At have Jesum fat, Og ald min Synd forladt. Han maae sprække ved at see Mig ved Jesu Bryst at lee, Som hans Due, Brud og Skat.

4. Retfærdighed I Jesu Christi Blod Gjør Sjelen fjed Af Verdens Daarlighed; Triner hende under Fod. Hvad Verdens Lyst, Hvad giver hun for Trost, Naar den beflemte Aand Maae føle Dødens Baand? Jesus og hans dyre Dod Gjør mig at min Jammer sed. Ham jeg har i Troens Haand.

5. Retfærdighed I Jesu Christi Blod Din søde Fred Slet intet Hjerte veed, Som ei ret vil gjøre Bod. Den sikre Flok Paa Tungen har dig nok, Man bruger Naadens Trost Til Skjul for Verdens Lyst, Tænker ei, at Sjelens Noe Kommer kun af saadan Troe, Som vil følge Jesu Røst.

6. Retfærdighed I Jesu Christi Blod, Mit Hvilested Og skjønne Urtebed Fuld af Hjertensfryd begroed. Min Himmeldug
Dg

Dg Skjold mod Dødens Hug; Mit Hjertes
Diesteen, Som holder Sjelen reen, Pryder
mig med Gyldenspan, Fryder mig, med Li-
vets Mann', Sjel og Hjerte, Marv og Been.

7. Retfærdighed I Jesu Christi Blod
Kom til mig ned, Dg Naadens Himmel bred
Dver Hjertets Jordeklod. En stærk udstrakt
Befæstnings Himmelmagt, Som Satans
Lovetand Si gjennembræffe kan, Hvor Guds
Sons Retfærdighed Ret som Solen straal-
er ned Paa mit Hjertes mørke Land.

8. Retfærdighed I Jesu Christi Blod,
Du kom her ned I Paradises Sted, Som
forgif ved Syndens Flod. Hvad Paradis?
Du bærer større Brüs; Dit Livets Træ og
Frukt Har Døden ganste slugt. Her er
Paradises Flod, Strømme af Guds eget
Blod, Dg en evig Naades Lugt.

Den tredie Deel.

Troens Midler.

Om Guds Ord, Loven og
Evangelium.

Mel. Mind nu op i Jesu Navn.

Loven er et helligt Bud, Viser os vor Gud
allene Frem for alle Ting at tjene, Dg
at ære, som en Gud; Intet uden ham at
ynde,

ynde, Ham at elske Nat og Dag, Intet uden ham begynde, Det er Lovens Hovedsag.

2. Det er og vor Skyldighed, Har vi dog af hannem Livet! Gud allene hver har givet, Hvad han har, og kan og veed. Kunde vi dog intet finde Ham til Bederlag igjen, Ver dog alle vore Sinde Bendes til hans Vre hen.

3. Deraf og nødvendig maae Folge, som udi en Kjæde, At vi skal vor Næste glæde, Og tilhaande gjerne gaae, Hvad man nu sin Gud vil yde, Som det ikke har behov, Dette skal vor Næste nyde Efter Kjerlighedens Lov.

4. Dette Bud om Kjerlighed, Stod i Adams Hjerte skrevet, Blev ved Synden sonderrevet, Da han faldt i Doden ned, Lyst at vilde, Kraft at kunde Holde Lovens Baretægt, Sank ved Adams Fald tilgrunde, For den hele Adams Slægt.

5. Da nu hele Verden laae Under Herrens Dom og Brede, Straffen den var ogsaa rede, Som der skulde følge paa, Da begyndte Gud at tale Om sin egen kjære Son, Som hans Brede skulde soale For det ganske Adams Kjon.

6. Det var nu et andet Ord, Verdens Jammer at fordrive, Og at faae igjen til Live Alle Folf paa denne Jord, Lovens soare Baand

og Jorden Skulde Jesum ene slaae, Og det arme Folk paa Jorden Skulde evig Glæde faae.

7. Det er ogsaa evig vist, Hvo sig vil til Jesum vende, Hans Forbandelse har Ende, Han skal evig glædes hist, Men vil nogen ikke høre Livets Evangelium, Evig skal han det fortryde, Det er Ordets Hovedsum.

8. Lænk mig nu engang, hvordan Staaer det til i Verdens Rige, Synden skulde man undvige, Det vil Verden ikke an, Det er Sagen, det er Knuden, Syndens Lyst man have vil, Men er dog man desforuden Nok kan høre Jesum til.

9. Slige staae endnu udi Deres Synderes Skam og Blussel, Under Bredens haarde Trudsel Og det mørke Slaverie. Lovens skjelder dem og truer Med Guds Bredes svære Band, Og forfærdelige Luer I en evig Pines Stand.

10. Intet gjelder, at man her sig paa Jesu Død beraaber, Og en evig Frelse haaber, Naar man Synden dog har kjer, Her maae stee en ret Forening Mellem Gud og os igjen, Det er Ordets rette Mening, Der vil det os have hen.

11. Har vi ham, som har betalt, Har vi ham, som Fyldest gjorde, Da er Lovens Trudsel borte, Jesus har det flaret alt, Ja han

han selv os Kræfter giver Til at følge Lovens Bud, Gud den hellig Aand os driver, At vor Gjærning skeer i Gud.

12. Da er Loven os et Speil, Som vi kan for Dine sætte, Allid meer og meer at rette Bore mange Syndefeil, Da er Loven intet andet, End en hellig Himmelstie, Ja med Hjertensfryd beblandet, Naar man gaaer kunns ret deri.

13. Søde Jesu, lad da ei Satan mine Dine blinde, Lær mig ved dit Ord at finde Himmeriges rette Vej, Dig, kun dig af alle Kræfter Ret at søge, ret at faae, Dig at følge trolig efter, Ind med dig i Himlen gaae.

Mel. Paa Gud allene.

Jeg er den ene Alwise stærke Gud, Mig skal du tjene, Dg frygte mine Bud, Dermed bemandet, Foragt al Verdens Vind, Elst mig, ei andet, Af ganste Sjel og Sind, Troe mig om Vandet End gif i Sjelen ind.

2. Du skal ei tage Mit Navn forfængeligt, Straf skal han smage, Som understaaer sig sligt, Ei bande, svære, Dg stufte ved mit Navn, Nei du skal bære Det i dit Hjertes Favn, Thi det skal være I al din Nød din Havn.

3. Tag Hviledagen Særdeles vel i Agt,
At

Alt drive Sagen Af ganske Flid og Magt,
Guds Ord at høre, Dg faae i Hjertet fat,
Derefter gjere Alvorlig Dag og Nat, Dg
andre føre Til denne Himmelstat.

4. Vils mod din Fader Dg Moder Ly=
dighed, Alt godt jeg lader Da paa dig flyde
ned, Giv demnem Ære, Som du skal tjene
her, Mæest dem, som bære Dg bruge Mag=
tens Sværd, Lyd dem, som lære Dig Him=
lens Vandringssførd.

5. Slaae ei din Næste, Langt mindre
slaae ihjel, Men jeg hans Bedste Dg Gavn
til Liv og Sjæl, Bort Klammers-Hede, Dg
bittre Mimers Mord, Bort Had og Brede
Af hele Verdens Ford, I Satans Rede
Min Naade aldrig boer.

6. Du skal og ikke Bedrive Horerie, Den
Satans Strikke Bed Naaden gaf forbi, Flye
den, der agter Alt gaae i Lyster blind, Vær
reen i Fagter, I Ord og alt dit Sind, Som
den der tragter Alt gaae i Himlen ind.

7. Du skal ei tage, Svad Andre hører til,
Bed List og Plage, Paa Ting i Kjob og Spil,
Fly Ladheds Sæde, Dg æd dit eget Brød, Tag
det med Glæde, Som af min Haand og Skjød,
Jeg vil dig klæde Dg føde til din Død.

8. Lad dig ei finde Paa Falskheds vrænge
Sti, Lad Retten vinde, Staae de Fortrykte bi,

Sæt

Sæt ei din Næste En Klaf og Lyde paa, Tal
til hans Bedste, Som kan med Sandhed staae,
Jeg vil befæste Din Gang og med dig gaae.

9. Du skal ei vilde Din Næstes Eie faae,
Stop Utugts-Kilde I Hjertets dybe Braae,
Lad dig fortryde Den mindste Stolthedens
Bind, Lær strax at bryde Al Bøllyst i dit
Sind, Saa skal der flyde En Himmellyst
derind.

10. Mærk ydermere, Din Næstes Hustru
skalt Du ei begjære, Og hvad han eier alt,
Mit Billeds Ære, Fuldkommenhedens Pragt,
Mæg liig at være I Hellighedens Dragt, Det
skal du bære, Og tænk, hvem det har sagt.

11. O Jesu lilde! Du kjender min Natur,
At Hjertets Kilde Er skiden, bedst og suur,
Hvor jeg ei kunde Det mindste selv formaa,
Men slet tilgrunde I Døden skulde gaae,
Om ingenlunde Var anden Hjelp at faae.

12. Men Skaden heles I dine Bunder
Blod: Du har aldeles Gjort for os Pligt og
Bød; Til dig at rende, Gjør al min Byrde
Allet, Dig ind at spende I Troens Arme tet,
Det gjør en Ende Paa Lovens strenge Ret.

13. Da kan jeg trostlig I Loven fige ind,
Og trine lystig I et fornøiet Sind, Al Ver-
dens Mørke Forsigtig gaae forbi, Og dig ret
dyrke I al mit Levnets Sti, Du est min
Styrke At vandre derudi.

14. Hvad

14. Hvad mig da feiler I dette svage
 Leer, Naar jeg mig speiler, Og ind i Lovens
 feer, Det vil jeg rette Ved Mandens vise
 Tugt, Men alting sætte I dine Vunders
 Frugt, Da Lovens trætte Er ganste udeluft.

15. Jeg vil ei noies Med Verdens dode
 Troe, Hvor intet ploies, Og Syndens Tid=
 sel groe, Vil du dig give Saa gandske til
 mig hen, Da maae jeg blive Jo gandske din
 igjen, I Død og Live, At følge dig min Ven.

16. Saa stee dig Vre, O Jesu, for din
 Død, Som Lovens Lære Har for mig gjort
 saa sød, At jeg kan træde De onde Lyster
 ned, Og gaae med Glæde, Af Verdens Glæ=
 de feed, Til Brudesæde I evig Herlighed.

Mel. Enhver som troer.

Guds Riges Evangelium Er sødt som Hon=
 ningkage, Naar det kun faaer i Hjer=
 tet Rum, At man det ret kan smage, Da er
 det Sjelens Honningmad, Gjør Hjertet let
 og mæt og glad Og smuk i Jesu Dine.

2. Det søde Ord er kommen af Guds egen
 Mund og Hjerte, Det er et Kyb, som Gud
 os gav, Mod al vor Nød og Smerte, Der
 er Guds eget Hjertes Kraft, Som bliver
 til en Honningsaft Mod Syndens Byld og
 Plage.

3. Basmægtet Sjel, hvi gaaer du saan
 Forknust i Jammer's Sufte? Kom hid, herr
 err

er jo nok at faae; Her er jo nok at plufke, Kys Ordet i din Jesu Mund, Og synt det ned i Hjertets Grund, Saa skal du Trost fornemme.

4. Er du i Synden haardt besvændt, Som du har her bedrevet, Her er et Skrivt fra Himlen sendt, Kom, læs hvad der staaer skrevet: Saa sandt Gud lever, vil han ei Til dine Sukke sige nei, Men kjerlig mod dig tage.

5. Tag dette Ord kun i din Mund, Og læg det paa din Smerte, Suk kun til Gud af Hjertens Grund, Saa rører du hans Hjerte, Gaf lige til i Jesu Navn, Hen ind i Naadens søde Favn, Gud under dig det gjerne.

6. Han er dog ei saa haard og grim, Som Satan ham beskriver, Han er, som Evangelium Den Sag saa mægtig driver, En Fader, hjertemild og sød, Som favner hver i Naadens Skjød, Der sig kun vil omvende.

7. Kom, sæt dig som en flittig Vie i Ordets Blomsterenge, Søg selv, hvad Kraft der er udi, Bliv ved at sue længe, Saa faaer du Honning vist og sandt, Det Blod af Jesu Vunder randt, Du kan i Ordet finde.

8. Du tænker, var du selv kun god, Da vilde du ei tvile, Men føler du i Hjertets Rod De onde Lysters Pile, Da er dit Hjerte snart

snart forsagt, Fordi du selv har ingen Magt Til Synden bort at drive.

9. Nei! sig mig, fægter du da ei Med dine egne Kræfter, Og selv vil finde Himlens Bei, Det leer kun Satan efter, Just derfor maae det stolte Sind I den sin Afmagts Klemme ind, At Naaden Rum kan finde.

10. Din egen Gjerning intet tør, Ei heller kan fortjene, Men Jesu søde Naade gjør Den ganste Sag allene, Kun hen til ham i Hjertens Troe, Saa faaer din Sjæl en liflig Roe, Naar det kun steer alvorlig.

11. Og var din Synd end nok saa stor, Den har dog lidt at sige Mod Kraften i Guds sande Ord Og Naadens stærke Rige, Enhver som troer, skal Naade faae, Det være, hvo det være maae I alle Verdens Lande.

12. Du siger: kan Guds Kjerlighed Vel saadan een antage? Jeg siger, at han bliver vred, Om du vil staae tilbage, Men kommer du i Hjertens Bod, Saa skal du see, han er saa god, Som Ordet ham beskriver.

Mel. Alleeneste Gud i Himmerig.

Op alle Folk paa denne Jord, Guds Kjerlighed at kjende, Som raabes ud ved Livets Ord Til hele Verdens Ende, At alle arme Syndre maae Kun komme hid og Naade faae, Ja evigt Liv og Glæde.

2. Jeg

2. Jeg veed vel mangen suur Gift Af disse Naadens Bryster, Og bruger saadan hellig Skrivt Til Skjul i deres Lyster, Man siger: det har ingen Med, Beraaber sig paa Jesu Død I alle sine Synder.

3. Man sover tryg ved Ordets Glands, Som burde dem at vække, Man hænger det, som Horens Krands, Sin Skidenhed at dække, Saa drive de med Ordet Spot, Dog mene, saa er alting godt, Skjønt Jesus aldrig seges.

4. Nu det er vel en Sag, som kan Umuelig nok begrædes, Man agter det for Naadens Stand, At Naaden undertrædes, Man bruger Ordet som et Sværd, At Naaden ei kan komme nær Til deres arme Hjerter.

5. Hvor mangen tænker ei paa Gud, Undtagen, naar de mindes, At Sjelen maae af Synden ud, Om Naaden ret skal findes, Da raabes der, at Gud er from, Da roses Evangelium Til Naaden at foragte.

6. Dog desuagtet maae man ei Den banke Sjel forvilde, Her bør at være aaben Vej Til Jesu Bunderes Kilde, Det søde maae ei gjøres suurt, Men her skal læres reent og puurt, Hvor høit vor Gud os ynder.

7. Ja det, at Gud er mild, og lod Sig ved sin Søn forsone, Det Ord, om Jesu Død og Blod,

Blod, Det har saa stærk en Tone, At det opvækker den igjen, Som døde før i Synden hen, Naar han det ret annammer.

8. Det skinner ind i Hjertets Nat, At det i Sjelen dages, Og Jesus, den forborgne Skat, I Troen favnerages, Da bliver al vor Vandring me, Da vit og kan man Synden flye, Og følge Jesum efter.

9. Saa lad, o hjertesøde Gud Dit Ord i Kraft forkyndes, Og dette milde Himmelbud I hele Verden yndes, At Folk maae see, hvor sød du est, Og holde daglig Frydefest I Jesu rige Naade.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

Hvor lystig, sød og yndig Er deres Føds- ders Lyd, Som kraftig, liflig, fyndig Bebuder Fred og Fryd, De Bange og de Arme, Som føle Syndens Byld, At Gud sig vil forbarme For Jesu Vines Skyld.

2. Den Lov, som Gud har givet, Er vel et herligt Bud, Men skaffer ingen Livet, Og fører ei til Gud, Naar vi den Gift fornemmer Af Kjødets onde Lyst, Og Satan Hjertet flemmer, Veed Loven ingen Trost.

3. Hun vil, at Sjelen efter Guds Vil- lie skal gaae, Dog dertil ingen Kræfter Hos hende er at faae, Hun siger, vi skal høre Den Gud, som os har skabt, Men evne,

evne, det at gjøre, Har Sjelen gandske tabt.

4. De onde kan hun vække Med hendes Tordenflag, Samvittigheden skrække Med Dommens store Dag, Hvordan Guds Brede brænder, Naar hun er overtraad; Men naar man det erkjender, Saa veed hun ingen Raad.

5. Saa prædiker de Arme Det ret i Hjerteret ind, At Gud sig vil forbarme Med meer end Faders Sind, At gjøre dennem rene I Jesu dyre Blod. Og Livets Kraft forlene I deres Hjerterod.

6. Gud, som os skulde straffe, Har selv udi sin Son Os Redning villet skaffe, Da Syndens bedste Lon Blev lagt paa Jesu Hjerterte, Da han for Verdens Flok Til Døden lod sig smerte, Det var Betaling nok.

7. Vi røve Gud hans Vre Med Synd saa tykt som Sand, Og Satans Mærke bære Af Evæ Ubletand, Gud selv vor Borgen bliver, Da det om Redning galt, Og sig i Døden giver, At faae vor Gjeld betalt.

8. Vor Jammer han paatager, Dog gandske syndefri, I alle andre Plager Et Mennefte som vi, Ja meer, i alt det andet Af Satan, Synd og Nød Blev fristet, ja forbandet Til Korsets bedste Død.

9. Der

9. Der haver han da kæmpet Med Gud som ham forlod, Dg al hans Brede dæmpet, Der han sin Prove stod, Det havde at betyde, Den hele Satans Leir For os at gjenembryde, Dg vinde saadan Seir.

10. Nu er vor Gud forsonet, Dg al vor Skyld forladt, Vor Jesus han er kronet, Dg Gud ved Siden sat, Dg Satan han maae høre Den Sag med Skjændsel paa, Hvad vil han os nu gjøre, Ham kan han ikke naae.

11. Nu maae den Slange vide, Naar han os fange vil, Den hos Guds høire Side Han siger nei dertil, Han kjender vor Formue, Hvor lidet vi formaae, Han selv vil Satan kue, At vi kan Seiren faae.

12. Fri ere vi og blive Fra Lovens Tordestue, Gud vil i Hjertet give Sit eget Sind paa nye, Hans Aand vil Hjertet sætte I Kjærlighedens Brand, Dg al vor Vandring rette Til Himlens Frydeland.

13. Saa har da Lovens Trudsel Fremdeles ingen Fynd, Guds Søn har skjult vor Blussel, Dg gandske reen fra Synd Os stillet for sin Fader, Dg lindrer al vor Bee, Ei fra sin Haand os lader, For vi ham faae at see.

14. See, der er Mad at smage, I Evangelio, For dem, som Synden plage, Dg søge

ſøge Sjeleroe, Som Dødens bedſte Miner
Dg Satan bange gjør, Samvittigheden vi-
ner, Dg lukker Raadens Dør.

15. Her ingen Brede findes, Vor Straf
vor Jeſus leed, Dg alle Saar forbindes I
Jeſu Blod og Sved, Her ængſtes intet
Hjerte, Al Fare er forbi; Thi Jeſu Død og
Smerte Har gjort os gandſke fri.

16. Guds Søn, vor Wiisdom bleven, Var
Satans Magt for flog, Som blev med Skam
fordreven For han ſig Vare tog, Retfærdig-
hed han bliver Os, naar vi Raade faae, Dg
Hellighed i Jver Paa Livets Bei at gaae.

7. Den Sag var hoi og vigtig, At redde
Adams Kjon, Gud kom og gav os rigtig Sin
egen kjære Søn, I ham ſit eget Hjerte Dg
alting gandſke hen, Dg det en Steen maae
ſmerte, Han elſtes lidt igjen.

18. Den Raade vil jeg priſe Til Døden
inderlig, I Gjerning vil jeg viſe, Hvad han
har gjort mod mig, Jeg vil ham evig tjene,
Dg den Retfærdighed Han vilde mig forle-
ne, Er al den Pragt jeg veed.

19. Min Jeſum blaa og blodig Jeg har i
Troen paa, Dg dermed vil frimodig For
Herrens Anſigt ſtaaе. Vil Synd og Satan
ſkade, Jeg tager Jeſum fat, Han kan mig
ei forlade, Han er min egen Skat.

Det

Det er et lifligt Ord, At Jesus selv er kommen, At Gud vort Kjød paatog, At Verdens mørke Jammerkrog har saadan Himmelfryd fornummen, Ja! hvo den Sag har ret betænkt, Maae nok vor Gud et Offer bringe, At Hjertet kan i Livet springe, Fordi han os sin egen Søn har skjænkt, Det er et lifligt Ord.

2. Det er et lifligt Ord, De Svage at forbinde, At Jesus som er sat Til arme Syndres Deel og Skat, Kan Synd og Døden overvinde, Hvo paa ham troer er fri fra Synd, Dg skal ved Jesu Naades Gave: Lys, Liv og fuld Forløsning have, Thi her er Naadens fulde Flod og Brønd, Det er et lifligt Ord.

3. Det er et lifligt Ord, Han kom ei for de Fromme, Her er jo ikke een, Som findes af Naturen reen, For Syndre skulde Jesus komme, Kun Syndre dette Ord angaaer, Dog at man Verdens Lyster hader, Dg sig bodfærdig finde lader, Saa læger han ulægelige Saar, Det er et lifligt Ord.

4. Det er et lifligt Ord, hvormed han hver vil lokke, At haste til ham ind, Dg ei med et gjenstridigt Sind Sig mod hans søde Ord forstokke, Det griber Hjertet an med Magt, At det ham lydigt faaer at være, Dg Kjerligheden høit at ære, Som har os saadan Fred og Være bragt, Det er et lifligt Ord.

5. Det

5. Det er et lifligt Ord, At Troen ham behager, Naar den er ikkun ret, Men al vor Gjerning er for slet, Hvor meget man sig end umager, Her er Forbarmelse den Grund Som Sjelen fast i Troen fatter, Sin Jesum over alting skatter, Dg priser Gud for Naadens blide Stund, Det er et lifligt Ord.

6. Det er et lifligt Ord, At os af Jesu Livet Paa haard udstanden Nød, Som gjør vort Kjød og Blod sin Død, I Evighed skal worde givet, Vi skulle legemlig opstaae, Dg ham, som her vor Død har hevnet, At Satans Bold er derved revnet, Med evig Herlighed i Syns faae, Det er et lifligt Ord.

7. Det er et lifligt Ord, Som dertil os skal gavne, At vi vor Goel, som Os arme Folk til Frelse kom, I Troen hjertelig kan favne, Al Feide er nu endt, Nu kan os intet skade, Guds Fred os Satan selv maae lade, Som Jesus os saa dyre har fortjent, Det er et lifligt Ord.

Om Bønnen.

Dig, dig, min Herre, vil jeg prise, Thi hvor er dog en Gud, som du saa sod,
 Dig vil jeg al min Kunst bevise, Men hjælp mig selv at finde til dit Skjod, At jeg i Jesu Navn kan trine frem, Dg derfor være dig ret angennem.

2. Drag

2. Drag mig hen til din Søn, o Fader! Saa fører Sønnen mig til dig igjen, Naar Aanden Dinene oplader, At jeg kan til min Fader frit gaae hen, At jeg din Raades Sødhed smage maae, Og Hjertet som en Harpe i mig slaae.

3. Giv mig kun dertil Aandens Glæde, Saa skal min Psalme have Art og Klem, I Aand og Sandhed at fremtræde, Saa veed jeg og først ret, hvor jeg har hjem, Saa løstes Sjelen op fra denne Jord, At synge dig en Sang i høie Chor.

4. Din Aand vil selv for mig fremtræde Med Suk, som ingen Mund udsige kan, Da beder Hjertet ret med Glæde, Naar han forsikrer mig sin Raadestand, At jeg Guds Arving er, og Jesu Brud, Da toner jeg mit Abba listig ud.

5. Naar Hjertet saa af Andagt syder, Bed din den hellig Aands hans Guddoms Ild, Da strax din Jndvold i dig lyder, Dit Hjerte vender du til mig saa mild, Og lader mig dit blide Ansigt see, Med den Forsikkring: hvad jeg vil, skal stee.

6. Hvad mig da selv din Aand indgiver, Det kan ei være mod dit Faders Sind, Men vist bønhørt og trøstet bliver, Naar jeg i Jesu Navn gaaer til dig ind, Jeg, som ved ham,

ham, din Arving bleven er, Og derfor vist nok faaer hvad jeg begjær.

7. Vel mig, som den Forsikring haver, Som gjør mit ganske Sind og Hjerte glad, Jeg veed, at alle gode Gaver, Som jeg af Gud forlange vil, og hvad Jeg kan i denne Verden trænge til, Det, og langt mere han mig give vil.

8. Vel mig, i Jesu Navn jeg beder, I hvilken alting ja og Amen er, Som ved sin Forbøn mig bereder En åaben Vej til alt, hvad jeg begjær, Vel mig! jeg aldrig nok kan raabe ud, Hvad du er mig en sød og liflig Gud.

De Ord, som du mig lader here, Dem kysser jeg i inderst Hjertes Grund, At du, o store Gud! dit Dre Vil bære til min arme Bettelmund, Jeg skal kun frit min' Vilkaar sige frem, Og al den Hjelp, jeg fattes, bære hjem.

2. Dit Raad jeg da vil trostigt følge, Og trine frit til Raadestolen ind, Jeg vil den mindste Trang ei dolge For dig, min Gud, som hænger i mit Sind, Endskjønt du selv tilforne veed saavel Alt hvad jeg har Behov til Liv og Siel.

3. Dog at min ringe Talemaade Dig store Konge ret bifalde maae, Saa giv mig dertil Aand og Raade, At Bønnen kan af ganske Hjerte gaae, At jeg, som er kun Afte, Stov og Jord Maae komme frem med himmelfliffet Ord.

4. Men

4. Men som din Aand vil ikke tage
 Din Bolig der, hvor Ondstabs Synder
 stee, Saa kom, mit Hjerte at randsage
 Dg alle mine Tanker gjennemsee, Dg driv
 alt det du hader strax paa Dør, Som dig
 udi din Virkning Hindring gjer.

5. Saa skal mit Aibba liflig klinge, Naar
 du har selv mit Hjertes Harpe stemt, Saa
 skal jeg Gud mit Offer bringe, Som ham
 kan være hjært og angenemt, Naar du
 har samlet det forstroede Sind, Dg viet
 Hjertet til dit Tempel ind.

6. Bed dig, Guds Aand! jeg trostlig
 vover, At bære frem til Gud min ringe
 Bøn, Min Fader! giv mig, hvad du lo-
 ver At skjenke mig udi din kjære Son, Dg
 lad det altid blive mig tilkjendt, Hvad Je-
 sus med sin Døds mig har fortjent.

Mel. Herre Jesu Christ sand Menneffe.

Vel den! der veed i Jesu Navn At løbe
 ret vor Gud i Navn, Han faaer i
 Sandhed hvad han vil, Som Jesus selv
 har sagt ham til.

2. Dog er det dem, der frist og frie Fra
 Ondstabs Synd og Hyklerie Mod Himlen
 brede Hænder ud, Dem favner mildt den
 søde Gud.

3. Naar Barnet til sin Fader gaaer, Hvor
 gjerne det en Gave faaer, Dg striger det i
 Hungerbnød, Saa faaer det jo et Stykke Brød.

4. En Fader lader ham ei faae I Hunger Steen at bide paa; Hvem gav sin Son en Basilisk, Naar han forlanger Kjød og Fisk?

5. Er Gud din Fader, troe ham til, At han dig hjælpe kan og vil, Men den, der gaaer paa Syndens Bei, Den hører Gud, vor Fader, ei.

6. Kun den, som ud fra Synden gaaer, Dg Jesum i sit Hjerte faaer, Han kan alle ne bede smukt, Dg finde sine Bønners Frugt.

7. Saa beed ei med den bare Mund, Men ret af ganste Hjertens Grund, Dg tvivl saa aldrig mere paa Den Deel, du beder om at faae.

8. Men søde Jesu! selv mig lær Din Fader ret at komme nær, At jeg kan altid faae ved dig, Min Jesu! hvad der tjener mig.

Mel. Herre! jeg har handlet ilde.

Jeg er rede Til at bede, Hjertens søde Jesu hör. Jeg vil ligge Her og tigge Ved din store Naades Dor. Lad dig finde, lad dig finde, Som du har mig lovet før.

2. Kast et Die Paa min Moie, At jeg dig kan komme nær, Du allene Kan m'g tjene, Dig jeg ene søger her. Lad dig finde, lad dig finde, Tag mig hen og hav mig fjer.

3. Jeg ei mere vil begjære, End en lident Naades Drif, Som du giver Den, der bliver Hos dig fast til sidste Nif. Lad dig finde,

finde, lad dig finde, Hvo dig faaer, han
alting fik.

4. O du søde Morgenrøde, Paradises
bedste Flod, Hjertet haster, Raaber, kaster
Sig i Stovet for din Fod. Lad dig finde,
lad dig finde, Stærke Helt af Davids Rod.

5. See hvor saare Længselstaare Rinder
paa min svage Kind, Hvor jeg trænges,
Hvor jeg længes Efter dig i Sjel og Sind.
Lad dig finde, lad dig finde, Lad mig
trænge til dig ind.

6. Vresede, Guld og Glæde, Og hvad
Verden glædes ved, Er kun Smerte For mit
Hjerte, Himlen er mit rette Sted. Lad dig
finde, lad dig finde, Store Gud jeg er bered.

Mel. Fader vor i Himmerig.

Giv dig, min kjere Sjel, til Roe, Og kom
herhid i Sindet froe, Vi ville til vor
Fader gaae, Jeg seer i Brand hans Hjerte
staae, Han vinker fuld af Kjerlighed, Og
beier Dret til os ned.

2. Din Fader raaber mildelig: Kom kjere
Sjel, jeg giver dig, Thi jeg dit Gavn jo
bedst forstaaer, Alt hvad min Kjerlighed
formaaer, Jeg gjør med dig en evig Pagt,
Alt hjælpe dig ved Guddomsragt.

3. Jeg skabte dig, jeg vil og kan Dig holde
Liv og Sjel istand, Jeg styrker dig i al din Nød,
Jeg

Jeg med dig gaaer i Liv og Død, Jeg giver dig det gjerne, som Du mig af Hjertet beder om.

4. Din Fader er mit evig' Navn, Jeg bærer dig i Naadens Favn, Og mærker paa din Bøn saa tidt Du kun gaaer frem i Troen frit, Da rækker dig min milde Haand, Hvad dig er godt til Liv og Aand.

5. O hvad er dog dit Gode stort, Som os til dine Børn har gjort, O Kjerlighed! den store Gud Har valgt os arme Orme ud, Til Himlens Arveret at faae, Og vi ham Fader kalde maae.

6. Dog see, hvor dybt han bøier sig, Den Høieste, og giver mig, Hvad Verdens Daarer ei forstaae, Som midt om Dagen blinde gaae, Nu er jeg meer end meget riig, Og blir vor Herres Engle liig.

7. Jeg raaber: Fader! du er min, Jeg er, min Fader! gandske din, Din Aand er mig Befegling paa, At jeg saaledes tale maae, Ja selv han fører Bønnen frem, At den for dig er angennem.

8. Hvad siger nu den blinde Flok, Som gif mig efter længe nok, At jeg den nu god Nat har sagt, Og staaer for Gud paa Bønnens Bagt, Som til min Længsel kjerlig seer, Og giver, hvad jeg vil, ja meer.

9. Bort Verden, jeg dig ei vil see, Din
Lyst den føder evig Bæe, Du skal mig ikke
gjøre blind, Til Himlen ente staaer mit Sind,
Den Himmel, hvor mit Blivested Til evig
Tid mig er bereed.

10. Imidlertid jeg har min Lyst Til Gud,
mit Hjertes Lys og Trøst, Som letter al min
Trængselsstand, Naar jeg ham Fader kalde
kan, Og er jeg end til Døden træt, Saa
gjør han mig til Himlen let.

11. I Kors jeg klager Nat og Dag: Min
Fader! see! jeg er saasvag; I Fattigdom
med Dinegraad Jeg siger: Fader! staf mig
Raad! Naar Korsset bliver langt og svart,
Jeg siger: Fader! hjælp mig snart!

12. Saa grusom er dog ingen Nød, Saa
bitter er dog ingen Død, Jeg faaer jo Lin-
dring, Raad og Trøst, Naar jeg opløfter
Bønnens Røst, Lad slippe hele Verdens Flok,
Gud er min Fader, det er nok.

Mel. Som en Hjort tørstig.

Falder paa dig Modgangshede, Nød og
Jammer, Spee og Spot, D da maaest
du flittig bede, Bønnen er for alting godt.
Midt igjennem Korsets Bæe Kan du da i
Ordet see, Hvordan Jesu milde Hjertet
Seer og føler al din Smerte.

2. Ingen bliver dog til Skamme, Som
forlader sig paa Gud, Lad der, hvad der vil,
vili

dig ramme, Bed og troe, og hold kun ud, Synes det, han seer dig ei, D han kjen- der al din Bei, Al din Brest du ham skal klage, Dg i ingen Nød forsage.

3. Bede, banke, raabe, græde Er de Christ- nes største Kunst, Trostlig frem for Gud at træde, Finder Frelse, Trost og Gunst, Hvo kun troer vor Herre vel, Er den allerbedste Sjæl, Han skal altid Redning finde, Intet kan ham overvinde.

4. Lær vor Herres Bei og Naaden, Som han fører sine paa, Han vil styrke dem i Naaden, Naar han fanger an at slaae, Le- ver dog vor Gud endnu, Tier han, saa tael kun du, Storm med Magt til Himlens Bolde, Gud kan intet dig forholde.

5. Troe hvad du i Ordet hører, Bliv paa Sandheds visse Stie, Satan, som saa mange fører, Skal vel lade dig gaae frie, Al din Lid og Love sæt Paa Guds Sand- heds Lys og Ret, Troe kun Gud, han kan ei svige, Bed, saa skal din Kummer vige.

7. Gud stee Lov for al sin Naade, Som mig giver saadan Magt, At jeg tør i in- gen Vaade Gaae bedrøvet og forsagt, Der- for vil jeg daglig paa Herrens Prises- Harpe slaae, Dg i baade Sorg og Glæde Halleluja lystig qvæde.

Om Daaben.

Mel. Guds Son er kommen af Himmelen.

Du Folk, som Christne kaldes vil, Guds Salvede og Fromme, Alt siden han ved Daaben til Sit Samfund lod dig komme, Betænk, betænk, og agt det stort, Hvad Gud har dig i Daaben gjort, Hvad Naade dig er skjænk.

2. Du var, før du til Verden kom, Dg før du noget gjorde, Alt under Bredens strenge Dom Fordømt, fortabt og borte, Du havde af Forældres Blod Et Sind, som var din Gud imod, Dg vilde ham ei kjende.

3. Dit Liv og Sjæl var fuld af Synd og Gjerning, Ord og Tanker, Som i en ond og raaden Brønd Det fule Vand sig sanker, Den Deilighed du i var skabt, Guds Billede du havde tabt, Dg al din Pragt forloret.

4. Der du var saa elendig fød, Hvad havde du at vente? Guds Brede, Straf og evig Død, Som Syndens Sold og Rente; Din arme Sjæl med Kroppen var En Satans Træl, et Bredens Kar, Som evig skulde brænde.

5. Al denne Ulyksalighed, Alt det dig skade kunde Det sank i Daabens Bænde ned, Dg evig gif tilgrunde, Alt hvad ved Adam var forseet, Dg ved dig selv var ilde steet, Har Gud i Daaben drufnet.

6. De

6. De sorte Lænker sank som Bly I Daabens Frelsevande, Gud lod dig fri og stjon og ny I Raadens Rige lande, Han gav dig Børneret og Navn, Og tog dig i sin milde Favn, Som alle Himle bære.

7. Hvad af Naturen er med Band Og Bredens Dom beslaget, Det haver Gud i Daabens Band Igjen til Raade taget, I Daaben bliver Døden død, Og Satans Rige lider Nød, Naar Gud os toer og bader.

8. O søde Daab! o Himmelbad! Jeg kom til dig saa ussel, Men Jesus mødte mig saa glad, Og skjulte al min Blussel, Ham selv jeg til en Klædning fik, Og i hans Blod og Død jeg gif Her ind i Raadens Arme.

9. O rene Flod! o Livets Brønd! O Paradises Egne! Al Verden er mod dig kun Dynd Og Volevand at regne, I dig har Gud en Virkning lagt, For hvilken Satans hele Magt Forfærdes maae og falde.

10. Din Bæde er ei saa gemeen, Som alle andre Brønde, Thi du gjør Sjelen himmelreen, Og fuld af Jesu Ynde, Guds Kjærlighed og Christi Blod Udgynder sig i Daabens Flod Bed Aandens Raadestømme.

11. Det bør dog tages vel i Agt, Og holdes høit i Ære, Dit Levnet om din Daabes Pagt Bør

Vær altid Vidne være, At det af Dyder skinne kan, Dg prise Gud for Naadens Stand I alle dine Dage.

12. Saa lad da ingen Satans List Berøve dig det Gode, Men vær en deilig Himmelsqvist Dg frugtbar Jesu Pøde, Der svarer til det Christennavn, At du din Daabes Frugt og Gavn Kan her og evig nyde.

I Sjele, som igjen faa ilde Har taget Syndens Byrde paa, Endnu mens Naaden er at faae, Endnu og før det er for silde, Enhver fra sine Synder flye, At eders Vandring bliver nye.

2. Den Flod, som Jesu Blod har farvet, Det himmelrene Daabens Vand Har eder sat i Naadens Stand, Dg hvad I har af Adam arvet Af Synd og Skam fra Haand til Fod, Er rensset af i Daabens Flod.

3. Hvi vil man da med Magt ei vide, At man er døbt i Jesu Død, Som os har frelst af al vor Nød, At vi ved Daaben her skal lide, Dg doe med ham, at hver og een Staaer op retfærdig, nye og reen.

4. Du skal til Korsset daglig banke Enhver forbandet syndig Lyst, Korsfæste inden i dit Bryst Den allermindste onde Tanke, Den gamle Adam staaer sin Straf, Dg klemmes ind i Jesu Grav.

5. Er

5. Er du nu død paa saadan Maade, Alt du fra Syndens Magt er fri, Da Syndens Straf er og forbi, Da staaer du, ved din Jesu Naade, Op til et helligt Liv, som et Vil see engang den brede Bei.

6. Saa skal du derfor dig nu agte Jorden, som er fra Synden død, Men nye igjen til Himlen fød, Og derhen bør allene tragte, Betænkende, hvorledes du I Christo bør at leve nu.

7. Lad, Jesu, mig da plantet worde Med dig til samme Død, og giv, Jeg ogsaa ligne maae dit Liv, Min gamle Adam daglig jorde, Ved din Opreisning feierriig, Dig worde her og evig liig.

Mel. Christus kom selv til Jordans Flod.

Hvad er det en Herrestand, Naar vi det ret betænker, Guds Son sit Blod i Daabens Vand Os arme Syndre stjænker, Tre Ting paa Jorden vidner mod Alt hvad os vil anklage, Og det er Vand og Vand og Blod, Som Sjelen kan unddrage Til Livets Strøm at smage.

2. Du har, o milde Jesu, jo Selv indsat Døbevandet, Da du dig lod i Jordan toe, Og med dit Blod det blandet, Det renser Sjælens dybe Grund, Og os med Gud forbin- der, Alt Hjertet ret sin Frydestund I Daabens Bunde finder, Naar man sig ret besinder.

3. Ved

3. Ved Daaben drog du Sjel og Sind Til Kirkens Samfunds Glæde, Dg strev mit Navn blandt hine ind, Som skal for Tronen træde, Det Vandbad udi Ordet gjør Ds syndefrie og rene, Saa hjælp at vi, som det sig bør, Det troelig med dig mene, Dg elste dig allene.

4. Vi traadde ind ved Daabens Vagt I Naadens sode Rige, Saa ingen nu tør gaae forsagt, Som Jesum ei vil svige, Den Vagt er stærk, og evig staaer, Alt intet os kan tage Vor Himmel bort, i hvor de gaaer. Trods Verdens Lyst og Plage. Sid ingen nu forsage!

5. Af Helvedunger har Gud gjort Ds til sin Slægt paa Jorden, Det agtes overmaade stort I Jesu Lemmers Orden, Ja Christus med sit Blod og Død Er gandske os foræret Saa staae vi fast mod Satans Stød, Dg Fægte ei i været; Gud være evig æret!

6. Gud har os Børne=Arveret Til Himmerige skjænket, Dg alle vore Synder slet I Havets Dyb nedsænket, Nu kan al Satans Magt og Bold Ds ei til Skade røre, Vor Jesus er vor Muur og Skjold, Han selv vor Strid vil føre. D vi har godt at gjøre!

7. Gud lad os bære megen Frugt, Hvor=til vor Daab forpligter, Alt hver, fra Verden udeluft, Kun alt til Himlen sigter, Lad mig
ved

ved daglig Bøn og Bod Med Jesu dees saaledes, At jeg i Kamp med Kjød og Blod Ved Striden aldrig kjedes At Verden ret udsvedes.

8. Hjelp at vi Daabens dyre Vagt Og Raaden aldrig glemme, Og lad os dog vor Daabs Foragt Af ingen meer fornemme, Lad Daaben være os til Trøst Mod al vor Bæe og Plage, Et Band, som gjør al Syndens Lyst For os saa salt, som Læge, Saa hjem til Himlen drage.

Om Alterens Sacramente.

Mel. Mit Hjerte, hvi græmmer du dig.

O Sjel! hvor blev de gode Ord, Som Jesus fik Den Tid du gif Nu sidst til Herrens Bord, Der du i Skriftestolen sad, Og om vor Herres Raade bad?

2. Da vilde du forbedre dig Af Hjertens Grund, Saa har din Mund Vel talet dristelig, Men med hvad Hjerte det er steet, Er siden noksom kjendt og seet.

3. Det skidne Hjertes Hylebod Er løfterig; Men Lyst og Svig Gjør aldrig Sagen god, Det er at bade sig i Dynd, Og skjule kan sin Synd med Synd.

4. Du gaaer saa ofte fræk og fri Ved Hyletrin Og Bønnens Skin Guds Raades Dør forbi, Og gjør ved din Forvoenhed Kun Gud i Himlen mere vred.

5. At

5. At sige hen i Veir og Bind De bare Ord, Til Herrens Bord At gaae med samme Sind, Den Allergang og Skriftemaal Gjør Hjertet haardt, som Steen og Staal.

6. Din Vanden, Brede, Gjerrighed, Guds Ords Foragt, Din Stads og Pragt, Din Bellyst bliver ved, Dit Levnet slaaer dig paa din Mund, Dg viser Hjertets falske Grund.

7. At sige Herre! Herre! kan Ei her forslaae, Men Hjertet maae Af den fordærvet Stand, Dit føleløse Sind maae hen, Dg Jesus selv derind igjen.

8. Spørg Hjertet, om det og har Enst, At skjemte meer Med den, som seer Hver Tanke i dit Brynst, Dg stevner al din Kirkesag For Dommens store Skrifstedag.

9. Græd for den Tid, som er forbie, Suk, Raab og bed, At Mistundhed Dig denne Gang vil frie, Dg at ved Jesu Saar og Blod Din Skriftegang maae blive god.

10. Randsag dit Hjerte ret for Gud, Om og din Bod Har saadan Rod, At du, som Jesu Brud, Ei siger anden Trostab til, End den du ogsaa holde vil.

11. Fornye med Gud din Daabes Pagt Hver Dag og Tid, Til Kamp og Strid Mod Satans List og Magt. Hav, hvor du vandrer ud og ind, Guds Ord og Himmel i dit Sind.

12. For

12. For alting lad den blodig Sved, Den
bittre Rød Og haarde Død, Som Jesus for
dig leed, Og Sjelen ret som prentet staae, Saa
kan du ret til Alters gaae.

Mel. Jesu sode Hufommelse.

J Morgen skal mit Bryllup staae, Ach
Morgen sed at tænke paa Min Læng-
sels sødeste Behag, Og Sjelens store Hei-
tidsdag!

2. Kom med din Mann' og Himmelbrød,
Som Døden selv kan gjøre sed, Med Dug,
som Hermons overgaaer, Den jeg skal faae
af Jesu Saar.

3. Kom Morgendag, du ædle Tid, Kom,
jeg vil bruge dig med Flid, For Morgendug
gjør Jorden vaad, Jeg mede skal med Læng-
selsgraad.

4. Og om jeg end min Hvile fandt Mens
Mattens sorte Taage soandt, At Legemet for-
frister sig, Dog vaager Sjelen idelig.

5. Thi Jesu Vines rede Saar Mig Nat
og Dag i Tanker staaer, Og bruger i den tryg-
ge Slum Mit Længsels Ord: o! Jesu kom.

6. Dog længes jeg, at Matten maae Jo
for jo bedre Ende faae, Jeg væger mig ved
Jesu Ord, Og længes efter Jesu Bord.

7. Væf Jesu selv min matte Krop Til rette
Tide munter op, At for den blide Soel op-
gaaer Jeg brudepyntet for dig staaer.

8. Saa

8. Saa sover jeg i Jesu Favn, Saa vaag-
ner jeg i Jesu Navn, At Jesus bliver Dag
og Nat Mit Hjertes ganske Deel og Skat.

Mel. Jesu du min Glæde.

Aldrig kan jeg sige, Hvilket Himmerige
Jeg i Sjelen fandt, Hvordan al min
Baade Bed min Jesu Naade Af mit Hjerte
svandt, Der han lod Sit Kjød og Blod
Mig i Brød og Vijn fremdrage, Og i Sje-
len smage.

2. Der var Mad at æde Fuld af Him-
melglæde Bed min Jesu Bord, Der var saa-
dan Drikke, At jeg finder ikke Allermindste
Ord Til den Trost Og Hjertens Lyst, Som
jeg finder at udsige, Der var Himmerige.

3. Samme Himmelglæde Er endnu til-
stæde I mit svage Bryst, Alle Blode-
draaber I mit Hjerte raaber: Jesus er min
Lyst! Det er meer End Verden seer, Naar
man kan i Sjelen finde Jesum selv derinde.

4. D at jeg dog kunde Skaffe alle Munde
Til at hjælpe mig, Jesu Lov at stunge; Thi
min arme Tunge Er for støbelig! Tak og
Priis Paa Engleviis Burde jeg min Jesum
bringe, Det var dog for ringe.

5. Derfor mine Taare Rinde skal saa
saare, For jeg ikke kan Synge, Som jeg
vilde, Derfor Diets Kilde Dser Bække Vand,
Det

Det er det Jeg mener ret, Om mig nogen seer at græde, Jesus er min Glæde.

6. O mit ædle Smykke! Lad min Sjæl sig trykke Hefstig til dig ind, Af din Himmeldrue Idelig at sue Glæde for mit Sind, At jeg faaer I dine Saar Det, som kan min Sjæl fornøie, Og fra Verden boie.

7. Og som vor Forening Ei i anden Mening Nu fornyes kan, End at jeg allene Elste skal og tjene Dig, min Frelsermand, O saa lad Ei Satans Had Af mit Paradiis mig drive, Det skal Amen blive.

Mel. Af Dybsens Rod raaber jeg.

Vil du til Herrens Alter gaae, Den Sag er hei og vigtig, Om ellers nogensinde maae Du handle her forsigtig, Prøv om du er i saadan Stand, At du med Glæde komme kan, Den Sag maae vides rigtig.

2. Saa viid, at den, som hidindtil I Verdens Skjød har sovet, Den Synden ei forlade vil, Som er saa ofte lovet, Og kommer dog til Herrens Bord, Han skyldig er i Jesu Mord, Hans Blod er paa hans Hoved.

3. Til Jesu Pine og Fortræd Vi alle Aarsag vare, Vor Synd var og i Flokken med Blandt Jesu Morderstare, Dog regnes det ham ikke til, Som Jesum sig til-egne vil, Han skal ei dertil svare.

4. Men

4. Men den, som vidste hvad han leed,
 Hvad Jesu os fortjente, Den sode Himmels-
 salighed, Dg sig dog ei omvendte, Han bli-
 ver Jesu Banemand, Dg maae betænke hvad
 han kan For saadan Skyld forvente.

5. Man regner al den Skyld, som fra
 Det første er bedrevet, Hvad stræffeligt
 om Sodoma, Dg Choræ Grav er strevet,
 Hvad er det alt at ligne mod, At Jesu
 Vine Død og Blod Er saa foragtet blevet?

6. Det gjør de Christnes Skyld saa stor,
 Det topper Syndens Raade, Fordi man
 har Guds sande Ord Om Jesu Død og
 Raade, Man gjør sig dog som Flint saa
 haard, At ingen Tale meer formaaer Fra
 Synden dem at raade.

7. Saa see, o sikre Sjel! hvordan Du her
 kan staae din Prove, Vil du endnu, som du
 er van, Guds Helligdomme røve? Vil du
 da altid blive ved, At komme frem, saa ube-
 reed, Dg Raadens Aand bedrøve?

8. Vil du da ei den Synd, du veed,
 Engang tilfidesætte? Vil du den Vine, Je-
 sus leed, Evindeligt forgjætte? Vil du ei
 kjende Raadens Tid, Men ret med al din
 Magt og Flid Guds store Godhed trætte?

9. Er det din Mening, at du vil Ei ander-
 ledes blive? Vil du kun idel Leeg og Spil Med
 Jesu

Jesu Marter drive? Vil du kun byde
Munden frem, Som Judas, det forban-
det Lem, Og Satan Hjertet give?

10. Ach tænk, det er en farlig Sag, Sin
Raades Tid at spille, Saa kommer vist en-
gang den Dag, At du saa gjerne vilde Fra
Pinen være qvit og frie, Men da er Raad-
dens Tid forbi, Din Klagen er for silde.

11. D lad endnu dog dette Raad Dig den-
ne Stund behage, Vend om med megen Suf
og Graad, Din Ondskab at beklage, Som
du har drevet hidindtil, Saa maa du troe,
at Jesus vil Dig an i Raade tage.

12. Vaag op! hvi vil du Synder gaae
Saaledes hen iblinde: Det er den høie Tid,
du maae Dig dog engang besinde, Men
ingen Raad jeg mere veed, Om Jesu store
Kjerlighed Dig ei kan overvinde.

Op og smyk dig, Sjel! med Glæde, Ud
fra Syndens mørke Sæde, Frem til
Lyset! hid at prange Glad i Gud med Fry-
desange, Den, som alle Engle fryder, Dig
i Dag til Gjest indbyder, Den, som Himlen
har i Bælde, Lader sig hos dig annelde.

2. Som forlovet Brud, din søde Himmel-
brudgom løb imøde, Hør! hvor han med
Raadens Hammer Banker paa dit Hjertes
Kam-

Kammer, Luf op for ham Aandens Sale,
 Byd ham ind med liflig Tale, Bed ham ved
 hans dyre Navne, At din Sjel ham ret
 maae favne.

3. Sølv og Guld for dyre Bate Pleier
 man vel ei at spare, Men du vil for al din
 Gave Ei den mindste Penge have. Alle
 Bjergværks Skat' og Eone Mod det Mann'
 er ei at nævne, Mod det Blod, min Sjel
 kan sue Jnd i Viin af Livets Druer.

4. Ach hvor hungerer mine Sinde Efter
 denne Kost at finde! Ach hvor tidt der Taa-
 rer flyde Efter denne Mad at nyde, Efter
 Blodets Kalk mig tørster! Fyrste over alle
 Fyrster! Dnster kun, at mine Vene Sig
 ved Gud med Gud forene.

5. Frygt og Fryd mod disse høie Blusfer
 op i Sjelens Die, Denne Spises høie Naade
 Og den Spiisnings dybe Maade Gjør, at
 jeg med Lyst kan mærke Dine Hænders
 store Værke, Aldrig fandtes den, som kun-
 de Det din Almagts Dyb begrunde.

6. Nei, Fornuft! du maae tilside, Kan
 det Under ei bestride, At den Spise ei fortæ-
 res, Hvorved dog saa mange næres, At i
 Saft af Viintrægrene Gud os kan sit Blod
 forlene, Nok! vi Tingen faaer og smager,
 Maaden Herrens Aand randsager.

7. Jesu

7. Jesu Livets Soel og Glæde! See! her er jeg da tilstæde, Jesu! alle Naaders Kilde! Hør, hvad jeg saa gjerne vilde, See! jeg falder dig tilføde, Giv at mig til Gavn og Gode, Dg dit store Navn til Ære, Jeg din Gjest i Dag maade være.

8. Medynk har jo, bart at sige, Draget dig fra Himmerige, At du villig haver Livet For os hen i Døden givet, Dg dit dyre Blod udgydet, Hvorved Sjelen bliver frydet, Dg din Kjerlighed betænkes, Naar det os i Vinen stjænkes.

9. Jesu, Livets Mad og Drikke, Hjælp mig! hjælp mig! at jeg ikke Til forgjæves eller Skade Skulde mig bispise lade, Men at jeg din Sødhed smager, Naar jeg denne Spise tager, Siden, naar Basunen høres, Ind til Bords i Himlen føres.

Mel. Jesu søde Sukommelse.

Saa gaaer nu Sjelens Høitid an, Vor Jesus med sit Legems Mann', Dg Blodet af hans Purpursaar Til dig at pleie færdig staaer.

2. Op da, hver naadehungrig Sjel! Din søde Jesus veed saa vel, Han dig kan give Kraft igjen, Gaf du kun trostigt til ham hen.

3. Frygt ei for din Uværdighed Din Jesus mod din Jammer veed, Gaf, nyd din Frel-

fers Kjød og Blod, Saa faaer du Styrke derimod.

4. Ach! see, hvor han sig stiller frem
Saa hjertemild og angenem, Han kommer
ei mod dig til Dom, Nei dertil er han
alt for from.

5. Hvor kan din Brudgom mod sin
Brud Vel gaae til Doms, og føre ud
Den af ham selv fuldendte Sag, End sig
paa din Vres Dag?

6. At han med Trudsels Torden slaaer
Blandt mange, som til Alters gaaer
Verdens Sind, som hver er van, Hvad
gaaer det knuste Hjerte an?

7. Du længes til din Jesum hen, Han
længes efter dig igjen; Den begge Siders
Længsel maae Dog vist en nær Forening naae.

8. Betænk, at hvad dig ængster, alt
Lilhobe er af ham betalt, Saa vær kun
du en fjerlig Gjest, Og hold i Manden
Frydefest.

9. Hans Hjerte staaer i Længsels Brand,
Hans Dine vinker hvad de kan, Hans
Arme favner efter dig, Og Munden raa-
ber: kom til mig!

10. Tag denne Spise, den er sød, Mit
Legeme i dette Brød, Der kan dit Hjerte
smage, at Din Synd er gandske dig forladt.

11. Kom

11. Kom drif mit eget Blod i Viin, Thi jeg er din, og du er min, Det er for dig et sikkert Pant, At du er min, at det er sandt.

12. Det steer fordi jeg har dig kjær, Og vil med dig forbindes nær, Dig giver jeg mig ganske hen, Og vist vil have dig igjen.

13. O Jesu, søde Jesu, hvor Er dog din Kjerlighed saa stor, Hvad gjør den søde Himmelmad, Hvad gjør den dog mit Hjerte glad.

14. Nu gaaer jeg frist, og trættes ei At vandre paa den snevre Bei, Den trangge Stie har ingen Trang Paa Mad og Styrke til vor Gang.

15. Det Blod, som flød for Syndens Gjæld, Er i min Sjel et Livets Bæld, Det slukte Bredden for saa vel, Nu lædster det min tørstig Sjel.

16. Det flyder ind udi mit Bryst, Og drukner Verdens Bee og Lyst, Det flyder om mit ganske Sind, Og luffer til Guds Hauge ind.

17. Nu stammer sig den onde Aand, At Buen brister i hans Haand, Da han min arme Sjel skal see Ved Herrens Bord saa mild at lee.

18. Han har til mig slet ingen ret, Min Synd er reent forladt, forgjet, Hans Magt ei magter ved et Haar, Saa længe jeg i Jesu staaer.

19. Det giv mig da, min Frelsermand, Som det allene give kan, At jeg i din Forening

ening maae Til Døden frist og mandig staae.

20. Jeg veed vel, det vil koste Strid, Og Fjenden gjør nu mere Flid, Men dette veed jeg og om dig, Alt du skal aldrig slippe mig.

21. Hjelp at jeg strider som en Mand, Mod al den Deel os stille kan, Og det ved dig til sidste Strid, Saa har jeg dig til evig Tid.

Den fjerde Deel.

Evns Frugt.

Daglig Prøve om et helligt Levnet.

Mel. Jeg beder dig min Herre.

Op Sjel, som daglig glad og sund Din Gjerning foretager, Staae stille dog en liden Stund, Alt sandse dine Sager! Betænk, om du af gandske Magt Har tjent din Gud og Næste, Og taget stedse vel i Alt Din arme Sjeles Bedste.

2. Hvor stræber ei en Verdens Træl Sin Rigdom at forøge, Men Rigdom for den arme Sjel I Naadens Tid at søge, Det har den største Deel forsonet I alle Verdens Dage, Men siden hedder det: fordømt Til evig Helvedplage.

3. Hvor stræber ei en Arbeidsmand I daglig Flid og Møje, Dog tjedes ei, men
sted=

stedse kan Sig i sin Svæd fornøie, At han en god Betalning faaer Til sig og siens Føde, Om han end, saa at siige, gaaer Dg slæber sig til Døde.

4. Hvor mangen haard og blodig Kamp Maae dog en Stridsmand holde, Naar Fienden spruder Ild og Damp, Som sorte Helvedtrolde, Dog i det bare Haab at faae Et Bytte med tilbage, Saa vover han sit Liv derpaa, Dg lader sig ei jage.

5. Vel er det nødig, ret og godt Sit Brød med Flid at tjene; Men det er og en evig Spot, At sørge derfor ene, Hvordan man kan sin Næring faae, Dg gjennem Verden komme. Sorg først, at det dig vel maae gaae, Naar Tiden den er omme.

6. Den Salighed, som Jesu Blod Saa dyre os fortjente, Er uden daglig Kamp og Bod Umuelig vist at vente, Forsigtig og arbeidsom bør En Christen altid være, Thi Troen, som os salig gjor, Maae altid Frugter bære.

7. Du veed jo, Satan løber om, Dig, naar han kan, at sluge, Hvor bør dig i din Christendom Da al din Flid at bruge, I Bonnen stride Dag og Nat Dg ingen Noie spare, Thi ellers er den dyre Skat Din arme Sjæl i Fare.

8. Som da Soldaten fra sin Vagt Si Dieblif maae vige, At ikke Fjenderne med Magt, Hans Skandse skal bestige, Saa tænk, du her
med

med Kjød og Blod Ei ene har at stride,
Men Satan gaaer din Sjæl imod, Dg agter
den at slide.

9. Her skal man ret paa Kjømpeviis Be-
storme Himlens Bolde, Dg under Saligheds
Forliis Sig stærk og tapper holde, Her skal
man sin forbandet Synd Bemodelig begræ-
de, Ved Jesu Pines Kraft og Fynd Al Ver-
den undertræde.

10. Saa forarbeid din Salighed Med
Bævelse og Møie, Lad Bedringstaare flyde
ned Mangfoldig af dit Die, Læs Herrens
Ord, og vel betragt Det samme, gjør der-
efter, Dg tjen din Gud af gandske Magt Dg
alle Sjælens Kræfter.

11. Din næste Hjælp, hvori du kan, End-
og til egen Skade, Ja dem dig onste Baal og
Brand, Dg uden Marsag hade, Saa skal du,
naar din korte Tid Har Ende, see og skjønne,
At Gud af Naade vil din Flid Mangfoldig
vel belønne.

Mel. Kristus kom selv til Jordans Flod.

Gud! mit Lives Fader, vilt Du selv
mit Liv ei raade, Saa er mit gandske
Levnet spilt, Den bedste Levemaade Foruden
dig er idel Død, En Stank af raadne Bene,
Saa længe Synden agtes fød, Er aldrig
nogen meene, At han har Livet fundet.

2. Saa

2. Saa vend dig til dit arme Barn, Mig
 Veien ret at lære, Dg før mig selv, at Satans
 Garn Mig aldrig skal besøge Lad Slangen
 i mit Hjertes Grund Sin Nede aldrig hitte,
 Lad intet syndigt Ord min Mund, Dg raad-
 den Snak besmitte, Til dine at bedrøve.

3. Bevar mit Dre, lad det ei For Verdens
 Lyst sig blotte, Langt mindre være Gang og
 Bei For deres Ord, som spotte; Der talss
 tidt et syndigt Ord, Som andre gjerne høre,
 D hvilken Død og Sjelemord Kan saadan Vest
 ei gjøre, For man sig tager vaere.

4. Regjer mit Die, hvor og hvad Jeg
 haver her at drive, Et uforstammet Ansigt
 lad Langt borte fra mig blive, Hvad ærbart
 er, hvad dig er kjert, Hvad Englene beha-
 ger, Hvad Jesu Levnet os har lært, Hvad ei
 af Bellyst smager, Det lad mig altid elske.

5. Lad Drukkenstab og Fraadseri Mit
 Levnet aldrig skjende, Din Lyst, og ingen
 anden, i Mit Hjerte altid brænde, Den
 Lyst, som kildrer Verdens Sind, Dg foder
 evig Smerte, D lad den aldrig komme ind Udi
 mit arme Hjerte, Men altid dig at ynke.

6. Vel den, som altid nærer sig Med
 Himmel-Sufferkage, Som intet andet idelig
 Vil høre, see og smage, End det os kan
 til Himlen hjem Dg evig Glæde føre, Hvor
 Engle=

Englesloffen angennem Dg liflig er at høre
 I evig Fryd og Ære.

Om en hellig Frygt for Gud.

Mel. Alleneſte Gud i Himmerig.

Du er allene, store Gud! Al Priis og Ære værdig, Man ſkulde gribe dine Bud, Som Guld og Sølv ſaa færdig, Man ſkulde glædes ved dit Ord, Som hungrig Mæve ved ſit Bord, Dg frygte for din Brede.

2. Men ſee vi os i Verden om Fra en til anden Ende, O Gud! hvad er hun blind og dum Til dine Ord at kjende, Man ſeer din Straf- og Dommedag Kun an, ſom en fortiet Sag, Der af ſig ſelv maae falde.

3. Af Daarlighed er Sjelen fuld, Dg følger ſine Luſter, I ſaadan Stand det arme Muld Sig dog mod Himlen brytter, At frygte Gud, at faae ham kjer, Det agtes ei den Møie værd, Unødigt og umueligt.

4. Man lægger ſig i Synden ned, Dg vil dem nogen vække, Da gribe de Guds Kjerlighed Til deres Synders Dække, Man vælter ſig i Synden om, Dg ſiger Gud er mild og from, Dg ſaa er det til Ende.

5. De kaſte Gud af Sjel og Sind, Dog ſtal han Sjelen favne, De ſeile stærk for Satans Bind, Vil dog i Himlen havne, De træde

træde Naaden under Fod, Dg puffe dog, at Gud er god, Han faaer dem vel at have.

6. Dg findes sjønt en Trældoms Frygt I et og andet Hjerte, Naar du med Nifet har forsøgt Det faade Kjød at snerte, Saa er det dog kun Hyflerie, At man, naar Straffen er forbie, Sig strax i Verden glæder.

7. O Gud! hvor lidt og intet kan Jeg om din Naade sige, Den gandske Jord er kun et Gran Dg Støv vdi dit Rige, Nedsærdighed dit Kongespjør, Dg Hellighed din Glands og Ziir, Din Biijsdom alting stuer.

8. Men det er kun en ringe Sag I Folkes blinde Tanke, Man horer, lærer Dag fra Dag, Dg ingen Kundskab sanke, Man har vel ofte føelt din Haand, At vilde løse Sjælens Baand, Dg vil dig dog ei kjende.

9. Det er den heeste Syndens Frugt, Dg Verdens gamle Mode, At ville være udeluft fra Gud sit største Gode, Man frygter ei, at Gud os seer, Men midt i al sin Dndskab leer, Paa Djævleviis og Naade.

10. Nu er jo dog din Frygt, o Gud, Al Biijsdoms Rod og Kilde, Som lærer os dit Ord og Bud, Dg Naaden ei at spilde, Det første Livets Vandefang, Et Lys paa al vor Bei og Gang, At vi hos Christo blive.

11. Hun

11. Hun lærer os, hvorledes vi Skal Gud i Manden tjene, Foruden noget Hyfle-rie Med Gud det trolig mene, Hun smykker Sjeler meer end skjon, Og giver Lyst og Fryd til Len, Ja Rigdom uden Ende.

12. Saa lad, o Gud, mit arme Sind Dog nyde denne Gave, Og plant din Frygtes Blomster ind Udi mit Hjertes Have, At hvad jeg gjer, og hvad der skeer, Jeg alt paa dine Dine seer, Din Villie at fremme.

13. Lad dog din heie Majestæt Mig saadan Frygt indjage, At bedre hvad der er for- seet, Og intet foretage, Som kunde synes dig imod, Men vove Vre, Liv og Blod For det, som dig behager.

14. Vil andres heie Gunst og Pragt Mig lokke eller strække, Saa lad din uomstrænkte Magt Den Frygt i mig opvække, At jeg ad sure Miner leer, Og intet paa de søde seer, Kun dig allene søger.

15. O lad mig, hvor jeg gaaer og staaer Din Frygt i Hjertet bære, Og al den Deel, min Sjæl formaaer, Dig elste, følge, ære, At din Natur og Bæsen maae Mig som et Speil for Dine staae, At efterfølge trolig.

16. Min Gjerning, Ord og Tanke lad Kun alt din Vilje følge, Og ei for Verdens Gunst og Had Din Raades Virkning dølge, At
Sindet

Sindet uforandret maae Kun lige frem ad
Veien gaae, Som til Guds Rige ferer.

17. Ach lad mig altid Aandens Frugt
Fornemme og bevare, Saa bliver Satan
udelukt Af Hjertet med sin Snare, At jeg
er altid vel bereed, Naar Gud berammer
Tid og Sted Fra denne Jord at fare.

18. Saa faaer jeg altid meer og meer
Din Naades Lys at kjende, Dg hvordan
du saa naadig seer Mit Levnets Løb at
ende, Lad Synd og Død og Satans Magt
Da komme jeg er uforsagt, Jeg staaer i
Herrens Naade.

19. Lad det saa vendes op og ned, Jeg
gaaer i Naadens Orden, Dg finder i Guds
Kjerlighed Et Paradiis paa Jorden Dg Her-
rens Frygt, som med dig gaaer, Forsikrer al-
tid, at jeg staaer Hos Gud i Naade, Amen!

Om Tillid paa Gud.

Mel. O Gud du fromme Gud.

Du er allene værd, o Gud for alle Gu-
der, At man fra Slægt til Slægt din
Trofasthed bebuder, Dg breder ud din Lov
i Verdens vide Land, Som sender Hjælp
og Trost, naar ingen hjælpe kan.

2. O! lær mig, milde Gud, med Agtsom-
hed at mærke Paa dine viise Naad og store
Bun-

Bunderværke, At man tidt ikke Tegn til nogen Redning seer, Dg Hjelpen altid dog til rette Tider steer.

3. Her staaer jeg med min Sorg for dig, min Gud til Skamme, Hvor tidt du hjælper mig, saa er det dog det samme, Saasnart du sætter mig paa Proven lidt igjen, Da veed jeg ikke, hvor jeg vil for Rummer hen.

4. Jeg kunde blevet af saa mangen Forsyns Prove Uovervindelig, behjertet som en Love, Jeg seer jo, at du mig dog ei forlade kan, Jeg synes at forgaae, og kommer dog til Land.

5. Men jeg i Dieblif vil Hjelpen see og høre, For Proven kan sin Kuur og rette Virkning gjøre, Da bliver det min Sjel sa tungt som svare Pund, At bie op den dig befjendte Hjelpesund.

6. Ach! lad din Aand mig til Frimodighed opvække, Naar Kjødets lader sig saa ubesindig strække, Naar Korsets Mørke paa mig falder som en Nat, Dg Sjelen tænker, at hun er af dig forladt.

7. Jo større Korset er, jo mere lad mig fatte Dit Ord, at aldrig saae man dine slet forladte, Dit vise Almagts Raad forglemmer ei min Trang, Dg bier det end lidt, det kommer dog engang.

8. Din

8. Din Mand er mægtig nok mit svage
 Haab at styrke, Naar Satan og Fornuft
 det gjerne vil formørke, Især naar Faren
 har saaledes overhaand, At ingen Verdens
 Hjelp kan løse mine Baand.

9. Da kan man ret din Kraft i Sjelen
 agte nøie, Naar al Umuelighed for hende
 sig maage boie, Det er min Ankergrund og
 Troens faste Slot, Som du har gjort, saa
 vil du gjøre alting godt.

Synes det i Kors og Pine, Som Gud
 tidt forglemte sine, Dog er jeg for-
 sikret paa, Hjelpen vist engang at faae.

2. Hjelpen derfor ei forgjettes, Om
 den nogen Stund opsættes, Bier den, saa
 troe og viid: Hjelpen steer til rette Tid.

3. Som en Fader strax ei giver Det,
 som altid fordret bliver, Saa har Gud
 sin Tid dertil, Naar han sine hjelpe vil.

4. Gud kan al min Trang formilde, Om
 det aldrig gif saa ilde, Bærer til mig Dag
 fra Dag Meer end Faders Hjertelag.

5. Trods den gamle Helveddrage, Trods
 al Verdens Skam og Plage, Bort al Frygt
 af Sind og Hu, Lever dog min Gud endnu.

6. Trods den bitter Dødens kolde, Trods
 al Verdens Spyd og Skjolde, Lad dem tage
 alting hen, Gud i Himlen er min Ven.

7. Lad

7. Lad kun avindsyge Sjele Hade, true, spotte, quæle, Gud, som seer det gandske Spil, Selv i Sagen demme vil.

8. Lad dem gandske mig forjage, Himlen skal mig ingen tage, Har jeg ikke Steen og Stof, Himlen er mig lige nok.

9. Verden! jeg dig glad forlader, Hvad du agter høit, jeg hader, Tag det alt med Haar og Hud, Lad mig kun beholde Gud.

10. O Gud! vil du kun min blive, Maae alt andet gjerne drive, Skal og Graven skjule mig, Gjerne! naar jeg har kun dig.

Det er den daglig Trest, hvormed Jeg undertræder al Fortred, Ja Synd og Død og Satan overvinder: Jeg har min Gud i Hjertet fat, Og Himlen er min egen Skat, Hvad fattes mig, naar jeg mig ret besinder?

2. Vil jeg i Ordet see mig om, O hvor livsalig, mild og from Er du, min søde Gud deri at fjende, Det giver baade Sjel og Mund Saa mangen daglig Frydestund, At jeg min Velstand ei kan see til Ende.

3. Saa sandt Gud boer i Himlens Sal, Saa sandt er jeg blandt deres Tal, Som kalde ham med rette: hjerte Fader, Han har til mig et Faders Sind, Mig slutter i hans Forsorg ind, At intet mig bedrøver eller skader.

4. Saa

4. Saa sandt som Jesus er Guds Søn,
Dg har forlest vort arme Kjon, Saa sandt
kan jeg mig af hans Gunst berømme, Hans
Kjerlighed er saadan Brand, At han mig
aldrig glemme kan, Min Frelse har ham
kostet Blodestrømme.

5. Saa sandt som Gud den hellig Aand
I Daaben rakte mig sin Haand, Dg frelste
mig af alle mine Synder, Saa vist han mig
i Hjertet boer, Dg gjør Forsikring ved sit Ord,
At Gud mig ret af gandske Hjerte ynder.

6. Den helligste Treenhed, For hvil-
ken alle Throner ned Med Halleluja uop-
hørlig falde, Han i mit Hjerte har bered
Sin Helligdom og Blivested, At jeg mig
kan hans egen Tempel falde.

7. Saa vil jeg bruge al min Flid I denne
forte Livets Tid Din Trofasthed med Lyst at
overveie, Men lad mig snart den Deel, jeg
troer, Dg glædes til paa denne Jord, I
Himlen faae til evig Arv og Cie.

Mel. Den kiere Solens Lys og Pragt.

Jeg gaaer i Fare, hvor jeg gaaer, Min
Sjel skal altid tænke, At Satan alle-
vegne staaer I Veien med sin Lænke, Hans
stjulte Helvedbrand Mig let forvilde kan,
Naar jeg ei paa min Skandse staaer, Jeg
gaaer i Fare, hvor jeg gaaer.

2. Jeg

2. Jeg gaaer i Trængsel, hvor jeg gaaer, Mod Synden skal jeg stride, Om Gud med Korsets Nis mig slaaer, Det skal jeg taalig lide, Tidt ingen Vej jeg seer, Hvor jeg kan vandre meer, Naar Modgangstaage om mig staaer, Jeg gaaer i Trængsel, hvor jeg gaaer.

3. Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer, Dg veed mig ikke sikker, Ei nogen Dag og Time, naar Han har mig alt i Strikker, Et lidet Mandefang Kan ende al min Gang, Alt jeg i Evigheden staaer, Jeg gaaer til Døden, hvor jeg gaaer.

4. Jeg gaaer blandt Engle, hvor jeg gaaer, De skal mig vel bevare, Slet intet Satans Magt formaaer I saadan Himmelstare, Bort Verdens Suk og Sorg! Jeg gaaer i Engleborg, Trods nogen rørrer mig et Haar, Jeg gaaer blandt Engle, hvor jeg gaaer.

5. Jeg gaaer med Jesu, hvor jeg gaaer, Han har mig ved sin Side, Han skjuler mig med sine Saar, Dg hjælper mig at stride, Hvor han sit Fodspor led, Der sætter jeg min Fod, Trods al den Deel mig ilde spaaer, Jeg gaaer med Jesu, hvor jeg gaaer.

6. Jeg gaaer til Himlen hvor jeg gaaer, Frimodig da mit Hjerte, Kun did, hvor du en Ende faaer Paa al din Synd og Smerte, Bort
Ver-

Verdens Lyst og Pragt, Til Himlen staaer
min Agt, Al Verdens Gie jeg forsmaaer,
Jeg gaaer til Himlen, hvor jeg gaaer.

Om Begjerlighed og Længsel efter Gud.

Mel. Vær trossig mit Hjerte.

Min Jesu! mit Lives Livsaligste Brønd,
Hvor Trøsten udgydes Mod Corrig
og Synd, D levende Kilde! Hvis Strømme
saa milde, Saa skjønné og klare, som bedste
Krystal, Udfløde i Sjeleberængstelsens Dal.

2. Du siger: saa mange, Som tørstige
gaae, Beklemte og bange For Naaden at faae,
Her har jeg en Vædste, Som evig kan læd-
ste, Saa træder hid alle, og drikker det Vand,
Som giver en evig Fornøielsesstand.

3. Min Byrde! din Stemme Mit Hjerte
fornam, Saa lad dig beqvenne, At læd-
ste dit Lam, Giv hvad du har lovet, Min
Herre og Hoved, Du seer, hvor nødtørf-
tig og fattig jeg staaer, Dg ingen fortje-
ner den Naade, han faaer.

4. Du lædster i Grunden Mit Hjerte og
Mod, Hvo dig kun har funden, D Kjerlighed's
Flod, Hans Hjerte udbryder, Saa Strøm-
mene flyder, Med lystige Toner i frydelig
Sang, Dg finder ei mere sin Smerte og Trang.

5. Saa kom mig at skjænke Med rundeste Haand, Dg lad mig nedskænke Min tørstige Aand I Kjerlighed's Bænde, Til Himlen at lande, At hvad jeg skal gjøre, min Længsel maae gaae, Som Strømmen i Floden til Himlen at naae.

6. Naar du og vil skjænke Med bitterste Graad, Saa lad mig betænke Dit viseste Raad, At Korset maae taale Dg smage den Skaale, Som du os til Frelse saa gandske drak ud, Enhver som i Himlen vil være din Brud.

7. Der lad mig da tage Den sødeste Skaal, Dg Lysterne smage Med fuldeste Maal, Hvor alle fremtræde I himmelste Glæde, Dg leges med Harper i Himlene ind, Som lagde i Verden paa Hellighed Bind.

Om Kjerlighed til Gud.

Met. Den skjønnest og listigst.

I prægtige Himle og Jorden tillige! D værer mig Bidne til det jeg vil sige, Alt det, som mit Hjerte kan glæde og gavne, Er Jesum at elste, at kysse og favne.

2. Den høieste Ære, hvorefter jeg stunder, Bestaaer i at være i Jesu hans Bunder, Mig synes saa mange Slags Himle oprinde, Som Sjelen blodsmykkede Bunder kan finde.

3. Lad Verden kun true, og Tænderne vise, Jeg vil min livsaligste Jesum dog prise,
Lad

Lad buldre og lyne og tordne tillige, Jeg tænker fra Jesu dog aldrig at vige.

4. Lad Luften bespændes med giftige Buer, Og Jorden og Havet staae begge i Luer, Saa skal dog min Jesus mig altid behage, Ham intet skal kunde mit Hjer- te betage.

5. Thi Jesus betragter de ængstede Hjer- ter, Forsøder med Glæde de bitterste Smer- ter, Det veed jeg, thi vil jeg ham aldrig forsage, Men stedse hans Liflighed kysse og smage.

6. Ach seer dog! der kommer min persede Drue, Mit Hjerter at favne i Kjerligheds Lue, O Sødhed! ei nogensteds mere at finde, Hvo vilde sig med ham ei evig forbinde?

7. Al Gjerning og Tanke paa hannem kun sigter, Til ham jeg mig ganske og evig forpligter, Ham har jeg udvalgt mig for alle at have, Den sødeste Rose og yndig- ste Gave.

8. Naar Læber og Kinder i Døden skal blegne, Da vil jeg til Slutning med Sukke betegne, Alt Jesus, kun Jesus, min Je- sus skal være, Ham ene og evig at elste og ære.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

Ach kunde jeg mig ned i Jesu Sødhed sæn- ke, Og alle Dieblif hans Kjerlighed be- tænke,

tænke, Jeg hører, synes mig, en Stemme hvor jeg gaaer: Ach glem for alting ei din Jesu Purpursaar.

2. Ach ja, hvor kunde jeg min Jesu! dig forglemme, Jeg lever jo i dig og dine Bunder hjemme, Dit Kjød og Blod har saa forvandlet Sjel og Sind, At mig din Kjerlighed har ganske taget ind.

3. Min Sjel er gjennemblødt af Jesu Lisligheder, Hver Aare, i mig slaaer, kun efter Jesum leder, Mit Hjerte drypper af hans Bunders røde Saft, Og brænder himmelhøit i Jesu Sødheds Kraft.

4. Saa stort, ach meer end stort et Naades Lys oprinder, Jeg arme Støv og Jord en Himmel i mig finder, Jeg var ei Draabe værd, og fik et gandske Hav, Thi priser dig min Sjel, ja Støvet i min Grav.

5. O! lad din Kjerlighed kun altid mig indtage, At hvordan du det vil med mig i Verden mage, Jeg altid har i dig et uforsfærdet Mod, Og doer saa, naar Gud vil, paa Jesum og hans Blod.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

Min Jesus han er min Begyndelse og Ende
 De 3 al den Deel jeg gjør, i hvor jeg
 mig skal vende, Han er mit Diemed paa den-
 ne Verdens Jord, Og intet uden ham udi
 mit Hjerte boer.

2. Naar

2. Naar jeg kun Jesum har, hvad skjæter jeg om Jorden, Hvad agter jeg om Slud, om Storm og Ild og Torden, Hans Kjerlighed den gjør mig al min Last til Lyst, Jeg intet uden ham vil huse i mit Bryst.

3. Med Jesu vaager jeg, med Jesu vil jeg sove, Med Jesu gaaer jeg glad, og alting frist tør vove, Med Jesu tænker jeg i Graven glad at gaae, Hvad skæder mig, naar jeg kun Jesum have maae?

4. Min Jesu! før mig selv i alle mine Dage, Ei uden dig et Trin paa denne Jord at tage; Skal jeg mig føre selv, forføres jeg saa let, Men fører du mig, da er al min Vandring ret.

5. Hvad du begynder selv, det vil du selv fuldende, Trods alle Buer, som sig derimod vil spænde, Jeg som en Borre vil mig hænge ved dig fast, Saa gaaer min Gjerning fort, og er mig ingen Last.

6. Dog vil jeg gandske mig med Rod og Top hengive, Med hvad jeg tænke, hvad jeg tale skal og drive. Ach! tag det Offer an, endstjønt det er kun slet, Og lad din Vilje stee, saa gaaer det altid ret.

7. Saa meget mueligt, vil jeg stedsse mig bemøje, Mig som et lydigt Barn i alle Ting at føie,

foie, At være dig i Sorg og Glæde huld og troe, Saa længe jeg skal her i denne Verden boe.

8. Og naar det endelig dit viise Raad behager, At du fra denne Jord til evig Fred mig tager, Ach ja, min Jesu kom, saa følger jeg dig glad, Ach gid det var i Dag, ach gid jeg hos dig sad.

Vil du have Roe min Sjel? Vil du leve glad og vel? Dnster du i al din Moie Dig at glæde og fornøie, Elst din Jesum, intet meer, Saa skal du og see, det steer.

2. Ingen haver det begrædt, At han elskte Jesum ret, Ingen deraf Bee har funden, At han var med ham forbunden, Jesum ene have kjær Er at være salig her.

3. Jesus er den største Skat, Ham at elste Dag og Nat, Met at elste, det kan give Ewig Glæde her i Live, Jesu Kjerlighed vor Tid Gjør os himmelsød og blid.

4. Dnster du dig da engang Fri fra denne Verdens Trang, At din Moie at forglemme Og en liflig Roe fornemme, Hav din Jesum ene kjær, Saa er Sjelens Hvile der.

5. Kjære Hjerte! ach at du Ikke denne Sag endnu Hidindtil har vildet vide, Men det bedste sat til Side, Lad det hjertens inderlig Smerte og bedrøve dig.

6. Agt

6. Ugt al Verdens bedste Lyft, Som en
daarlig Tidselføst, Der kan ingen Hvile give,
Men din Hvile nok fordrive, Jesus ene el-
stes maae, Saa kan Sjelen Hvile faae.

7. Nu min Jesus hjælp mig til, At jeg dig
kun elste vil Met af Hjertens Grund, saa-
ledes, At jeg ved al Verden kjedes, Dig at ha-
ve hjertekjær, Alt det er, jeg ønsker her.

8. Lad din Vland i Kjerlighed Flyde mig i
Sjelen ned, Fylde mig med saadan Brynde,
Intet, uden dig, at ynde, Saa er Kjerlig-
heden reen, Thi jeg haver nok i een.

9. O! hvad bliver Sjelen let, Naar man
elster Jesum ret, Ugter ingen anden Gave,
Naar man maae sin Jesum have, Da for-
langer hun ei meer, Thi i dig hun alting seer.

10. Roe, og alt det Godt, jeg veed, Giver
Jesu Kjerlighed! O! at Sjelen kunde finde
Veien, Jesum ret at vinde, Met at elste, ret
at faae, Jesu! hjælp mig det at naae.

11. Gud er Kjerlighed, hans Art, Hvor
han findes, kjendes snart, Da vil Sjelen altid
mere, Intet uden Gud begjære, Vlanden
driver os dertil, At man Jesum elste vil.

12. Ach du rene Himmelglød, Gjør mig
Sjelen luerød Efter Kjerlighed at rende, Met
i Kjerlighed at brænde, Hjerte! hav din Je-
sum kjær, Ellers er du ham ei værd.

Mel. Hvo fun vor Gud vil lade raade.

Bort Verden af mit Sind og Die, Din Lyst du selv beholde maae, Som mig ei mere kan fornøie, End Jorden, som jeg spytter paa, Hver elste, hvad hans Sind staaer til, Jeg fun min Jesum elste vil.

2. Han er min Rigdom og min Cre, Min daglig Lyst og Tidsfordriv, I ham jeg ret tilfreds kan være, Thi Jesus han er selv mit mit Liv. Hver elste 2c.

3. Naar Munden Smag og Mæle mister, Dg mumler mod den mørke Gray, Naar Dinene i Døden brister, Hvor bliver Verdens Lyst da af? Hver elste 2c.

4. I Svaghed bliver han min Styrke, Dg gjør mig al min Trængsel sød, Han er mit Liv i Dødens Mørke, Han sviger ei i Liv og Død. Hver elste 2c.

5. Han herster over alle Himle, Hans Trone i det Heie staaer, Saa vidt, som Creaturer vrimle, Hans Herredom og Rige naaer. Hver elste 2c.

6. Hans Slot kan ingen Magt bestride, Det staaer paa Evighedens Grund, Hans Fjende maae i Græbset bide, Naar han fun taler med sin Mund. Hver elste 2c.

7. Hans Deilighed er uden Lige, Som Verden dog ei fjende vil, Hans Rigdom ingen

ingen kan udsige, Og hvad han har, mig hø-
rer til. Hver elste 2c.

8. Lad mig kun her foragtet være, Og
leve i en ringe Stand, Jeg skal i Himlen Kro-
nen bære, Og herste med min Frelsermand.
Hver elste hvad hans Sind staaer til, Jeg
kun min Jesum elste vil,

Om den sande Wiisdom.

Vel, Nu vel an vær frisk til Mode.

Kommer, hvo vil Wiisdom lære! Kommer
hid i Hobetal! Nette viise Folk at
være, Er den Deel, der læres skal, Hver
vil have Navn derfor, Saa kun finde Wiis-
doms Spor, Og just de, som Wiisdom fin-
de, Sees af andre an for blinde.

2. Viise ere, som befalde Sig ei selv i
deres Sind, De, som selv sig Daarer kal-
de, Viljen død, Forstanden blind, Da de
ikke Gud har kjendt, Men sig gandske fra
ham vendt, Deres Daarlighed fortryde,
Og i Bedrings Taarer flyde.

3. Viise ere de, som trænge Sig i Jesu
Bunder ind, Sig ved ham i Troen hæn-
ge Med et plat hengivet Sind, Verdens
Wiisdom kaste bort, Og hvad Verden ag-
ter stort, Nette alle deres Sinde, Kun til
Jesum ret at vinde.

4. Viise

4. Vise ere de, som bede Stedse om Guds Nand at faae, Og af ham sig lade lede Paa den rette Bei at gaae, Hvo af hannem fores ei, Vandrer paa den brede Bei, Sjønt han veed om Raadens Rige Mange store Ting at sige.

5. Vise ere de, sig speile I Guds Ord ved hvert et Trin, At de ikke skulde feile I at stille Kraft fra Skin; Hvo vil den bedrage let, Som vil følge Ordet ret? Ordet sviger ingenlunde, Staaer, naar alting gaaer til Grunde.

6. Vise ere de, som haste Bort fra det, man her kan see, Som forbande og forkafte Det, som foder evig Bee, Som i Verden elste ei Rigdom, Vre, Lysters Bei, Agte det for slige Sager, Hvormed Folk sig selv kun plager.

7. Vise ere de, som halte Ikke meer paa begge Been, Gud til deres Skat udvalte, Vil ei have meer end een, Finde ei i andet Smag, Men i hannem al Behag, Ham allene vil befalde, Dem kan man ret Vise kalde.

8. Vise ere, som sig skamme Aldrig ved vor Jesu Spot, Gladere hans Kors annamme, End det bedste Herreslot, Christi Kors har Herremagt, Lyser med en Himmelpragt, Hvo til Wiisdom sig vil stynde, Skal ved Christi Kors begynde.

9. Vise

9. Vise ere de, som tragte Efter deres rette Hjem, Vandre frist og uforsagte Alle Tider bedre frem, Lade saa den store Flok Elste Verden længe nok, Som de havde den i Fæste, De kun agte sig for Gæste.

10. Gud! hvis Wiisdom ei indspændes I al Verdens snevne Egn, Lad dog klarlig hos mig kjendes Disse Wiisdoms rette Tegne, At jeg seer mit mørke Sind Finder til min Jesum ind, Om din Aands Dplysning striger, Og fra Ordet aldrig viger.

11. Verden han for intet sælger, Kalder dig min bedste Skat, Christi Kors og Spot udvælger, Seer til Himlen Dag og Nat. Fader! hør mig, hør Guds Son! Her, o hellig Aand, min Bøn, At jeg dog maae her paa Jorden findes i de Vises Orden.

Om Christi Efterfølgelse og Verdens Fornægtelse.

Mel. Som en Hjort tørstig.

Who vil med til Himmerige? Kommer Jesus raaber nu, Kommer Fattige og Rige, Vender Hjerte, Sind og Hu Fra den arme Verden bort, Tiden er herefter fort, Her er mere at bestille, End med Verdens Lyst at spille.

2. Har I drevet eders Dage Hen i Synd og Sifferhed, Hvad vil det for Ende tage?

Gaaer

Gaaer det ei i Polen ned? Vender om, og søger Raad I en Hjertens Bedringsgraad, Søger udi saadan Smerte Jesum ret af gandske Hjerte.

3. Dermed vandrer anderledes End den store Verdens Flok, Her skal kæmpes, her skal bedes, Sagen er jo rigtig nok, Hver en Lyst skal gribes an, Svortil nogen før var van, At den aldrig, aldrig mere Over Sjælen skal regjere.

4. Jesu Fodspor er allene Bei til Himlens Herlighed, Og hvo dette ei vil mene, Den af Gudsfrugt intet veed, Al hans Buisdom, al hans Kunst, Al hans Gjerning er omsonst, Vil man Bei til Himlen vide, Da maae Verden først til Side.

5. Du maae vrie dig og vende Her saa længe, som du vilt, Syndens Lyst maae have Ende, Ellers er Guds Naade spildt. Siger du: du veed det grandt, Hvem der kunde kun saa sandt. Hen til Gud om Kraft at bede! Han til Hjelpen jo er rede.

6. Kjender man, at det er nødigt Ret at bruge Naadens Tid, Ugter det dog overflødig Ret at bruge al sin Flid, Saa er det Bevist derpaa, Man kun ei for Satan maae. Skulde man ham mere lyde Maaatte det en Steen fortryde.

7. Op

7. Op i Christne! seer dog Eder Ret i denne Verden for, Waager, sikker, kanfer, leder Efter Jesu rette Spor, Gaaer i denne Verden frem, Som det ret kan somme dem, Der hvert Dieblif med Glæde Færdig staae for Doms at træde.

8. Op i Christne! famler Kræfter, Fatter Mod i Barm og Bryst, Ret at følge Jesum efter, Ret at følge ham med Lyst, Holder Eder til ham nær, Faaer ham altid mere kjær, Elsker irolig Eders Næste, Søger alt hverandres Bedste.

9. Kjender Eders store Vaade I en grundig Idmngthed, I vor Herres Jesu Naade Sænker Eder gandske ned, Lægger uophørlig Bind Paa at have Jesu Sind, Hvad han gjorde, gjører efter, Han skal give Mod og Kræfter.

10. Er det ikke Tid at vandre? Ewigheden er os nær. Beder, stræber med hverandre, Alt formane hver især, Hid i Store! hid i Smaa! Tager Jesu Kors kun paa, Folger alle, ingen svige, Hvem der vil til Himmerige.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

Den onde Levemaade, Den Kjødets gamle Stil, Om Himlen og Guds Naade Alt bære ingen Tvil, Og dog foruden Mand Og Kraft og Lys saa sikker Alt gaae i Satans Strikker, Har taget overhaand. 2. Hver

2. Hver følger kun sin Bane, Som han har vant sig til, Den gamle Adams Bane Saa nedig slippes vil, Vil nogen vise Bei, Det med Fortrøed kun høres, Om end Undskyldning gøres, Betyder det dog ei.

3. Man taler om de Gamles Maneer at vandre frem, Man ønsker alt at samles I Døden kun med dem, Den ene Synder paa Den anden sig beraaber, Naar disse Himlen haaber, Vil jeg den og vel faae.

4. O kjære Sjel, som vanter I Verdens Merke om, Og har saa ringe Tanter Om Herrens strænge Dom, O! tænk dig om engang, Og for Guds Død og Smerte, Læg denne Sag paa Hjerte, Alt Evighed er lang.

5. Hvor skal jeg, vil du sige, Den rette Bei forstaae? De Lærde selv jo frige, Og mod hverandre gaae, Een spænder Buen hørt Om Christi Kors at bære, En anden ved at lære En mildre Løveart.

6. O Sjel! du ei er bunden Til Nogens Mund og Ben, Men selv randsag i Grund Der den Bei, hvor du gaaer hen, I Jesu Fodspor maae Dit Liv og Vandring være, Saa lyder Jesu Lære, Med hannem skal du gaae.

7. Her skal dit Sind forandres I Ben og Kamp og Strid, Og anderledes vandres, End hid til denne Tid. Din Jesu Løveart,
Guds

Guds Ord jo ikke følger, Saa lær at du ham følger Oprigtig, frist og snart.

8. See nu, hvor heel ulige Hans Levet er med dit, Du vil til Verre stige, I Synden glædes frit, I Bragt og Rigdom boe, Han flyede Verdens Verre, Han vilde fattig være, Han græd, naar andre loe.

9. Den Vei i Synd at glædes, Den Satans egen Stie, Den Vei skal ret begrædes, Hver Stund man gif deri, Det sorte Helvedtrav, Som Verden lystig vender, Dg sig i Polen ender, Den Vei skal staffes af.

10. Farvel med dine Gange Du vellystfulde Vei! Lad andre paa dig prange, Jeg siger evig nei, Din Ende er for haard, Jeg lystes ei at trine Paa Roser til den Vine, Som ingen Ende faacr.

11. Farvel du brede Stræde, Du seer mig aldrig meer, Bort syndig Selskabs Glæde, Som i din Jammer leer, Du er mig altfor leed, Lad andre tænke andet, Jeg kalder dig forbandet, Saa stor du er og bred.

12. Dig, rette Vei! jeg ynder, Som gaaer til Himlens Land, Paa dig jeg nu begynder Alt trine, hvad jeg kan, Alt dræbe Rjød og Blod, Dg Verdens Lust forsage; Dg har det skjont sin Plage, Saa er dog Enden god.

13. Vel-

13. Velan i fromme Hjerter! Jeg følger
 Eders Trop Gjennem mange Smerter Til
 Himlens Glæde op, Lad møde hvad der
 maae, Det har slet ingen Fare, Naar vi
 den Dudes Snare Kun ret forbi kan gaae.

14. O Jesul see hvor farlig Er vores
 Vandringstærd, Hjelp, at vi færdes var-
 lig, Og vær os altid nær, Væs os, hvor-
 dan vi skal I dine Fodspor ile, Saa kan vi
 snart os hvile I Himlens Brudsal.

Paa sin egen Melodie.

Den snevre Bei er bred nok til Guds Rige,
 Naar man gaaer sagte, lige, stille fort,
 At hvert et Trin forsigtig bliver gjort, Naar
 man har lært hen op at stige, Saa er den
 Bei og bred nok til Guds Rige.

2. Vor Herres Bei er fuld af Lislighede-
 der, Naar man den har i Troen rigtig
 kjendt, At Hjertet er til Beien trostigt vendt,
 Naar man sig dertil ret bereder, Saa er
 vor Bei og fuld af Lisligheder.

3. Hvor kan en Bjørn som Lammet taalig
 være, Den vilde Ulv vil nodig lukkes ind,
 Hvor kan vort Kjød faae Lyst til Aandens
 Sind, Og Himlens rette Fodspor lære, Hvor
 kan en Bjørn som Lammet taalig være.

4. Du maae først Aand af Aand ved Dr-
 det fødes, Saa kan du gaae den snevre
 Livets

Livets Gang, Men ellers er din Bei for-
gjæves trang, Dit falske Sind det først
maae dødes, Du maae først Aand af Aand
ved Ordet fødes.

5. Hvo Fødselen af Christo først erlan-
ger, Han følger og sin Herre trolig med,
Han lider først hans Skjændsel og For-
tred, Fer han med ham i Lyset pranger,
Han Fødselen af Christo først erlanger.

6. Han bliver med ham i hans Død be-
graven, I Graven bliver til en Tid forvart,
Staaer op, og holder saa sin Himmelfart,
Gaaer Aanden, som er Fæstegaven, Naar
han er først i Døden med begravet.

7. Den Aand, som Christum drev, hans
Christne driver, Den samme Aand har al-
tid samme Skif, De faae at gaae den
samme Bei han gif, Vel den, som det i
Hjertet skriver: Den Aand, som Christum
drev, hans Christne driver.

8. Og skal man skjønt i skarpe Torne
trine, Det Stød og Sting kun ind i Hæ-
len gaaer, Er lideligt, gjør ingen Hjerte-
saar, Naar man er taalig i sin Pine, Om
man end fik i Helvedsfrygt at trine.

9. Det lette Nag kan ei for haardt be-
svære, Det onde Sind kun derved trykkes
ned, Det tvinger kun din Egentjerlighed,

Naar man forstaaer det ret at bære, Det lette Nag kan ei saa haardt besvære.

10. Det lette Nag kan lette vore Sinde, At Hjertet sig til Gud oprette kan, Og Manden ret faae Luft i saadan Stand, At man Guds Kjerlighed kan finde, Det lette Nag kan lette vore Sinde.

11. Hjelp Jesu! dig at følge allevegne, Du seer jeg gaaer endnu saa skrøbelig, O! drag mig, at jeg frisk kan følge dig, Saa skal mig Sødhed nok begegne. Hjelp Jesu! dig at følge allevegne.

Mel. Min Sjel nu lover Herren.

Min Sjel, hvo vilde være Begjærlig efter det man veed, Der kan dig kun besnære Og hindre fra din Salighed, I Verdens Vre prange, Som kan saa snart forgaae, Forbandet tusind' Gange Den Vre kaldes maae, Som styrter ned i Vine Og Skjændsel Sjel og Krop Vil du til Vre trine, Saa søg til Himlen op.

2. Hvad kan os Vellyst nytte, Der er saa slet og hastig endt? Hvad kan os Rigdom stytte, Naar Døden har sin Bue spendt? Min Jesu Vres Sæde Har uforgjængelig Guld, Af Hjertens Fryd og Glæde En gandske Himmel fuld, Mod hvilket Verdens Rige Er kun som Skum paa Vand, Kom Hjerte! lad os sige Til Himlens Frydeland.

3. Hvad

3. Hvad skal vi da ei smage For Liflighed i Sjel og Krop, Naar disse gode Dage I Ewighed ei høre op, For Jesu Stoel at træde I Himlens blanke Slot, I Jesu sig at glæde Er evigt sødt og godt; I Jesu sig at fryde I evig Vrestand, Har mere at betyde, End nogen tænke kan.

4. I Jesu har jeg Mængden Af Rigdom, Lystighed og Pragt, Det skal man see i Længden, Naar Verden er i Afte lagt, Lad Verden mig foragte, Det intet hindre kan, Jeg efter dig vil tragte, Du Himlens Vrestand. Lad Verden mig kun hade, Jeg bliver Jesu troe, Og aldrig ham vil lade, Saa er min Sjel i Noe.

5. Bort Verden, vær forbandet, Med al den Deel, dig hører til, Min Jesum, intet andet, Jeg til min Rigdom have vil, Lad Verden mig kun træde I Spot og Skjændsel ned, Min Jesus mig kan glæde I Tid og Ewighed. Og skulde jeg end smage Her Døden tusindfold, Det kan mig intet tage, Hist er jeg i Behold.

7. Det kan jeg frit befjende, Og glædes Nat og Dag dertil, Et Rige uden Ende Gud mig i Himlen unde vil, Lad Verden sig fornoie I det, som snart forgaaer, Min Krone i det høie Alt færdig til mig staaer, Jeg skal med Gud regnere I evig Herlighed,

lighed, Hvem vilde sørge mere, Imens jeg dette veed.

7. O Jesu! al min Glæde, Naar kommer dog den blide Stund, At jeg derop kan træde, Og prise dig med Englemund? Naar skal jeg brudesmykkes? Naar skal den Vexel stee? Naar skal det for mig lykkes, At jeg dig faaer at see? O! und mig snart den Dre, I Frydens Paradiis Min Seiersfrands at bære, Dig selv til evig Priis.

Et er nødigt, dette ene Lær mig, Gud! at kjende ret, Verden kan mig intet tjene, Skjønt den synes fin og slet, Den er kun en Byrde, som nager og plager, Hvor Sjelen dog ingen ret Lislighed smager, Men faaer jeg det ene for alting kun fat, Da bliver mig en Ting for alting min Skat.

2. Vil du dette ene tage, Søg det ei paa denne Jord, Lad, hvad jordist er, tilbage, Søg det oppe, søg det hvor, At Guddom og Manddom forenet sig finde, Og hvor al Fuldkommenheds Fylde er inde, Der, der er det ene nødvendige ret, Der, der er min Ene, mit Alting i eet.

3. Som Marice Hjerterodder Sogte denne ene Skat, Da hun sig ved Jesu Fodder Fuld af Længsel havde sat, Hans Tale var liflig i Hjerter og Dre, Hun vilde
saa

faa gjerne hans Billie høre, Hun smagte den
 Sødhed i Frelseren laae, Han ene for hende
 var alting at faae.

4. Saadan længes jeg med Smerte, Sø-
 de Jesu! efter dig, Lad dig finde i mit Hjer-
 te, Dvergiv dig dog til mig, Dg vilde end
 mange til Verden sig vende, Saa vil jeg dog
 efter dig løbe og rende, Du haver det
 evige Saligheds Ord, I dig al Fornøielses
 Herlighed boer.

5. O! al Wiisdoms Vældefilde, Lad den
 trædste Slange ei Mig forføre og forvilde
 Fra den rene Sandheds Bei, At jeg i ensfoldig
 og Ydmygheds Gange Din Wiisdom kan sø-
 ge og liflig undfange, At kjende dig, Jesu,
 og have dig kjær, Saa er jeg til Himlen og
 Evighed lærd.

6. Jeg for Gud kan intet bringe Uden dig
 og dine Saar, Under din Forsonings Binge
 Jeg for Gud frimodig staaer, En evig Ret-
 færdighed du os fortjente, Der Pinen og
 Døden dit Hjerte bespændte, Der har jeg de
 Klæder, der smykke mig ud, At prange for
 Tronen som deiligste Brud.

7. Nu saa lad mig her opvækkes Til et hel-
 ligt Liv i dig, At det Unde daglig svækkes
 Ved din store Kraft i mig, Thi hvad mig til
 gudelig Vandring i Livet Kan tjene, er i
 dig, min Jesu, mig givet, Riv mig fra
 al

al Kjødets forføngelig Lyst, Saa lever jeg dig, du min eneste Trost.

8. Ja! hvad skal jeg mere sige, Her er Naadens fulde Flod, Du gif ind i Himmerige For mig engang med dit Blod, Du der ved en evig Forløsning har funden, Hvor ved jeg er hjulpet og reddet i Grunden. Guds Hjerte er aabnet ved denne din Gang, Thi synger jeg Abba med frydelig Klang.

9. Sjelen veed af ingen Byrde, Har et frit og lystigt Mod, Den er fort af Gud sin Hyrde Ind i Livets Eng og Flod, Si nogen Forfristning mod denne kan veie, Alt have sin Jesum, ham evig at eie, Slet intet mig glæder, og dæmper min Bee, Foruden min Jesum i Troen at see.

10. Derfor, Jesus, han mit ene Dg mit alting være skal, Prov, om jeg det ret vil mene, Eller er blandt Hyflers Tal, See, om jeg mig vender i Sikkerheds Leie, Dg før mig paa Livets de evige Beie, Alt agte for Skade al Belystens Flok, Dg Jesum at vinde, han ene er nok.

Mel. Den fjære Solens Lys og Pragt.

Den Bei du gif i Kors og Trang, I Bøn og Strid og Møie, Min Jesu! Livets snevne Gang, Lad mig den fjende nøie, Uagtet Kjød og Blod Vil sætte sig imod, Jeg dog

dog frimodig haster frem, Dg stræber kun
til Himlen hjem.

2. D lad mig, som dit Naades Kar, Af
Naade overflyde, (Den arme Verden intet
har, Som Sjelen ret kan fryde.) Min
Brudgom før mig ved Din egen Haand af-
sted, At jeg, mit Lam! dig følge maae, Dg
aldrig mere stille staae.

3. Dit Lys bestraale Korsets Dal, Dg
altid for mig brænde, At jeg fra dines lille
Dal Mig aldrig lader vende, Dig følger op
og ned Med saadan Munterhed, At du min
Vandring ynde maae, Dg jeg din Himmel
snart kan naae.

4. Hvor vil jeg glædes da engang, Naar
jeg dig troe er bleven, At ingen Moie, Spot
og Trang Mig har tilbage dreven, At jeg
dit Ord og Røst Har ene fulgt med Lyst,
Dg frem for alting sat mig for, At trine
kun i dine Spor.

5. Belan, jeg vover det derpaa, Din
Tornesti jeg ynder, Jeg veed, hvad Ende
det skal faae Som mig dit Ord forkynder,
At Trængsel, Spee og Spot Er Bei til
Krens Slot, D hvad er den fornuftig dog,
Der favner dig, du søde Nag!

Ah! maatte hun sin Jesum skue, Min
Sjel, som Jesus har saa kjær, Skjont
hun er intet mindre værd, Dg gaae fra
Krop

Kroppens Ormetue, Til den, som hende kraftig drager Til sig fra denne Verden op, Med hvilken hun omsonst umager Sit hele arme Levnets Lob.

2. Ach! maatte jeg hans aabne Side Saa længe kysse som jeg gad, Og siden hvert et Saar i Nad, Som han for mig har vildet lide, Ach! maatte jeg hans Fodder favne, Og væde med en Taareflod, Da kunde aldrig bedre havne Mit synd- og sorgbeflemt Mod.

3. Ach! lad mig med Johannes ligge Tet op til dit det ædle Bryst, At glemme gandske Verdens Lyst, Ei meer ved hendes Dør at tigge, Som har mig hidindtil bedaaret, At kaste hendes Navværk hen, Og worde gandske hjertesaaret Af Længsel efter dig igjen.

4. Ja jeg maae noget større bede, O! drag mig gandske ind i dig, Og kom du Jesu selv til mig, At jeg af dig mig lader lede, Som det dig ene kan behage, Ja raab og driv mig til dig ind, At jeg ei meere seer tilbage, Saa faaer jeg et fornøiet Sind.

5. Saa vil jeg alting da forlade, Dig følge over Bjerg og Dal Ei agte hvad mig møde skal, Mit eget Liv og Levnet hade, At jeg kun vift til dig kan komme, I hvordan det skal siden gaae, Kun vift, kun vift med alle Fromme Engang for Lammets Trone staae.

Om

Om Glæde i Gud.

Mel. Af Heibeden oprunden er.

Min Jesu, søde Sjelelyst! Hvor himler
Hjertet i mit Bryst, Sig selv og Ver-
den glemmer, Naar jeg dit Lys og Favnetag,
Af saadan høi og Himmelsmag Udi min Sjel
fornemmer, Fra mig, Til dig, Fra min
Møte Til det Høie Sjelen svinger Sig ved
Kjerlighedens Binger.

2. Hvad havde jeg for Lys og Fryd, For jeg,
o alle Dunders Dyd! Dit blide Ansigt kjendte?
Hvor gif jeg da saa vild og blind I alle Ver-
dens Lyster ind, Som Sjelen's Kraft forbræn-
te? Af dig Til mig Lys og Livet Ket blev gi-
vet Dig at kjende, I din Kjerlighed at brænde.

3. Den arme Verden har det Skin, Ket
som det forte Helvedtrin Gav rette gode Da-
ge; Men see, hvor snart den Skygge flet,
Da seer man, hvad det er for Loi, Som
Verden kan bedrage, Men du, Jesu, Til
mig haver Høie Gaver, Som mig fryder,
Naar al Verdens Lyst hensyder.

4. Hvo Jesum favner i sin Troe, Han
kan den anden Verdens Roe Udi sit Hjerte
smage, Dg vil han, skont i Kors og Trang,
Sin Naades Sodhed mangen Gang For sine
flet unddrage, Er dog Hans Nag Let at dra-
ge, Sodt at smage, Fuldt af Glæde, Meer
end noget Herresæde.

5. Dg seer jeg dine Beie an, Saa veed jeg
du

du er aldrig van Med alle bort at vige, Du
luffer Diet for mig til At det med større Glæ-
de vil Til mig engang fremfige, Naar du
Seer nu, Jeg er rede Kuld og Hede At for-
drage, Gaaer jeg Trost igjen at smage.

6. Saa skal da aldrig nogen Nød, Ei selv
engang den bittere Død, Mit Hjerte fra dig
boie, Jeg veed du har mig hjertefjær, Saa
følger jeg dig uforsærd Gjennem Verdens
Møie, Stik mig, Som dig Selv behager
Korsets Plager, Mig at frænke, Du skal
dog vel paa mig tænke.

7. Og skal jeg ei din Himmelmann, Hvor-
til din arme Siel er van, I Verden mere
smage, Dog trøster jeg mig vist dertil, At
mig min søde Jesus vil I Himlen favnetage
Saa frit, Saa tidt Mig kun lystet, Jeg
dig fryster, Fri fra Smerte, Hefstig til mit
Bryst og Hjerte.

8. Min søde Brudgom! Himmelprinds!
Jeg veed hvordan du er til Sinds, Naar
Lornene os støde, Det Hjerte, Korset læg-
ger paa, Det samme Jesu Hjerte maae Til-
sidst af Mednyk blode, At mit Kors lidt har
at sige Mod den rige Trost jeg finder, Naar
du mig igjen forbinder.

9. Med Balsom salver du min Aand, At
Glæden tager overhaand Udi mit arme
Hjerte, Jeg kjender Korset nok, fra hvem
Det

Det er, og hvad han giver dem, Som gjerne lide Smerte, Desto Meer troe Lad mig være Til at bære Mine Plager, At jeg aldrig dig forsager.

10. Min Troe den har en vældig Haand, Og holder dig som stærke Baand, Vil ikke gaae tilbage. I Troen kan dig ingen mig, I Troen kan mig ingen dig, Min Frelsermand, betage, Bed dig Trostig Synden, Plagen, Døden, dragen, Naar han griner, Jeg beleer og undertriner.

O Jesu! min Brudgom! livsaligste Ven! Jeg veed nu ei, hvor jeg for Glæde skal hen, Min Nød er forsvunden, Jeg haver dig funden, Den lifligste Time er kommen igjen.

2. Jeg ligger ved Jesu hans Bryster saa tæt, Og bliver af Kjærlighed drukken og mæt, Med Honning og Sukker For Sjelen han klukker, Og gjør mig mit Hjerte saa lystigt og let.

3. Jeg er nu ei mere, min Kjæreste! min Jeg ganste, med alt det jeg haver, er din, Din Kjærligheds Jver Mig fører og driver Til hvad jeg skal gjøre, som kraftigste Viin.

4. Hvad stjøtter jeg derom, at andre de lee, Og mine Bekjendte mig sure ansee, Bort Venner og Frender, Som Jesum ei kjender, Vi kjende og derfor hverandre ei meer.

5. Men

5. Men kommer, I Fromme! med glædelig Røst, Her har vi den Kilde, som giver os Lyst, Og lader os svinge Med Hjerte og Tunge, Alt Hjertet kan springe i alles vort Bryst.

6. Din Kjærlighed haver mit Hjerte gjort Saar, Den tænder og brænder, som Luer i Blaar, Fortærer min Jammer Med hede Flamme, Og giver mig Glæde, som ingen forstaaer.

7. Trods Synden og Døden og Helvede med, Alt nogen nu skulde mig gjøre Fortred, Er Jesus mit Hjerte, Hvad skulde mig smerte, Hvad skulde mig gjøre bedrøvet og ræd?

8. Bort Scepter og Krone, I gjelde ei meer, Bort Rigdommens Prangen med glimrende Leer! Vain Rigdom og Vre Vain Jesus skal være, Alt andet jeg ikkun for Skygger anseer.

9. Naar skal jeg al Verden dog sige god Nat Mit Hjerte af Livet er mere end sat, Naar faaer jeg den Glæde For Tronen at træde, Dig evig at prise min yndigste Skat!

Om Taalmodighed.

Mel. Fra Gud vil jeg ei vige.

Taalmodighed behøves, Naar Troe og Haabet skal Ved megen Trængsel prøves I denne Jammerdal, Du Guds udvalte Flok Taalmodighed maae læres Om Kronen der skal bæres, Det kan ei siges nok. 2.

2. Taalmodighed er ikke For Kjødets angem, Det veed sig ei at stikke, Naar Niset kommer frem, Man har Frimodighed I Fred og gode Dage, Men kommer Kors og Plage, Da synker Modet ned.

3. Taalmodighed at lære Er ei saa let en Sag, Man vil en Christen være, Men i sin gode Mag, Da Gud det dog saa klart Udi sit Ord forkynder: Jeg straffer, den jeg hnder, Han bliver aldrig spart.

4. Taalmodigheden gives Af Gud den hellig Aand, Naar Hjertet ret oplives I hans Foreningsbaand, Den søde Himmels-gjest Formilder al vor Plage, Og vender Kjødets Klage Til Aandens Frydefest.

5. Taalmodigheden tændes I Troen til Guds Ord, Naar Herrens Naade kjendes Mod dem, som paa ham troer, For Sjelens faste Borg, At man sig overlader, Og lader Gud vor Fader Kun bære al vor Sorg.

6. Taalmodigheden helder Sig op til Christi Blod, Naar Satan sig anmelder, Saa fatter den et Mod, Ei! tænker den, hvad vil Den knuste Slange gjøre, Trods, at han mig skal røre! Jeg horer Jesum til.

7. Taalmodighed er stille. Naar ingen Hjelp den seer, Og tænker: Herrens Vilje Dog aldrig ilde steer, Den tænker, lad

det

det gaae, Hvem kan sig mod ham spørre,
Er han dog Husets Herre, Hans Billie
gjelde maae.

8. Taalmodighed kan bie, Naar Tiden
bliver lang, Fordriver al sin Soie Med
en Spadseregang I Ordets Urtegaard Med
Sang og dybe Sukke, Der kan den Ur-
ter plukke Mod alle sine Saar.

9. Taalmodighed er rede At følge Her-
rens Bud, Kan taale andres Brede, Dg
glæde sig i Gud, Lad smyse hvem der vil,
Jeg bliver ei til Skamme, Gud skal vel alting
ramme, Naar hannem synes til.

10. Taalmodigheden viger Ei fra vor
Herre bort, Skjondt Korset daglig stiger,
Dg alting bliver sort, Den tænker: frisk
deran; Med Gud jeg alting vover, Dg ham
i Korset lover, Saa smager det som Mann'.

11. Taalmodighed forlænger De From-
mes Leveaar, Alt det, som Hjertet træn-
ger, Den bort af Sindet slaaer, Den er et
Kobberstjold For alle Frommes Hjertes, At
ingen Bee og Smerter Kan bryde ind med
Vold.

12. Taalmodigheden glæder, Gjør Sjelen
frydefuld, Den gaaer i Brudeklæder Med
Kronen paa af Guld, Dg Palmegreen til
Haand Som Frygten har til Fange, Som
trøster alle Bange, Dg løser alle Baand.

13. Taal-

13. Taalmodighed jeg ærer, Og lyder
 sammes Bud, En Kjerlighed jeg bærer
 Til hende, som en Brud. Gud giv Taal-
 modighed, Saa vil jeg intet mere Vaa
 denne Jord begjære, Det er mit Diemed.

14. Taalmodighed jeg leder I Bønnen
 stedse om, I hvad jeg ellers beder, Er
 det min Hovedsum, Og naar jeg skal en-
 gang Fra denne Jord mig vende, Da giv
 en taalig Ende Vaa al min Verdens Trang.

Mel. Som en Hjort med Torst.

Vær i Korset troe og stille, Tænk hvad
 Jesus for dig leed, Lad dig ingen
 Jammer stille Fra hans store Kjerlighed,
 Tænk hvor mangen Vei han gif, For han
 dig tilbage fik, Da du fra ham vendte
 Hjertet, Om det ikke ham har smertet.

2. Bær dog troe i Troens Stride, Ufor-
 andret, uforsagt, Fast paa Jesum kun at
 lide, At du fra din visse Vagt, Som du
 har i Daaben gjort, Aldrig, aldrig viger
 bort, Men beslitter alle Dage Dig, din
 Jesu at behage.

3. Bær dog troe i Kjerligheden Til din
 Gud af ganste Sjæl, Elst din Fjende, og
 isteden For hans Brede und ham vel. Tænk
 hvor Jesus bad for dem, Som ham pinte
 hvert et Lem, Saadan maae du ogsaa
 blive, Skal Gud dig din Synd tilgive.

4. Bær

4. Vær dog troe i Haab at vinde, Kan du ingen Udgang see, Gud kan snart et Middel finde Til at ende al din Vee, Haab kun stadig, Gud er her, Som dig har af Hjertet kjær, Haab, at Gud din Sag vil fremme, Haabet skal dig ei bestjemme.

5. Vær dog troe i Dødens Dale, Er det dog den sidste Strid, Er det dog saa kort en Dvale, Og saa stor en Seierstid; Hvo med Gud i Kampen gaaer, Og med Jacob mandig staaer, Han en evig Seier vinder, Og den skønne Krone finder.

6. Vær dog troe til sidste Ende, Før til Seiren hver en Kamp, Lad det bide, lad det brænde, Lad det røste Sved og Damp, Er dog al vor Trængsel her Ikke Herligheden værd, Som dig Jesus hiiset giver, Naar du hans Medarving bliver.

7. Nu velan, saa vil jeg lide, Troe og elsk og haabe fast, Jesus hjælper mig at stride, Aldrig har han den forkast, Som i Korset holder Fod, Og paa ham sig fast forlod, Ham vil jeg mig overgive, Han skal al min Nød fordrive.

Om Hjertets Opofrelse til Gud.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

Du stjænter mig dig selv, du selv min Deel
vil

vil være, Min Jesu! ach hvad skal jeg dig igjen forære? Alt hvad jeg er og har, for intet regnes kan, Alt hvad jeg kan og veed, det veier ei et Gran.

2. Du stjenker mig da selv, o Soel! min Sjel at gløde, Bort Sorg! hvor kan jeg nu bedrøvet gaae og græde; Thi Jesus skinner nu saa deilig i mit Bryst, Og fylder Hjer- tet med sit klare Lys og Lyst.

3. Du stjenker mig dig selv, o Manna! mig at fode, Min Sjel er fuld, som før var hung- rig, tom og øde, Nu kan jeg gjøre mig tilgode i min Sjel, O Mann'! hvad sma- ger du mig dog saa sød og vel!

4. Du stjenker mig dig selv, o klare Li- vets Kilde! Det søde Himmelvand kan al min Tørst formilde, Naar jeg er fuld af Sorg, og Verdens Trøst er suur, Saa er den Kilde sød, livsalig, reen og puur.

5. Du stjenker mig dig selv, o Rose! mig at pryde, Du rare Rosmarin kan Sjel og Hjerte fryde, Din rene Mand- domsvert er Mandens Liv og Ligt, Jeg finder Paradis i dine Læbers Frugt.

6. Du stjenker mig dig selv, o du mit Hjer- tes Hjerte, Min Sjel sig aabner vidt med tu- sind Længsels Smerte, At blive fyldt af dig,

dig gandske tage ind, O store Gave! bliv mig altid i mit Sind.

7. Tag dog til Takke med det jeg igjen kan føre, Alt det, som i mig er, begynder sig at røre, Og vil dig ofres op, min Leilighed du seer, Tag mig saadan jeg er, jeg har jo intet meer.

8. Mit Die skal du faae, som sig i dig forlyster, Min Troe, som sig ved dig til Himlen fast fortrøster, Alt du paa Jorden kom til mig fra Faders Stool, Og jeg til evig Tid skal see dig der min Soel!

9. Min Mund jeg skjænker dig, din Kjærlighed at smage, Hvorved mit Kjød og Blod du vilde paa dig tage, Fyld med din Kjærlighed mit Hjerte Nat og Dag, Saa er al Verden Mast for Sjelens Himmelsmag.

10. Jeg skjænker dig min Lyst, Begjærlighed og Vilje, Alt hende intet fra din Kjærlighed skal stille, Kun du, Immanuel! Livsfilde! Gud og Mand! Al min Begjærlighed og Længsel fylde kan.

11. Mit Hjerte vil jeg dig til evigt Doffer bære, Der har du det, men du skal selv mit Hjerte være, Din aabne Sides Saar jeg søger som en Bie, Saa har jeg Hjerte nok at døe og leve i.

12. Min Sjel jeg skjænker dig, o Brudgom, jeg er Bruden, Jeg vilde heller døe,
end

end leve dig foruden, Jeg lever, ikke jeg,
du lever selv i mig, Og hvad jeg lever,
det jeg lever glad i dig.

13. Forsmaa mig ikke, o min Hjertens
Lyst og Krone! Min Manna! Livets Soel
og milde Raadetrone! Skrift med mig, giv
mig dig, og tag hvad jeg formaaer, Saa har
jeg alting, dig, du mig og intet faaer.

Jesum, Jesum, Jesum sigter Al mit Hjer-
tes Dnske til, Og sig hermed stærk for-
pligter, At jeg vil, hvad Jesus vil; Hjertet i
ham glad og mildt Raaber: Herre, om du vilt.

2. Han den ene er og bliver, Som jeg el-
sker idelig, Jesus er det, som jeg giver, Hvad
han haver givet mig, Har dit Blod Guds
Brede stilt, O! saa før mig som du vilt.

3. Synes noget mig at nytte, Og dog ei
behager dig, O saa lad det fra mig flytte,
Giv kun hvad der tjener mig, Alt det andet er
kun spildt, Giv mig dig, og hvad du vilt.

4. O! fuldfør din gode Vilje J, hos, ved
mig Nat og Dag, Saa skal ingen Nød
mig stille Fra at elste dit Behag, Hjertet
føre dette Skildt Midt i Døden: som du vilt.

5. Jesu, det er meer end meget, At jeg
dig til Gave fik, Tag mit Hjerte som dit eget,
Sæt det ret i Stil og Skif, At det altid frisk
og mildt Raaber: Jesu! som du vilt.

Aller-

Allerførste Præst, som dig Har opofret
 selv for mig, Und mit Hjerte og den
 Ære, Evig dig at ofret være.

2. Hvad du ikke selv har gjort, Syntes
 det end meer end stort, Gud det ei vil see og
 høre, Du maae selv vort Offer gjøre.

3. Derfor slagt og ofre op Sands og
 Vilje, Sjel og Krop, Riv mit Hjerte af
 mit Hjerte, Koster det end tusind Smerte.

4. Glden paa dit Altar tænd, Og mig slet
 til Afte brænd, O! at jeg aldeles kunde
 Brændes op, og gaae tilgrunde.

5. Dog det lykkes skal ved dig, Milde
 Jesu! hjælp kun mig, At jeg og kan her i
 Live, Gud et helligt Offer blive.

Mel. Nu vel an vær frisk tilmode.

Jesu, du min Lyst i Live, Al min Længsel,
 Skat og Deel, Dig jeg mig igjen villi
 give, Saadan som jeg er saa heel, Jeg med
 alt, hvad jeg formaaer, Dig at ofres, fær
 dig staaer, Din Livegen Svend at være,
 Kalder jeg min største Ære.

2. Vil du da mit Hjerte tage, Nu velan,
 der er det da, Ingen Velstand eller Plag
 Skal dig dette tage fra, Aldrig skal det hedde
 mit, Hjertet skal kun være dit, Dig til Dø-
 den troe forblive, Elste dig i Død og Live.

3. Dig jeg mine Dine stjenker, De skal ud
 Fryd og Bee, Hvad jeg taler, gjør og tænker
 Efter.

Efter dig allene see, Du skal nok, jeg kjender dig, See, at intet fattes mig, Du mit Dies Lys og Die Skal mit Hjerte nok fornøie.

4. Dig opofrer jeg mit Dre, Hvor jeg er paa denne Jord, Alt at elske, lyde, gjøre, Hvad du siger i dit Ord; Dig opofrer jeg min Mund, Alt den baade Tid og Stund Dine Naaders Lyst og Nnde Skal med Frydesang forkynde.

5. Mine Hænder vil jeg give Dig min søde Frelsermand! Dig at give, tage, drive, Som kun dig behage kan, Gaaer jeg, da skal hvert et Skridt, Søde Jesu, være dit, Al min Bei og Gang skal være, Milde Frelser! dig til Vre.

6. Endelig vil jeg dig give Al den Deel jeg er og har, Lad det dit saaledes blive, Som det mit ei mere var, Læg det i din Favn og Skjød, Gjem det vel i Mod og Død, Brug det til din Priis og Vre, Din allene vil jeg være.

Om Hjertets Overladelse og Hengivenhed i Guds Villie.

Mel. Min Jesu, mit Lives livsaligste.

Vær trostlig mit Hjerte, bedrøv dig ei meer
Tænk at dig til Bedste dog alle Ting steer,
Vil Gud det forordne, Lad lyne og tordne,
Saa kommer dog Solen omsider igjen, Kun
derfor frimodig, og Sorgen fast hen.

2. Man

2. Man vinder dog intet med Suk og med Sorg, Tilfreds sig at give er tryggeste Borg, At lade sig noie, Som Gud det vil foie, Det falder man Himlen paa Jorden med Skjel, Thi hvad Gud behager, det tjener os vel.

3. Hengivenhed deri allene bestaaer, At man er fornoiet, hvorledes det gaaer, I Medgang og Glæde Tor mangen fremtræde, Og tale om altid frimodig i Gud, Vær og-
saa fornoiet, naar Glæden gaaer ud.

4. Fornoielses Rigdom er bedre end Guld Og Kronen af Perler og Demanter fuld, En Himmel han finder Paa Jorden, som vinder Og tapper i Striden og Proven bestaaer, Hengivenhed vinder og alting formaaer.

5. Gud lade os finde Hengivenheds Slot, Hvad Herren os giver at holde for got, Den Hulen og Klagen Gjør intet til Sagen, Man svækker sin Sundhed og piner sin Sjæl, Vær glad i vor Herre, og troe ham kun vel.

6. Vel! jeg er i Jesu fornoiet og froe, I Trængsel og Glæde han bliver min Noe, Hvad ham kun behager, Jeg gjerne anta-
ger, Han veed hvad mig tjener, og søger min Fred, Thi jeg er frimodig, og bliver derved.

Mel. Nu rinder Solen op.

Sjelen:

Vær mig, hvordan jeg skal dig, Jesu,
finde, Hvordan jeg mig ved dig kan
over-

overvinde, Fra, hvad mit eget er, for-
lost at blive, Og hvad sig søger selv, at
overgive.

J e s u s :

2. Stat i Hengivenhed opofret stille,
Og efterlev med Fliid min gode Vilje, Dig
overgiv mig plad i Fryd og Plage, At intet
dig formaaer fra mig at drage.

S j e l e n :

3. Hvor kan jeg arme Dm saaledes
blive? Hvor kan, jeg mig saa plad dig
overgive? Som allevegne dog saa meget
finder, Der gjør mig i mit Løb saa stor
en Hinder.

J e s u s :

4. Din Vilje skal du mig til Dffer bære,
Min Vilje skal din Roe allene være, Din
Sjel du grundig ned i mig skal sænke, Saa
har jeg dig i mig stor Kraft at skjenke.

S j e l e n :

5. Naar jeg saaledes dig hengiven lever,
Og over alting, som i Lusten, svæver, Hvor-
ledes skal jeg det saa siden gjøre, At du dit
Billed' kan i Sjelen føre?

J e s u s :

6. Lad Hjertets Grund af Gud først ret
beredes, Og fra dig selv gaf ud, af ham at
ledes, Behold dig intet for i nogen Maade,
Som ikke virkes af min Kraft og Maade.

S j e

S j e l e n :

7. Hvad skal jeg siden da i mig fornemme
Naar jeg er hos mig selv som ikke hjemme?
Skal jeg da ikke snart i dig mig finde, At du
med mig dig vil ret nær forbinde?

J e s u s :

8. Naar jeg til saadan Stand vil Veien
bane, Da har jeg mestendeels den Viis og
Bane, At hvad jeg givet har, jeg fra dig ta-
ger, Saa staaer du raadvild der i alle Sager.

9. Da lærer du dig selv først ret at kjende,
Da har din egen Trost og Hjelp en Ende, Da
seer du, hvad du Ford og Stov udretter,
Naar Gud kun lidt sin Hjelp tilsidesætter.

10. Da vil Hengivenhed først ret oprin-
de, Naar du ei Trost, ei Hjelp, ei Gud kan
finde, Naar jeg dig al din Høe og Naad be-
tager, Mig selv med al min Trost, dig slet
unddrager.

11. Naar du den Mørkhed har i dig
fornummen, Har slidt dig fra dig selv, og
er undkommen, Har midt i største Kamp,
blandt tusind Vile, Dog i min Vilje lært din
Sjel at hvile.

12. Saa kan du mig igjen, min Rose! fin-
de, Saa kan du dig ved mig ret overvinde,
At Gaensindighed i Graven segner, Med al
den Deel, man heit i Verden regner.

S j e l e n :

13. D

13. O Jesu! lær mig, at jeg ret dig favner, Forkaster Verden heel, som Jord og Avner: At jeg, om aaben stod Guds Himles Sæde, Dog uden dig derind ei vilde træde.

J e s u s:

14. Folg du kun efter mig, min Brud og Due, Saa skal du i mig stor Forundring stue, Kast dig kun for min Fod, og lad mig raade, Saa skal du blive fuld af Kraft og Naade.

S j e l e n:

15. Jeg lægger mig da ned i Haabet stille, Og venter, hvad der er din gode Willie, Doe vil jeg fra mig selv og alle Gaver, Nok, naar jeg kun min Gud allene haver.

S orger du endnu min Sjel? D nu, hvor= til tjener Sorgen, Troe dog, Jesus vil dig vel, Skjont hans Naad dig er for= borgen, Ach! hvor ofte har hans Magt No= ser ud af Torne bragt.

2. Kast kun Anker, her er Grund, Det er godt paa Gud at bygge, Har du Trang en liden Stund, O! det er dog kun en Skygge, Korsset er en Dvergang, Glæden bliver evig lang.

3. Christi Bei er altid god, Ret og rigtig nok befunden, Som sig haver med sit Blod Til din Frelse høit forbunden, Troe dog da at det er sandt, Mens du har saa stort et Pant.

4. Jesus giver Fryd og Graad, Og er ingen
slum=

slumpelykke, Men vor Herres vise Raad,
Lad det da dig ei mistykke, Vie og tie i Bøn
og Troe, Det skal give Sjelen Roe.

5. Bist er Veien tung og trang Til at van-
dre for de Fromme, Skal vi blive fri en-
gang, Faae vi jo den Bei at komme, Gjen-
nem Drken skal vi gaae, Saa er Canaan
at faae.

6. Der op da, mit bange Sind! Hvor
man Seierskrandse finder, Og kun frist i
Kampen ind, Det har ingen Nød, jeg vin-
der, Thi jeg er jo, Jesu! din, Saa er du
og Himlen min.

Om Sjelens Roe og Hvile i Gud.

Stille er min Sjel til Gud, Til min Gud,
S som hjelpe kan, Verdens Trost kan snart
gaae ud, Flyder hastig bort, som Vand,
Lob, min Sjel fra hendes Boe, Træng
dig ind til Gud i Roe.

2. Tordner det af Verdens Skye, Oven
til er Luften klar, Hos vor Herre er der Lye,
Himlen ingen Torden har, Sindet maae til
Himlen gaae, Der er Fred og Roe at faae.

3. Er Samvittigheden fri, Saa lad Ver-
den snakke hen, Det er i en Hast forbi, Nok,
naar Jesus er din Ven, Verdens Had, og
Verdens Gunst, Er dog begge kun en Dunst.

4. Fryg-

4. Frygter du for hver en Vind, Dermed lægger du et Nag Paa dit nok beflemte Sind, Da dit arme Hjerte dog Saadan Verdens Plagerie Kunde rigtig gaae forbi.

5. Kunde noget hende sig, Som din fromme Fader saae At det vilde skade dig Naatte du vel bange gaae, Men du veed: dig intet skeer, Som dig Gud ei tjenligt seer.

6. Ind i Jesu Favn dig giv, Han skal dig ei slænge hen Satan til en Tidssfordriv, Nei! han er for tro en Ven, Lad det storme, som det kan, Du skal komme vel til Land.

Min nok beflemte Aand! Kast bort din Trængsels Baand, Og stræb at være stille, At din forstredte Vilje Gaaer Fjendens List forbi, Du kan i Sorgens Binde Den sagte Lyd ei finde, Som Jesus hviler i.

2. Forlad al Verdens Rund, Og ind i Sjælens Grund Med alle dine Tanker, At de sig der kun sanker, Og hold dit Hjerte tyst I stille Længsels Miner, Til Jesus selv fremtriner, Og giver Sjelen Rys.

3. Bort Egenfindighed, Som ingen Udgang veed, Bort onde Grillers Vile, Som taale ingen Hvile Udi mit arme Sind, Bort alle Lysters Binde, Som sprede mine Sinde I hele Verden ind.

4. Det er det, maae du troe, Som hindrer dig din Røe, Saa længe Sjælens Kræfter Ved

Bed Verdens Torne hester, Som aldrig
 Hvile gav, Du faaer i Verden ude Ei mere
 Hvilepude, End paa det vilde Hav.

5. Ind i sin Sjel man maae Med Sjelens
 Kræfter gaae, Sig selv og Verden glemme,
 Saa ere vi først hjemme, Thi ellers findes
 her Ei saadan stille Bolig, At Sjelen gandske
 rolig Sig skulde finde der.

6. Saa strid, og overvind Dit egensin-
 dig' Sind, Og holder hun dig bunden, Saa
 stræb desmeer i Grunden At trænge ind til
 Gud, Men lad dig ikke twinge For alle Læn-
 ker springe, At du kan slippe ud.

7. Saa skal du Under see, Saa skal det
 snarlig stee, At du foruden Hinder, Udi dit
 Hjerte finder Din Kampes søde Frugt, At
 Sjelen ret kan smile I Jesu Bunder hvile,
 Naar hendes Torst er slukt.

8. Da har man ingen Trang, Da agtes
 ei engang De onde Flyve-Lanker, Man lig-
 ger da for Anker I Jesu Naades Havn,
 Hvad skulde kunne quæle De himmelgivne
 Sjele, Som Jesus har i Favn?

9. Da fattes ingen Trost, Thi Sjelen idel
 Lyst, Saa tidt hun selv behager, I Jesu
 Sødhed smager, Her findes ingen Brand Af
 Bitterhed og Brede, Thi al den Deel er rede,
 Som kun fornøie kan.

10. D!

10. O! hvilken Heitidsdag, O! hvilken liflig Smag, O! hvilken Mad at æde, O! hvilket Herresæde Er Sjelens Roe i Gud, Den rette Levemaade, Den største Sjelsbaade, Et dagligt Gjestebud.

11. Naar sig en syndig Lyst Vil melde i dit Bryst, Samvittigheden trykker, Og Satan mod dig rykker Med al sin Helvedsflok, Har du kun skjult din Vilje I det forønstte Stille, Saa kjæmper Sjelen nok.

12. Hvor sikker kan du boe I saadant stille Roe, Hvor Herrens Fred bevarer Fra alle Syndesnarer Dit indelukte Sind; I Jesu Roe og Bunder, Som Verden ei begrunder, Lad dig kun gandske ind.

13. Hvo fer var kold og dovn, Den hedes som en Dorn, Jo meer man Frihed kjender, Jo mere Hjertet brænder Til Jesum Dag fra Dag, Naar de udmattet finde Alt meer og mere finde Hans søde Mannasmag.

14. Saa vil jeg lebe fra Mig selv og Verden da, Ved Jesum Roe erlange, Og ikke gaae en Fange Af Sindets Goglespil, Saa gaaer jeg fri i Sinde, Og lykkelig vil finde Det Maal, jeg sigter til.

Roe er Sjelens bedste Skat, Som der findes kan, Hvo sig ret i Gud har sat Har en
 Him-

Himmelstand, Det skal du troe: Her og der er ingen Røe, Hen til Gud, i ham at boe, Gud er vor Røe.

2. Røe vel alle ønske sig, Meest et christen Sind, O min Sjæl, opmuntre dig, Træng med Magt derind, Det gjør dig froe: Her og der ic.

3. Røe er ei i Verdens Land, Lyst er hendes Sæd, Hvoraf hun kun høste kan Jammer og Fortred Til hendes Løe: Her og der ic.

4. Røe er ei i Vrestand, Verdens Lyst er Last, Rigdom veier ei et Gran, Svinder i en Hast, En raadden Broe: Her og der ic.

5. Røe allene give kan Guds enbaarne Søn, Han er det forjættede Land For Israels Kjon, Han raaber jo: Her og der ic.

6. Røe er hos mig at faae, Kommer alle Mand Hid I Store og I Smaa; Her er Livets Band Og godt at boe: Her og der ic.

7. Røe jeg giver alle nok, Som kun til mig flye, Hid du arme vilde Flok, Her er Røe og Lye, Kun hid og troe: Her og der ic.

8. Røe er alle Tider sød Den, hvis Hjerte hart Er bespændt i Sjelenød, Vængstes, som det snart Vil gaae i to: Her og der ic.

9. Røe gjør Sindet glad igjen, Giver Hjertet Mod, Skjønt det vilde smelte hen I en Jammers Flod, Kun frist og frø: Her og der ic.

10. Røe

10. Koe for tåtet bryder frem Jesu søde Mund, Han har nok at give dem Met af Hjertens Grund, Bør A og D: Her og der 2c.

11. Koe han villig deler ud Til enhver især, Favner Sjelen som en Brud, Der vil komme nær Til ham i Troe: Her og der 2c.

12. Koe er som en Rosenknop, Troen hendes Rod, Koe forfrister Sjel og Krop, Giver Lyst og Mod, Hvor hun maa groe: Her og der 2c.

13. Koe har meest dog overhaand I et lydigt Sind, En i Gud bekræftet Aand Agter ingen Bind, Men gaaer for to: Her og der 2c.

14. Koe og Taal hinanden maae Folge allesteds, Den, som ingen Modgang faae, Aldrig var tilfreds, Om han end loe: Her og der 2c.

15. Koe han har, som Christi Nag Bærer glædelig, Trykker det, han ønsker dog Ingenlunde sig Derfra at snee: Her og der 2c.

16. Koe er, hvor man sætter sig Ved sin Jesu Fod, Merker vel, og idelig Dver sig i Bod Og Hjertens Troe: Her og der 2c.

17. Koe foruden Ydmyghed Aldrig kan bestaae, Hvad der ikke dybt oil ned, Ingen Rod kan faae, Kan ikke groe: Her og der 2c.

18. Koe og Kjerlighed kan ei Noget stille ad, Kjerlighed er just den Bei, Man kan vandre glad I Brudestoe: Her og der 2c.

19. Koe

19. Røe, kun fort at sige, veed Aldrig
noget Sind, Som i Jesu Kjerlighed Ei vil
trænge ind Med Bøn og Troe, Her og der
er ingen Røe, Hen til Gud i ham at boe,
Gud er vor Røe.

Om den almindelige og bro- derlige Kjerlighed.

Mel. Fryd dig du Christi Brud.

Den ypperligste Bei For Bruden, som vil
Ei i Verden gaae iblinde, Men Jesu
Fodspor finde, Er Stjernelys at prange i
Kjerlighedens Gange.

2. Thi om du kunde end, Som høioplyste
Mænd, Ja som en Engel tale, Er Kjerlig-
hed i Dvale, Da er din Troe ei andet, End
Bøblerne paa Bandet.

3. Som Bjeldens stærke Klang Dg liflig
Klokkesang Bevæger dem, som høre, Har
selv dog intet Dre, Saa lidt din Tale gav-
ner, Som Kjerligheden savner.

4. Dg havde du Forstand Saa dyb som
Havets Vand, Ja troe, at kunne fælde De
allerstørste Fjelde, Det dog for intet stattes,
Hvor Kjerligheden fattes.

5. Ja var den Deel du har, Som Ver-
dens Sand saa svar, Dg du det give vilde
Til dem, som lide ilde, Det intet Gavn dig
gjorde, Naar Kjerlighed var borte.

6. Dmm

6. Om nogen skjont frembød Sig til en blodig Død, Til Dre, Baal og Strikke, Var Kjerlighed der ikke, Hans Pine var tilhaabe Ei værd en Regnedraabe.

7. Den sande Kjerlighed Af ingen Brede veed, Vil gjerne ringe være, Kan dog de Svage bære, Er nidfjer, stærk og veldig, Dog taalig og lemsfældig.

8. Ustiffeligheds Stie Gaaer Kjerlighed forbi, Den søger ei sit eget, Forbittres ei, hvormeget Man den end flaaer og plager, Den efter Fred kun jager.

9. Den glædes ikke, naar Den seer det ilde gaaer, Men mærker den, hvorledes Guds Rige vidt udbredes, At mange blive Gode, Da er den vel tilmode.

10. Den haaber alle Ting, Den taaler alle Sting, Den troer, naar alle truer, Den slukker alle Luer, Den kan sit Scepter bære, Og hver Mand's Skovist være.

11. Den sande Kjerlighed Af ingen Ende veed, Naar Troe og Haab er omme, At vi til Himlen komme, Skal Kjerligheden brænde Forst ret og uden Ende.

12. O Jesu! lad mig saa Din Kjerlighed forstaae, At hvad jeg foretager, Af Kjerligheden smager, At alt mit Liv maae være Din Kjerlighed til Ære.

Mel. Jesu søde Sukommelse.

Skal Kjerlighed sin Prove staae, Da
maa den til din Fjende naae, At du
er mild naar han er vred, Det er en Chri-
sten = Kjerlighed.

2. Den Lærdom er saa beest og suur;
Som Døden selv, for vor Natur, Det
synes alt for tungt og svart For Adams
flintehaarde Art.

3. Dog gjelder her slet intet nei, Saa sandt
du vil den rette Bei, At elste dem, som elste
dig, Det kan en Hedning magelig.

4. Men Jesus taler rene Ord, Som dog
saa saa i Verden troer, Undskyldning gjel-
der ikke her, Din Fjende skal du have kjær.

5. Er han forbitret, suur og vild, Saa
skal du være from og mild, Vil han dig
gjøre Bee og Spot, Du skal betale ham
med Godt.

6. Du tænker: det kan aldrig stee, At
elste dem, som os belee, At kunne ville den
saa vel, Som vil os gjerne slaae ihjel.

7. Ja! see vi til vor egen Magt, Da er
man let i Harnisk bragt, Og finder ingen
Kraft imod Den gamle Adams Olmeblod.

8. Lad Hjertet komme ind i Bod, Og
smelte hen i Jesu Blod, Da bliver Christi
milde Sind I Sjelen deilig prentet ind.

9. Naar

9. Naar vi ved Troens Lys og Brand
 For Jesu Hjerte finde kan, At han for sine
 Mordre bad, Da de kun stod, og loe derad.

10. Naar vi betænke, hvor han gif, For
 Sjelehyrde, for han fik Os ud af Dødens
 Fare rykt, Hvor tidt og længe han har søgt.

11. Naar vi beseer i Hjertens Grund De
 mange svære Syndens Pund, Som Gud
 saa gjerne os forlod For Jesu Pine, Død
 og Blod.

12. Naar Aanden gjør os dette klart, Da
 tændes udi Sjelen snart Den stærke Kjerlig-
 hedens Brand, At man sin Sjende elste kan.

13. Saa luestærk er Kjerlighed, Den
 flaaer al Verdens Afte ned, Dg drager Sje-
 len ind til Gud, Da lære vi det femte Bud.

14. Vil nogen sige da: jeg kan Ei elste
 ret min Alvindsmand, Han vidner, at han ei
 forstaar Hvad Jesu Kjerlighed formaaer.

15. Men siger du: jeg gjerne vil, Men
 finder ingen Kraft dertil, Da løb til Jesu
 Bunder hen, Saa tændes Kjerlighed igjen.

16. At man saa lidt i Verden veed Af Je-
 su søde Kjerlighed, Det volder at den bitre
 Aand Saa stærk har taget overhaand.

17. O lad mig Hjertens inderlig, Mit
 søde Jesu! elste dig, Dg komme dine Bun-
 der nær, Saa faaer jeg nok min Sjende kjær.

Mel. Jeg lofter hoit op Dine mine.

Hvor seer det ud i Verdens Drk, Hvad er den fæl og suur og mørk, Had, Brede og Misundelse Har dækket Verden, som en Sne, Man neppe meer at nævne veed Den broderlige Kjerlighed.

2. Hvad er dog Bitterhed gemeen? Hvad er det rart at finde een, Som ei er paa en anden vred, Dog tør i slig Uenighed Sig rose af Guds Naades Favn, Dg trodse paa sit Christne Navn.

3. Hvem troer dog Jesu egne Ord? At Had i Hjertet er et Mord, At den, som ei tilgive vil, Kan aldrig høre Jesum til, At man sin Fjende sætte skal Blandt sine kjære Benner's Tal.

4. Da det er nu saaledes fat Blandt denne Verdens Torn og Krat, Saa har dog Gud i Himlen her Paa Jorden dem, som ham har kjær, Et Gosen i Egypti Land, Som intet Mørke dæmpe kan.

5. Det er Guds sande Israel, Som baade troer og lever vel, En Slægt af Gud ved Ordet fød, En deilig Brud i Naadens Skjød, Paa Jorden en forborgens Skat, Dg dog et Lys i Verdens Nat.

6. Det

6. Det er Guds egen Slægt og Art, Som ikke agte det for svart, At gjøre deres Fjender godt, Og gjerne derfor lide Spot, Thi Kjerlighed er just den Stie, Som de med Jesu vandre i.

7. Men det er ret det Tegn, hvorpaa De useilbarlig fjendes maae, At de indbyrdes og især Hverandre have hjertefjær, Paa dette visse Mærke man Vor Jesu Brodre fjende kan.

8. Man feler vel det onde Sind, Men dæmper det, og trænger ind I Jesu søde Kjerlighed, Saa synker Hjertets Laage ned, At mellem dem jo meer og meer I Gud en nær Forening steer.

9. Hver Green af Jesu har sin Kraft, Dog ikke lige megen Saft, Som Forstiel er paa Sted og Tid, Paa hvers Forfarenhed og Flid, Dog ere alle eet i Gud, Og følge Kjerlighedens Bud.

10. I Bygning sættes Steen paa Steen, De blive alle som til een, De Store jernes med de Smaa, At de mod Ild og Vand bestaae, Saa samles alle fromme Sind, Og vies til Guds Tempel ind.

11. De Stærke med de Svage gaae, De Rige med de Arme staae, Forfarne med Lemfældighed Bevise den, som lidet veed,
At

Alt alting passer sig saa net, Naar alles
Kræfter samles ret.

12. Naar dette himmelstærke Baand I
Verden tager overhaand, Da vorer Kjer-
lighed til Gud, Da bredes Jesu Rige ud,
Dg drager daglig andres Sind I dette
Himmelselstak ind.

13. Desmindre tør man undre paa, At
Satan derimod vil staae, Gaaer Kjerlighed
forst saadan Magt, Saa er hans Rige alt
for svagt, Saa vil hans Hjerte sprække ved,
At see Guds Kirkes søde Fred.

14. Da samler han sin hele Magt Af
BOLD og Legne og Foragt, Bevæger al den
Deel han kan, At saae Fortred og Misfor-
stand Iblandt Guds Sons udvalgte Flok,
Saa veed han, han har vundet nok.

15. I da, som føre Herrens Sværd,
Staaer sammen, ach! staaer sammen nær,
Forbindes ret i Kjerlighed, Dg tænker paa
vor Daabes Sed, Det er den allerstørste Sag
Saa har alt Fienden tabt sit Slag.

16. Forbinder eder nær i Gud, Dg
tænker paa det søde Bud, Som Jesus har
os alle sagt, Dg hver især paa Hjertet
lagt, At hvo der er i eders Tal Af Kjer-
ligheden kjendes skal.

17. O Jesu, du som kom herved, At
stifte Fred og Kjerlighed, Udbred dit Rige
vidt

vidt og bredt, Forbind os alle ret til eet, Alt vi med dig og dine maae Til evig Tid i Samfund staae.

F Herrens Udvalgte, som Hellighed og, Hvor staaer det med Kjerligheds vigtige Proeve? Staae I ret forbundne ved Enighedens Aand? Har intet forvirret det liflige Baand? Vor Fader i Himlen kan Hjertene kjende, Hvor Kjerlighed fattes, har Troen en Ende, Den Høiestes Flamme bør himmelhøit brænde ::

2. Saa snart vi er' oven fra fødte og baarne, Af Jesu vi ere til Brødre udkaarne, En Fader, en Troe og en Aand og en Daab, En Vej til at vandre, et eneste Haab, Kan Brødrenes Hjerte aldeles forbinde, Vi kunde ei andet end Kjerlighed finde, Mistanke, Had, Brede og Tvedragt maae svinde ::

3. Vor Moder her oven til mener det samme, Dg favner os alle i Kjerligheds Flamme, Paa Høihed i Verden her bliver ei seet, Thi Samlingen er udi Ndmynghed steet, Hvor Tvedragt og idel Splidagtighed gjøres, Dg Kjerlighed bare af Munden kun høres, Der kan man til Englenes Selstab ei føres ::

4. De himmelforene Brødre fornægter Naturlig og jordist kun sindede Slægter, Hvo Verden kun bærer i Hjerte og Sind, Dg
vil

vil sig dog hylle blandt Brødrene ind, Den kan de umuelig for Broder erkjende, Han maae sig først grundig til Jesum omvende, Og Verdens Lyst i ham maae have en Ende ::

5. Men Brødre af Himmelhoy prisede Stamme, Vi tør ved vor Herkomst jo ikke os stamme, Ach! giver ham Ære, som ærer os nok, At kaldes hans egen velsignede Flok, Ach lader os flokkes, og synge tillige Med samlede Munde og Hjerter at sige: Lov stee dig, vor Fader i Himlens Rige ::

6. Hvad jeg er, min Broder, det er du og bleven, Og begge vor' Navne i Himlen er skreven, Til Himlen er alles vor Længsel og Torst, Hver haster og stræber at komme der først, Og elsker den ene den anden af Hjerte, Som Jesus, vor sødeste Broder os lærte, Den ene fornemmer den anden hans Smerte ::

7. Ach lader os alle hverandre erindre, At ingen sig lader fra Kronen forhindre, Naar Verden og Satan vil bruge sin Magt, Saa staae vi forenede alle paa Bagt, Vor Fader han hører de samlede Sukke, Mod enige Hjerter tør Satan ei puffe, Hvo vilde forenede Mander udslukke ::

8. Saa

8. Saa lader os glædes og elske af Hjer-
te, Forsøde hverandre den bitterste Smerte,
Forbindes i Manden tilsammen som een, At
Kjerlighed findes oprigtig og reen, Dg lader
vor Fader en Frydesang høre, Det skal ham
hans Hjerte usigelig røre, Skjont Børnene
kan det saa kunstigt ei gjøre ::

9. I Himlen vi bedre skal høie paa Tonen,
Naar Brodrene samlede træde for Tronen I
heftigste Lue og deiligste Rang, Med lifligste
Harper og sødeste Sang, Saa lofter op sam-
lede Hjerter og Hænder, Dg længes at san-
kes, hvor Striden sig ender, Dg Kjerlig-
heds Lue evindeligt brænder ::

Om Kyndighed.

Mel. Hjerte = Fader straf mig ei.

Far herud, urene Mand, Hen til dine Lige;
Jeg har givet Jesu Haand, Aldrig
ham at svige; Gaae din Vej, Jeg vil ei Ver-
dens Lyst begjære, Eller høre mere.

2. Vil min Sjæl en grundig Lyst Dg For-
fristning nyde, D min Jesu Favn og Bryst
Kan tilfulde fryde, Jesu Skjød Har en
sød Bederqvægemaade, Fuld af Naade,
Naade.

3. Skulde da mit Liv og Mand, Som er kjøbt
saa dyre, Gives hen i Satans Haand For
en

en Lyst at styre, Nei! jeg veed Nok Bested,
 Hvordan Legen endes, Jeg vil ikke brændes.

4. Er mit Hjerte ei for godt Til de sorte
 Slanges, Hvor min Jesus har sit Slot, Dg
 hans rige Pranger, Han er min, Alt for fin
 Til at kunde mistes, I hvor haardt jeg fristes.

5. Skulde mine Dine lee Helvedlyst be-
 trendte, Som til Himlen bor at see, Jesum
 daglig vente, Nei man maae Dg forstaae Af
 mit Dies Fagter, Hvorhen Sjelen agter.

6. Skal mit Dre ikke flye For en Daares
 Læber, Naar hans Ord som Slangespøye
 Andre Sjele dræber, Nei jeg maae Mærke
 paa Hvad Guds Aand mig minder Verdens
 Lyst til Hinder.

7. Skal min Mund, som saadan reen Al-
 terspise tager, Gjøre sig med den gemeen,
 Som af Bellyst smager? Nei min Mund
 Troens Grund I min Sjel skal vise, Dg
 Guds Raade prise.

8. Veed jeg ikke, hvort et Lem Er min
 Jesu eget, Han skal ene eie dem, Som har
 kost saa meget. Kort jeg vil Gandske til Gud
 mig overgive, Derved skal det blive.

9. Fattes det paa Kraft og Mod, Satan
 maae dog vige, Naar jeg kun vil holde Fod,
 Dg tilbørlig frige. Jesu Saar Med mig
 staaer, At jeg Seiren finder, Dg desmere
 vinder.

10. D!

10. O! hvor trostlig kan jeg da Til min Jesum vende, Naar mig ingen Velslyst fra Ham formaaer at vende, Naar jeg kan Som en Mand Fienden allevegne Kæmpestærk beegne.

11. Efter Striden faaer jeg tidt Jesu Lys til Bytte, Naar jeg ham kan faane frit I hans Raades Hytte, Hist er gjemt Dg bestemt Kronen til mit Hoved, Som han mig har lovet.

12. D en ret forbandet Sag, Himtens Fryd at spille, Dg for Lystens korte Smag Lide evig ilde, Ja! jeg var Satans Nar, Bilde jeg ham lyde, Det skal Gud forbyde.

13. Far herud urene Aand Hen til dine Lige, Jeg har givet Jesu Haand, Aldrig ham at svige. Gaae din Bei, Jeg vil ei Verdens Lyst begjære, Eller høre mere.

Mel. Op og smyk dig Sjel imod.

Sly min Aand, og bryd med Styrke Ud af Adams Lysters Mærke, Kæmp dig gjen- nem Satans Vile Ind i Paradises Hvile, Hvor man haanlig undertræder Denne Verdens raadne Glæder, Rene Aander knuses, smykkes, Dg fra Verdens Lyst undrykkes.

2. Glandsen af Guds Raades Rige Gaaer tilbage, og maae vige, Naar man Kjødets Lyst vil huse, Dg ei ret for Allvor knuse, Straalerne tilbage drives, Hvorved Sjelen

Sjelen kan oplives, Solen daler, Dagen endes, Naar de skidne Lamper tændes.

3. Lad din arme Sjæl ei blottes: Om du siden ei vil spottes, Lad din Høe i Gud ei slippe, Gjør dig haard som Staal og Klippe, At du holdes ei tilbage Fra Guds Himles Bryllupsdage, Hvor de rene Sjele lande, Og al Verdens Lyst forbande.

4. Kys Guds Søn med Himmellader, Og i Jesu Kys din Fader, Hold din Sjeles Læber rene, Sig med Manden at forene, Dverstygges ret i Glæden, Derved at undfange Sæden, Ordet, som dig nye kan gjøre, Og dig Brud til Jesum føre.

5. Flye min Mand fra Sodoms Egne, Saa vil Jesus dig begegne, Bred dig, Rose, ud for Solen, Cherub bliv ved Naadestolen, Dæmp din Lyst med Jesu Vine, Fat din Gud med Kæmpemine, Dig vil han som Brud undfange, Og i Himlen med dig prange.

Mel. Den Vei gaaer vist til Himmerige.

Du Hjertens Fryd for rene Sinde, Udvalde de kydske Jomfrufrugt, Som vil med alle dig forbinde, Der følge Mandens viise Tugt, Hvor vilde jeg dog gjerne tragte Blandt dines Jomfruetal at staae, Som Verdens Kjerlighed foragte, Og efter Lammet stedse gaae.

2. Du

2. Du fordrer kun et rensset Hjerte, Men hvor er det at faae for mig, Som stod i baade Fryd og Smerte I Kjerlighedens Brand til dig, Forgjæves er min egen Noie, Du da ei klarer selv mit Sind, Og tager med dit blide Die Mit arme Hjerte gandske ind.

3. Den Salve heles Adams Skade, Din Kjerlighed er Sjælens Kuur, Vil du mig den kun finde lade, Saa bliver Verdens Lyst mig suur, Den gjør fornøiet, fri og sikker Fra Verdens Lysters Fiskekrog, At jeg kan flye de fine Strikker, Som mangan ned i Vølen drog.

4. Lad denne Valsom i mig flyde, Og gjennemtrænge alt mit Sind, Lad mig din Kjerlighed kun nyde, Saa lukkes ingen anden ind. Den Jld al Verdens Lyst forbrænder, Og holder den for Narrespil, O hvem din Kjerlighed kun kjender, Han ingen anden have vil.

5. Men griber du Begjærligheden Ei an med Magt og Kraftens Mand, Da kan den ligge skjult i Reden, Og siden tage overhaand, O Gud! din Sodhed tidt anvendes Til Kjødets Sikkerhed og Noe, Naar Mandens Iver ei optændes Ved daglig Kamp i Ven og Troe.

6. Hvad kan os frie fra denne Fare? Din Kjerlighed kun det formaaer, Naar Sjælen den vil tage vare, En anden Lyst og Drift den faaer,

faaer, Som den befnyttet Vilje drager Hen ind i Naadens blide Stand, At Verdens Lyst ei bedre smager, End Mast og raad= dent Volevand.

7. Naar Gud er her og ingenlunde Med Verden vil i Hjertet boe, Saa gaaer al Ver= dens Lyst til Grunde; Dg Hjertet faaer sin rette Roe; Naar Sjelen lærer dybt at grave, Dg varer denne Perle vel, Den Skat kan Jesu Brud kun have; Dg ikke nogen Verdens Træl.

8. Sæt Jesu Kjerlighed til Grunden, Er han din Bygnings Hjørnesteen, Saa bliver Sjelen altid funden Marvaagen til at holdes reen, Han selv din Seiers Krone bliver Ved hver en Heilighed til Kamp, Thi denne Soel dig let fordriver Al Verdens Bellyst som en Damp.

9. Saa triumpherer allerede Guds Liv i Dødlighedens Krop, Thi just naar vi i Kampen svæde, Da stræbe vi til Kronen op; Hvor kunde ellers Sjelen vinde, Dg dæmpe Kjødets stærke Brand, Om Kjerlighed var ei derinde, Som alle Ting bestride kan?

10. Den korte Moie Bei bereder Til ustat= teerlig Sjelefred, Guds Himles skjulte Lif= ligheder Til slige Sjele flyde ned, Som Ver= dens Lysters Skum og Fraade Beleer, forag= ter og forsmaaer, Lad kun din Brudgom ene raade, See saa hvad Kjerlighed formaaer.

11. Den

11. Den froner Lammet's rene Brude Til
 Bryllup med Guds egen Son, De Skidne luf-
 kes alle ude, Thi Kjerlighed er Kyndighed's Len
 O! hvem der smager Jesu Brude, Har nok og
 alting, det er vist, Hans Kjerlighed's fuld-
 komne Brynde Gjør ret fornøiet her og hist.

Den femte Deel.

Troens Kamp og Seier.

Om Korsfets Hemmelighed i Al-
 mindelighed.

Mel. Jeg vil din Priis udfølge.

Den Troe, som Jesum favner, Dg Hjertet
 rense kan, Den Troe, hvorved man
 havner I Himlens Frydeland, Den Troe er
 stærk, og maae Al Verden undertræde, I
 Corrig og i Glæde Sin Prøve kunde staae.

2. En Christen bærer Sværdet, Dg fast
 i Striden staaer, Mod Satan har han hær-
 det Sit Sind i Jesu Saar, Han maae ved
 Liv og Dod Sig ikke lade binde, Saa sandt
 han hist vil finde Sin Røe i Jesu Skjød.

3. Den Troe, som vil med Lempe Dg uden
 Møie frem, Den Troe! som ei vil kæmpe
 Sig gjennem Verden hjem, Den Troe er
 død og kold, Ei værd en Troe at nævne, Har
 ingen Kraft og Evne Mod Satans Vil og
 Skjold.

4. Den

4. Den sande Troe i Striden Er mangen Gang vel svag, Dg synes undertiden At have tabt sit Slag; Dog er den sande Troe Saa sandt i Hjertet inde, Saa kan den overvinde, Før faaer den ingen Roe.

5. Den Troe, som ham har funden, Der heder Sjelens Skat, Er den end skjult i Grunden, Dg synes gandske maat, Saa sandt hun er kun der, Saa har den Kraft at kæmpe, At fælde og at dæmpe Den hele Satans Hær.

6. Den svage Troes Sukke Er Fjenden dog for stærk, Den kan hans Vile slukke, Dg sijende al hans Værk; Den Gnist, den svage Troe, Mod Satan er en Due, Det Kor er Spyd og Bue, At slaae hans Magt i to.

7. Den kan vel ogsaa slukkes I Hjertet ganske ud, Naar Willien forrykkes, Dg viger fra sin Gud; Men vil det svage Sind Sin Jesum ikke slippe, Saa staaer den som en Klippe Mod Fjendens Haas og Bind.

8. Vor Troe, er den end liden, Saa er den dog af Gud, Dg derfor stærk i Striden Mod alle Satans Skud, Vor Troe er dog den Seir, Som Verden overvinder, Som alle Lyster binder, Dg spottes Satans Leir.

9. Velan i svage Hjerter! Saa fatter kun et Mod, Dg lad det koste Smertes, Ja Vre, Liv

og

og Blod, D holder Eder tæt Til Jesu Blod
og Bunder, Saa ligger Satan under Med
al sin Magt og Ret.

10. Det er en Sag at mærke Til Trost i
Kampens Tid, De Svage blive stærke, I
allerstørste Strid, Jo værre det gaaer til,
Jo mere skal du vinde, Dg større Kraft
befinde, Naar du kun stride vil.

11. Men gjør dig ingen Tanker Om Troen
i dit Sind, Naar du saa villig vanke I
Verdens Lyster ind, Vil blive i din Roe,
Dg ei mod Synden stride, Du har, det
maa du vide, Du har slet ingen Troe.

12. Var det en Troe, med Munden At
sige kun: jeg troer! Naar Hjertet ei i
Grunden Er renset ved Guds Ord, Da
var der Fromme nok Dg Troende i Ti-
den, Da var den ei saa liden Den rette
Troens Flok.

13. Nei det, vil du det vide, Er Troens
rette Tegn, Mod Verdens Lyst at stride I
denne Jamneregn, Sin Jesum have kjær,
Ham ei at kunne miste, For skulde Hjertet
Ibriste, Det viser Troen her.

14. O Jesu! Hjerte milde Dg yndig=
ste Guds Lam! O! tænk dog, hvad det
vilde Mig være for en Skam, Om jeg
idig, du som mig Med blodig Kamp har

vunden! Saa troeløs blev befunden, At kunne miste dig.

15. Nei, nei min Lyst og Vre, Du er mig alt for sød, Nei, din jeg vist vil være, Det gjelder Liv og Død; Lad komme hvad der vil, Jeg vil det alt bestride, Og intet andet vide, End høre Jesum til.

Mel. Jeg raaber fast, o Herre.

Vor Trængsel, hvor besværlig Den ogsaa synes kan, Er for Guds Folk en herlig Og ustatteerlig Stand; Vor Trængsel, vi som trine I Jesu Fodspor ned, Vor største Trang og Pine Er idel Herlighed.

2. Vor Trængsel, ikke deres, Som dier Verdens Bryst, Og mangen Gang besværes I deres bedste Lyst, Vor Trængsel, den allene, Og ei de Ondes Miis, Skal ufeilbarlig tjene Til uophørlig Priis.

3. Vor Trængsel er en Gave Af Jesu milde Haand, Et Tegn, som de skal have, Der drives af Guds Mand, Vor Trængsel er en Vre, Som Gud os dertil gav, Vor Jesu liig at være, Det rose vi os af.

4. Vor Trængsel gjør os trette Af Verdens Slaverie, Og derimod saa lette Atti gaae paa Livets Stie, Vor Trængsel gjør bestandig I Jesu rene Sind, Frimodig, kjæk og mandig At gaae i Kampen ind.

5. Vorre

5. Vor Trængsel er vdr Bane For
Himlens Kirkeslof; Vor Trængsel er vor
Fane Mod Satans hele Flok, Vor Træng-
sel er vort Anker Mod alle Lysters See;
Som holder vore Tanker Fra Verden, til
vi doe.

6. Vor Trængsel er vort Baaben Dg
adelige Skjold, Staaer Himlen selv dog
aaen For Jesu Kjemper Bold; Vor
Orden er oprunden Af Jesu Kamp og
Sveed, Dg staaer med Gud forbunden I
evig Pagt og Sed.

7. Vor Trængsel er det Mærke, Hvor-
ester Jesus seer, Naar Torden af den stær-
ke Guds Doms Basune steer, Da skal
vor Trængsel give Sin fulde Glædes Frugt,
Vor bitter Myrrhe blive En evig Livets
Lugt.

8. Hvo vilde da ei lide, Dg gjerne takke
til? Hver skynde sig at stride, Som vist til
Himlen vil! Saa skal man selv befinde,
Hvad de for Vre faae, Som her i Ver-
den vinde; Naar Kronen sættes paa.

9. I sode Kors, min Lykke Dg skønne
Arvedeel, Guds Kirkes gylde Smykke, Dg
deilige Juvel; Her vil jeg dig undfange
Med Kys og Favnetag, Dg siden med dig
prange Paa hin den store Dag.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

Vort Kors har sure Miner, Naar det os sendes til, Man veed da tidt for Miner Ei hvor man være vil; Men lærer man at kjende, Hvad Korset gjør for Gavn, Dg seer den Sag til Ende, Da tages det i Favn.

2. Det fører os ved Smerte Fra Verdens Daarlighed, Dg slaaer det stolte Hjerte I Støv og Aske ned, I Ydmynghed er Hvile, Dg meget godt at boe, Saa jager Korsets Pile Os ind med Magt til Roe.

3. Det kommer fra Guds Hjerte, Dg drager os derhen, Da bliver Korsets Smerte Til idel Fryd igjen; Hvor mangen aldrig kjendte Den rette Roe i Gud, Om Gud ham ei lod hente Bed Korsets visse Bud?

4. Det giver Lyst at grunde Paa Ordet Dag og Nat, Da kan man ingenlunde Undvære denne Skat: Naar det saa dybt indtrykkes Bed Korset i vort Sind, Kan tidt vor Sjel undrykkes Ret som i Himlen ind.

5. Det trykker os saa længe Til vi nødvendig faaer Fra Verden os at trænge Hen ind i Jesu Saar; Naar Sjelen der er hjemme, Dg i saa tryk en Havn, Da kan den net fornemme Sit Korsets store Gavn.

6. Det lærer os at flage I Bonnen Dag og Nat, Beflemte Sukke tage Gud ret om Hjertets

Hjertet fat, Da vil vi have Naade, Gaaer ikke for dersfra; Dg naar vor Troe vil raade, Maae Jesus sige ja.

7. Det puster op i Luer Den lille Troens Gnist, At man ei mere gruer For Satans Magt og List, Men ved sin Trængsel hærdet, Som Staal i Jld og Vand, Derefter uforfærdet Mod alting tage kan.

8. Det gjer vor Hjertes Have Fra Verdens Klinte reen, Dg holder under Awe De kaade Lysters Green, At vi i nær Foreening Med Jesu komme maae, Dg det er just hans Meening, Naar Korset os skal slaae.

9. Ja det er, kort at sige, Ret Marsag til vor Trang, At det til Himmerige Skal jage os paa Gang; At vi med mere Jver Jesu Fodspor gaae, Da Lommen større bliver, Som vi af Naade faae.

10. Af Jesu Torne bryde De smukke Roser ud, Som skal i Himlen pryde Dg krone Jesu Brud; Vor Jesu Kors fortjente Os denne Skat at faae, Men vil vi Kronen vente, Da skal vi med ham gaae.

11. Jo meer vi da maae stride, At komme Jesum nær; Jo meer vi da maae lide, Fordi vi har ham kjær; Jo mere Kors vi taale, Jo større Demantglands Dg Perler skal der straale Af Sjelens Brudefrands.

Mel. Det koster megen.

Vor Gud er tro i Liv og Død, Vor
Korsfets Kalk han ei med Gift vil blande,
Han bliver og vor Fader i vor Nød,
Hans kjerlig Mund kan sine ei forbande! Si
her! hvor han dig raaber til med Magt: Vær
uforsagt! vær uforsagt!

2. Betænk, at du er kaldet til At gaae ved
Trængsel ind i Himmerigae, Saa vist man da
en Christen kaldes vil, Saa vist man ei kan
Kors og Trang undvige, Kun Medgang vil
det kjelne Verdens Barn, Men det er Skarn,
men det er Skarn.

3. Du har om Korsfets ofte hørt, Dg har
det let i Munden fundet bære, Nei! du maa
selv i Korsfets blive fert, Kun frist heran, det
vil ei andet være! Hvo det forstod har aldrig
Mangel havt Paa Trost og Kraft, paa Trost
og Kraft.

4. Skal Joseph op til Herremagt, Da
maae han først det sorte Kængsel skue, Skal
David frem til Kongespire og Pragt, Hvor
blev han først som en forjaget Due? Dg
Ezechias gif paa Dødens Sti Sin Død forbi,
sin Død forbi.

5. Selv Jesus for i Veien gif, Dg
maatte gjennem mange Torne komme, For
han den store Krens Krone fik, Dg evig Fryd
for

for sig og alle Fromme! Hvo kun i Kam-
pen troe og mandig staaer, Han Kronen
faaer, han Kronen faaer.

6. Saa fast dit Haab kun fast paa Gud,
Som er din Fader midt i største Jammer, Din
Brudgom staaer, naar alle Lys gaae ud, Dg
figer ind i Hjertets mørke Kammer, Han seer
saa vel, naar du er hjertekryst, Dg uden
Trost, og uden Trost.

7. Da bryndes Hjertet i hans Bryst,
Han siger: ach! jeg skal mig dog forbarme!
Kom Sjel, som uden mig har ingen Trost!
Dg læg dig kun i mine Naades Arme, Kun
vel tilfreds! din Hjelpetund er nær, Nu er
den her, nu er den her.

8. Dig være Tak, o Frelsermand, Som
kan ei andet end i Nød os ynke, Naar Satan
spruder Helvedsvoxl og Brand, Det synes
som vi skal forgaae og synke, Da styrter du
ham ned til Helveds Grund, I samme
Stund, i samme Stund.

9. Giv at vi, som du har saa kjer', Af
Kjerlighed og Nød os Redning sender, Maae
komme dig i Korsset ganske nær, At Kjerlighe-
den meer end Korsset brænder! Saa være dig
Lov Priis og Ere sagt Af ganske Magt! af
ganske Magt!

Mel. Paa dig haaber jeg ic.

Min Christen, er dit Kors saa svart, Dg af den allerhaardest Art, Lad dog dit Taal ei svinde, Troe fjere Sjel, Gud vil dig vel, Det skal du vist befinde.

2. Skal du bedrovet og forsmaaed', Foruden Hjelp og Trest og Naad, Paa Korsets Bjerg opstige, Græd eller lee, Det maae dog stee, Vil du til Himmerige.

3. Om Gud dig end saa hæftig slog, At du paa alting Skade tog, Vær frist, og troe kun sikker; Han drager dig Kun nær til sig Med Korsets Haand og Strikker.

4. Umuelig man med Berden paa Sin Ryg fan ind i Himlen gaae, Dg dertil holdes vær dig; Det vil han da Dig tage fra, Saa er du rejsfærdig.

5. Gaaer du med Korset trostig frem, Saa bærer Korset selv dig hjem Til evig Fryd og Ere; Men vil du ei, Saa vil din Bei Dig dobbelt piinsom være.

6. Kan du dig selv kun blive qvit, Forsaage alting, stort og lidt, Saa har du Beien fundet; Giv dig deri, Saa er du fri, Saa har du overvundet.

7. Fat dig kun et bestandigt Sind, Lad blæse hvad der vil for Vind, At Rosenfrands og Nelder, At suur og sed, At Liv og Død Dig lige meget gjelder.

8. Kors

8. Kors var et Sværd i Jesu Haand,
Den Tid han bandt den onde Aand; Hvor
kan det noksom prises; Der fattes Seir I
ingen Leir, Hvor Korsets Fane vises.

9. Kors er den Wei til Himlens Land, Som
ellers aldrig findes kan, Den Jesus selv op-
søgte; Kun trostlig frem Du Jesu Lem! Du
tør dig aldrig frygte.

10. Kors er det Tegn, der spørges om,
Naar Jesus kommer til sin Dom; Hvo da
vil staae med Cre, Maage Korsets Tegn I
Jammers Egn Dg Bochims Dale bære.

11. Ei nogen Trængsel er saa lang, Bar
den end helvedheed og trang, At den os kun-
de bide, Naar vi kun til Guds Cre vil Saa
gjerne noget lide.

12. Vor Herre strider ikke mod Dig selv,
med Mod dit Kjød og Blod; D maatte det
forbrændes! Hvad kunde vi Da vandre fri
I al den Deel os hændes.

13. Dit eget Sind, det Satans Froe, Skal
plukkes, brændes op, og døe, Som alt vor
Liv forvilder; Det kan ei stee, Naar Korsets
Bee Ds ei vor Bellyst spilder.

14. Just derfor har vor Frelser gjort An-
viisning om den snevre Port; Hvo denne
Wei vil tage Han vandrer fri, Dg kan forbi
Sig selv og Verden drage.

15. I

15. I ham opstaaer et andet Sind, Som stedse lystig figer ind I det, som Gud behaager, Er lige glad, Hvor, naar og hvad Vor Herre foretager.

16. Ved Kors gif Jesus ind til Gud, Dg giver os et Herrebud, At vi skal Selstab gjore, Enhver, som vil Ham høre til, Saa vil han selv os føre.

Den Vej gaaer vist til Himmerige, Som Jesus selv paa Jorden gif, Seer du ham til hans Kors at stige, Det er hans Himmelvandring's Skif, Han er den Formand, vi skal kjende, Hvo ham kun følger huld og troe, Hans Trængsel faaer en salig Ende, Dg kommer ganste vist til Ro.

2. Hvad er det, som vor Aand bedrover? Kun denne Verdens Lyst og Fryd, Naar man i Daarlighed sig øver, Dg spørger ei om Godt og Dyd; Naar man kun efter Vre tragter, Seer Verdens Rigdom an for stion, Dg derimod saa ringe agter, Hvad Gud os stjenker i sin Son.

3. Det er den Kilde til vor Jammer, Som gjør os Livets Vej saa krum, Dg bliver Trængsel da den Hammer, Der vækker os af Trygheds Slum; Naar den paa Hjertets Døre banker, At Diet smelter hen i Graad, Dg strækker alle vore Tanker, At vi maae søge andet Raad.

4. Saa

4. Saa dybt er det forvendte Hjerte I
Daarligheder sunket ned, At Gud foruden
Nød og Smerte Den Jammer ei at ændre
veed, Skal han den arns Sjel oplede, Og
føre til sig selv igjen, Hjelp Gud! hvor
maa den først da svæde, For den til ham
vil haste hen.

5. Til dette høie Værk at drive Guds Son
blev selv vort Kjød og Blod, At han saaledes
kunde give Sig ind i al vor Jammers Flod,
I Svaghed, Trængsel, Skam og Pine, Ja
ind i Kersets haarde Død, Han vilde selv saa
villig trine Kun for at frelse os af Nød.

6. Den Vej vort Hoved har du funden,
Den Vej hans Lemmer følge maa, At hvø
som er med ham forbunden, Og i hans Fod-
spor ret vil gaae, Den skal i Nød og Jam-
mer føres Langt bort fra Verdens Lys og
Skin, At Kjødet kan til intet gjøres, Som
vil forvilde vore Trin.

7. Den disse dybe Ting kan lære, Gjør
ingen Modgang let forsagt; Thi det vi agte,
tungt at være, Det bringer Aandens Lys
og Magt, Al Verdens Lyst at undertræde
Da den, hvad jordist er, forsmaaer, Og
falder ingen Ting sin Glæde, Som ei til evig
Tid bestaaer.

8. Thi hvad er Verdens Pragt? en Prifke,
En Røg, en Damp, slet intet meer! Hvad
er

er al Verdens Lyst; en Strikke, Som fængsler os i dette Leer, Hvori vi maatte holdes bunden, Dg aldrig deraf kunde gaae, Var Korset ei af Jesu funden, Hvorved vi kan vor Frihed faae.

9. Men Korset jager vore blinde Dg høie Verdens Tanke bort, Saa vi kan selv forstaae og finde, Alt Verden har slet intet stort; Da lære vi at være stille, Dg taalig gaae vor Korsets Gang, Dg ønske kun, at Gud vil stille Ds fra os selv, vor største Tvang.

10. Thi Korset er kun Baand og Trængsel For vores egenfundigt Sind, Alt vi kan finde Roe i Trængsel, Naar vi til Jesum haste ind; Det gjør, at og vor største Smerte kan blive taalelig og sød; Thi derved finde vi Guds Hjerte, Dg Hvile i vor Faders Skjod.

11. Det lærer os, os selv at hade, Dg kalde Gud allene god, Naar vi for hans Skyld gjerne lade Guds, Vre, Benner, Liv og Blod; Dg disse Prover bør at vise, Hvo ret en Christen kaldes vil; Thi de, som Gud i Korset prise, De høre Gud i Sandhed til.

12. D lær mig da mit Kors at fatte, Som en ophøiet Vrestand, I Modgang Kjempe mod at fatte, Dg staae i Trængsel som en Mand! I Farligheder Fryd at finde, Som intet Verdens Sind forstaaer, Alt Korset os kun fast vil binde Til Jesu Hjerte, Blod og Saar.

13. Riv alting da kun fra mit Hjerte,
 Om det mig aldrig var saa kjær; Mig selv
 at miste ved min Smerte, O lad mig faae
 det grundig lært! Ach! ja, den gamle Adams
 Kræfter, Ach drukne dem i Modgangs
 Vand! At Aanden bliver stærk herefter, Og
 dig sig plat opofre kan.

14. Du kjender jo vor onde Vilje, Hvor
 snart den vendes fra dig bort, Naar vi os
 noget forestille sig Verden, som vi agte stort:
 Hvor ofte os en Ben fornøier Med gode Ord,
 med Hjelp og Trøst, Og dermed hemmeligen
 bøier Bort Hjerte hen til Verdens Lyst.

15. Det kunde vi besværlig vide, Saa
 længe saadan Lyst kan staae, Men sættes den-
 ne Lyst tilside, Da maa det eget Sind for-
 gaae, Da lære vi vor Troe at kjende, Om
 den paa Gud er ene sat, Om Kjerligheden da
 vil brænde, Naar Verdens Trøst har sagt:
 god Nat.

16. Saa drag os da ved haarde Pre-
 ver Fra Verdens Hob og Hyflerie, At
 Sjelen aldrig sig bedrover, Naar du vil
 vise os den Stie, Hvordan vi ind til Gud
 kan trænge, Slut vor Begjæring i dig ind,
 At vi ved dig, ved dig kun hænge Med
 gandske Hjerte, Hu og Sind.

17. Da skal vor Trængsel snart bortrinde
 Som

Som vilde Hjertet slaae i to; Thi Korset ja-
ger vore Sinde Hen udi din Forenings Roe;
Da gaae vi gjennem bitter Noie Til Na-
dens rige stille Stand, Hvor ei det dybe
eller høie Os fra vor Jesu stille kan.

18. Thi som Guds Søn vor Ordens Me-
ster Ved Korset selv fuldkommet blev, Saa
kan hans Folk og Himmelgjester Ei have no-
get Frihedsbrev, Men som han gif i Ver-
dens Noie, Saa ber det og med dem at stee;
Saa sandt man med forklaret Die Sig skal i
Gud forklaret see.

Kun frist derind! Du drukner ei mit Sind!
Det røde Hav skal dig vel Plads forun-
de: Hvi tvivler du, mon han ei hjælpe kun-
de? Som truede paa Havet Veir og Wind?
Kun frist derind!

2. Bedrøvet Mand! Som gaaer i Træng-
sels Vaand, Dymuntre dig og dine svage
Sinde! Dit Korses Flod skal dog engang bort-
rinde, Naar Mandens Glæde tager over-
haand; Bedrøvet Mand!

3. Vor Soel og Skjold Gjer Havet til en
Bold, For han sit Folk i Floden skulde slippe;
Maa Vandet staae dem til en Muur og Klip-
pe, Han er til Lands og Vands vor Hin-
derhold, Vor Soel og Skjold.

4. Et freidigt Mod Gaaer ind i Korsets
Flod, Og lader sig af ingen Bølger jage;
Den

Den stærkest' Vind for samme gaaer tilbage; Det staaer i Gud, som Træet i sin Rod, Et freidigt Mod.

5. En Kæmpe maae, Som Muur i Feldten staae, Det lader slet, naar han vil gaae tilside, Og ei, som det sig sømmer, mandig stride, Saaledes gaaer en Christen ei i Braa, Men kæmpe maae.

6. Det Ende faaer Med alting, hvor det gaaer, Hvem vilde da i Krigen blive fangen? Guds hjære Søn er for i Spidsen gangen: See til du altid ham i Hælen staaer! Det Ende faaer.

7. Dit Korses Tvang Er ikke evig lang, Det er en Kalk, hvis Bund du snart skal finde, Naar du med den dig ret kun vil forbinde: Saa gaaer den og i Lidelse sin Gang, Dit Korses Tvang.

8. Din Trængsels Pund Opsluger Dødens Mund, Heran! heran! hvo Jesu Spor vil følge, Han styrer selv din Medgangs Veir og Bølge, Han gaaer foran, og triner ned igrund Dit Trængsels Pund.

9. Din Frelsermand Dig ei forlade kan, Han vil dig selv paa sine Skuldre drage, Og gif du vild, han fører dig til Land, Din Frelsermand.

10. Kast

10. Kast, svage Sind! Dit Kors i Veir
og Vind, Lad see, hvor du kan gjennem
Dybet vade, Din Jesus selv vil staae for al
din Skade, At føre dig uskadt i Havnen
ind, Mit svage Sind.

11. De Christnes Stand Er som et op-
rørt Vand, En Bølge maa den anden stedsse
drive, Saa gif det ham, der os skal Styrke
give; I Stormen er saa ofte vidt fra Land
De Christnes Stand.

12, Hvo vandre vil, Maa vist sig lave
til, At friste Bjerg og Dal og dybe Pytte,
Saa maae man og til Himlen daglig flytte;
Han har ei for sig Leeg og Børnespil, Hvo
vandre vil.

13. O søde Gud! Hvor gaaer du ind og
ud, Derhen jeg og mit ganste Liv vil vende,
Saa faaer det vist ved dig en salig Ende, Og
dertil er dit Kors mit Himmelbud, O søde
Gud!

Mel. O Gud af Himlen see her til.

Nu derfor maae du dog ei plat Udi din
Nød forsage, Gud lader efter Korsets
Nat En Glædes Soel opdage; Forlad dig
der kun ganste til, Og lad ham gjøre hvad
han vil, Han kan dig ei forsømme.

2. Er det da nu den første Gang, At Gud
os har bedrøvet? Har vi ei været før i Trang
Og Korsets Binde prøvet? Vi har vel lidt
saa

ſaa meget før, Og Gud har altid Hjelpens
Dør Til rette Tider aabnet.

3. Saa er det da Guds Mening ei,
Naar han os Modgang sender, At han vil
ſelv da gaae ſin Bei, Som den os aldrig
kjender; Nei! derudi beſtaaer hans Raad,
At den, ſom har ham før forſmaaet, Skal
ſig til ham ombvende.

4. Thi det er Kjødets onde Art, Naar
man i Velſtand vanker, At intet glemmes
da ſaa ſnart, Som Gud af Sind og Tanke;
Vi ere Jord, og agte meer Hvad her i den-
ne Verden ſkeer, End hvad i Himlen findes.

5. Da griber Gud os an igjen, At vi
det ret kan finde, Og tager tidt det kjærest'
hen, At vi os ſkal beſinde At ſøge ham, ſom
vi forlod, Og kjende, at han er ſaa god Og
hjertehuld en Fader.

6. Skeer det, da vil han mild og blid Os
an i Raade tage, Og vende Korſets Vinter-
tid Til ſjønne Sommerdage; Og det er ham
en ringe Kunſt, Thi den, ſom finder ret
hans Gunſt, Den er og ſnarlig hjulpen.

7. Saa ſtynd dig hen i Hjertens Bod Til
Raadens Troſtefilde, Og beed, at han for
Jesu Blod Vil lade ſig formilde, Forlade
hvad du Ondt har gjort, Og tage ogsaa
Straffen bort, Som Sjelens rette Læge.

8. Thi Naade dog for Retten gaaer, For Gunst maae Breden vige, Vi skal og bør at hjælpes, naar Vi ret om Redning strige; Det er den Haand os holder fast, Wien slippes den, er baade Mast Og Roer og Anker borte.

9. Paa Guds den store Kjerlighed Du skal dig fast beraabe, At, om end Himlen selv faldt ned, Du dog paa Gud vil haabe; Hans Ord er klart: hjælp skal du faae, Saa vox det trostigt kun derpaa, Saa kan det aldrig feile.

10. Saa tør du ogsaa om hans Magt Ei meget tvivlsom være, Hvo har vel Jordens Grundvold lagt? Hvo kan al Verden bære? Gud gjør det, han er og den Mand, Som Naad og Redning finde kan, Naar alle vil forsage.

11. Dig synes, at du aldrig kan Dets Muelighed betænke; Saa vil du ind i din Forstand Guds store Almagt strænke? D Daarlighed! Guds Arm er frei, Gjør hvad han vil, langt meer end vi kan tænke og begjære.

12. Er hans det hele Rige ei Fuldt af Forundringsfager? Han gaaer, hvor der er ingen Bei, Hvor intet er, han tager; Den Tre du ham give maae, Saa fremt du vil den Glæde naae, Hans Helligdom at stue.

Om allehaande aandelig Strid.

En Christen har et Kæmpemod, Dg Kræfter til at stride, Han feier Berden, Kjød og Blod, Dg Satan selv tilside, Indvortes og Udvortes Tog Han uophørlig finder, Dog altid overvinder.

2. Tilforne var jeg heel forsagt, Dg kunde intet lide, Til Gud mig satte selv paa Vagt, Dg jeg fik Kraft at stride, Din Styrke vi Ds føre i, Saa faae vi ret ifinde At stride og at vinde.

3. Jeg sagde: jeg er altfor ræd Dg ringe til at kæmpe, Som intet har at stride med, Saa stor en Magt at dæmpe, Gud hjælpe mig Dog naadelig, Dg lad mig Naade finde, Saa skal jeg overvinde.

4. Jeg lod mit egensindigt Sind Med Kjødets Lyst betage, Paa Verdens Fred jeg lagde Bind Dg søgte gode Dage, Men jeg har lært, Hvad mig var kjær At gribe an, og binde, Mig selv at overvinde.

5. Ja falder det mig ind igjen, Dg vil mig listlig smage, Jeg skal ved Jesu Død det hen I Diebliffet jage, Den søde Lyst Udi mit Bryst Skal ingen Hvile finde, Jeg vil den overvinde.

6. Vil Verdens gode Ord og Had Mig strække og forføre, Jeg spytter ad den Lofkemad,

mad, Dg Gist mig ei kan røre, Thi Had og Gunst Er kun en Dunst De Daarlige at blinde, Men jeg skal overvinde.

7. Har jeg kun Trængsel, hvor jeg mig I denne Verden vender, Saa har jeg dog min Jesu! dig, Som mig i Nøden kjender; Hvert Hug og Saar Mit Hjerte faaer, Det vil du selv forbinde, At jeg kan overvinde.

8. Vil Verden stjente Spot og Spee, Det kun min Krone ziver, Som Rosen op af Tornene Til Brudefrandse spirer, Om tusinde Blodtørstige Sig lode mod mig finde, Jeg vil dog overvinde.

9. Vil Satan i sin Lovehud Mit arme Hjerte strække, Gud vil sin Kylling og sin Brud Med Almagtsvinger dække, Er han saa vild, Som Pulverild, Gud skal hans Magt vel binde, At jeg kan overvinde.

10. Men kommer han i Faarestind, Dg med en Englemine, En tilladt Lyst mig stunder ind, Fra Kampen lidt at trine, Saa seer jeg snart Hans Slangeart, Naar jeg mig ret besinder, Dg straxen overvinder.

11. Men vil du selv, o Gud! imod Mig Dm og Afte frige, Nu da, velan, jeg holder Fod, Et Straabred ei vil vige, Skjønt det skal staae Lidt længe paa, Det skal sig dog vel finde, Gud vil jeg overvinde.

12. Vil

12. Vil Gud mit Die luffe til, Saa blind Fornuften gjøre, At jeg ei veed hvad Bei han vil Mig arme Synder føre, At min Forstand I Nøden kan Si nogen Udgang finde, Dog vil jeg overvinde.

13. Saa strækker mig og Døden ei, Jeg er alt død i Tiden, Og Døden er den Himmelvei, Som jeg alt længe siden Har vandret paa, Og did at gaae, Hvor ingen Laarer rinde, Da kan jeg overvinde.

14. Hvad har det kostet megen Strid Mig selv at overgive! Med Verden i en stakket Tid Jeg og vil færdig blive; Paa hende seer Jeg ikke meer, Naar den, som død, mig finder, Da er jeg stærk og vinder.

15. Klenodiet er for mig sat, Thi vil jeg tapper stride, Med ingen Sjende Dag og Nat Af nogen Stilstand vide. Frist løs derpaa, Jeg seer dem staae, Som Seierfrandsen binde: Kun Sagen er at vinde.

Det koster megen Kamp og Strid, Naar man i Grunden vil en Christen blive, For Kjødets er det som den dyre Tid, I Christi Død sig stedse hen at give, Og har man een og anden Kamp forbi, Der følger ti, der følger ti.

2. Paa Slinger har man her at gaae, Der giver os saa mange Sting i Hælen, Da vil

vil der meget noie passes paa, At Giften sig ei trænger ind i Sjelen, Forfarenhed om denne Sjelepest Kan tale bedst ::

3. Dog er det vel den Moie værd, Naar man den Fryd og Herlighed befinder, Som den, der ret har lært at kjempe her, Til Seierfrands for Lammets Trone finder, Det er vel svart, men Naaden gjør det let, Forstaaer det ret ::

4. Man skal som Barn og Arving staae, Som Solen blank og deilig i det høie, Ja Solens Glands kun lidet vil forlaae Mod Straalerne, der gaae af Sjelen's Die, Guds Deilighed er Brudens egen Glands Og Brudefrands ::

5. Da Barnet seer sin Fader paa, I saadan Syn ham selv med Lyst befinder, Det bliver fuldt af Livets klare Aae, Som til en Aand ham da med Gud forbinder. O hvem forstaaer hvad da i Aanden skeer, For man det seer ::

6. Da faaer man Viisdom selv til Deel, Hvo Viisdom har med Lydighed fornoiet, Den kroner ham med Perle og Juveel, Og bliver ham som Brud ved Siden foiet, Da er den Ting, som før forborgen var, Os himmelklar ::

7. Hvad Gud han har, det har man og, Der staaer Guds Himmel os til Brug
og

og Pleie, Hvor yndeligt og listligt er det dog, At have Jesum selv til Arv og Eie, Og vidre kan jo ingen Duster gaae, End Gud at faae ::

8. Op, op min Sjel! bliv ikke træt, Al Mørkheds Bold og Magt at gjennembrude, Hvad klager du, din Evne er saa slet, Betænk din Kraft, som Gud dig lader byde, Betænk, at slippe ind ad Himlens Dør, Hvor godt det gjør ::

Det koster ei for megen Strid En himmel-
findet Christen Sjel at blive; Thi er
vort Kjød skjønt ikke mild og blid, Naar det
i Christi Død sig hen skal give, Saa giver
Gud den Gud hengivne Aand Dog Over-
haand, Dog Overhaand.

2. Gjør som et Barn, og læg dig ned I
Jesu Skjød og Hjertens hulde Arme, Han
skal dig som et Barn med Kjerlighed I sine
Bunders Lye snart gjennemvarme, Mon det
er svart, naar man er ham saa nær, At
faae ham kjær? ::

3. Gud intet ondt dig gjøre vil, Men al
din Bæe, den gjør din egen Billie; Byd Gud
dit arme bange Hjerte til, Han skal det snart
med Trost og Glæde stille Siv Gud din Billie,
al din Billie, snart, Saa er det klart ::

4. Kast al din Frygt og Banghed hen, Hvi
skal den meer dit arme Hjerte plage? Væk
op.

op dit Sind til Hjertens Fryd igjen, Hvo vilde her i Naadens Tid forsage, Säg: Fader! tag mit Hjertes Trængsel bort, Saa er det gjort ::

5. Vær stille i Taalmodighed, Naar du din Faders Hjelp ei strax kan finde, Forseer du dig, saa gaae den Bei du veed, Dg lad dig strax i Jesu Blod forbinde, Saa er din Feil, og hvad du har forseet, Som aldrig steet ::

6. I Troen lad dit Hjerte Roe, Naar Trængsels Nat og Mørthed dig vil dække, Din Fader kan du altid sikker troe, Lad dig kun ingen Bind og Fare strække, Ja seer det surt og mørkt i hver en Krog, Saa troe kun dog ::

7. Saa skal dit Lys igjen opgaae, Dg Solen skinne efter Nattens Skygge, Hvad du har troet skal synlig for dig staae, Paa Gud du kan frimodig altid bygge, En Christen i en salig Tilstand staaer, I hvor det gaaer ::

8. Op, op min Aand i Haab og Troe, Saa fød en Gud dig plat at overgive, Gaf ind, min Sjel, og nyd den sode Roe, Din Jesus skal din Trang saa let fordrive, Med al din Nød dig i hans Arme fast, Han holder fast ::

Nærmer kun eder, Spot, Jammer og Nød,
Kommer tillige Nød os at frige, Her
er Guds Tempel og Himlens Rige, Mægtig
at tage mod blodige Stød, Nærmer kun eder
Spot, Jammer og Nød. 2.

2. Elstende Sjele er alting en Lyst, Gif-
tigste Bue, Hedeste Lue Kan dem fra Stri-
den ei strække og true, Himlen de bæere i Hjerte
og Bryst. Elstende Sjele er alting en Lyst.

3. Haabet det triner i sikkerste Spor
Midt i sin Moie Har det et Die Altid paa
Kronen, som staaer i det Høie, Skal Sje-
len lide, da veed den hvorfor. Haabet det
triner i sikkerste Spor.

4. Ach det kan gjøre os Sjelen saa sund,
Trudsel og Brede Er kun en Hede, Hvori vi
Verden af Sindet udsvede, At det kan læges
i inderste Grund. Ach det kan gjøre os Sje-
len saa sund.

5. Det maae du grundig forlade dig paa,
Naar du skal finde Taarene rinde, Strid og
Anfægtninger ude og inde, Det er just Beien
til Himlen at gaae, Det maae du grundig
forlade dig paa.

6. Troe kun din Jesum, saa bliver du
stærk, Bitterste Sager, Skjændsel og Plager
Endelig liflig som Sufferet smager, Det er
vor Herres hans herligste Værk. Troe kun
din Jesum, saa bliver du stærk.

7. Bange Gemytter er alting til Last, Vil
Gud dem føre, Det kan de høre, Riset dem
aldrig en Finger maae røre, Verdens For-
noielse holder dem fast. Bange Gemytter er
alting til Last.

8. Alt

8. Alt for utidig Betænkning er slem, Guds Raad at kjende, Derhen sig vende, Skjont man umuelig seer Anfang og Ende, Det maa, naar andre forvirres, gaae frem, Alt for utidig Betænkning er slem.

9. Priser den store alvifeste Gud, Naar han fordrager, At man os plager, Da vil han drive de vigtigste Sager, Alting skal falde saa onstelig ud, Priser den store alvifeste Gud.

Mel. Hvad min Gud vil.

For Troe kan gjennem alle Baard Og Muur og Klipper trænge, Den har Guds Almagt selv i Haand Til Satans Magt at sprænge, Kan du slet intet? kan du troe? Saa kan du alting tvinge, Og al din Modstand skal i toe, Som Traad for Ilden springe.

2. Da Jesus ei endnu var sendt Vor Jammerstand at bode, Og før saa klart var gjort bekjendt Hans Raades store Gode, Hvad saae man ved Guds Folk da ei En mægtig Troe at vinde, Langt mere bør vi nu den Bei Til Troens Seier finde.

3. I Sandhed vilde Jesu Hær Kun gjøre hvad de kunde, I Troen ret forbindes nær, Gif Fienden snart tilgrunde, Han skulde synke ned som Bly, Hans Trudsel skulde svinde,

svinde, Som Regnen i den tykke Skye, For
Troens stærke Binde.

4. Vor Salomons berustet Bagt, Som
Kongens Seng beringe, De staae som een
med samlet Magt, Trods nogen dem kan
twinge, Vil Fienden komme dem for nær,
Skal det sig selv befinde, At Enighed i Her-
rens Hær Er ei at overvinde.

5. Betsignet er din Tapperhed, Du Folk
i Naadens Rige, Din Fiende er forpoven
vred, Men skal med Skamme vige, Hvor
sikker tjenes vor Monark, Hvor listig er hans
Skygge, Som kan i Dieblif en Arf Mod
alle Bande bygge.

6. Dg naar Guds Sandheds Vidner see,
At Liv og Blod skal voves, Saa lade de det
gjerne stee, Naar Jesus kun kan loves, De
ville ikke være frie, Dg Christi Sandhed
svige, Da gaae de deres Kirkestie I Blod til
Himmerige.

7. Man fandt jo dette Himmelsind Hos
hine gamle Helte, Der gif omkring i Faare-
skind Dg ringe Læderbelte, I Drken lidte
Nød og Trang, Som vare Verdens Vre,
Ja! tænkt paa Livets Fyrstes Gang, Som
Korsset vilde bære.

8. Saa følge vi da Troens Flok, Hvem
vilde ønske bedre, Lad Satan spotte længe
nok, Vi troe med vore Fædre, Skal man
da

du her i Torne gaae, Som det er let at vide,
 Det gif vor Jesu ligesaa, Saa lad os
 med ham lide.

Op I Christne! ruste eder, Christi Lem-
 mer! ud paa Bagt, Satan sig til
 Strid bereder, Dg vil bruge al sin Magt;
 Op enhver! Drager Sværd, Fienden trod-
 ser Herrens Hær.

2. Følger eders Fyrste efter, Støt paa
 hans stærke Arm, Satan bruger alle Kræf-
 ter, Fører hid sin hele Sværm, For os gaaer,
 Med os staaer Den som alle Ting formaaer.

3. Nu det gjelder Tro og Love, Uophørlig
 Ben og Bagt. Frisk paa Jesu Blod det vove,
 Gribber saa kun an med Magt, Jesu Blod Gi-
 ver Mod, Triner Satan under Fod.

4. Christi Blods bestænkte Fane Fører frisk
 i Striden ind, Dg den daglig Kjæmpsevane
 Giver Kraft i Sjæl og Sind, Hvert et Saar
 Gjør dig haard, At du altid Seiren faaer.

5. Dette haver sandt befundet Alle Hel-
 gens kjække Mod, Som har kjempet og har
 vundet, Styrkede i Lammets Blod, Skulde
 vi Da gaae fri Alle Christnes Kamp forbi?

6. Hvo i Slaverie vil blive Her og indtil
 evig Tid, Synden ikke overgive, Har og rin-
 ge Lyst til Strid, Verdens Pragt, Satans
 Magt Har ham udi Søne bragt.

7. Men hvo ret i Sagen kjender, Friheds
 her-

Herlighed forstaaer, Og til Gud sig ganste
vender, Hannem kjender, seger, faaer, Han
er ei Lad og fei, At betræde Kampens Bei.

8. Mungen har vel Trang i Livet, Som dog
ingen Frihed faaer, Hvo sig Gud ei plat har
givet Stille hen i Angest gaaer, Kjød og Blod
Under Fod, Saa faaer Kjempen Lyst og Mod.

9. Op! ved Jesu Blod at vinde, Seiren
bliver vis og stor, For vor Pande vil vi bin-
de Vidnesbyrdets faste Ord. Lad det gaae,
Som det maae, Ordet evig skal bestaae.

10. Er vort Liv i Gud forborgen, Synes
det som visnet hen, Paa den sidste blide Mer-
gen Skal det klare op igjen, Strid og Saar
Da forgaaer, Seiren aldrig Ende faaer.

11. Da skal Christi Hær optræde, For hans
Trone stille sig, Bære Livets Krands og Klee-
de Med saa stort et Seiersstrig, Tænk engang
Hvilken Sang! Himmelsød og evig lang.

Frist op beklæmte Sind, Kast med et Hæl-
temod Din Sorg i Veir og Vind, Det
koste Liv og Blod, Lad dig ei paa nogen
Side Af din Fjendes Magt bestride.

2. En Helt man kjende kan Af blodig
Kamp og Strid, Saa er og Himlens Land
At faae til evig Tid, Værd sig derfor at
umage, Indtil Blodet ei forrage.

3. Skjont os den milde Gud Sin Naade
fri har skjenket, Saa er det dog hans Gud,
Som

Som bliver lidt betænket, At man skal med Jesu lide, Kaste Verdens Lyst tilside.

4. Hvad gif dog Job en Bei, For han sin Krone tog, Og Paulus fægted' ei, Som den i Beiret slog, Hver en Martyrs Krands og Seier Blomstrede i blodig Leier.

5. En Svend i Rod og Død Sin Herre følger med, Thi Kjerlighed gjør sodt Al Fare og Fortred. Kjerlighed kan Døden jage; Christi Nag er let at drage.

6. I Haabet seer jeg alt De stjerne Palmers Glands, Den liflige Gestalt At bære Seirens Krands, Hos de Fromme blandt saa mange I den hvide Dragt at prange.

7. Min Jesus skal den Svend Mig tidt har gjennemblødt, Og gjort i Kampen heed, Med egen Haand saa sodt Og saa mildelig afviste, Da skal jeg mig ret forfriske.

Far dog fort! Far dog fort! Zion! fort i Livets Trin, Lad den første Brand ei slukkes, Skynd dig frem ved Dagens Skin, At dig Maalet ei forrykkes; Zion! ind ad Livets snevre Port. Far dog fort! far dog fort!

2. Uforsagt :: Zion uforsagt i Strid, Bort med Sorgens Klage-tone, Hold dig kjæf en liden Tid, See kun alt til Livets Krone, Zion! mærker du skjont Fjendens Magt. Uforsagt. ::

3. Følg kun ei :: Zion følg kun ei den Flok, Som dig stor og stolt vil gjøre, Lover Guld

Guld og Venge nok, Lad som du kan ikke høre, Zion! naar man viser Lystens Lei. Følg kun ei. :,:

4. Prøv dog ret :,: Zion prøv dog ret den Aand, Hvoraf slige Forslag gjøres, Tag dog ikke i hans Haand, Lad dig af din Stjerne føres, Zion! her er baade frumt og slet. Prøv det ret :,:

5. Træng herind :,: Zion! træng herind til Gud, Mod og Kraft og Lys at finde, Lad din Lampe ei gaae ud, Fat i Jesu Mod at vinde, Zion! ud fra Verdens Hyklesind. Træng herind :,:

6. Bryd herud :,: Zion! bryd herud med Magt, Seer du ei hvor andre brænde! Staaer du fast i Naadens Vagt? Nu vel an! saa lad det kjende, Zion; viis, at du er Jesu Brud. Bryd herud :,:

7. Til din Død :,: Zion! til din Død staae fast, Lad dig aldrig meer befnyttes, Tiden endes med en Hast, Kronerne skal snart udbyttes, Zion! vær kun troe, som Jesus bed, Til din Død. :,:

Om høie aandelige Anfægtninger.

Mel. Hjertelig mig nu langes.

Sjelen:

Wer løber jeg iblinde, Dg veed ei selv hvor
hen, Jeg kan ham ikke finde, Som
hedet

bedder Syndrøs Ven, Jeg kan ham ikke mi-
ste, Jeg kan ham ikke faae, Saa Hjertets
Baand maae bryde, Og Livets Kraft forgaae.

2. Jeg mindes nok de Dage, Der gif
med Fryd og Lust, Jeg glemte let min Plage
Bed Jesu søde Bryst, Da kunde jeg vel
smile Ud al min Trang og Nød, Thi Sjelen
fandt sin Hvile I Jesu Favn og Skjod.

3. Hvi blev saa snart en Enke Af saadan
lystlig Brud, Af Brudebaand en Lænke, Af
Societis Regn og Slud, Af Frydens Sael
et Fængsel, Af gouden Dragt en Sæf, Af Him-
len Heivedtrængsel, Forfærdelse og Skræk?

4. Gud agter ei min Klage, Men bliver
mere vred, At jeg maa plat forsage I
min Elendighed, Jo mere jeg vil raabe Jo
større er min Nød, Hvad skal jeg mere
haabe, Min Hjertensfryd er død.

5. O! hjerte Jesu lille, Jeg er saa
haardt bespændt, Er Naadens søde Kilde
Kortørret og forvædt? Har Solen ingen
Varme? Har Ordet ingen Grund? Vil
Gud sig ei forbarne, At gjøre Sjelen sund?

J e s u s ;

6. O! Sulamith! min Glæde! Udvalde
Hjertens Brud! Hvad volder dig at græde,
Og see saa bange ud? Kom! hør og lad
dig sige! Hvem bilder dig dog ind, At jeg
dig kunde svige? Er da mit Ord kun Bind?

7. Du

7. Du taler om de Dage, Da du kun sad
 og løe Ud al din Nød og Plage I Sjælens
 stille Røe, Ja godt, men har du ikke Om
 andre Mine hørt, At jeg i Dødens Strikke
 Dem ogsaa tidt har ført.

8. Til søde Himmerige Er Veien altid
 trang, Dog ei for alle lige Besværlig,
 tung og lang, En kan for Torne grue,
 En anden derimod Maae gennem Jld og
 Røe, Og Dødens sorte Flod.

9. Man skal dig ikke kalde En Enke og
 Forladt, Men Zion den Udvalde, Guds
 egen Brud og Skat, At du det ei kan kjen-
 de, Det gjør din svære Strid, Men den skal
 snart faae Ende Paa sin bestemte Tid.

10. Lad Jordens Grundvold slippe, Og
 Verden slet forgaae, Min Naade er en Klip-
 pe, Som evig skal bestaae, Hvi frygter du
 den Skade, Du aldrig faaer at see, Jeg vil
 dig ei forlade, Det kan umueligt see.

11. Paa Roserne at trine I Verdens
 gevne Gang, Er det for mig og mine? Nei,
 Kommer Kors og Trang, Saa er det du
 maae lide Din Arvedeels Beviss, Thi de
 Udvalde stride Sig ind i Paradiis.

12. Jeg Jesus, er din milde Og trofast
 Sjeleven, Troe kun, min Naades Kilde Skal
 aldrig tørres hen Jeg skal i Himmerige Dig
 gjøre Englelig, Vil Satan andet sige, Da er
 det Løgn og Svig: (27) Er

Er jeg da her allene vild og fremmet? Til Døden haardt beængstet og forgremmet? Naar skal jeg dog den haarde Sjeletvang, Naar skal jeg den dog blive qvit engang?

2. Gaaer Solen op, al Verden rundt at glæde, Saa vækker den mig op igjen at græde, Gjør Maanen Nat til andres Rolighed, Da dækker den mig kun i Jammer ned.

3. Gud truer mig med sine grumme Vile, Hans Haand, som kan de Trætte give Hvile, Den gjør mit Sind forførdet og forvendt, Den har med Magt sin Bue mod mig spendt.

4. Mit Hjerte i Landflygtighed er drevet, Ja Dødens Dom er over mig beskrevet, Jeg gaaer beflemt og ængstet Nat og Dag, Net som jeg var i Helvedes Beslag.

5. Hvi sætter du paa mig saa haardt i Rette? Er det din Lyst, at pidste og hudsflette? Har du da for min Ungdoms Lysters Skjemt En Dommetag i Tiden alt bestemt?

6. Forbandet Lyst, fortabte Glædes Dage, Hvis Daarligheds Forgift jeg nu maae smage, Dens Røg gif hen, nu kommer sammes Brand, Gud dæmpe den, da ellers ingen kan.

7. Vil du min Synd evindeligt betænke, Hvad har dog jeg til Vederlag at skjenke, Jeg har kun Synd, Synd er den Deel jeg har, Er Naaden ei saa vigtig, tung og svar?

8. Dog

8. Dog lader du mig sidde fast i No-
den, Som faaer maastee mig ned tilsidst
i Døden, Hvad hjælper mig at prøve Bøn-
mens Vei? Min vaade Kind gaaer altid
bort med Nei.

9. Du agter ei min bedste Graad og Klæ-
ge, Men bliver ved at trænge og forjage,
Din Nidkjærheds, din Jvers grumme Magt
Har Liv og Sjæl i Dødens Perse lagt.

10. Jeg løfter op mit reent forgrædte
Dit, Med Suk og Strig og Taarer til det
Høie, Men du har dig bedækket med en Skye,
Dg Breden er mod mig hver Morgen nye.

11. De, som dit Ord og Raade undertræ-
de, Nu har de mig til Spot i deres Glæde,
De Ondes Raad, de frække Folkes Magt
Har mig bespændt, som vilde Dyr paa Jagt.

12. En Hind er ei saa angestfuld tilmode,
Naar hun paa Flugt maae falde dem til-
føde, Som ved sit Skud forforkter hendes
Vei, At jeg jo er paa Jorden mere fei.

13. O Gud! hvad har jeg prøvet dybe Ban-
ne! Ja snart forsøgt paa Helvede at strande!
See, er jeg ei i Verden snart forbrændt,
Dog staaer endnu din Bue mod mig spændt.

14. Min Ven har reent forladt mig i min
Kammer, At jeg mig for de sorte Aander
Kammer, Jeg trildes af min Skjebne som et
Hjul, Dg løber for det mindste Veir i Skjæl.

15. O!

15. O! havde jeg dog Duens hvassse Vingeg, Mig hen et Sted til Rolighed at svinge, Hvor vilde den sig hvile da, min Land, Dog hvem kan flye for Herrens høire Haand?

16. Nei! stille! jeg vil bære Herrens Brede, Og vil han til mig mere Dyne hede, Med stille Mod, hans vise Raad til Priis, Jeg knæler ned, og kysser paa hans Riis.

17. Jeg levet har saa ilde, alt for ilde, Hvad om vor Gud nu alting hævene vilde? Al Priis er din, o Gud! hvor er din Favn? En naadig Gud er jo dit rette Navn.

Mel. Rattergalen er alt oppe.

S j e l e n :

Jammer har mig plat omgivet, Sorrig er min Klædedragt, Angest er min Deel i Livet, Hjertet bæver og er svagt, Gud har mig forladt i Brede, Her er ingen Trøst tilrede, Sorgen har for stor en Magt ::

2. Meget grusomt er jeg dreven Fra vor Herrens Ansigt ud, Og af ham befunden bleven, Som en slem og troeløs Brud, Billedlig maa jeg skamfuld vige, For jeg ikke lod mig sige, Ket at følge Herrens Bud ::

3. Ach! jeg gaaer dog vist tilgrunde, For Anfægtnings haarde Bind, Gud som ene hjælpe kunde, Trænger kun med Strafpen ind, Her vil intet Anker holde, Dr.

det

dets Løfter ere kolde, For mit snart for-
tvivlet Sind :::

4. Gud har glemt mig i min Baade, For
jeg ei har stjonnet paa Hans usigelige Naade,
Da han lod mig den forstaae, Nu er han min
Fjende bleven, Al min Synd har han opstre-
ven, Naaden er ei meer at faae :::

5. Herre hvor er Trost at finde For din
Bredes haarde Stød? Hvo vil dette Saar
forbinde? Hvo vil frie fra evig Død? Jeg
kan nok den Tid erindre, Da mig intet kun-
de hindre Fra at finde Trost i Nød :::

6. Men nu er min Soel forandret Til den
mørke Tordenstye, Naaden ganske bort er
vandret, Breden bliver daglig nye, Gud er
plaat fra mig bortviget, Grumhed har min
Sjel befriget, At jeg ingensteds kan flye :::

7. Hvert et Trøstesprog jeg nævner, Sæt-
ter mig i Bangheds Bom, Thi Samvittighe-
den stævner Mig kun alt for Ret og Dom, Thi
den Død, som ei har Ende, Synes som den
wilde spænde Mig den samme Time om :::

8. Vil jeg paa din Naade tænke, Der at
fføge Ly og Læ, Da maae jeg i Bangheds
Kænke Ryste som et Løv paa Træ; Summa:
jeg paa Veien render, Der sig udi Polen
render, Som et helvedslagtet Fæ :::

9. Er

9. Er der ingen Trost at finde? Er der ingen Redning til? Skal min Graad i Luftem svinde? Er min Bøn kun Narrespil? Bli mig ingen Hjælper ynke, Da jeg færdig er at synke, Og mit Hjerte briste vil :.

J e s u s :

10. Kjære Sjel! hold op at klage, Tonen alt for høit er stemt, Solen i de mørke Dage synes borte, død og glemt, Sees dog sidens smukt oprinde, Saa skal du engang befindes, At Gud bruger kun sin Skjemt :.

11. Synes Jesus for dig borte, D! saa kommer vist den Dag, Da han skal din Nois forkorte Ved et listligt Favnetag, Lad dig aldrig det indbilde, At din Jesus vil dig ildes, Det er mod hans Hjertelag :.

12. Har den fromme Gud tilladet, At dig Satan sigte maae, Midlertid du bliver badet I Anfægtnings dybe Aae, Det er Tegnet at Gud dig ynder, Sligt han ei med dem begynder, Som kun hen i Synden gaae :.

13. Skjønt Samvittigheden nager, Og din Aand er pinefuld, Helvedangest dig besøger, Ret som Luen smelter Guld, Tro kun: Gud det trolig mener, Og dig snarlig Hjælp forlener, Bli kun taalig, tro og huld :.

14. Det har Moses og erfaret, Aaron fik sin Deel deraf, Noah blev og ikke sparet, Davids

David laae i samme Grav, Joseph og den tro Elias, Petrus, Paulus og Tobias Tumbled blev' paa samme Sand ::

15. Kjære Sjel, kun vel til Mode, Livets Bei er haardt bespændt, Christne vente deres Gode, Naar at Vinen her er endt, Er det skjønt saa heel ulige, Dog maae hver med Sandhed sige, At han værre har fortjent ::

16. Volgen stærk i Dag sig vælter, Speileblank i Morgen staaer, Isen snart for Solen smelter, Der var for som Flint saa haard, Vær tilfreds, din Bee og Baade Svinde skal for Jesu Naade, Met som Dug for Solen gaer ::

17. Hvorfor, Hjerte! saa urolig? Tænk paa Herren Zebaoth! Alting mener han saa trolig, Alting vil han gjøre godt, Vilde han dig slet fortære, Vil han dog din Frelser være, Selvede til evig Spot ::

S j e l e n :

18. Jesu! Lad din Aand da glæde Mit forknuste Hjerterod, Saa vil jeg paa Satan træde Bed din Pine, Død og Blod, Jeg vil gjerne lide, stride, Lad mig kun, min Jesu! vide, At min Ende bliver god ::

Armod voldet mig at strige Til den Rige, Som mig ene hjælpe kan, Jesu! det er dig, det gjelder, Da jeg sælder Hele Strømme Taare Vand.

2. Ach

2. Ach hvor tager jeg dog Kræfter Ret herester Alle Synders Lyst at flye, Jesu! lad mit Hjerte brænde, Til at vende Alle Kræfter an paa nye.

3. Er du tom, al Naadens Kilde, Det var ilde, Jesu, du har nok til mig, Du kan min Begjæring stille, At min Vilje finder al sin Lyst i dig.

4. Driv tilbage hvad mig fuer, Dg udsuer Troens rette Kraft og Flid, Lad mig ei i Bønnen svækkes, Men opvækkes Til en ivrig Kamp og Strid.

5. Kom med vidt udsvændte Arme, At forbarne Dig dog over mig igjen, Du allene Hjertet kjender, Hvor det vender Alle Sukke til dig hen.

6. Du er al mit Hjertes Styrke, Lys i Mørke, Naar al Verden er mig sort, Du er ene den Udkaarne, Som forlorne Syndre aldrig jager bort.

7. O! hvad er din Kussemaade Sod af Naade, Fuld af Kjærlighed og Lyst! Dg hvad skal jeg mere sige? Himmerige Vælder ud af Jesu Bryst.

Jesu! hvor er Livets Kilde? Hvor er Bei? Seer du ei, Satan vil min Sjel forvilde? Seer du ikke: han vil myrde? Sjelehyrde!

2. Du er Lys, jeg gaar i Mørke, Du er reen, Jeg gemeen, Du er Kraft, jeg uden Styrke, Hvorfor skulde Satan vinde? Lad dig finde.

3. Vil min Læge ei forbinde? Hvorfor lod Han sit Blod. Da saa overflodig vinde? Skal jeg i min Korsens Plage Plat forsage.

4. Naade maae dog Naade blive, Skulde da Den ei fra Mig mit Hjertes Angest drive? Nu du skal min Bæe og Klemme Ei forglemme.

5. Ja saa vist, som Ilden brænder, Beed jeg, at Du min Skat, Den som dig vor Frelser kjænder, Vil i allerstørste Fare Vel bevare.

6. Men hvor længe skal jeg tie? For jeg seer Hjelpen steer, Ach hvor længe skal jeg bie. Er der ingen, som mig ynker, For jeg synker?

Svar:

7. Hjelpen jeg dig gjerne giver, Hav mig kjær, Taalig vær, Til du rodfæst i mig bliver, Da jeg dig Forløsning stjænker, For du tænker.

Om den aandelige Narvaagenhed.

Mel. O Drovelse.

Op! vaag og beed, Min Siel! du veed Dig ellers ikke sikker, At du jo kan draget ned I den Ondes Strikker.

Være

2. Vær uforsagt, Men derhos agt Vaar Sindet, hvor det vanker, Vær os at holder stedse Vagt Over alle Tanker.

3. At følge sinuvt Guds Raades Tugt, Naar Aanden dig vil minde, Holder Verden udeluft Af de rene Sinde.

4. Et lidet Gran Af Suurdei kan Den mandgandste Dei forsyre, Kommer Gnisten først i Brand, Er den ond at styre.

5. En Tanke, som I Hjertet kom, Dg man den tid lod raade, Har saa tid gjort Sjelen tom Fra Guds søde Raade.

6. Vor onde Art Bevæges snart Af det vi see og høre, Bliwer saadan Tanke spart, Er der ondt at gjøre.

7. De Sjelesaar, Som Satan slaer. Gaaer ind ad skjulte Gange, Hvo som ei paa Vagten staaer, Bliwer snart hans Fange.

8. Et syndig Smil Kan som en Pii Det arme Hjerte dræbe, Om vi noget staae i Twivl Derimod at stræbe.

9. Et tyndigt Ord I Adam foer, Det lagde Verden øde, Det har gjort det Sjelemord, Hvorved alle døde.

10. En ringe Ting Gjør Dødens Sting, Dg kan en Sjel bekrige, Som ei varsom seer omkring Her i Verdens Rige.

11. Ved

11. Ved Dret kan, Som Helvedbrand,
Et Ord vor Sjel forrykke, Har vi ikke Naan-
dens Vand Dette strax at slukke.

12. Alt dette veed Forfarenhed I alle
Guds Udvalgte, Jesus raaber: vaag og
bed, Om du ei vil falde.

13. Alt gaae saa fri Paa Himlens Stie,
Dg ikke ville vaage, Det er idel Hyklerie
Sikkerhedens Laage.

14. Op! op! paa Bagt Af gandske Magt,
Dg vaag med alle Fromme, Baager, som
Guds Sen har sagt, Til I see ham komme.

Nel. Jeg beder dig, min Herre.

Hvad fattes mig? hvi er jeg dog Saa sev-
nig og saa lunken? Ret som min Sjel
var spændt i Nag, Ja ned i Jorden sjunken,
Hvor er den Lyst jeg havde før Til Ordets
Brod at sanke, Hvi kan jeg ei paa Naadens
Dør Med Kraft og Iver banke?

2. For, naar jeg tænkte kun paa Bod,
Strax stod min Sjel i Lue, Mit Hjerte var
af Jesu Blod Saa saftig som en Drue.
Hver syndig Gjerning som jeg saae, Hvert
daarligt Ord jeg horte, Ja al den Deel jeg
tænkte paa, Til Nidkjerhed mig rørte.

3. I Korset var mig honningsdødt Hvert
Trin jeg skulde trine, Thi al min Sands var
gjennemblødt Af Jesu Død og Pine.

Slet
intet

intet mig til Hjertet gif Af Verdens Lyst og
Vaade, For al min Lislighed jeg fik Af Jesu
Død og Naade.

4. Hvor er du nu, Getsemane, Der
gjorde mig saa modig, Og Golgatha, som
lod mig see Min Jesum blaa og blodig? Hvi
er du dog, mit Paradis, For mig saa frem-
med bleven? Er jeg paa Adams gamle Bitts
Fra Livets Træ fordreven?

5. Ach! den forbandet Sikkerhed Er ble-
ven mig den Slange, Som gjør os Livets
Bei saa bred, Og har forført saa mange.
Den Tid maae rettes op igjen, Som er saa
plat forsøvet, Guds hjære Son, min Sjele-
ven, Skal knuse Slangens Hoved.

6. Du mit forventte Hjerte! kom, Og
lad dig overhøre, Du burde i din Christen-
dom Jo daglig Fremgang gjøre, Du burde
daglig meer og meer I Troens Kraft tiltage,
Og Jesus nu dit Bæsen seer, Hvordan du
gaaer tilbage.

7. Det piner mig i Sjel og Sind, Jeg kan
det ikke dolge, At jeg har ei lagt bedre Bind
Paa Jesum ret at følge, Ach gid mit Liv en
liden Tid Dog længer maatte vare, Da vilde
jeg alvorlig Flid Til Døden aldrig spare.

8. Ach! var det Forsæt jeg har havt Bed
Sikkerhed ei dæmpet, Og jeg i Troens fulde
Kraft

Kraft Mig havde gjennemkæmpet, Hvad kunde jeg da megen Frukt Min Gud til Vre haaret, Som nu er bleven udeluft, Dg Sjelen ilde saaret.

9. Min Jesu! see! hvor syg jeg gaær, For dig igjen at finde, See! hvor mit svage Hjerte slaaer, Dg mine Dine rinde! Tænk, det er dig, min Sjeleven, Jeg ene længes efter, Men hvordan kommer jeg derhen, Som har saa ringe Kræfter?

10. Jeg intet har i Sjel og Sind Foruden disse Sukke, Ach! vilde Jesus mig dog ind I sine Bunder lukke, See! nu begynder Troens Glød Mig inden til at varme, Jeg finder Jesum Honningsød I mine Troens Arme.

11. Nu, Gud stee Lov! den sode Tid Er alt igjen oprunden, At jeg min Jesum mild og blid Til al min Trost har funden. D! lad mig da af Hjertens Grund Dig saa i Troen favne, At jeg dig til min sidste Stund Skal aldrig mere savne.

Mel. Hvo kun vor Gud vil lade raade.

O! vaager op af Verdens Dromme I lunkne Christne! op med Magt, Vor Jesus, som skal Verden domme, Han raaber høit: herud paa Bagt! Herud af Syndens Søvn og Slum, Mens der endnu er Tid og Rum.

2. D

2. D vaager op! at Syndens Rette Bed
Lysets Komme vige bort, Guds store Naade
hoit at statte, Som han mod Adams Kjøn
har gjort, Thi ellers har vi ingen Gavn Og
Glæde af vor Christen-Navn.

3. D vaager! er end Manden villig, Saa
er dog Riddet alt for svagt, At alle sande
Christne billig Sig tage desto meer i Agt,
D! bruger dog Forsigtighed, Og følger
den, som Veien veed.

4. D vaager! thi den gamle Slange Ds
ellers er for stærk og snild, Han agter mig
og dig at fange, Og slæbe hen i Pølsens Jld,
Hvo her vil ikke mandig staae, Han maae i
Sandhed med ham gaae.

5. D vaager! førend Døden falder Ds i
en ubeklædt Stund, Saa snart en Gammel
for ham falder, Saa snart en Deilig, Riig og
Sund, Vi vide ei hvad Tid og Sted, Vel
den, som altid er bered.

6. D vaager! vi skal hen at svare For
Herrens Ret og strenge Dom, Ret længe
vil det ikke vare, For Gud vil gjøre Verden
tom; Indretter saadan Eders Sag, Som
hver Dag var den sidste Dag.

7. D vaager! det er Jesu Stemme, Her
op af Søvn, ud paa Vagt, Naar Sjelen er
i evig Klemme, Da er det alt for silde sagt,
Nu kan vi søge Sjelens Gavn, Saa vaager
da i Jesu Navn.

Jesu

Jesu al min Fryd og Vre, Allermildeste
 Guds Lam, Som paatog dig al vor
 Skam, Din vil jeg allene være :: Skulde
 jeg dig overgive, Bære Titel af en Brud?
 Og ei trofast holde ud? Nei :: jeg vil
 dig tro forblive. Salig! salig! salig hver ::
 Salig! salig! salig hver, Som sig bereder
 her Til Lammets høi prægtigste Bryllups-
 færd ::

2. Lad mig aldrig saa vænere Min for-
 nemme Christenstand, At jeg udi Korsets
 Band Skulde vankelmødig være, :: Eller
 lade Verdens Glæde Fra din Kjærlighed mig
 faae, Men at jeg behjertet maae Al :: For-
 hindring undertræde. Salig, salig ic.

3. Lad din Naade altid gyde Dlie til Tro-
 ens Brand, At den aldrig slukkes kan, Men
 i største Kraft frembryde :: Lad min Lampe
 smykket blive Med Arvaagenhed og Glid,
 At den midt om Midnatstid Kan :: den
 største Flamme give. Salig, salig ic.

4. Lad mig ingen Trygheds Taage Lægge
 ned i Syndens Veir, Men til en bestandig Seir
 Altid bede, stride, vaage :: Til den sode Stund
 mig glæde, Naar der raabes høit engang
 Blandt Basunens stærke Klang, Op :: din
 Brudgom er tilstede. Salig, salig ic.

6. Lad os da med Glæde findes, Naar du
 bryder hastig frem, Og din Brud vil hente
 hjem,

Hjem, Lad os da ret nær forbindes ::: At jeg hos din Side sættes, Og ved Lammets Brudebord Med en meer end meget stor God ::::: og liflig Skæde møttes. Salig, salig ic.

Mel. O Gud! du fromme Gud.

1. Hvad skader dig, min Aand, at du dig al-
tid flager, Og kommer ingensteds i di-
ne Sjelesager, Gaf ind i Hjertets Grund,
randsag i hver en Braa, Den rette Marsag
til din Svaghed at forstaae.

2. Det fattes aldrig paa din hulde Frelser's
Side, Men meget mere maae hans Aand
din Modstand lide, Thi han af Kjærlighed
selv altid drives til At styrke dem, som mod
hans Virkning tage vil.

3. Er Gud dog Sjælens Bæld, Lyst, Li-
vets Kraft og Styrke, Hvad skulde hindre
ham, sit eget Land at dyrke? Gud har sin
Skabning kjær, thi hvad han selv har gjort,
Er alle Tider i hans Dine godt og stort.

4. Har han jo dog sin Søn for dig i Dø-
den givet, At faae den døde Sjel ved ham
igjen oplivet, Hvem nødte ham dertil? han
havde jo sit Chor, Hvem bad ham, at
han tog saa dybe Sager for?

5. I dig var intet Godt, men alle Lysters
Lynder, En Drk og Bildsomhed, en Verden
fuld

fuld af Synder, En Vøl af lutter Gift
og al Ulykkes Hav, Der stinkede din Sjæl,
der laae den i sin Grav.

6. Ei noget Kreatur din Hjælp befordre
kunde, Du laae, som Hittébarn, for vil-
de Dyr og Hunde, Du havde Satans
Sind og hans Skabilken paa, Han hav-
de ogsaa ret, din arme Sjæl at faae.

7. Da kom vor Frelsermand, og Medynk
brød hans Kræfter, Hans Taare for os
randt, og Blodet fulgte efter, Han døde
Korsets Død, og lod sig ofre hen, Alt for
den arme Sjæl at faae til Gud igjen.

8. Og hvad bevæger Gud, saa mangen
Gang at drage Den arme Sjæl fra Synd og
Kjødets Lyst tilbage? Han vil endnu, han
kan, han har en vældig Arm; Men Sy-
gen stikker i dit eget Bryst og Barm.

9. Ach ja, min Gud! du er i alle Ting
retfærdig, Og naar du dømmes, al Lov,
Priis og Ære værdig, At drage mig til
dig, det har du altid søgt, Men jeg mig
altid har igjen tilbage rykt.

10. Nu saa randsag mig selv, og see
paa mine Gange, Og lad mig ikke meer
med Hylfesagter prange, Du Herre, kjen-
der mig, oplys mit dumme Sind, Til dine
Veie jeg endnu er alt for blind.

11. Skal jeg til Himlen see, saa kan jeg ei tillige Bestue Jorden ret, eet maae af disse vige. Saa giv min Sjæl et klart enfoldigt Die, som Alt op ad seer, og ei i Verden løber om.

12. Før selv den Gjærning, som du har begyndt, til Ende, Dg lad mig ved din Aand dog ret for Allvor kjende, At jeg i denne Tid skal renses meer og meer, Ja hjælp mig, at det ved din Naade ogsaa steer.

13. Gjer al vor Lunkenhed ved Aandens Kraft til Skamme, At alle Hjertes staae i Troens Fyr og Flamme, At vise daglig, hvad et Liv i Gud formaaer, Dg brede ud dit Lov saa vidt som Himlen gaaer.

Om Bestandighed og Frem- vejt i Troen.

Mel. Nu rinder Solen op.

Walleluja! jeg har Min Jesum funden,
Hans Naades Glands er klar I mig
oprunden, Nu seer jeg Veien til Guds Fry-
debolig, Nu kan, nu skal, nu vil :: Jeg
vandre trolig.

1. Velan! min Tid er knap, Jeg faaer
at rende, Hvor løbe de i Kap, Som Kronen
kjende, Al Verden vil jeg først Med et for-
kaste, Dg som en Hjort i Tørst :: Til Him-
len haste.

3. Kunt n

3. Kun fort paa Livets Bei, Dplyste Sjele, I maae i Sandhed ei I Verden dvæle, Enhver for Gud sig til Den Sag forpligte, At vi til Himlen vil :: Allene sigte.

4. Al Verden er forgjort I alle Sinde, Dg troer: der ei er stort Hos Gud at vinde, Det gaaer, som det er van, I alle Hjørner, Til den i Døden an :: Paa Dommen torner.

5. Da skal den faae at see, Hvorfor den flæbte, Dg efter evig Bee I Tiden stræbte, At den har gjort sig alt For stor Umage, At lægges ned i Salt :: Dg Helvedlage.

6. Det er jo ret nok til De Svinelemmer, Som Jorden have vil, Dg Himlen glemmer, Som Verdens Lysters Mad Dg Mast udvælge, Dg Himlens Englesfad :: For intet sælge.

7. Især er det en Spot, Ja Mord at kalde, Naar de, som kjendte godt, Fra Raaden falde, Som Hunden til sit Spye Sig graadig vender, Dg vasket Soe paa nye :: Til Sølen vender.

8. Men I, som kjende ham, Der for os døde, Dg kalde det en Skam Ham ei at møde, Hvad Dieblif, han vil, I Bru-desmykke, I faaer i Sandhed til :: Heran at rykke.

9. Gaaer

9. Gaaer fort, og strider mod De onde Tanker, Som sig i Eders Blod Om Sjelen sanker, Endog den mindste Lyst Ret at befrige, Bekræfter Haabets Trost :; Til Himmerige.

10. Det er en liden Tid, Saa har jeg vundet, Saa er den gandske Strid Med eet forsvundet, Saa kan jeg hvile mig I Rosensale, Og uafsladelig :; Med Jesum tale.

11. Mig tykkes, at jeg seer, Hvor Gud sig fryder Naar Jesu Kæmper meer Igjennem-bryder, At det kan Ende faae Med deres Plage, Og hver sin Krone maae :; Af Jesu tage.

12. Jeg seer dig nok, min Krands, I Himmerige, For dine Perlers Glands Maae Solen vige, Og naar jeg tænker paa, Hvo dig fortjente, Saa veed jeg, at jeg maae :; Dig vist forvente.

Mel. Paa Gud allene.

Nu da til Lykke, Mandhaftig Christensjel!
Lad dig ei trykke, Her er Immanuel!
Gaf fri i Sinde, Din Jesus med dig gaaer,
Fat Mod at vinde, Det alt paa Troen staaer,
Lad Satan finde, Hvad Christi Kraft formaaer.

2. Hvad har han vundet I Adams svare Fald, Det er forsvundet Ved Jesu Naades Kald, Det maae han vide: De Folk, det Stov og Jord, Som her itide Omvender sig og troer, Slaaer ham tilside, Var han end nok faa stor.

3. Bel

3. Vel er han liflig, Alt føre ud sit Værk,
 Forvoven, dristig, Forførdelig og stærk
 Hvo ei vil fægte, Dg gaae ham stærk imod,
 Sig selv fornægte, Dg staae som Træ ved
 Rod, Den maae forsmægte Dg daane for
 hans Fod.

4. Men de, som hede Dg ere Christne,
 de, Som allerede Gud her i Troen see, Den
 Flok har andet I deres Hu og Ugt, End saa
 forbandet Alt svige Naadens Pagt, Den gaaer
 bemandet Mod alle Sortes Magt.

5. Er du vansmægtig, Alt Hjertet i dig
 flaaer? See! han er mægtig, Som for i
 Spidsen gaaer, Følg ham kun efter, Saa
 har det ingen Rod, Naar Sjelen hæfter Sig
 fast ved Jesu Død, Saa faaer den Kræfter
 Mod alle Satans Stød.

6. Op! op! og spænder Guds Sandheds
 Belte fast Om eders Lænder Mod Fjendens
 haarde Kast, Sank dine Sandser I Jesu
 blodig Sved, Tag til dit Pantser Guds Sønns
 Retfærdighed, Dg Satans Skandser Skal
 revne for dig ned.

7. Den Stormehue Skal være Skrivtens
 Trost, Dit Sværd og Bue Er Bonnens stærke
 Røst, I det du beder, Dg ikke bliver træt,
 Hvad Jesus heder For alting uforgjet, Dg
 om du sveder, Da er det Krigens Ret.

8. Op kun at tage Guds fulde Harnisk paa
 Gaae

Gaae kun du Svage, Guds Søn vil med os
 gaae; Lær kun at føre Den stærke Troens
 Skjold, Det er at gjøre Sin Jesum til sin
 Vold, Hvem vil dig røre? Du er i god
 Behold.

9. Gud lad os prøve Dg gjøre Alvor af,
 Den Strid at øve Frimodig til vor Grav, Den
 lunkne Bane Kan ikke taale Stød, Guds
 Kæmpers Bane For os med Blodet flød, Dp
 blodig Fane! Dg viis os Jesu Død.

10. Her skal du være I daglig Kamp og
 Strid, Der skal du bære Din Krands til evig
 Tid, Den Sag er vigtig, Dg skal det have
 Klem, Gaaer man forsigtig Dg mandig at
 gaae frem, Saa gaaer man rigtig Til Gud i
 Himlen hjem.

11. Nu da til Lykke, Mandhaftig christen
 Sjel! Lad dig ei trykke, Her er Immanuel,
 Gaf fri i Sinde, Din Jesus med dig gaaer,
 Fat Mod at vinde, Det alt paa Troen staaer,
 Lad Satan finde, Hvad Christi Kors for-
 maaer.

Mel. Nu rinder Solen op.

Staae fast, min Sjel, staae fast I Herrens
 Krige, Tænk hvilken Skam og Last Sin
 Gud at svige, Tænk hvilken skamfuld Ting,
 Først Gud at kjende, Dg siden sig omkring ::
 Til Verden vende.

2. At

2. Alt trække ud sit Sværd Med modig Mine,
Dg under Dine nær Sin Fiende trine,
Er vel begyndt, og maae Saaledes være,
Forsagt til Kamp at gaae :: Er ingen Tre.

3. Begyndt er ikke endt, Det maae du vide,
Som har din Jesum kjendt, Bliu ved at
stride, Alt hvad dit Hjerte vil Fra Himlen
vende, Skal overvindes til :: Din sidste Ende.

4. Alt lade Sværdet om I Marken blinke,
Behjertet ligesom Ad Døden vinke; Med
staalehærdet Sind I Bryst og Bringe Alt
gaae som Lynild ind :: Paa Synd og Klinge.

5. Alt staae med Magt imod Paa alle Si-
der, Den Sag er ret og god For den, der
strider, Men der vil mere til Sin Krands at
finde, Bestandigheden vil :: Allene vinde.

6. Hvad hjælper mange Saar Dg blodig
Skamme, Naar man dog siden staaer Til
Spot og Skamme, Bær tro til Døden, saa,
Dg ellers ikke, Kan Kronen smukt sig paa
:: Dit Hoved stikke.

7. Betænk! hvor haardt det stod, Før du
fik Raade, Dg Synden under Fod, Som
vilde raade, Hvor du mod Verdens Lyst
Din Troe har øvet, Dg mangan mægtig
Dybt :: Med Satan prøvet.

8. Alt dette leer han ad, Den gamle
Drage, Om du til Lystens Mad Igjen vil
tage

tage, O Gud hvad lader dog Det alt for ilde
 Alt vinde Himlen, og :: Den selv at spille.

9. See op! og tænk engang Paa Livets
 Krone, Paa din bestemte Rang For Lam-
 mets Trone, Gaf ei til Kampen meer Med
 mange Griller, See! hvor din Krone leer ::
 Dg mod dig spiller.

10. Hvor funkler den saa stærk Med
 Demantstene! Fat Mod til Herrens Bærk
 I Mary og Bene, I Sandhed hvad du her
 Skal gaae og taale, Af hende ei er værd ::
 Den mindste Straale.

11. Ja tænk, min fjere Sjel! Paa vores
 Hoved, Dg hvad Immanuel For os har vovet,
 For os han flyde lod Sit Blod tilhobe, Sit
 Blod, Guds dyre Blod :: Til sidste Draabe.

12. Naar Jesu Kjerlighed Kun ret betrag-
 tes, Naar Verden er os leed, Dg intet agtes,
 Naar Himlen er os kjær Dg sød og yndig, Da
 bliver Herrens Hær :: I Striden myndig.

13. Gud være Lov og Pries, Ja han alle-
 ne, Som lod os Paradiis Med Blod fortje-
 ne, Guds blodig Kamp og Strid Til Gremin-
 de, Vi vil vor korte Tid :: Staae fast og vinde.

Det koster meer end man for først betæn-
 ker, Alt være tro i det, som Gud os
 stjænker, I Kjerlighedens første Kraft at
 staae, Til man os seer fra Kampens Plads at
 gaae.

2. Hvor

2. Hvor ofte maae man sig for Himlen skamme, Naar man ei meer kan see den første Flamme, Og overtydes grant ved Aandens Tugt, At meget af den første Brand er slukt.

3. Hvor pranger ei den muntre Sjæl i Livet, Naar Jesus den det første Pant har givet, Det første Kys gjør hende syg og Saar Af Kjærlighed til Jesum, hvor den gaaer.

4. Det første Kys har ret Forundringsfaager, Og Hjertet ind til Jesum gandske draager, Paa Verden da engang ei bliver seet, Man følger alt kun op ad sin Magnet.

5. Men denne Brand beghinder snart at sagtes, Som dog for først af mange neppe agtes, Men siden der vel flages her og hist, At man har af sin Jæver meget mist.

6. Saa gaaer det naar man fra sin Bagt vil træde, Og gjøre sig gemeen med Verdens Glæde, Da bliver snart forfalsket meer og meer Det rene Sind, hvorefter Jesus seer.

7. Man strider ei, den rene Drixt forsvinder, Men virker vel, naar man at virke finder, Dog uformærkt forgaaer den Frihed's Aand, At hvad vi gjør det steer i Trældoms Baand.

8. Snart Lunkenhed sig søger ind at snige, Den trætte Fod vil ud af Beien vige, Den synes haard, en anden Bei man sig Da vælger, til at vandre magelig.

9. Man for sig har endnu saa mange Dage, Dg den med dem forbundne Last og Plage, Det Nag er tungt, og Heden slaaer der til, Da veed man tidt ei hvor man være vil.

10. Man kan endog ved Maalet ofte glide, Dg Skade paa sin Krone skamfuld lide, Den bag os var, kan komme for os fort, Dg tage os vor Seiers Krone bort.

11. O slagtet Lam! som stedsse tro er bleven, Som Kjerlighed til Død og Grav har dreven Giv mig den Kraft, at jeg til Gravens Muld Maae være dig af Hjertet troe og huld.

12. Naar jeg er svag, og mig saa meget hindrer, Saa lad mig see, hvor Kronen Hisset tindrer, Den mig engang din egen Haand skal flye, Saa faaer jeg Kraft, og Mod, og Lyst paa nye.

Mel. Hvad ere de Christne dog.

J Lemmer, hvis Hoved har Himlen i Bælde, Hvi gaae J, som gif J i Verden endnu? Op! op ad fra Jorden, dens Tidsel og Nælde, Op! lærer dog Kjødets at holde i Ku, Mod Korsset at tage, Dg alting forsage Hvad Sjelen swigagtig fra Jesum forvilder, Dg Himlens den evige Salighed spilder.

2. Ach! naar jeg de første Guldchristne betragter, Den Iver, Den Møie, den Kamp de har havt, Dg mærker nærværende Christendoms Jagter, Da høre vi Navnet, hvad

see

see vi for Kraft? Det gjordes fornøden De fleste fra Døden Ret grundig og fyndig til Jesum sig vendte, Til hvilken de første i Kjærlighed brændte.

3. Dog det at forbigaae, vi har det at gjøre Med dem, som med Verden i Synden ei gaae, Men stræbe et christeligt Levnet at fore, Paa Helligheds Veie til Himlen at naae, O stræber I Fromme, Til Himlen at komme, Nu kan vi snart samles blandt Engle og Troner, At smykkes af Jesu med gyldene Kroner.

4. Vor Brudgom ei længe nu borte vil blive, O! kjøber dog Dlie, triner paa Bagt, Ei mere vor Christendom lunken at drive, Men altid at vaage som Jesus har sagt; Staaer bundne om Lænder Med Stave i Hænder, Som de, der fra Verden hver Time vil træde, Dg haste at finde den ewige Glæde.

5. I Trætte og Svage af Trængselens Torke, Ach tænker paa Himmels Liggende-fæ! Dg beder alvorlig, at Jesus vil styrke De rystende Hænder og bævende Knæ, At ingen skal slippe Den ewige Klippe, At ingen tilbage til Sodoma vender, Dg Løbet med Skamme paa Halvveien ender.

6. Hvo Haanden begyndte at lægge paa Ploven, Han tage den ikke tilbage igjen, Frimo-

Frimodig, ei bange, ei heller forvoven, Thi begge er ikke Bestandigheds Ven, Hver stridende saa længe, Til Sjelen kan trænge Sig ind i den evige himmelske Bolig, Som Jesus dog Stridende lover saa trolig.

7. Op! op dog, I Salvede! kommer tillige, Thi Kongen gaaer eder med Kronens imod, Med ham I skal prange i Himlens Rige, Dg Glæden skal være en Evigheds Flod, Hvo der kun faaer vundet, Hans Krands er alt bundet, En Krone der funkler med klarer Strimer, End Solen om Middags og Middommers Timer.

8. Hid! lader mig Taarerne eder afviste, Saa kommer den mildeste Jesu til Ords, Her skal I nu sidde, og eder forfriste Med Abraham, Isak og Jakob til Bords; D giv mig de Kræfter, Min Jesu herefter Mig altid kum til dig at holde og vende, Dg finde en salig og glædelig Ende.

Mel. Han smelter hen i Kjærlighed.

O slagtet Lam! som Dødens stærke Strikker Dg Seglene til vores Frelse broder, Min Troe med Suk et Længsels Kys dig stikker, Dg glædes til dit søde Favn og Skjød, D Lam! nu har du alle Ting, Hvad Under, at min Aand gjør mod dig Frydespring?

2. Al Fiendens Magt af dig er overvunden, Ds mangler ei paa Kraft at stridende

ret, t

ret, Men Skade, at jeg er endnu saa bunden, Dg til min Vandringseferd saa tung og træt; Du gif i Kors til Kronen hjem, Skal jeg ei samme Wei med dig, som er dit Lem?

3. O milde Lam! vi paa dit Ord kan lide, Det fede Ord, som fast og evig staaer, At dine Haar skal ingen fra dig slide, Ja trods at een vil frumme dem et Haar, Jeg slutter mig med trostigt Sind I dines Tal, og i din aabne Side ind.

4. End meer: naar jeg fra Jorden er opheiet, Da drager jeg dem til mig ind i Lue, Hvo vilde da ei straxen ret fornøiet Til dine Saar og Bunders Fristad flye? Drag kun, jeg følger gjerne med, Dg lader, Verden, dig din Glæde! og Fortred.

5. Du fromme Lam saa mange Pinebænke Har overblødt i største Bee og Skam, Hvo vidste før slig Kjærlighed at tænke, Hvo er dig lig livsaligste Guds Lam? Saa tidt i Maren slaer mit Blod, Jeg Vre, Gods og Liv vil kaste for din Fod.

6. Men tør jeg paa mit eget Hjerte lide? Maastee, at det er alt for meget sagt? Dg seer jeg til min egen Kraft at stride, Da har jeg jo aldeles ingen Magt; Men Troen har dig selv, min

min Skat! Og din Almægtighed, som alting virker, fat.

7. Trofaste Lam! du, du vil selv forrette i dine Folk det, som din Aand har kjær, Derfor let sig Striden lader slette, Jeg intet er, men du er alting værd. O! du, som er saa tro og huld, O! gjør mig tro igjen, som Dønnens finest' Guld.

8. Min Salighed tilskrives dig aldeles, Du Gud og Mand, du ene er det alt, Ved dine Saar min gandske Skade heles, Den Krands jeg faaer af dig, har du betalt; Dger da Slutningen derpaa: Alt du, mit slagtet Lam! mig alting være maae.

Den sjette Deel.

Troens Herlighed.

Om de Troendes høie Adelskab.

Mel. Fader vor udi Himmerig.

Ach! see dog, hvilken Kjerlighed! Den store Gud os har beteed, Alt han os kalder sine Smaa, Og ynder os i hvor vi gaae, Tilgiwer al vor Synd og Straf, For Jesu Skyld, som han os gav.

2. Den Høihed Verden ikke seer, Men meget mere os beleer, De troe, at tjene Gud dermed, Naar de kan gjøre os Fortred, Hvi kjende de os ikke ret? Fordi de kjende Gud saa slet.

3. Det

3. Det skader ei imidlertid, At Verden er os ikke blid, Thi hvad man os vil lægge paa Dog til vort Bedste tjene maae, Vi rose os i hvor det gaaer, At Gud vor Fader med os staaer.

4. Man bander, saa velsigne vi, Dg sukke paa vor trange Sti, At Gud dem deres Blindhed vil For Christi Skuld ei regne til, Saa kan vi Jesu Fodspor naae, Saa slægte vi vor Fader paa.

5. Naar vi med Jesu lide Spot, Dg tage alting op for godt, Saa er vor Vandring angennem, Til al god Gjernings Driwt beqvem, At man endog vort Liv og Stand Paa Jorden salig prise kan.

6. Da giver Aanden os et klart Beviis paa vores Arvepart, Dg drager det oplyste Sind I dybe Suk for Tronen ind, At Sjelen udi Troens Brand Sin Abba liflig faane kan.

7. Ja i Anfægtnings mørke Nat, Naar baade Mund og Sind er mat, Da træder Aanden for os frem Med Sukke, at Gud feler dem, Om Sjelen aldrig er saa tør, Dg al vor Længsel fyldestgjør.

8. Ved ham vi kaste Verden bort, Dg ile kun til Himlen fort, Det allerbedste Frydested, Som til vor Bolig er bered, Hvor al vor Længsel Ende faaer, Dg Haabet alt sit Dnsfe naaer.

9. Er

9. Er da for os den store Gud, Hvad frygte vi for Dødens Bud, Gud selv os fjender gandske fri, Al anden Dom foragte vi, Hvad kan os skade fjern og nær, Da Gud os har saa hjertefjær.

10. Saa bliver det da derved, at Vi ere Guds hans Børn og Skat, Og det er ei befjendt endnu, Hvad Herlighed, vor Fader, du Saa overmaade mild og blid Os sjenke vil til evig Tid.

11. Dog er det evig vist og sandt, Og derpaa har vi Aandens Pant, At vi skal snart i Himlen staae, Og see Guds blide Ansigt paa, Da hver paa Jorden seierrig Skal blive der sin Jesum lig.

12. O Gud ssee evig Lov, som har Os den Betegning gjort saa klar, O giv os nu din hellig Aand, Som fører os ved egen Haand Den Vej til Faderen at gaae, Og evig for vor Gud bestaae.

Mel. Synge vi af Hjertens.

Jeg er Guds Jeditija, Født til Himlen
 Oven fra, Gud min Fader, Lys og
 Trost, Jeg hans Billed, Barn og Lyst. O
 jeg arme Jord og Leer, Christus er min
 Broder, seer! Kunde nogen ønske meer?

2. Gud har mig retfærdiggjort, Abnet
 for mig Himlens Port, Jesus er min Sa-
 lighed, Gud er aldrig paa mig vred, Al-
 drig

Drig bliver jeg forladt, Jeg er Gud i Skjø-
det sat, Han er min, og jeg hans Skat.

3. Hvad jeg beder kan jeg faae, Det er
fodt at tænke paa, Himlen den er Guds og
min, Jesus gjør mig reen og fin Til Guds
Helligdom og Chor, Anden i mit Hjerte
boer, O hvad er min Glæde stor.

4. I min Sjel Guds Kjerlighed Flyder
Uophørlig ned, Jesus længe siden alt, Je-
sus er det, som har valt Mig et vildt, og gif-
tigt Krud, Til sin egen Rose ud, Til sin
Due, Skat og Brud.

5. Uforandret er min Roe, Uforsærdet
er min Troe, Evig skal min Sag bestaae, Thi
mig ingen Dom kan naae, Kristus er den
hulde Ben, Som sig gav i Døden hen, For
at vinde mig igjen.

6. Derfor er jeg vel tilfreds, Jesus har
mig allesteds, Uophørlig elsker mig, Han er
min evindelig, Tak da Gud, min Sjel, med
Blid, Syng mod Himlen mild og blid, Gud
er min til evig Tid.

Mel. Ach hvad skal jeg Synder.

De Sjele, de allene, Som med Jesu
sig forene, Deres Herlighed er stor,
Som fra Verdens Lyst fordrevne, Ere eet
med Jesu blevne, At de i hans Hjerte
boer. (29) 2. Hvo

2. Hvo kan deres Hoied skatte, Skjønt de synes her forladte? Den gaær over al Forstand, Alle Himle er' for ringe For den Sjel, hvis Bryst og Bringe Føler Livets Konges Brand.

3. Naar Guds Engles Dine dækkes, For hans Majestæt forstrækkes, Da kan Bruden smile ad Hans forunderlige Krone, Seer ham paa sin høie Trone Uden Dække mild og glad.

4. Andre skjælvne maae i Glæde, Naar de skal for Lyset træde, Lammets Hellighed at see, Men med Bruden, som trolovet Er med Christo hendes Hoved, Kan det uden Rædsel see.

5. Næst Jehovæ Guddoms Være Kan vel intet større være, End som Brudens Herlighed, Som utrolig vel tilmode Med det allerstørste Gode Sig saa nær forenet veed.

6. Alle Verlers Pragt maae blegne, Demant er som Leer at regne Mod den Herlighedens Glands, Som i Brudens Hjerte flyder, Dg som Strømme overgyder Sjælens Billie og Sands.

7. D! saa stræbe man allene, Alt man kan sig ret forene Med vor Skat Immanuel, Skal man derved noget lide, Dg sig løs fra alting slide, Det betaler sig saa vel.

8. Hjelp da, Jesu, at jeg vanfer Ud og p

ind i Himmeltanker, Og allene pønser paa,
Som din egen Brud og Mage, Uophørlig at
forsage Al den Deel, som skal forgaae.

9. Saa vil jeg mig selv fornægte, Skulde
end mit Liv vansnægte, Jesum jeg ei slippe
vil, Skal jeg lide Modgangs Torke, Saa vil
jeg mig derved styrke, At jeg hører Jesum til.

10. Uden nogen Trost at finde, Vil jeg
troe at Jesus inde i mit Hjerte altid boer,
Siden er det Tid at skue, Naar Guds Him-
mels Bryllupsstue Samler os i Englechor.

Vær lystig i Herren, hans Due og Duffe,
Med dine Brudeklæders Pragt, Din
Jesus dig giver, mod Jammer og Sukke,
Retfærdighedens høie Dragt, Din Synd
uden borttager Han med sit Blod At intet
dig nager Fra Haand til Fod. De Pletter
og Rynker, som Sjelen forstrækker, Din
Jesus med Purpur og Skarlaget dækker.

2. O himmelske Smykke, din Soel er op-
gaaen Med Naaders Straaler over dig, Og
Synden, som holdt dig tilforne saa fangen,
Og stod i Veien idelig, Nu er den forsvunden
Til evig Tid, Nu har du forvunden Din Bee
og Strid, Du lærte aldeles fornøiet at være,
Da du fik din Frelfers Byrde at bære.

3. Saa glæder sig alting da ude og inde,
At du med Gud forsonet blev, Priis Je-
sum

sum med Hjerte og samlede Sinde, Som alle Strikker senderrev, Han har dig til Mage Og Dronning valt, Som Arven skal tage Med ham i alt. Trods Synden og Døden og Helvedes Rige! Nu skal du til Kronen i Himlen opstige.

4. O Rigdom, o Herlighed uden al Ende, Som du nu faaer af Jesu Haand, Just det, som var borte, vil Jesus dig sende, Og gjenkjende ved sit Ord og Aand, I Troen saa meget Des meer grib fat, Det er jo dit eget, Men gjem din Skat, Den er dig jo derfor saa dyre forhvervet, Og dersom den mistes, er Sjelen fordervet.

Mel. Hvor forsænglig.

O hvor yndigt Og hvor fyndigt Er en minde af Christens Levnet! For ei plage sig med Sorgen For sit Liv i Dag og Morgen, Er det dog i Gud forborgen.

2. O hvor yndig Og hvor fyndig Er des Christnes Dage! Hvo i daglig Troe og Beden Favner Gud, og nyder Freden, Den er altid i Ewigheden.

3. O hvor yndig Og hvor fyndig Er des Christnes Glæde! Glæde, som af Gud opvinder, Og os med ham selv forbinder, Aldrig nogen Ende finder.

4. O hvor yndig Og hvor fyndig Er des

de

de Christnes Skjønhed! De, som Aandens Smykke nyder, Vide nok, hvad det betyder, Naar vor Jesus Sjelen pryder.

5. O hvor yndig Og hvor fyndig Er de Christnes Styrke! Satan selv maae staae til Skamme Med sin fulde Fyr og Flamme, Naar han tænker dem at ramme.

6. O hvor yndig Og hvor fyndig Er de Christnes Lykke! Hvad med Gud de foretage, At det maae ham selv behage, Det skal lykkes alle Dage.

7. O hvor yndig Og hvor fyndig Er de Christnes Ære! Verden kan de ei befalde. Jesus lystes ved at kalde Dennem Brødre og Udvalde.

8. O hvor yndig Og hvor fyndig Er de Christnes Digtet! Herrens Godhed at befjende, Det er deres Maal og Ende, Hvor de sig i Verden vende.

9. O hvor yndig Og hvor fyndig Er de Christnes Buisdom! Som sig løs fra Synden slide, Bille her med Jesum lide, Og af Verden intet vide.

10. O hvor yndig Og hvor fyndig Er de Christnes Gie! Hvad de sande Christne haver Ere slige skjulte Gaver, Som ei nogen Iyv opgraver.

11. O hvor yndig Og hvor fyndig Er
de

de Christnes Rige! Nymghed i Sind og Sæ-
der Verden daglig undertræder, Til Guds
Riges Arv sig glæder.

12. O hvor yndig Og hvor fyndig Er de
Christnes Prangen! Christne ingen Pragt
forlange, Før man skal dem der undfange,
Hvor de gyldne Gader prange.

13. O hvor yndig, Og hvor fyndig Er de
Christnes Sager! Gud dem Kraft og Vis-
dom giver, At de Herrens Gjerning driver,
Den bestaaer og evig bliver.

Mel. Paa Gud allene.

O! hvilken Være, Og alt Begreb for stor,
Hans Børn at være, Som i det Høie
boer, Naar man er bleven Til Herren ret
omvendt, Fra Verden revet, Med Jesu ret
bekjendt, I Himlen skreven Med Lammets
røde Prent.

2. O hvilke Smykker Fra Himlene er det!
O alle Lykker, O alle Ting i et, Naar, hvad
os skader, Vi kan for Tronen gaae, Og
sige: Fader! Dit Barn du hjælpe maae, O
Gud! hvor lader Det deiligt der at staae!

3. Lad andre kalde Dig, hvad de kalde
vil, Naar deres Galde Og Løgne siger til,
Naar de undrender Den onde Verdens Garn
Og hun dig kjender Og agter for et Skarn,
Guds Hjerte brænder Imod dig, som sit Barn.

4. O

4. O Bjergetoppe Af Friheds Herre-
stand, Naar man er oppe Fra Verdens
Leer og Sand, Er sovret rolig Fra hendes
Lummel hen, Dg nu fortrolig Med Sjælens
bedste Ven, Dg Gud sin Bolig I Hjertet har
igjen.

5. O Sjælens blide Dg rette Lhabors
Koe, I Jesu Side Dg Purpursaar at boe.
O Hjertens Fryder Dg Paradiis paa nye,
Naar Sjelen bryder Igjennem Mork og
Skne, Dg Hvile nyder I Jesu Bunders Lye.

6. Hvo kan udsige, Hvad Christi Kraft
formaaer, Naar Himlens Rige I Sjelen
ret opgaaer, Naar Bruden svarer Til hen-
des Brudgoms Kest, Naar han forklarer
Sig selv i hendes Bryst, Naar Sindet farer
Fra Verden op med Lyst.

7. O suur fortjente Min Sjæles Fryde-
stund! O søde Rente Af Jesu Marteris
Pund, Er Forstegreden Saa meget ange-
nem, Hvad Englefoden, Som der skal sæt-
tes frem, Naar efter Døden Jeg snart skal
komme hjem.

8. Som paa hans Himle, Der Verdens
Grund har sat, Stjernerne vrimle Imod den
mørke Nat, Saaledes brænder Min Jesu
Kjærlighed, Hvor jeg mig vender, Dg tæn-
ker op og ned, Dg mig omspænder, Som
Himlen selv saa bred.

9. O!

9. O! jeg har fundet Lykksalighedens Stand,
 Og sødt forvundet Min første Fødselsband.
 O hvor fornøiet Er nu min arme Sjæl, Før
 dybt nedboiet Til Jorden, som en Træl, Nu
 høit ophøiet Med sin Gimmannel.

10. Naar jeg skal tage Mod Dodens sid-
 ste Bud, Da kan jeg drage Med Glæde til min
 Gud, Lad Hjertet svæde, Saa bliver Sagen
 klar, Den Kuld og Hede Mig ikke synes svar,
 Som allerede Min Gud i Armen har.

11. Lad Graven stille Mig ved mit Legems
 Grav, Lad Orme pille De døde Bene af, Just
 det kan lindre Min daglig' Kamp og Sved,
 Hvad kan det hindre, At Støvet falder ned,
 Hift skal det tindre I evig Herlighed.

Mel. O Gud! Du fromme Gud.

O søde Raadestand! O Himnei her paa
 Jorden! Guds nye og udbrødt Land,
 En Lyst for Engles Orden, Et Slot og Fæst-
 ning mod De sorte Wanders Frygt, Som
 vunden er med Blod Af den, som dig har
 bygt.

2. O søde Raadestand! I dig skal Hjertet
 havne, Saa frelses det og kan, Hvad evigt
 er, omfavne, Du er ved Himlen tæt, Og
 dine Grændser naaer Til Porten, hvor man
 ret Hen ind i Staden gaaer.

3. O søde Raadestand! Du læger det,
 der svier Endnu af Evæ Land, Og efter
 Hjelpen

Hjelpen bier, Du har det skjulte Mann' Dg
rette Himmelbrød. Hvo dig forlader, han
Maae lide dobbelt Død.

4. D søde Naadestand! Du har de rette
Bare, Som for den sidste Brand Har al-
drig nogen Fare, Din Flod er sød og sund,
Dg ned fra Zion gaaer, Paa Himlens naa-
dig Grund Din hele Bygning staaer.

5. D søde Naadestand! Hvor rart er det
du eier, Det allermindste Grand Meer end
al Verden veier, I dig man prøver seer Af
Paradisens Frugt, At Hjertet aldrig meer
Kan taale Syndens Lugt.

6. D søde Naadestand! I dine dybe Eg-
ne Der samles alt det Vand, Som Himlen
lader regne, Hvad der er uden for Maae
flet forgaae af Torst, Bee! naar i Dødens
Spor Man det skal lære først.

7. D søde Naadestand! Din Urtegaard
ved Siden Af Dødens vilde Strand Mod
denne synes liden, Du ligger siid og lav I
Nymghedens Dal, Dog trods, at noget
Hav Dig oversvømme skal.

8. D søde Naadestand! Hvor Livets
Strømme rinde, Thi her er Gud og Mand
Med tusind Lyst at finde, I dig er Frihedens
Egn, Dg intet Slaverie, Kors er det visse
Legn Paa dem, du har gjort frie.

9. D

9. O søde Raadestand! At dog saa faa dig kjender, Al Verden efter Sand Dg Bog og Skjgger render, Du har den rette Noe, Dg Himlens Bei og Port, Men det er Verdens Troe For lidet og for stort.

10. O søde Raadestand! Som Syndens Magt fordriver, Dg slaaer enhver med Band, Som ikke hellig bliver, Alt hvad der er gemeent, Du stoder fra dig ud, Dit Folk maae være reent, Dg vandre ret for Gud.

11. O søde Raadestand! Min Jesus dig har vundet, Min Sjel sig fryde kan, At den dig og har fundet, I dig er Golgatha, Der vil jeg altid boe, Til jeg skal gaae herfra Til Zions søde Noe.

12. O søger Raadens Stand, Enhver, som Raade savner, Hvad Verden give kan, I Døden intet gavner, Hvo dette ei vil troe, Kan aldrig Raade faae, Herud af Synden, hvo Ei evig vil forgaae.

13. O søde Raadestand! Hvor smelter det og frænker, Naar hver en Helvedbrand I Polen paa dig tænker, Den Tid du var at faae, Da har man det forsømt, Dg derfor være maae Evindeligen fordømt.

14. O søde Raadestand! Du er i Himmerige Et meget lifligt Land For alle Englelige, Naar de erindre sig, Som steer
hvort

hvert Dieblif, At de igjennem dig Til Bru-
desalen gif.

15. O søde Naadestand! Jeg offentlig vil
raabe Det ud i Verdens Land, At din den
mindste Draabe Har mere godt, end alt Den
hele Verdens Guld, Ti tusind Gange talt Af
Edelstene fuld.

Jesus! naar jeg Sindet ned I en dyb Be-
tragtning sænker, Og din store Kjærlig-
hed For min Salighed betænker, O! da
bliver jeg saa glad, Som jeg snart i Him-
len sad.

2. Om den skidne Syndens Lyst Vil jeg
da et Ord ei høre, Thi jeg finder i mit Bryst
Kraft et helligt Liv at føre, Derfor er jeg
allesteds Dvermaade vel tilfreds.

3. Lammet være Pritis og Magt, Som sig
lod for Synden slagte, At oprette Naadens
Vagt, Som en evig Frelse bragte, Den jeg
udi Daaben fik, Da min Synd til Grunde gif.

4. Dette gjør mig reen og glat, Som det
Guld paa Naadestolen, Deilig som en Bru-
destat, Alle Pletter fri som Solen, Saa-
dan gjør du mig, Guds Søn, Ja som du er
selv saa skjon.

5. Helvede er ødelagt, Kan sig over mig
ei glæde, Og den onde Verdens Magt Vil
jeg under Fodder træde, Ja ved Jesu Kraft
det steer, At jeg kun ad Døden leer.

6. Lord.

6. Tordner det paa Sinai Dver alle Syn-
deslaver, Her er Jesus, jeg er fri, Alt hvad
han forhvervet haver, Det er mig af Gud
tilkjendt, Som jeg selv det havde tjent.

7. Han, som Naade til mig vandt, Lystes
i min Sjel at blive, Dg til sikkert Fæstepant
Mig den hellig Mand at give, Gud min arme
Sjel beboer, Som sin Helligdom og Chor.

8. Tie Fornuft, og kald mig ei Slet og
usfel allevegne, Troen siger dertil nei, Jeg er
een af Jesu egne, Dg min Fader hjertefær
Allerede salig her.

9. Driv kun fra mig al den Skum, Som
mit Hjerte vil besvære, Lad dit Evangelium
Daab og Nadvere mig nære, Alt jeg derved
Styrke faaer, Hvordan det mig siden gaaer.

10. Dg med saadan Sjelemad Vil jeg mig
faa længe mætte, Til du mig i Englerad Vil
til Bords i Himlen sætte, Da jeg smage skal
en Ret, Som gjør evig glad og mæt.

Hvor rigtig, D hvor vigtig Er de Christ-
nes Levnet, Naar al Verdens Glæde
endes, Alting op og ned ad vendes, Da
vort Levnet herligt kjendes.

2. D hvor rigtig, D hvor vigtig Er de
Christnes Dage, Lad kun Tiden slet borttrin-
de, Da vi Ewigheden finde, Som umuelig
kan forsvinde.

3. D

3. D hvor rigtig, D hvor vigtig Er de Christnes Glæde, Verdens er kun kort og liden, Vor os giver Fred i Striden, Hører ikke op med Tiden.

4. D hvor rigtig, D hvor vigtig Er de Christnes Skjenhed, Verdens Pragt og Blomsters Lykke Kuld og Hede snart kan trykke, Evig varer Sjælens Smykke.

5. D hvor rigtig, D hvor vigtig Er de Christnes Styrke, Slagtesaar, og dog som Løver, Gnist, som ingen Strømme døver, Rov, som Døden selv berøver.

6. D hvor rigtig, D hvor vigtig Er de Christnes Lykke, Verdens Velstand fra os drager, Ofte før den ret opdager, Gud os ingen Ting betager.

7. D hvor rigtig, D hvor vigtig Er de Christnes Vre, De man her med Fedder træder Gaae i Himlen Herresæder, Kyssse Gud i hvide Klæder.

8. D hvor rigtig, D hvor vigtig Er de Christnes Blisdom, Naar de Vise gaae iblinde Vide disse Bei at finde Til et evigt Slot at vinde.

9. D hvor rigtig, D hvor vigtig Er de Christnes Digtet, Hvo som Jesum ret har funden, Staaer med ham i Kraft forbunden, Han har meer end alting vunden.

10. D hvor rigtig, D hvor vigtig Er de Christnes Rigdom, Naar os Brand og

og Bolge true, Ja al Verden staaer i Lue,
Da skal man vor Rigdom skue.

11. O hvor rigtig, O hvor vigtig Er
de Christnes Rige, Her kun Skumpelstud
at være, Der med Christo Kronen bære,
Det kan al vor Bræf fortære.

12. O hvor rigtig, O hvor vigtig Er de
Christnes Brammen, Her saa bange, der saa
blide, Her saa sorte, der saa hvide, Der,
ja der ved Christi Side.

13. O hvor rigtig, O hvor vigtig Er de
Christnes Sager, Hvad man stolt i Verden
falder, Alting visner, dcer og falder, Guds-
frygt har en evig Alder.

Mel. Herre! jeg har handlet ilde.

Ach! hvad er man uden Jesu fremmed,
A røed og bettelarm, Jesu tag vor Nød til
Hjerte, tag os i din Naades Barm! Lad
den Nød vi dig frembære, Trolig dig befa-
let være.

2. Alt i Mørke, søde Jesu, gaae vi uden
dig omkring, Og i saadan Orken qvælet af
den onde Slanges Sting, Giften volder
vores Hjerte Den ulægelige Smerte.

3. Uden dig, min søde Jesu, Satan mig
med Banghed slaaer, Alt for Helvede jeg
ryster her paa Stedet som jeg staaer, Min
Samvittighed mig plager, Og den sorte Af-
grund brager.

4. Gjen=

4. Gjennem Verden kan vi, Jesu, uden dig ei komme ret, Den er fuld af Syndesnarer, skjønt hun synes gandske slet, Smigrer, Hykler, Trodser, Truer, Moder os paa alle Vuer.

5. Ach hvor kræfteløse, Jesu, rette sig de Svage op, Vores Magt er idel Usmagt, vores trætte Levetilslob, Det er Trost for Verdens Galde, At vi feile tidt og falde.

6. Derfor styrk os, søde Jesu, vær vort Lyg, at vi kan see, Nabne selv de blinde Dine, lad dit Ansigt mod os lee, Spil, vor Soel, med Livets Straale, At vi kan vor Trængsel taale.

7. Trin du Satan, styrke Jesu, under vores svage Fod, Lad din arme Brud dig kasse, at forfriste hendes Blod, At naar hun din Sødhed smager, Aldrig agter Verdens Plager.

8. Før os selv, o søde Jesu, paa vor fremmed Vandringssærd, At vi skynde os, og Himlen komme meer og mere nær, Lad os aldrig see tilbage, Altid efter Himlen jage.

9. Lad din Hellig = Aand, o Jesu, lette selv vor svage Fod, Til dit Fodspor frist at følge, finde baade Kraft og Mod, Uden dig vi ere blinde, Ved dig kan vi Veien finde.

10. Da skal alle raabe, Jesu! søde hjerte Rosenmund, Ewig, ewig, ewig Væ for den blide Naadesstund, Lov og Pries og Tak og Rige, Alle Lande Amen sige.
Mel.

Mel. Herre! jeg har handlet ilde.

Ach! hvad er man dog i Jesu salig, mæg-
tig, stjern og rüg, Fuld af Naade, Kraft
og Livet, Jesu kjær, og Jesum lüg, Som
behage ret hans Hjerte, Og som ingen
Dod kan smerte.

2. Helte ere vi i Jesu, alle Ting ved
ham formaae, Intet, som vi ei ved han-
nem trostug under Dine gaae, Vaa vor
Herres Tro og Love Alle Ting i Jesu vove.

3. Tusinde mod een i Jesu magter intet,
hugge feil, Her er Herrens Sværd og Fa-
ne, Satan faaer at stryge Seil, Naar vi
os i Gud befinde, Kan os intet overvinde.

4. Man er ei en Træl i Jesu, men vor
Herres egen Slægt, Melchisedeks Præste-
domme under Himlens Baretægt, Herrens
egen Arv og Cie Til hans Gjender bort at
feie.

5. O hvad har vi ei i Jesu, som dog har
ham selv i Haand, Med sin hjertefromme
Fader og den søde hellig Aand, Har vi
ikke dog den Vere Gud i Bryst og Barm
at bære.

6. Herrens Herlighed i Jesu og hans
Rige i os boer, Han igjett os elsker, ynder,
bærer vore Stov og Jord, Det er vores
Herligheder, At Gud selv os har og leder.

7. Det

7. Det er al vor Noes i Jesu, At vi hore Herren til, Det er vore Hjerters Glæde, At han i os blive vil, Intet alting har at nyde, Israël i Gud sig fryde.

Mel. Af Hoigheden oprunden er.

Hvad er din Herlighed dog stor, O Christi- sten = Sjæl, paa denne Jord, Hvad vil den siden blive, Saasandt du er en Christen, som Har vendt dig ret fra Synden om, Til Herrens Bærf at drive, Herlig Gud dig Har til Livet Salve givet, Mandens Gaver Dig saa høit ophøiet haver.

2. Du er Guds egen Slægt og Æt, Til Himlen har du Arveret, Af din den høie Stamme, Den Herlighed er meer end stor, Al Verdens Pragt paa denne Jord Sig der- ved maatte stamme, Men hun Leer kun Ud vor Lykke, Dg vil trykke Os og hade, Skjønt hun faaer os den at lade.

3. En himmellærd Prophet du est, Som fjender Livets Bei, en Præst, Som Herren Dffer bringer, Du er en Konge fuld af Pragt, Som undertriner Satans Magt, Dg Sei- rens Palmer svinger, Den Sag Hver Dag Let kan vides, Naar her strides, Naar her vindes, Dette steer hvor Troen findes.

4. Du er din Jesu egen Brud, Har han ei selv dig pnyttet ud, Dg sig med dig trolovet, Har Sjelen ei hans Pant i Haand,

Den søde værdig Hellig Aand, Som lærer dig dit Hoved, Christo, Met troe, At forblive, Ham at give Alt dit Hjerte Udi Velstand og i Smerte.

5. Du staaer med Gud i Forbundsseed, Dit Hjerte har den Herlighed Hans Boligs Sted at være, Han kalder dig sin egen Skat, En Throne, som han selv har sat Sit store Navn til Ære, Og dig Hos sig Hjælper, skytter, Bærer, flytter, Favner, fryster Læt til sine Raades Bryster.

6. Hvo er vel nogen Tid, som kan Din Herlighed og Ærestand Met male og beskrive, Den Høihed ingen her forstaaer, Men det skal rigtig kjendes, naar Du Jesu lig skal blive. Din Krop Skal op i det høie, Med sit Die Gud bestue, Lindrende af Livets Lue.

7. Betænk din Stand, o Christen Sjel, Betænk den Herlighed dog vel, Som Jesus dig har givet, Hold den, trods Verden, vel i Algt, Vær derved glad og uforsagt i Døden og i Livet, Men staae Derpaa, Som en Klippe, Et at slippe Denne Ære. Lad dig Slaaen et besnære.

Om den aandelige Forening med Jesu.

Met. Allerneste Gud i Himmerig.
Min Jesum vil jeg, intet meer, Mit Hjerte

Hjerte har han inde, Mit Die efter ham kun
seer, Og alle mine Sinde, Al Verden vil jeg
glemme heel, I hende kan jeg ingen Deel
Min Sjel til Vaade finde.

2. Nei dertil er min Aand for god, Og
Sjelen alt for dyre, At den sin Lyst i Verden
lod, Og Jordens Sager styre, Den alt for
fin en Brudgom har, At gjøre sig til Ver-
dens Nar For saadan skiden Hyre.

3. Nei uden dig er alting fort Udi min
Sjels Die, Hvad Verden kalder Hoit og
Stort, Det kalder jeg kun Noie, Til Him-
len higer Dag og Nat Mit Hjerte, der dig
frit, min Skat! At kysse i det hoie.

4. Min Konges Die, som en Soel, Saa
lifligt ad mig vinker, Jeg holder mig op til
hans Stoel, Hans Ansigt mod mig blinker,
Han giver mig et Favnetag, At Verden efter
denne Dag Alt mere for mig stinker.

5. Du er min Ven med Liv og Blod, Min
nærmeste Forvandte, Som mig ved Korsets
Pine lod Din Kjerlighed forpante, Bort Ver-
dens Venstab, din Bedrift, Udvortes Smil,
indvortes Gift Af Satans første Plante.

6. Min Brudgom, du mig elstet har I
mine spæde Aare, Da jeg endnu din Fjen-
de var, Du lod dig for mig saare, Gjør
saa forelstet mig igjen, At jeg til dig maae
svømme hen I Kjerlighedens Taare.

7. Ach

7. Ach vidste jeg dog den Maneer, Hvor skal jeg det begynde, At faae dig til mig meer og meer Ret heftig og i Brynde, At du maatt' sige: vend dig bort, Du har mit Hjerte heftigt gjort Med dine Dines Ynde.

8. Er du min Brudgom, gjør din Brud Da til en laaset Kilde, Som vælder ei for andre ud, Din Kjerlighed at spille; For andre er mit Hjerte ei, For dig er her en aaben Bei, O kom! o gid du vilde.

8. Er du min Brudgom, o saa lad Mig ret din Sødhed nyde, Som Duggen staaer paa Rosenblad, Saa lad mig overgyde Med dine Bunders Honningdug, Trods Verdens Lysters Svinetrug, I dig mig ret at fryde.

10. Du er min Brudgom fra den Stund Jeg saae dig først i Live, Da jeg dig Hjerte, Haand og Mund Til Jaord maatte give, Ja Amen! lad det evig staae, Og tryk dit eget Segl derpaa, At det skal Amen blive.

11. Og efterdi du byder, at Jeg alting skal forsjage, Og dig, min Eneste og Skat! Allene favnetage, Og giv mig da Rebeckas Mod, Der Slægt og Benner efterlod, Glad reiste til sin Mage.

12. Al Verden gaaer sin sikre Gang, Som Binden dem vil føie, Men Domsdags Qvalm vil blive trang For deres Horeoie,
Saa

Saa fører mig min Izaak Ind i sit Herligheds Gemak, Mig evig at fornøie.

13. Hvor glad vil jeg da kysse dig, Og ofte favnetage, Naar ingen Synd kan ængste mig, Og ingen Sorg mig plage? Naar alt det man for Dine seer Er nyt og sødt, og ad os leer I Himlens Bryllupsdage.

14. Kom Brudgom, see din Brud er klar, I al sin Pynt og rede, Kom mig, som du trolovet har, I Brudsal at lede, Gjør Ende paa den Sorg engang, Hvi er min Trængsels Nat saa lang, Hvor længe skal jeg søde?

15. Naar skal jeg høre dog din Røst; Kom hid, min Brud og Due, Som har foragtet Verdens Lyst I Aandens rene Lue, Jeg strækker mine Arme ud, Kom favn mig, nu skal, milde Brud, Dig ingen mere fue.

16. Hvem bringer mig det Budskab: see! Din Brudgom er tilstæde, Og alle fromme Hjertes lee I Jesu Høitids Glæde? Hvor vil jeg da, hvor vil, hvor vil, Jeg hastig, trostig, lystig til Min søde Jesum træde!

Mel. Nu vel an var frisk til Mode.

J e s u s.

Hvo er denne Fyrstedatter, Der saa prægtig her gaaer frem? Al den Deel man herlig statter, Gjør den Jomfru angennem,

nem, Hun som Maanen er saa hvid, Og som Morgenrøden blid, Keen som Solens rene Lue, Skræffelig, som Spyd og Bue.

Sjelen.

2. Hvo er den, som fra sin Trone Boier Rigets Scepter ned? Hvo er den, hvis Kongekrone Er saa fuld af Herlighed? Den, som gaaer i Kongestads Af sit Elfenbeens Pal-lads, Med en Kjæmpehær omgivet, Som har Lyst at vove Livet?

Jesu s.

3. Du min Søster uden Lige, Skjon og deilig seer du ud. Mod dig intet har at sige, Ester, Ahasveri Brud, Hvor maneerlig er din Gang, Hvor livsalig er din Sang, Hvor anstændig dine Fagter, Som jeg yn-der høit og agter.

Sjelen.

4. Du er høi og himmelbaaren, Frem for nogen som er fød, Du for alle er udfaaren, Du er deilig hvid og rød, Hovedet har gyl-den Glands, Haaret staaer som Urtefrands, Dine Kinder tusind Gange Meer end alle Blomster prange.

Jesu s.

5. Net som Karmel er dit Hoved, Og som Elfenbeen saa fin, Munden, som mig troe har lovet, Er som deiligste Rubin, Duers Dine

Dine har min Brud, Marmorglat er hendes
Hud, Hendes Kinder rosenrøde, Som Gra-
mateæblers Grøde.

S j e l e n.

6. Som Saphirer og Turkoser Er min
Brudgoms Deilighed; Læber haver han som
Roser, Hvoraf Myrrha flyder ned; Høi
anseelig hans Gestalt, Ret som Libanon ud-
valgt; Og hans Dine ikke mindre, End de
blankest' Stjerner tindre.

J e s u s.

7. Kom, min Søster, lad mig smage
Troens Kys af Hjertens Grund. God som
Mælk og Honningkage, Er din søde Rosen-
mund. Dine Klæder, du har paa, Alle
Farver overgaae, Ja med Lugten Huset fyl-
der, Og med deres Glands forgylder.

S j e l e n.

8. Stjon, som Guld og Edelstene, Er
hans Hænders Mælk og Blod; Marmorstot-
ter er hans Bene, Satte paa en gylden Fod.
Som det hvide Elfenbeen Han er overalt saa
reen, Dversat med blaa Saphirer. Al Guld-
kommenhed ham zirer.

J e s u s.

9. Bend dig bort, dit Dues Lue Har min
Sjel i Lue sat, Vil du Hjertet reent udsue,
Hold dog lidet op, min Skat! Bend dig,
vend dig, din Gestalt Har mig saaret over-
alt,

alt, Vil du Hjertet slet borttage, Saa behold det alle Dage.

Sjelen.

10. Kom, i Døden og i Livet Er jeg din og dermed klar, Dig aldeles overgivet Er jeg, hvad jeg er og har, Jeg som ved dit Blod er kjøbt. Jeg som paa dit Blod er døbt, Vil dig troe til Døden blive. Amen, det vil Jesus give.

Hvem der havde dog forloret Altting, ja sig selv forgjet, Og det ene kun udfaa- ret, Som kan gjøre evig mæt.

2. D, hvem Gud allene kjendte, Og det andet havde glemt; D, hvad kunde Hjertet vente, Blev det i Guds Hjerte gjemt.

3. D, hvem dog først ret var kommen Ind til Gud i Kjærlighed! Aldrig blev der da fornummen, At man nogen Trængsel leed.

4. D, hvem alting kunde slippe, At man ret i Frihed stod, Uforandret som en Klippe Mod saa megen Korsens Flod.

5. D at Verdens Glands ei mere Kunde vore Hjerter naae, Men Gud ene ret be- gjære, Hvor dog alting er at faae.

6. D at vi Gud maatte finde I os, o hvad var det sødt, Og med ham os ret for- binde. Uden ham er altina dødt.

7. D var Sjelens klare Die Stedse til vor Herre vendt, At Samvittighedens Misie Der- ved ogsaa vel var endt.

8. Lær

8. Lær min Sjæl og Aand at trænge Ind i din Forening ret, Lær mig det ved Kors saa længe, Til jeg bliver med dig eet.

Mel. I prægtige Himle og Jorden.

Min Brudgom, den liflige, skønne og søde, Som Hjorden blandt Lillier pletter at føde, Er hemmelig fra mine Telte bortgangen, O, at jeg ham havde tilberlig undfangen.

2. Han raabte saa kjerlig, jeg elskte min Dvale, Nu døer jeg for idel hjertknusende Dvale. Jeg kurrer, og klager, og ængstes saa saare, Mit Hjerte det svømmer i blodige Taare.

3. Hvor skal jeg ham søge, hvor skal jeg ham finde, Hvor skal jeg henvende de ængstede Sinde? Et Anstrig paa Gader og Stræder jeg gjorde, Ach Kummer og Jammer, min Jesus er borte.

4. Jeg Vægterne sagde den Trængsel jeg finder, Til Gjensvar de gave mig blodige Rinder; Jeg tænkte, de skulde mig lindre min Plage, Da torde de ogsaa mit Smykke borttage.

5. Jerusalems Døttre! forbarmer dog eder, Ach kommer, og hjælper, og søger, og leder, Og naar I ham finde, og naar I ham møde, Da siger: jeg serger mig for ham til Døde.

6. Saa

6. Saa løb jeg, saa streg jeg: hvor er du, min Fromme? Da saae jeg min Lifligste mod mig at komme. Jeg var kun et Dieblif fra dem hengangen, Da blev jeg af hannem saa naadig undfangen.

7. O sødere Lume end Suffer i Munden, Da jeg nu igjen har min Kjæreste funden! Jeg har ham, jeg seer ham i Kjærligheds Brynde, Og veed ei, hvad jeg skal for Glæde begynde.

8. Hvor skulde mit Hjerte ei frydefuld møde, Hans Tale er Honning, kan alting forsoede, Han hopper, han springer paa Bjerge og Heie, Jeg sveiler mig i hans forelskede Die.

9. Jerusalems Døttre! Ach siger og stjerner, Er han ikke liflig blandt Menneskens Sønnen? Hvor kunde jeg andet end eder besvære? Hvor kunde jeg saadan en Brudgom undvære?

10. Betragter, om I dog hos andre vel finder Saa deilige rosenbemaiede Kinder. Kan nogen saaledes som denne behage? Ei Jorden, ei Himlen jeg for ham vil tage.

11. Har I vel af nogen saa deilig hørt sige? I Ansigtet skinner et gyldene Rige; Hans krusede Lokker saa sorte som Ravnens, For andre saa smukke, som Hvede for Avnen.

12. Hans Dines i Kjærlighed tindrende Lue, Er ligesom Stjerner om Natten at skue, Hans Kinder som Urtebed liflig bemænget,
Hans

Hans Læber som Rosen med Myrrha besprænget,

13. Hans Hænder beqvemme til store Bedrifter, Som skjonne Turkoser i gyldene Stifter, Hans Lemmer den artigste Danlighed ziver, Som Elfenbeen smykket med klare Saphirer.

14. Hans Fodder staae faste og fra mig ei flytter, Som Viller af Marmor paa gyldene Stytter; Jeg skifter vel Stedet snart ude snart inde, Men allesteds Jesum jeg hos mig kan finde.

15. Hans Nafsyn er yndigt for Sjele- nes Døie, Som Cederen pranger paa Libanons Heie, Naar Sjelen ham kysker, hans Gane den lugter Af Paradiis Roser og himmelske Frugter.

16. Ja saadan een har jeg for alle udkaaret, Og saadan een var det, jeg havde forloret, Ja saadan een er det, jeg elsker for andre, I hvor jeg i Verden skal være og vandre.

17. Ham vil jeg, ham har jeg, den evige Klippe, Ham vil jeg ei lade, han kan mig ei slippe, I Moders Gemakker jeg vil ham indføre, Der vil han mig favne og frydefuld gjøre.

18. Saa lad nu din Sedhed mig aldrig undrykkes, Men dybt i mit Hjerte som Seglet indtrykkes, At intet min Kjerlighed dæmper

per og følger, Men Lammet, i hvor det
gaaer, elsker og følger.

Mel. O Gud! du fromme Gud!

At Livet blev til Sinds Mod Dødens Skaal
at tage, Den Herre, Himlens Prinds,
Forbandelsen at smage, Hvad vilde Kjerlig-
hed, Da den saa haardt tog paa? Det var
hans Niemed, Sin Sulamith at faae.

2. Gud Fader soer, og lod Sig aldrig det for-
tryde, At Sønnens dyre Blod i Døden skulde
flyde, Den store Slutning gif Paa det allene
ud, At Livets Fyrste fik Dig til sin kjere Brud.

3. Den Sag var selsom for Guds Engles
dybe Sinde, De kunde intet Spor Til saa-
dant Under finde, De maatte haanes ved Alt
see din Skjendsel paa, Og hørte nu om Fred,
Som ingen kan forstaae.

4. Guds Fred ved Livets Ord Blev Su-
lamith forkyndet, Vel er din Dndstab stor,
Du har dig haardt forsyndet, Men den, som
elskte dig, Har baaret al din Straf, Guds
Søn og Hjerte sig i Døden for dig gav.

5. Hvad tænkte Sulamith? Hun svømme-
de i Taare, Ach at jeg har saa tidt Fortør-
net Gud saa saare, Da stødtes Haab og
Frygt, Da stridte Liv og Død, Til Hjertets
blev undrykt i hendes Brudgoms Skjød.

6. O det er ei saa let At troe saa stor en
Naade, Naar Hjertet kjender ret Sin Skjend-
sel, Nød og Baade, Guds Hellig Aand hans

Troft Maae selv i Sjelen ind, Saa seer man først med Lyst Sin Jesu milde Sind.

7. Men hvor begyndte hun Sin Herres Fod at væde, Saa snart hun mærkte kun En Gnist af Troens Glæde, O, hvor er dog saa sød, Den mindste Maaades Lye For Sjelen, som er død Fra Verdens Lysters Spye.

8. Her saae hun meer og meer Sin Jesu Hjerte brænde, Thi det, som ingen seer, Kan Troen klarlig kjende, Hun gif i Egtepagt, Og hendes Eed derpaa, Trods Satans hele Magt, Den skulde evig staae.

9. Han vilde Brudgoms Lær Veførge alle Dage, Hun skulde med ham Urv I alle Himle tage, Hun skulde ingen Deel I Verden bygge paa, Saa skulde Himlen heel Til hendes Eie staae.

10. O søde Jesu! hvad Skal jeg nu dertil sige, Alt saadan Ormerad Skal arve Himmerige, Jeg som er Deden værd, En skyldig Helvedbrand, Hvi har du mig saa kjær, Du søde Gud og Mand?

11. Velan! saa vil jeg mig Dig hermed plat hengive, Saa Hjertens inderlig Med dig forenet blive, Bort Verden, du er død Med al din Lyst og Pragt, En Brud i Jesu Skjød, Har andet i sin Aagt.

12. Bliv ved, min Goel da, Din Sula-mith at ynede, Der har du Hjertets ja I Kjær-

Kjerlighedens Brynede, Tryk selv dit Segl
derpaa, Dg gjer min Vandring ret, At
jeg dig følge maae Til sidste Aandedraet.

Bruden.

Meer ene himmelsøde Milde Jesferius!
See mit Hjerte bløde Efter dig, min
Vriis, See, hvordan mig driver Kjerlig-
hedens Iver Fra mig selv til dig, Til dig,
mit Paradiis.

2. Jorden har kun Meie, Ubestandighed,
Sjelens klare Die Af det Stov er kjed, Bort
de Tanke's Naelder, Som til Verden hælder,
Tag mig, at jeg kun Af dig allene veed.

Brudgommen.

3. Prægtigste Forstinde, Det er Troens
Pragt, Ingen Trost at finde, Dg dog ufor-
sagt; Tag ved Laal din bange Længsel
flur til Fange, Dg forsikre dig, Jeg bli-
ver ved min Pagt.

4. At dig Jorden bærer, Intet hindre
kan, At den dig besværer, Det er mod
din Stand, Troe kun ganske sikker, At
hvad jeg dig stikker, Vist det Bedste er,
Var det end Baal og Brand.

Bruden.

5. Almen, ja jeg bliver Fast ved dette
Baand, At mig intet river Af din hulde
Haand, Men mit arme Hjerte Desuagtet
Smerte Daglig føle maae, Som qvæler
haardt min Aand.

Brud-

Brudgommen.

6. Vil du med regjere, Dog gaae Kors forbi, Læel da intet mere Om den trange Stie; Due! lad dig sige: Kors til Himmerige Er allene Bei, Slet ingen bliver fri.

Bruden.

7. Brudgom! milde Hjerte! Hift er alting sødt, Her er idel Smerte, Altting foldt og dødt. Er det da ei billigt, At mit Sind er villigt Snart at gaae herfra, Som er af Sorg forstødt?

Brudgommen.

8. Flyvetanker drage Dig i Verden ind, Selv sig at forsage, Gjer et Himmelsind, Stille skal du tie, Til jeg kommer, bie, Nok, at jeg er din, Og du min Rosenkind.

9. Lad dig ei forvilde Af dit eget Vrod, Aldrig foer den ilde, Som sig overlod, Jeg din Sag kan sætte Uden dig til rette, Hvil du kun i mig, Thi Enden bliver god.

Bruden.

10. Jesu, jeg med Smerte Klager, mig ei værd, At dit milde Hjerte Har min Sjel saa kjær, Vil din Livsens Lære Stedse lydig være; Thi du ene veed, Hvad mig kan tjene her.

11. Skal jeg længer bære Dette svage Leer, Du mit Liv skal være, Nu hvad vil jeg meer, Skal jeg Afsted tage, Glad vil jeg da drage Ind i Himlens Fryd, Ja, Amen, vist det skeer.

12. D,

12. O, hvor skal min Tone, Hvad jeg kan formaae, I Saphirers Trone For dig liflig gaae, Naar jeg skal fornemme Alle Engles Stemme, Og at jeg blandt dem I Jubelfryd skal staae.

13. Ja og her istemme Hver, som Jesum seer, Og hans Lov forfremme Daglig meer og meer. Ingen tie stille, Alle Hjerter spille, Til den trætte Aand Gaaer hjem fra Kroppens Leer.

Mel. Ach hvad skal jeg Synde.

Bort i kjedelige Tanker, Hvad har i at snage her? Satan! kom mig ikke nær, Bort fra Hjertets Døres Planker, Jesu Lys og Liv og Sind Drager i mit Hjerte ind.

2. Nat omsonst er Eders Noie, Snart at gaae er Eder bedst, Jeg har saadan yndig Gjest, Som mig evig vil fornøie, Jesus, o den Fryd er stor, Jesus i mit Hjerte boer.

3. Han har Døren luft og bunden, Holder med mig Aftensmad, Sjelen sidder himmelglad Med det skjulte Mann i Munden, Jesu, det er sodt og kiert, Du er baade Mad og Bert.

4. O det skulde lade ilde, Noget lukte op min Dør, (Uden Jesus selv det gjør,) Være sig for hvem det vilde, Ja jeg var jo helvedblind, Lukte jeg hans Fiende ind.

5. Hjertet reent og ubeblandet, Jesu, det skal være dit, Der kan jeg dig favne frit, Jeg

har

har ikke Tid til andet, Hjertet har jeg velbetænkt Til min Jesu Boelig stjænk.

6. Bliv og boe og herst derinde, Alt der ingen Lyster tør komme inden sammes Dør, Sæt en Bold om mine Sinde, Saa at du og jeg, et Par, Huus og Bord tilfældes har.

Om de Troendes forborgne Liv.

Den sagte Bevægelses liflige Vind, Som Hjertet opliver, Og stedse mig driver, Den kommer af Jesu hans mildeste Sind, Han kan mig saa vel forfriske min Sjel, Hans skimrende Lyst Indtager mit Bryst :.

2. Han gjør mig mit Hjerte saa roligt og glad, Fordriver de lede Forvirringers Hede, Hans Villie bliver min sødeste Mad, Den himmelste Art forandrer mig snart Min mørkeste Skye Til Solstin og Lue :.

3. Saa lugter din Balsom, saa drypper din Sang, O Kongernes Konge, Mit Hjerte og Lunge Dig derfor vil prise med frydelig Sang, Den forimag er god, Og styrker mit Mod, Er du nu saa kjær, Hvad bliver du der :.

4. Og hvad jeg kan føle er ikke mit Maal, Alt hvad der kan svinde Skal ikke mig binde, Har ikke bestandig Fornoielsens Skaal, Jeg søger og faaer, Hvad evig bestaaer, Og derfor er Mod Og Trængsel mig sød :.

5. Op, Hjerte, langt over hvad Sindet kan see, Dg søg kun din Villie I Jesu at stille, Dg glædes i aandelig Fattigdoms Bæe; Hvi drømmer dog du, Dg tøver endnu? Din Jesum at see I Troen skal stee :.

6. Saa før mig i Høiden ved aandelig Trang, Befordre ved Smerte Dg tiende Hjer-te, Som det dig behager, den hurtige Gang, De trangeste Spor Jeg ynder, hvorfor? Saa bliver jeg dig, Min deiligste lig :.

7. Din Skikkelse haver mig gandske an-tændt, Mit Hjerte det brænder, Men der-hos befinder, Jeg elsker dig mere, som dette har sendt, Du har mig saa kjær, Dg kom-mer saa nær, Dg varmer saa mild Med Kjerligheds Ild :.

8. Jerusalems Døttre! ach hjælper dog til, At elste vor Konge, At prise og sjunge, Dg lege for Herren med Psalter og Spil, Dphøier den Pragt, Betænker den Magt, At Riget han vil Skal høre os til :.

9. Jeg trænger i Brudgommens Telte hen-ind, Dg vil mig beslitte, At knuse og splitte Alt, hvad der vil hindre mit tørstige Sind, Dg synes han vred, Jeg veed jo Bested, Han bliver dog huld Af Kjerlighed fuld :.

af Mel. Ach hvad skal jeg Syndere.

O du, den jeg længes efter, Du Udkaar-ne og Udvalgte, søde Brudgom! hor

min Bøn, Ach forleen mig dog de Kræfter,
 At jeg kan dig ret ophøie, allerlifligste Guds
 Søn!

2. Du er ene værd at stattes For saa sødt
 og høit velsignet frydefuldt et Paradiis, O,
 hvad skulde mig vel fattes, Naar jeg dig i
 Hjertet haver, alle Himles Roes og Priis.

3. Lader du din Kraft fornemme, O
 hvor mægtig gjennemtrængend' den beme-
 strer mig mit Sind! At jeg al min Nød
 kan glemme, Aandens Balsom Hjertet fø-
 rer høit henop i Himlen ind.

4. Du er den Magnet, der trækker Sjelen
 fast og uophørlig ind i Kjerlighedens Brand,
 At den efter dig sig strækker, Til den i dit
 milde Hjerte endelig rodfæstes kan.

5. Hvo dig ret dog elste kunde! Blæs da
 Kjerlighedens Lue op i Hjertet immerfort,
 Kjerlighed har dybe Grunde, Efter disse
 Kilder tørster jeg og render, som en Hjort.

6. Verdens Gift og al dens Glæde Snyer
 jeg ud af gandske Hjerte, spytter ad den
 raadne Mad, Giv mig i min Drk at æde
 Kjerlighedens søde Manna, til jeg kommer
 til min Stad.

7. Du min eneste Udkaarne, Som saa
 Kjerlig og saa herlig fryder Hjerte, Been og
 Marv, Søger, finder det forlorne, Dig jeg
 have vil allene, giv mig dig til evig Arv.

8. See,

8. See, hvor vel jeg er tilmode, Og hvordan den hopper, springer, min med dig forbundne Aand, Thi den smager selv dit Gode, Ach bliv hos mig evig, evig, til jeg Palmer faaer i Haand.

Hvad ere de Christne dog glimrende smukke Indvortes! udvortes har Solen dem brændt. De Frugter, som Jesus dem giver at plukke, Er dennem allene, ei andre bekjendt. Hvad ingen kan fatte, Hvad ingen kan statte, Har disse livagtig i Sjelen befunden, Alt være som Lysen i Mørke oprunden.

2. Udvortes de synes som Pjalter og Klude, Bidunder for Verden, og Englenes Spee, Men indentil ere de deilige Brude, Med Jesu i Armene listig at see, Ja Tjerdernes Under, Som dagligen stunder, Og stræbe kun efter, naar Tiden sig ender, Alt kyssse vor Jesum med Palmer i Hænder.

3. De ere vel ellers af Adam, som andre, Og bære det jordiske Billede med, De vaage og sove, arbeide og vandre, Og lide, saavel som de andre, Fortred, I jordiske Skikke, I Mad og i Drikke Man seer dem ei noget særdeles at gjøre, Kun at de af Verdens Lyst intet vil høre.

4. Dog er de af himmelste Herkomst

og p

og Stamme, Som Herren ved Ordet indvortes har født. Saa yndig en Lue af himmelske Flamme, Opammet i Dverjerusalem's Skjød, Guds Engle sig glæde Blandt denem at træde I Samqvem at synge: Halleluja! Amen! Hvor deilig maae dette dog klinge tilsammen.

5. De ere vel svage, dog Verden for svære, I Himlen de leve, paa Jorden de gaae, De nyde Guds Fred i den yderste Fare, De fattes, og alting dog har og formaae, De komme i Skade, Dg blive dog glade, Udvoortes de synes som visne og døde, Dg staae dog indvortes i deiligste Grode.

6. Naar Englebafunen hans Komme bebuder, Som er dem og giver dem Livet og nok, Da skal de som Jordens høiprægtige Guder, Til Verdens Forundring i offentlig Flok Ret synlig regjere, Dg evig florere, I allerlivsaligste Herlighed blinke, Naar Verden, din Glæde, som Uadsel vil stinke.

7. D springer I Dale og Bjerge tillige Mod Solen af Himlen; velsignede Jord, Du bærer Guds Naades det deilige Rige, Hvor Himlenes Roser saa hemmelig groer, Naar Dommhedag kommer Begynder din Sommer, Naar deres forborgene Levnet fremstiger, Hvorefter med dennem du suffer og higer.

8. D

8. O Jesu! vort Livs livsaligste Gie, Den underste Verdens forborgene Flor, Hjelp, at vi udvælge de skjulteste Veie, (Skjont Korset os svier saa sorte som Jord,) Her ikke bekiendte, For Verden forvendte, Her skjulte med Christo i Faderen leve, Der offentlig med ham i Himlene svæve.

Den syvende Deel.

Troens Ende.

Om dette Livs Forfængelighed.

Du arme Støv og Jord, hvad bilder du dig ind, Gjør du en Evighed af Tiden i dit Sind? O nei! bedrag dig ei, du kan ei længe staae, Og maae, før du det troer, med Smerte undergaae.

2. See al den Pragt, du har, og Herlighed du seer, Hvor intet er det alt, en Drøm og intet meer; Som Glasset brydes snart, og Røgen drives bort, Som Græsset fældes, er det hastig med dig gjort.

3. Hvor mangen prægtig Stad og kongeligt Pallads Er bleven til en Drk og Rørdrums Hvileplads. Hvor mangen Kæmpearm og kronet Hoved saae Man i Elendighed og Bee at undergaae.

4. Dit skjønne Ansigt med sin rosenrøde Kind, Hvor hastig er det sort og stinkende

og

og blind; Dit ranke friste Liv omsider tager af, Fortørres, bukker sig, og segner i sin Grav.

5. Dit Guld, som andet Stov, tidt bliver viidt bortstrøet, Den længe sanket Mynt er ofte snart forødt, Hvor tidt foer Binden bort med saadant Flyvesand, Man veed ei hvor det blev i Verdens viide Land.

6. Saa farer Verden bort med al sin Herlighed, Jo meer den stiger op, jo mere gaaer den ned; Saa længe holdt den Fjæs, saa længe laae den Snee, Og det, der følger paa, er Jammer, Nød og Bee.

7. Nu fule Druesæf, saa faaer du da vel troe, Alt du ei ene skal paa Jorden evig boe, Skriv Verdens Herlighed blandt dine Muller ind, Korsfæst dit Kjød og Blod, og bryd dit stolte Sind.

8. Betænk, hvor den er lang, den store Evighed, Bered dig til din Død, den slaaer dig før du veed. Gjør godt og bedre dig, at du paa Dommens Dag Skal ei bestjemes, men der staae med vunden Sag.

9. Dploft din Sjel til Gud, og fast dit hele Sind Med hvad du haver paa hans milde Hjerte ind. Forelsk dig i ham, kyndst bedrovet for ham vær. Hvor salig den, som har Gud over alting kjær.

Om Døden og Opstandelsen.

Mel. Dagen viger og gaaer bort.

Alle vegne hvor jeg vanter Jeg min Je-
sum har i Tanker, Hvor jeg ligger, sid-
der, gaaer, Efter ham min Længsel staaer.

2. Bort fra Verdens Land at ile, Mæt
af Møte hjem til Hvile, Jeg er reiseferdig
til, Naar min søde Jesus vil.

3. Naar jeg med ham skal regjere, I det
det Høie triumphere, O hvor vil jeg være
glad I den gyldne Englestad.

4. O hvor vil jeg mig da glæde, Naar
min Jesus mig vil klæde, Føre ind paa Him-
lens Slot, O hvad vil det være godt.

5. Da skal Mund og Hjerte klinge Med
min Frelser Lov at bringe, Blandt Udvalgte
Sang og Lyd I Guds Engles Selstabs Fryd.

6. Der er Livet usfortøden, Fri fra Syn-
den, fri fra Døden, O hvor vil jeg være
froe I Guds Engles Samqvems Roe.

Den Tid gaaer an, som Jesus selv har
sat, Da al min Bæe skal sige mig god
Nat, Farvel, Farvel, du onde Verdens Stad,
Mit Fængsel, Gud stee Lov, nu stilles ad.

2. Kom nu, min Sjel, nu vil vi derhen
gaae, Hvor Lammet og hans troe Udvalg-
te staae, Vi ville gaae med Zions Flok i Rad,
Som er uendelig i Jesu glad.

3. Vels

3. Betsignet vær evindeligt min Dag, Da jeg gaaer ud fra Kroppens Skjul og Tag, Som hindrer mig, det dødelige Leer, At jeg, Guds Son, dit Ansigt ikke seer.

4. O Jesu, du mit Liv i Dødens Nat, Min Ven, naar jeg af alting er forladt, Min Vand med Magt Ansøgning hos dig gjør, Ach løf mig op den skønne Himlens Dor.

5. Jeg giver dig af gandske Hjerte hen Det, som du har fra Døden løst igjen, Tag Sjelen, naar den arme Krop er død, Udi din Haand og milde Jesu Skød.

6. Du er mit Maal, min Ende, Højs og Pris, Min Middelpunkt, mit søde Paradis. I dig min Høje alleneeste bestaaer, Og derfor al min Længsel til dig gaaer.

7. Ach, ach, hvor haardt jeg længes efter dig, Kom dog, mit Liv, min Glæde, kom til mig, Lov ikke, kom at hente Sjelen brat Til Livets Lys fra denne Verdens Nat.

8. Jeg længes med umættelig Attraa, Af Jesu selv et evigt Kys at faae. Min Vand, i dig forelsket, er fra mig Som borte, og alt reist hen efter dig.

9. Dog vil jeg ei selvraadig, hvad jeg vil, Men seer paa dig, og gjerne bier til Den rette Stund, naar jeg engang skal staae Ved Jesu Haand med Livets Krone paa.

Mat. Nu hviler Mark og Eng.

Nu, Gud stee Lov, at Stunden Er sød og blid oprunden, Jeg gaaer til Paradiis Forældre tør ei klage, Men til min Grav ledsage Mig hen med Herrens Lov og Priis.

2. Hvor kan Gud bedre gjøre, End mig fra Verden føre, Som er saa syndefuld? Hver, som ei her har hjemme, Dens Fjendskab maae fornemme, Indtil den lægges hen i Muld.

3. Det er de sidste Dage, Da Trængsel, Bæe og Plage Med Bælde bryder frem. Mig river Gud itide Fra Verdens Storm tilside, Dg fører mig saa deilig hjem.

4. Min Tid var her kun stakket, Som hvad i Gaar blev snakket, Men nu begynder ret Min Himle-Levemaade, Hvor Synd og Død og Baade Er i al Evighed forgiæt.

5. Gud haster bort med sine Fra denne Verdens Pine, De Frommes Grædedal, En snar og salig Ende Er snar at faae i Hænde, Sin Arv i Himlens Frydesal.

6. Hvor ofte ei forførtes Et Barn, hvorom der hørtes, Et Gud opofret Sind, Den onde Verden rækker Sit Snaregarn, og trækker Saa mange Hjertes til sig ind.

7. Nu maae den Snarer stille, Mig skal den ikke drille, Dg gjøre meer Fortred. Hvor kan den een anfægte, Som blandt

Ud=

Udvalgte's Slægte Er med Fuldkommenhed
beflæd.

8. For var jeg eders Glæde, Nu sørge J
og græde, Da jeg er vel forvart; Naar
J det ret betragte, Dg hvad Gud gjør høit
agte, Skal eders Taarer tørres bort.

9. Gud ene Tiden deler, Han baade slaaer
og heler, Han kjender lidt og stort, Som
intet Ondt bestemte, Dg intet Godt forglemte.
Alt hvad han gjør, er herligt gjort.

10. Naar J skal see mig træde For Gud i
Brudeklæde Med Livets Krone paa, Med
Serrens skjøne Palmer, Med Himlens Fry-
desalmer, For Lammet yndefuld at staae.

11. Da skal J eder fryde, Dg begge to
fortryde, At J for mig har grædt, Vel den,
som i Guds Villie Sig overgiver stille, Hans
Hjerte vil vist blive let.

12. Farvel! jeg Afsted tager, Den Sorg
som J nu smager, Vil andre flere stee; Gud
eder selv ledsage, Saa skal vi uden Klage
Hverandre snart for Tronen see.

Mel. Hvad min Gud vil.

Eller: Vor Troe kan giennem.

Saa kom forønskte Dødens Stund, Som
ender al min Noie, Jeg seer i denne
Syndens Grund Op efter Zions Høie, For-
ønskte Død kom hastig frem, Jeg smerte-
lig

lig forlanger, At komme snart i Flok med
dem, Som for Guds Trone pranger.

2. I svage Lemmer grue vel Paa Død og
Grav at tænke, Ja og den himmelgionne Sjæls
Kan, uden sig at frænke, Tidt ikke sige sit
god Nat, Snart er den vel tilmode, Snart
er det anderledes fat, Slikt føle tidt de Gode.

3. Dog for min Jesu Kjerlighed Skal alle
min Frygt forsvinde, Lad mig i Døden syn-
kes ned, Der skal jeg Jesum finde, Der fin-
der jeg og holder dig, Og favner tusind Gan-
ge, Der er det just, min Jesus mig Saan-
lifulig vil undfange.

4. Saa døer jeg ei i denne Død, Thi Je-
sus i mig lever, Og efter det udstandne Sted
I evig Glæde svæver, Hos Livets blide
Strom og Elv I Salighedens Sæde, Hvor
Herlighedens Gud er selv Min Trost, min
Soel og Glæde.

5. Til Livet gif du ei forbi, Men lige
gjennem Døden, Saa bliver jo den samme
Stie Til Himlen mig fornøden, Det sid-
ste Trin til Himlens Land Er Døden for de
Fromme, Er Hovedet i Himlestand, Hvor
kan hans Lem omkomme.

6. Forsag da ei, mit svage Sind, Lad
Kroppens Afte vige, Slip, hvad der vil i
Graven ind, Lad Jord til Jord kun blive,

Din

Din Sjæl paa den udfandne Strid I Herrens Haand skal hvile, Og indtil evig evig Tid Himlens Ynde smile.

7. Vasunen i Guds Domsdags Skye Skal sanke dem tilhobe, Hver Sjæl skal faae sin Krop paa ny, Hver Been og Blodedraabe, Da Stovet for Guds Riges Stoel Saa delige, saa mange, Langt meer end Himlens Middagssoel Forunderlig skal prange.

8. Hos dig din Dødelighed kun doer, Du selv er ubestaaren, Og Kroppen bliver skjon og feer, Og ny til Himlen baaren, Thi hvad man her i Stovet saaer Og maae i Graven stinke, Det skal, naar det igjen opstaaer, Med Himmelstraaler blinke.

9. Saa gaaer i svage Lemmer ned I Gravens Skjod at sove, I skal opstaae i Herlighed Guds Majestæt at love, Ja der skal Eder samme Hud, I her har havt, beklæde, I skal med samme Dine Gud Da see i evig Glæde.

10. Den, jeg har her i Troen tjent, Skal ei mit Stov forgjætte, Men faae det op af Graven hent, Og blandt Guds Engle sætte, O søde Gud! hvor vil det dig Da skue ret, mit Die, Hvor vil min Mund uendelig Din Kjærlighed ophøie.

11. Gud selv vil med sit Ansigt mig Evindeligt fornsie, Hans eget Lys forunderlig Skal glimre for mit Die, Hvad vil jeg
da

da vel sige, naar Guds Helgene sig skynde,
 For Tronen mig ved Haanden faaer, Og
 Lammets Sang begynde.

Om den yderste Dom og Verdens Ende.

Mel. Af Hoiheden oprunden er.

Op! op! I Folk paa Jordens Kreds! D
 vaager op dog allesteds! Herud af
 Syndens Slumme. Hvi sove I, hvor er det
 fat, Da Verdens Endes mørke Nat, Og Dom-
 mens Dag vil komme? Smyk dig Hastig;
 Tiden endes, Verden brændes, Himlen
 bruser, Dommedagens Skye alt susser.

2. Op, sovnig Christenhed! paa Bagt;
 Thi Dommeren med Jordens Magt Om
 Midnats Tid vil møde. Vel den! som sig
 bereder her, Og ret har havt sin Jesum fjer,
 Den skal han ei forstode. Hvo ei Den Bei
 Folge vilde, Og forsilde Det vil kjende,
 Han maae evig, evig brænde.

3. Ach, ach, hvor vil I der bestaae, Som
 frække her i Synden gaae, Og Herrens Ret
 forvende? Naar I skal frem af eders Grav,
 Og lægge Regenskabet af, Hvad vil det faae
 for Ende? Langt ud Fra Gud Skal I stø-
 des Bort, og nodes Iud at ligge Hos den
 rige Mand at tigge.

4. Strax

4. Strax luffes Himlens Døre til, Hvor meget man end banke vil, Man bør dog staae derude, Da skal J hen med Satan gaae, Hos de Fordømte ligge saa J evig Baand og Knu= de, Hvor der Da er Graad og Jammer J de Flammer Af den hede Ewig brændende Guds Brede.

5. For Guds i Himlens Skyld da seer, Dog til, at J ei sove meer J Verdens Syndeglae= de, Naar al dens korte Lyst forgaaer, J da med Jesu sande Faar Frimodig frem kan træde, Naar Guds Doms Buds Torden kommer, Verdens Sommer Ende tager J da ind i Himlen drager.

6. Hvor det livsaligste Guds Lam Er de= res Skjul, som elste ham, Som grundig sig omvendte, Som stode fast i Troens Strid, Og deres ædle Naades Tid Til Salighed an= vendte, Det Tal Det skal Da bestige Magt og Rige J det Høie, Ewig sig i Gud fornøie.

7. Ach, søde Jesu! kom dog brat, Kast Verden overende, at Vi snart dig see og ta= le, Hjelp, Jesu, at vi vist maae naae Den Herlighed, med dig at gaae J Himlens Frydesale, Hvor sig Liflig Høre lade Alle glade Himmelgjæster, Guds Propheter, Kon= ger, Præster.

8. Hent os fra denne Grædedal Til di= nes Flok i Frydens Sal, Hvor Englecithar røres,

røres, Hvor der er evig Harpeklang, Hvor
Glæden har sin fulde Gang, Hvor tre Gang'
hellig høres, Det Værk Saa stærk Saa
endragtig Dg saa mægtig Alle drive, Naar
de Gud al Vre give.

9. Naar Frelseren saa mild vil gaae,
Dg sætte Livets Krone paa De hvide klædte
Skarer, Naar de gaae ind med ham i Fryd,
Med himmelske Basuners Lyd, Naar Gud
sig aabenbarer, Naar man Da kan Tjubi-
lere, Triumphere Uden Ende, Da maae
Verden evig brænde.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

Jomfruer, J Kloge, D, tænder Lamper,
See, Hvor det i Verdens Kroge Nu mørk-
nes meer og meer, Vor Brudgom er opstan-
den, Dg kommer med en Fart, Dp, vaager
med hinanden, Nu er det Midnat snart.

2. Gjør hver sin Lampe færdig, At man
kan rede staae, Dg vorde agtet værdig Med
Brudgommen at gaae, Thi Zions Vægt're
raabe: Vor Brudgom er nu nær, Begeg-
ner ham tilhobe J Troens Frydefærd.

3. J Jomfruer, saa mange Som ere ved
Forstand, D kommer at undfange Vor sode
Frelsermand, See Himlens aabne Porte
Dg Brylluppet beredt, Han ikke langt er
borte, Som hedder Zions Fred.

4. Nei snart kun op at møde, Han er,
nu

nu er han her, Seer Figentræets Grøde,
 At Sommeren er nær, See hvor saa klar
 frembryder Den røde Aftenstue, Som os
 den Dag betyder, Naar al vor Nat maae
 flye.

5. Bort derfor Sønnens Taage! Hvo vaager,
 han er viis, Enhver som ei vil vaage,
 Skal sole Bredens Riis, Fordærvelsen og
 Plagen, De som tilbedet har Dyrsbilledet
 og Dragen, Thi Breden er saa svar.

6. Men meder ham, I Fromme! Med
 Fryd og Glædesang, Vor Corrigstid er omme,
 Lad Klagen gaae sin Gang, I seer
 dog Frydestunden, Som bærer Kronen
 frem, Nu er den snart oprunden, Som
 henter Bruden hjem.

7. I, som med Jesu lide I denne Grædedal,
 Skal efter Sorgens Tide faae Fryd
 i Tusindtal, Da skal I med regjere,
 Hvo kan vel det forstaae, Og evig triumphere
 Med Krensens Krone paa.

8. Her er' de Palmegrene I deres Haand,
 som vandt, Her er' de raste Bene, Hviis
 Kraft tilforne svandt, Her er' de skjonne
 Bange, Som efter Vinter saa Livsalige
 og mange I Himmelgrøde staae.

9. Her er for alle Stæder Den Stad
 Jerusalem, Hvor Herrens Arv sig glæder
 Til der at komme hjem, Der er' de gyldne
 Gader,

Gader, Der er den Bryllupsfal, Hvor Bru-
den sig nedlader I deilig Rosendal.

10. O Jesu, lad det komme Dog snart
dertil engang, Att alle dine Fromme Maage
mede dig med Sang, Gjør, Jesu, snart en
Ende Paa dines haarde Strid, Og lad min
Lampe brænde Til min Forløsningstid.

Om Saligheden og det evige Liv.

Mel. Hjertelig mig nu længes.

En Draabe kun at smage Af Himmeriges
Lyst, Kan Hjertet meer indtage End
hele Verdens Høst Og Strømme fuld af Glæ-
de; Hvo Himlen have vil, Han under Gød-
der træde, Hvad Verden sigter til.

2. Hvo der kun maatte skue Et Blink aff
dig, vor Gud, Hvor vilde din Formue, O
Verden, da see ud, Hvor sort, og fæl, og
syndig, Som Babel, Drk og Nat, Saa
liflig og saa yndig Og herlig er min Skat.

3. Den sande Gud at skue Er Salighe-
dens Stand, Og Paradises Drue, Att kjendes
Gud og Mand; Dig Abraham saa saare
I Verdens fremmed Boe Har søgt med
Længselstaare, Du var hans A og D.

4. Det gjorde Jacob lystig, Da Kampens
alt var steet, Han sagde glad og trostig: Gud
Ansigt har jeg seet. Man kunde ei fordrage
Att see paa Mosi's Hud, Da han i nogle Da-
ge Nu havde seet sin Gud.

5. Du, u

5. Du, de Udvalgte's Glæde, Og meget store Lon, Hvad er din Boeligs Sæde Saa deilig og saa stjern! Der maae vel findes Freden, Og alle Hjerter lee, Hvor Guddoms Lisligheden Skinbarlig er at see.

6. O Lys, som evig brænder! O evigvarend' Host, Som ei Forandring kjender, O listlig Selskabs Lyst, At Gud og Engle kalde Os til sig ind i Sal, Og alle Guds Udvalgte Saa høit velsignes skal.

7. Nye Frugter altid giver Fuldkommen Kjærlighed, Som uden Ende bliver Af sammes Fylde ved; Gud uophorlig priset Paa Evighedens Stoel, Han selv i Paradiset Er sine Rosers Soel.

8. Hans Lys skal Hjertet fryde, Hans Balsom Honningsaft Skal Sjelen overgnde Med Livets høie Kraft, Hvor kan der noget feile I Hellighedens Trin, Hvor Sjelen sig kan speile I Herrens eget Skin?

9. Hvad ønster du for Gave, Det skal du finde der, Og i dig see og have Din Gud saa sød og nær, Hvem agter meer det fine Af Guld og af Juveel, Gud selv vil boe i sine, Og han er deres Deel.

10. Naar skal jeg engang finde Til dette Frydens Slot? O var jeg alt derinde! Hvad havde jeg da godt? Mit Die fælder Laare, Dem

Dem vil du ei forsmage, Det længeß nu
saa saare, Alt see dit Ansigt paa.

Mel. Af Hsigheden oprunden er.

Er det saaledes, eller steer Mig det i Synet,
at jeg seer Guds Himles aabne Dørre,
Gud selv paa Tronen seer min Aand, Og
Sonnen hos hans høire Haand, Som vil
vor Graad astørre. D saa Slaaer paa
Harpestrænge Skarp og længe, Synger,
spiller, Jesus al vor Jammer stiller.

2. Jeg seer, at han gjør alting nye, Og
Bruden til ham uden Skye I dyre Silke
træder. Den Klædning er af evigt Guld,
Som Himlen er af Stjerner fuld, D hvilke
Brudeklæder! See, hvor Hvert Chor Che-
rubiner, Seraphiner, Frem i Smykke, Dn-
ster Bruden høit til Lykke.

3. D hvilken Glæde Bruden har, Hvor
skinner hun saa reen og klar, Som Solen i
Guds ige, Man fører hende fuld af Stads
Hen ind i Evigheds Pallads, Til Tronen
at bestige. Plagen, Klagen, Solens He-
de, Tordens Brede Er forsvunden, Lam-
met haver overvunden.

4. Hun smager Livets Strømmes Hav,
Her tørres hendes Taarer af, Gud selv vil
boe hos hende. Hun er hans Folk, han
hendes Gud, Han gaaer med dennem
ind og ud, Den Lyst har ingen Ende,
Seer,

Seer, hvor Gud boer Hoi og herlig,
Mild og kjerlig Uden Ende, Hos de Syn-
d're, sig omvende.

5. Hvor herlig er Jerusaleml Den Him-
melslægt, Gud boer i dem, Dg de i ham
saa glade, Hvad der vil ind, skal være reent,
Hvad syndigt er, forvendt, gemeent, I
Svovlens Pol maae bade. Rene Stene
Gandske dummes Af de Frommes Lys, som
funkler Meer end Jaspis og Karbunkler.

6. Den Stad har ingen Soel behov, Dg
Maanens Lys har og forlov; Thi deres
Soel er laimmet. Her skinner Herrens Her-
lighed, Dg Kongerne skal lystes ved Alt vor-
de her annammet. Al Nat Er plat Her for-
svunden, Dvervunden, Strid er borte. Her
er altid aabne Porte.

7. Fra Stolen flyder Livets Aae, Som midt
paa Gaden vande maae De Træer med Livets
Grene, Som bær om Aaret tolv Gang'
Frukt, Dg Bladene, som blive brugt', Til
Folkets Sundhed tjene. D Vand, Som kan
Svend og Fyrste, Naar de tørste, Naar de
smage, Med Guds Himles Fryd indtage.

8. Hvad er den Berden ny og rar, Som
Gud os forbeholden har Til evig Fryd og
Pleie; D Jesu! du har og et Sted I dette
Zion mig beredt, Saa lad mig det dog
eie! Bend da Mig fra Jordens Hytter,
At

At jeg flytter Med min Længsel Daglig hjem
fra Verdens Fængsel.

Om den evige Fordømmelse.

Mel. Nu hviler Mark og Enge.

J sikre Folk paa Jorden! D seer, hvor
Bredens Torden Dog trækker op i Skyel
Seer dog, hvor de skal brænde, Som sig
fra Gud bortvende, Dg ikke vil fra Syn-
den flye.

2. Gaaer med mig i det dybe, Seer de
Fordømte krybe I deres Pines Stand, I
saadan Bee og Smerte, Som ingen Mund
og Hjerte Udfige og begribe kan.

3. Du siger: jeg vil æde, Din Spise er
at græde, Din Hunger evig staaer. Du
tørster uden Ende, Dg ingen vil dig sende
I Evighed den mindste Laar.

4. Naar du paa Klæder tænker, Med
Hølen man bestænker Dig, som en Helved-
gjest. Forbandelsen og Flammen Slaaer
over dig tilsammen, Dog bliver nogen,
som du est.

5. Du vilde hve som føre, Nu ingen an-
den Døre End Helvedes du seer. Udi dets
fæle Grunde For de fordømte Hunde Er evig
jammerligt Dvarteer.

6. Du vilde gjerne være, Som før, i
Stand og Væ, Nu bør dig Skam og Last.

Nu

Nu er din Stand at lide Forsmædelse og
 Nvide, At du har skjændig Gud forkast.

7. Hvad Lov bør den vel have, Som
 sig har gjort til Slave Af den urene Aand?
 Gud tog dig an i Daaben, Og Himlen
 stod dig aaben, Dog gav du dig i Satans
 Haand.

8. Din gamle Selstabs Glæde, I Ver-
 dens Lyst at træde, Er ikke meer at faae;
 Men der i Dødens Rige Er Satan selv din
 Lige. Det er jo svart at tænke paa.

9. De skulle dig forbande, Naar de i Vø-
 len lande, Som du har her forført. De
 skulle om dig storme, Som Basiliskeorme,
 De som du har til Synd oprørt.

10. De, som gif her tilhobe, At drikke og
 at doble Paa mangt vellystigt Sted, Skal
 der hverandre bide, Som galne Hunde si-
 de, Ja, var det mueligt, Led fra Led.

11. De, som i gode Dage Tilsammen
 ride, jage I Verdens syndig Tid, De skal
 tilsammen søde I de Fordømtes Hede Og
 uophørlig Jagt og Strid.

12. Her kan os let betage En Smerte,
 at vi klage Og strige Bee og Ach, En Byld,
 en Steen, en Kolde, Kan trykke, knuge,
 holde Os fast i Smerte Dag fra Dag.

13. Hvad mener du, hvorledes At de
 ved Livet fedes, Hvor alle Piners Magt
 Er

Er fast paa een tilhobe, Hvor saadan Sjel
maa raabe I al Fortvivlelse forsagt.

14. De Dine, Belyst tændte, Som andre
Sjele vendte I Verdens Lyster ind, Hvor
vil de der sig svømme I tusind Laarestrome,
At de har her tabt Syn og Sind.

15. De Dren, de som priser Dg elsker
Horeviser, Forsager Livets Ord, Skal stræf-
kes med at taale Sig selv og andre kraale I
dette grumme evig' Word.

16. Din egen Stank du ikke Kan taale
der at drikke, Dog faaer du andres med, En
evig Helvedgalde Vil dig i Munden falde Til
ubestrikelig Fortred.

17. Hvor Jlden dig vil gløde, Hvor Sa-
tan dig vil støde, Er over al Forstand. Ja,
alle Djevemunde De vilde, om de kunde, Dig
slide smaa, som Mel og Sand.

18. Ach Gud! da vil man raabe: Saa
falder dog tilhobe I Bjerger paa os ned.
Bee dem, som der skal brænde! Vel dem, som
det kan kjende, Dg søge Sjelens Salighed.

En Morgenspsalme.

Mel. Chrysilles, du mit Verdens Guld.

See, Dagen bryder frem med Magt, Gjør
Himlen lys igjen, Dg driver Mørket
hen.

hen. Op Hjerte, paa din Morgenvagt!
 Lad ingen Trygheds Blund Formørke Naadens
 Stund; Hjerte tag Denne Dag Vel i
 Agt, og tænk derpaa, Mueligt seer Aldrig
 meer Dine Dine Soel opstaae. Hvor man-
 gen Morgen rød Bar inden Aften død, Og
 i et Dieblif Sin Afsted fik. Hvad hjælper Di-
 nene Den lyse Dag at see, Naar Sjelen van-
 drer blind I Tiden ind?

2. Kom Morgenrøde rosenstjøn! Gjør
 Himlen lys og blaa, At Mørket vige maae!
 Min Morgenrøde er Guds Søn, Hans Bun-
 ders røde Glands Forfrister Sind og Sands,
 Jesu Død Purpurrød Gjør mig Sjelen him-
 melblaa, At mit Sind Riger ind, Hvor jeg
 skal for Tronen staae. Den Dug, som over-
 alt Paa Græs og Urter faldt, At væde Bjerg
 og Dal, Si-svinde skal, Før jeg i Jesu Blod
 Forfristet har mit Mod, Og ret bedugget
 faaer Udi hans Saar.

3. Ach det forfrister al min Tid, Naar jeg
 til Sengen gaaer, Naar jeg igjen opstaaer,
 Det gjør min Morgenstund saa blid, Det sky-
 der Glæde ind, Som straalere i mit Sind, At
 jeg veed Den, som leed For mig, Jesus
 er min Skat, At jeg paa Jesum maae Sikker
 bygge Dag og Nat. Saa tryk jeg lagde mig,
 Og sov saa sødelig, Fordi mit Hjerte paa
 Dit Hjerte laae; Saa sund paa Sjel og
 Krop,

Krop, Saa glad jeg vaagned' op, Og Jesu
 Kys jeg fandt, For Matten svandt.

4. Lad derfor, søde Sjeleven! For saad-
 dan Tidsofordriv, At du er selv mit Liv. Mit
 Liv jeg ofrer dig igjen, Thi jeg vil idelig i Ti-
 den leve dig. Al min Tid Al min Flid Giver
 jeg min Frelsermand, Og jo meer Jeg dig
 seer, Lændes jeg i saadan Brand. Ach straal
 i Sjelen ind, Min Soel! og gjør mig blind
 Til Verdens Lyst at see, Saa skal det stee,
 At hverken Medgangs Tid. Ei heller Kors og
 Strid Skal kunne hindre mig, At elste dig.

5. Saa gaaer jeg da saa vel tilfreds Hen
 i mit Kald og Stand, At gjøre hvad jeg kan.
 Min Jesus for mig allesteds Ved Haanden,
 som sin Brud, Hvor jeg gaaer ind og ud,
 At jeg maae Færdig staae, Hvert Minut at
 gaae herfra, Siden hist Gandste vist Synge
 mit Halleluja. Halleluja! min Trang Gaaer
 bort ved Tidens Gang, Gaaer Dagen, min
 Fortred Gaaer ogsaa med, Som Strømmen
 fore kan Det tunge Skib til Land, Saa før-
 rer Tiden mig Til Himmerig.

En Aftenpsalme.

Under samme Melodie.

Syng Hjerte! syng en Aftensang Om
 den, der elsker dig, Lad alting fryde
 sig.

fig. Hvert Suf skal give Harpeklang, Det mindste Aandedrag Skal gjøre Erharflag, Sind og Mod, Liv og Blod, Og hvad i mig reres kan, Fryder sig Zunderlig I den søde Frelsermand. Naar jeg kun tænker paa Den Glæde, jeg skal faae, Naar jeg skal Jesum see I Himlene, Strax utaalmodig er Min Længsel og Begjer, At jeg dog engang maae Mit Dufte naae.

2. Nu Solen bag det mørke Hav Sin gylden Straalepragt Har ned i Dvale lagt; Nu Verden mørknes som en Grav, Og Jordens Himleboe Er stille og i Roe, Er mit Muld Længselsfuld Efter Gravens Hvi- lestavn, Thi mit Sind Haster ind Til sin søde Himmelhavn; Ei at min Verdens Trang Er mig saa tung og lang, Den er jo honning- sød Ved Jesu Død, Ei at den mørke Nat Kan gjøre Sjelen mat, Saa længe Jesu Saar Mig aabne staaer.

3. Men jeg vil til min Jesum hjem I Ewigbed at staae, Og see hans Ansigt paa, Og skulde ei dit eget Lem, O Jesu! smertelig Dog længes efter dig? Seer en Brud Dufksom ud Efter hendes Hjerte-Ben; Skulde da Jeg ei fra Verden længes til dig hen? Jeg bier gjerne til Du selv mig hente vil, Den Tid, jeg leve maae, Skal snart forgaae. Jeg ved min Sengestof
Har

Har meer end Glæde nok, At jeg kan tænke
paa Mit sidste Straa.

4. Saa læg dig sovnetunge Krop, I
Verden gandske af, Og hvil som i din Grav
Din Jesus dig skal vække op. Om ei før, do
engang Ved Guds Basunes Klang. Far o
vel, Du min Sjel! I din Jesu jede Favne
Der er Trøst, Der er Lyst. Nu god Nat
i Jesu Navn. Den Tid er snart forbi, At
du skal vorde fri Fra Kroppens Fængsel
tvang At gaae din Gang Til Lammets Bru
desal, Til tusind' Engles Tal, Til din udvalgte
Skat. God Nat! god Nat!

Et lidet

T i l l æ g

til

Troens rare Klenodie.

Adventspsalmer.

Mel. Jeg lofter hoit op Dine mine.

Paa Jesu Dod og blodig Saar Begyndes
jeg mit Kirkeaar, Hans Reise til Jesu
rusalem Gjør al min Vandring angenem

Do

Det sidste Trin skal blive godt, Net lige op
paa Zions Slot.

2. Paa Jesu sande Livsens Ord Min Troe
og Salighed beroer, Den Vej, han viser,
vil jeg gaae; Den Arv, han lover, vil jeg
ffaae; Og, uden Ordets klare Skin, Jeg
ei vil gjere mindste Trin.

3. Min Jesu jeg mig ofre vil, Og al den
Deel mig horer til, Ei noget er saa godt og
rart, At det for ham skal blive spart; Hvad
ham til Gode gives hen, Det findes tusind-
fold igjen.

4. Jeg holder daglig Kirkegang Med
Ordets Læsning, Bøn og Sang, Hosanna
mig i Mund og Sind Skal følge baade
ud og ind, Fordi du, Davids Søn! du
est Mit Hjertes daglig Frydefest.

5. O Gud stee Lov til evig Tid, At Ti-
den er saa himmelblid, Net ligesom det var
en Baar Til Evighedens Kirkeaar, At vi
kan her begynde paa For Tronen Nat og
Dag at staae.

6. Hosanna, milde Davids Søn, Vor
Grenpriis og Tusindstjøn! O maatte ei
den gandske Jord Nu blive til et Syngechor,
Al Verden til en Helligdom, Fordi Guds
Søn til Verden kom!

7. O Zion, læg din Enfedrægt! Før
dig Lysets Brudeprægt! Strøe Palmer for
hans

hans Fødders Gang, Dg mød din Skat med
Frydejang! Forkynd, hvor sød han er og
blid Fra nu og indtil evig Tid.

Mel. Jeg veed et evigt Himmerig.

O Menneſte, ſom troer og veed, At Ber-
den ſnart ſkal brænde, Skal den for-
dømte Sikkerhed Dog ei engang faae Ende

2. Giv agt, og mærk, hvad Sandhed
Mund, Som ingen kan bedrage, Har ta-
let om den ſidſte Stund, Dg hvordan der
vil ſmage:

3. Naar Dommeren vil bryde frem,
Enhver ſin Løn at give, Naar alle Jor-
dens Folk ſkal hjem, Hvor de ſkal evigt
blive.

4. Da, naar de ſtore Tegn ſkal ſtee
Stjerner, Soel og Maane, Naturen, ſom
i Fødselsvee, Er færdig til at daane.

5. Naar Havet bruser op i Skye, Dg
væltter ſine Strømme, Ket ſom det vildes
ſtrar paa nye, Al Verden overſvømme.

6. Naar alle Tord'ner ſammenſlaaer, Dg
alle Vinde ſuſer, Naar Jorden ſom en Bug-
ge gaaer, Dg Himlens Hvelving bruser.

7. Da juſt udi den ſamme Stund Vil Chriſt
ſtus aabenbares, Dg at der ſkal til baad
Pund Dg alle Renter ſvares.

8. Da

8. Da skal de alle, ogsaa de, Som vilde være blinde, Da skal de Livsens Fyrste see, Dg mange Dine rinde.

9. Samvittighed, som vaagner vred, Hvad vil du Lusten gjøre, Som Helvede saa rød og hed, Naar du dig da vil røre?

10. Den store Hob er trindt omkring Bescændt med Frygt og Plage, For baade de fremfarne Ting, Dg hvad de nu skal smage.

11. Men ham at skue, som de her Forstjod, som for dem dede, O Gud! hvor dette vil især Med Helvedemarter støde!

12. Men glade vil de Gode staae Ved deres Frelfers Komme, O tusind Lyst at see ham paa, Dg findes blandt de Fromme.

13. De glædes, for de faaer ham seet, Hvad naar de seer hans Rige, Hans Herlighed og Majestæt, Hvad vil de da vel sige?

14. Velan, O Fromme! Tiden sig Alt meer og mere nærmer, Dg Dagen kommer pludselig, Naar Verden grummost sværmer.

15. O tager Eder vel i Agt For Verdens Sorg og Glæde, Ei nogen Stund fra Bønnens Vagt Dg Troens Kamp at træde.

16. Men

16. Men J, som Livsens Bei beleer, Og bliver ved at synde, Naar J ham snart paa Tronen seer, Hvad vil J da begynde?

17. O Menneſte, ſom troer og veed, At Verden snart ſkal brænde, Skal den fordømte Sikkerhed Dog ei engang faae Ende?

Mel. O Gud! du fromme Gud!

Den gamle Adams Sind med Verdens Frygt ſig piner, Vil gjerne tækkes hver, og holde gode Minder, Den Frygt ved Herrens Kraft ſkal trines under Fod, Hvo Jeſum have vil, det koſte Liv og Blod.

2. At troe paa Jeſum, og ham gjerne at bekjende, Det er den ſikre Bei, ſom faaer en ſalig Ende; Til Himlen ſkal man gaae med Hjertens ydmygt Sind; Dog ingen tænke, han vil ſtjæle ſig derind.

3. Naar Gud ved Ordets Lys en Sjel af Synden vækker, See, da er det og en af Satans ſtorſte Trækker, Lad blive, ſiger han, og flye dog Verdens Skam, Lad Ulven dig ei ſee, du taabelige Lam!

4. Saa viſer han en Bei, at baade Læg og Alærke kan tjene Gud ſaavel, og ingen det ſkal mærke, Han ſiger: Kjerlighed og Troe kan ingen ſee, Frygt Gud ſaaledes, at dig andre ei belee.

5. Ach

5. Ach Gud, hvor mangen har han fast
i denne Strikke, Som baade efter Gud og
Verden sig vil stikke, Det Skriften kalder
dog en plat Umuelighed, Ret som at stige op
i det man stiger ned.

6. Hvad han mod os har gjort, Guds
Søn af Himmerige, Det er en Sag, som snart
al Verden veed at sige; Dog vil den samme
Mund ei være ham bekiendt, Som siger, at
hans Død os Livet har fortjent.

7. Han skammede sig ei, al Verdens
Skam at bære, For Gud og Verden en for-
bandet Ting at være, Vor Blussel skjulte
han, selv taalig drak vor Spee, Og rart at
man engang om efter ham vil see.

8. Men hvad vil dette faae omsider for
en Ende? Paa Dommens Dag han dem
for sine ei vil kjende, Det staaer med klare
Ord, o give Gud, det stod Os alle præntet
ind i inderst' Hjerterod!

9. Da gif, og søgte man slet ingen an-
den Ore, End ved et helligt Liv sin Frelser's
Spot at bære, Da blev hans Nag os sedt,
hans Byrde kjær og let, Da blev man ikke
paa saa ført en Bei saa træet.

10. Men Verdens Frygt er fuld af baa-
de Skam og Plage, Den ene Fod vil frem,
den anden vil tilbage, Man frygter for

en Skye, at den vil falde ned, Og vover
yderlig sin Sjæl og Salighed.

11. Saa gaaer det, naar et Saar er
ret af Grunden heles, Og om det end er
steet, at Hjertet siden deles, Da bliver
Sjelen vild, vil baade til og fra, Ei retts
af Vorten ud, og op paa Golgatha.

12. O Fromme! seer O ret det smukke
Himmerige? O, løber ligegodt, hvad an-
dre dertil sige, De faaer at snakke hen, som
bedre ei forstaae, Og sligt er ikke værd
engang at tænke paa.

13. Den Bei, Guds Søn har lært, dem
maa vi altid følge, Og det for ingen Mand
i Ord og Gjerning dølge: Saa vaagners
Mangen op af Sikkerhedens Nat, Naar
Lysset bliver ret paa Lysfestagen sat.

14. O, Zion! det er Tid, at Lunken
hed har Ende, Enhver med Hjertens Lyst
sin Deiligste bekjende, Og intet føle til dens
Tidens korte Bee, For Glæden, at man skal
sin Jesum evig see.

En Nytaarspsalme.

Mel. Guds Godhed ville vi prise.

Gud, som Tiden vender, Og styrer i din
Haand, Vi folde vore Hænder, O
sukke ved din Aand: O Jesu Christi Naar

Lad dette Aar os være Betsignet, dig til
 Gode, Og vore Sjeles Gavn.

2. Dit Ord og Sacramenter Vi har til
 denne Stund, Men ach, hvordan forrenter
 Vi disse store Pund? For Jesu Blod og
 Saar Lad dog dit Lys tilbage, Og vidt og
 bredt opdage I det begyndte Aar.

3. Giv, at din Naade virker Med dem,
 som forestaae I Skoler og i Kirker At Frug-
 ten fjendes maae, For Jesu Skyld formeer
 Din Priis til Verdens Ender, At man i
 alle Stænder Din Naades Virkning seer.

4. Styrk dem, som os frembærer Din
 Naades søde Bud, Lad hver, som andre læ-
 rer, Selv være lært af Gud, For Jesu
 Christi Blod Lad Mørkheds Magt bestjem-
 mes, Og Ordets Kraft fornemmes I alles
 Hjerterod.

5. Guds Fred fremdeles pryde Vor Kon-
 ge, hvor han gaaer, Al Verden at betyde,
 Hvad Christi Kraft formaaer, For Jesu
 Skyld bliv ved Vor Konges dyrebare Per-
 son og Liv at spare Til Rigets sande Fred!

6. Vor Dronning, din Udvalgte, Din
 Mistundhed beviiis, Dit Mann' til hende
 falde, Som Dug i Paradiis, For Jesu bli-
 de Navn Lad Landets Moder hvile Mod
 alle Fjendens Pile I hendes Frelsers Favn!

7. Be-

7. Bevar din egen Nøde, Vor Arveprinds,
og giv Ham Fremdert i det Gode, Et sundt
langtvarigt Liv, For Jesu Skyld far fort,
Din Himmelvert at vande, Din David at
bemande Til det, du agter stort.

8. Prindsesserne sig pryde I Naadens
høie Rang; Alt Kongens Huus sig fryde
I Livets Fyrstes Gang! For Jesu Navn
og Saar Lad Kongens Residentser Staae
fast i Naadens Grændser, Saa længe Ver-
den staaer!

9. Giv dem, som Kongen tjene I deres
høie Stand, At de det trofast mene Mod
Gud og Kongens Land, For Jesu Skyld
forfrem, Hvad Godt de Gode stifter, Og
Helvedes Bedrifter Til evig Tid bestjem.

10. Gjør Kongens Magt forsigtig, Fri-
modig, fast og stærk, At hver, som han er
pligtig, Kan fremme Herrens Bærk; For
Jesu Skyld forleen Os Fred i vore Dage,
Og lad os dig behage I Troen hver og een.

11. Lad Ugtestaber smykkes Med Her-
rens Frygt, som kan Ved Børnetugten lyk-
kes Til en forbedret Stand! For Jesu
Skyld forfrem Enhver Gudfrygtigs Næ-
ring, Og gjør os vor Besværing Ved Naa-
den angennem.

12. Opfyld de Gamles Hjerne Med dy-
be Tanker om At slippe Verden gjerne, Og
møde

møde for din Dom, For Jesu Mildhed lær,
De unge sig at tvinge, At agte Verden rin-
ge, Dg have Jesum kjær.

13. Lad dem, som ikke kjende, At Jesus
er saa sød, Med Hjertens Graad sig vende
Til Naadens blide Skjød! For Jesu Skyld
bevæg De haarde Demant-Hjerter, Dg alle
Sjelesmerter Med Jesu Bunder læg.

14. O søde Gud, vi sænker Udi din Kjær-
lighed Især forladte Enfer og Faderløse ned,
For Jesu Skyld gjør sund Enhver, som li-
der Svie, Dg hjælp dem, at opp'bie Den
rette Hjelpesfund.

15. Vi vide ei tilhobe, Som for dit An-
sigt staaer, Hvem Døden bort vil raabe I
det begyndte Aar, For Jesu Skyld bered
Til Døden vore Sinde, Saaledes, at vi
finde I Døden Salighed!

En Passionspsalme.

Mel. Nu vel an vær frisk til Mode.

Synder! hvad er Klokken slagen? Tænk
du ei snart herfra? Det alt sildig er paa
Dagen, See dig for paa Golgatha, Dg
udi Gethsemane, Begge Steder kan du see,
Om den korte Tid sig rimer Med Guds Vi-
nes lange Timer.

2. Je-

2. Jesus maalede med Sukke Vor Forløsnings Dag og Nat, Bilde intet Die lukke, Før han fik vor Frelse fat, Jesu Pine tynge stærk, Driver Naadens Seierværk, Men ei Dieblif vil give Dig, i Bellyst at fordrive.

3. Fra Skjertorsdags Aftensvale Til Langfredags Soel gif ned, Saae man Livets Soel at dale, Da han for al Verden leed, Dette Dogn skal al din Tid Rettes efter ind med Flid, Tænk, naar Satan dig vil lokke: Hvad er nu Guds Pines Klokke?

4. Sex var han ved Paasteretter, Som det rette Paastelam. Syv sit Sakrament fremsætter, At vi skulde nyde ham. Otte venlig Afsted tog. Ni til Urtegaarden drog. Ti forraades, fanges, føres. Elleve han stærkt forhøres.

5. Tolv de falske Bidner møde (Spøgelses om Midnats Tid). Tret blev han fordømt til Døde, Tog mod Dommen mild og blid. To er hver Mands Næve knnt. Tre man saa ham fuld af Spyt. Fire narres, spottes, drilles. Fem igjen for Retten stilles.

6. Mørket viger, Natten endes, Pinen var dog ei forbi, Dødens Bue skulde spændes, Før blev Verden ikke frie, Det var den bestemte Dag, Da al Verdens Frelses Sag Skulde nu til Ende føres, Inden Aften reent afgjøres.

7. Klof-

7. Kloffen ser vor Jesus gives Dver i
 Pilati Magt. Syv til Kong Herodes dri-
 ves, Hvor han leed saa stor Foragt. Otte
 pidstes Jesu Krop. Ni paa Korset hænges
 op. Ti for sine Sjender beder. Elleve sin
 Moder glæder.

8. Tolv blev begge Sole mørke, Den For-
 mørkelse var stor. Et endnu i Bredens
 Torke Og den grumme Pines Mord. To
 endnu i Dødens Bad. Tre han skreeg, og
 græd, og bad. Fire Jesu Side rinder. Fem
 sin Noe i Graven finder.

9. Tiden kun saa kort betegnes, Og saa-
 vidt man slutte kan, Efter hvilket kan bereg-
 nes Resten af hans Pines Stand; Men,
 min Sjæl, din Redning fik, Om du kun et
 Dieblif Af hans Marter skulde kjende, Al-
 drig fik din Redning Ende.

10. Han ei ene lod sig spotte, Hænge,
 slide, pidste, flaae, Men Guds grumme
 Brede maatte Ham i Guddoms Tver flaae,
 Ach, da Guds Retfærdighed Hele Timer slog
 og sled Paa det milde Jesu Hjerte, Ach,
 hvad leed han da for Smerte.

11. O i dyrebare Timer! Da man her
 paa Jorden saae Naadesolens røde Stri-
 mer, Dødens Taage bort at flaae, Eders
 milde Straalers Skin Gjør det lyst for mine
 Trin,

Trin, Naar J op i Sjelen rinder Al min
Nat og Trang forsvinder.

12. Da min Jesus leed og dode, Bre-
dens Nat og Mørke sank, Naadens blide
Morgenrode, Lyser over Sjelen blank; Ti-
dens Skjændsel Jesus bar, Deraf blev min
Tid saa klar, At jeg uforsagt tør vove Midt
i Dødens Nat at sove.

En Paaskepsalme.

Mel. Paa Gud allene.

Op, op, at møde Din Soel, Jesu
Brud! Som for dig dode, Dg gif
fra Døden ud, Som ei blev borte Den
Stund, han var forkast, Som bandt den
Sorte, Den Tid, han selv var fast, Som
Freden gjorde Dengang hans Hjerte brast.

2. O hvilken Dvale Hans Sjel og Legem
bandt, Før han sin Dvale J Gravens
Hvile fandt, Han gif i Borgen For os,
vor bedste Ven, Sank som i Sorgen Dg Dø-
den gandske hen, Paa Paaste-Morgen,
Da fik vi ham igjen.

3. O, al min Glæde, Jeg løber dig imod,
Din Grav at væde Med Glædetaarers Flod.
O tusindgange Velkommen fra min Straf,
Fra dine mange Dg svare Piners Hav, Fra
din den trange Dg mørke Død og Grav.

4. Vor

4. Vor Nat er souden For Naadens
lyse Dag, Og vi har vunden Med Vre
al ver Sag, Sid ingen vante I Sorgens
Mørke meer, Derpaa at anke, Hvad os i
Verden steer, Da vi de blanke Guds Himle
aabne seer.

5. Vil Satan knyse Mod det, som synes
svagt, Lad dig ei knyse, Han har slet ingen
Magt, Lad ham kun larme, Du Jesus
er din Trost, Kast dine Arme Om den Op-
standnes Bryst, Sig at forbarne Er ham
den største Lyst.

6. Sank han til Grunde For os i Dødens
Aae, Mon han da kunde Af sine Haan-
den slaae? Nei! han vil være Bort Skjold
mod Satans List, Han vil os bære, Naar
vi vor Kraft har mist, Og os erklære For
sine her og hist.

7. Saa er mig Døden Og Livet begge
 kjær', Er det fornødent, Alt leve lidet her, I
Jesu Naade Mit Levnet skal bestaae, Den
Levemaade Er sød at tænke paa, Saa kan
jeg baade I Sorg og Glæde gaae.

8. Men skal jeg træde Til Gravens
mørke Vort, Ja ret med Glæde Den Gang
skal blive gjort, Med Brudemine Jeg
hilse vil min Død, Har Jesus sine Døg
samme gjort saa sød; Trods Dødens Vine,
Jeg døer i Jesu Skjød.

9. Kom,

9. Kom, søde Leie! I Gravens stille Borg,
 Dig kan jeg eie Foruden Synd og Sorg;
 Trods dine Pile, Du hele Mørkheds Trop!
 Der kan jeg hvile Min arme omme Krop,
 Der kan jeg smile, Naar jeg igjen skal op.

Om Guds Venlighed og Kjærlighed i Christo.

Mel. Den Vei gaaer vist til Himmerige.

Den Sjel, som Gud i Sandhed kjender,
 Dg finder Smag i Livets Drd, Som
 sig med Lyst fra Verden vender, Dg med sit
 Sind i Himlen boer, Den kan sig ret i Gud
 fornøie, Dg Verden er ham derimod, Som
 Regen for det svage Die, For ham er Gud
 allene god.

2. Guds Bæsen han med Lyst betragter,
 Som Englene i Fryd beseer, Gud for sit
 eneste han agter, Han kan og vil ei have
 meer, Forsmaaer det mindste med det stør-
 ste Af det, som Kjødets have vil, Gud er den
 sidste og den første, Som al hans Længsel
 sigter til.

3. Thi hvad for Kjødets herligt blinker,
 Som Blus og Røg og Damp forgaaer, En
 Lyst, som hastig doer og stinker, En Skat,
 som ingen med sig faaer, En Trøst, som er
 dog

dog falst i Grunden, En Rigdom, Sjælens Fangeblof. Men den, som er med Gud forbunden, Har baade her og evig nok.

4. Thi han, som Sjælens Skat vil være, Han selv er idel Kjærlighed, Sligt alle skabte Ting os lære, Thi det er deres Diemed, Bort Sind fra dennem selv at rykke, Dg vise det herop til Gud, Som Mørket kan med Lyset smykke, Dg alting fik af intet ud.

5. Den Aarsag, hvorfor han os skabte, Var idel evig Kjærlighed, Dg da han saae os slet fortabte, Kom jo hans egen Son her ned, Retfærdighed mod Synden brændte, Dg Kjærlighed et Middel fandt Til Adams Kjøn igjen at hente, Dg sig til os saa stærkt forbandt.

6. Det er det dybe og det høie Af Kjærlighed, at Gud har vendt Til dem saa naadefuldt et Die, Som evig Vine har fortjent, Saa søger han nu og at drage Dig, Hjerte, til sig ind saa nær, At du i Troens Kraft kan smage, Hvor inderlig han har dig kjær.

7. Han overøser dig med Naade, Dg spiser dig med Himmelbrød, Hans Die vil din Vandring raade, Dg redde dig fra Synd og Død, Han stjænter dig af Livets Kilde, I Kjærlighed du finder Lye Mod alle dem, som vil dig ilde, Dg den er alle-tider nye.

8. Jo meer af denne Aandens Gave En naadehungrig Sjel har smagt, Jo mere onsker den at have, Dg trættes ei paa Bonnens Dagt Saa mangen Gang i Graad at svømme, Naar den saa tørstig haster til Den søde Frelser's Naadestromme, Dg Satan det forhindre vil.

9. Al Verdens Kors kan ikke kue Den Kjærlighed til Himlen vendt, Men sætter den i største Lue, Dg gjør den sande Troe befiendt, Med uophørlig Længsels Jver, At trænge altid mere ind I Jesu Purpursaar, som giver Et ret i Gud fornoiet Sind.

10. Han fjender Verdens Lysters Sammer, Hvis Ende heder: evig Bee, Han glædes til sit Sovestammer, Dg onsker kun, sin Gud at see, Igjennem alle Torne render, Dg ingen Hvile vil forstaae, For den sit Løb i Himlen ender, Dg faaer den skjøne Krone paa.

11. Thi her vil Synden tidt formørke Den rene Kjærlighedens Brand, Hift kan den bruge al sin Styrke, Naar den af intet hindres kan, Da seer man op til Salems Vorte, Dg sukker, naar man Himlen seer, D, at det dog engang var borte, Som tryffer os i dette Leer!

Om Hjertets Hengivenhed i Guds Billie.

Mel. Guds Son er fæmnen af Himmelen.

Hvor Gud mig fører, gaaer jeg glad,
Han, ikke jeg, skal raade, Jeg kal-
der alle Tider, hvad Min Gud mig stikker,
Raade; Gud fører mig dog lige hjem, Thi
gaaer jeg altid trostig frem, Og paa hans
Hjerte drifter.

2. Hvor Gud mig fører, gaaer jeg med,
Hans egen Haand mig fører, Skjønt Kjødet
lider sin Fortred, Og Sindet tidt oprorer,
Hvor Gud mig fører her og hist, Det kalder
jeg ustridig vist Min aller største Baade.

3. Hvor Gud mig fører, vil jeg fri Hans
Trofasthed bekjende, Og kysser paa den
trange Stie, Som har saa sød en Ende:
Hans allerbedste Billie stee, Paa den jeg
vil allene see I Livet og i Døden.

4. Hvor Gud mig fører, vil jeg mig
Ham gandske overgive, Og synes Sagen
underlig, Han veed dog nok at drive, Hvad
han med mig sig foretog, Fer han af Mo-
ders Liv mig drog, Jeg er jo ei min egen.

5. Hvor Gud mig fører, er i Troe Og
Haab mit Hjerte stille, I mig hans egen
Kraft vil boe, Hvad kan mig fra ham stille?
Thi

Thi fatter jeg et trostigt Mod, Fordi Guds
 Bei er altid god, Ja vist den allerbedste.

6. Hvor Gud mig fører, vil jeg gaae,
 Om Foden skulde brænde Kan jeg det forud
 ei forstaae, Til sidst jeg dog skal kjende, At
 det er idel Trofasthed, Hvor han mig fører
 op og ned, Det er mit Troes Anker.

Om Guds Lov og Priis.

Mel. Min Brudgom, den listige.

J Sinde, som finde ei hvile paa Jorden,
 Men længes, at mænges i Englenes Dr-
 den, Bereder dog Eder, o gid J var' mange,
 At møde den søde vor Frelser med Sange!

2. De andre, der vandre, som Lysten
 dem drager, Hvis Taler kun praler af
 jordiste Sager, O Jammer! de stammer
 sig ikke mod Eder, At braske med Afte,
 som Binden bortspredde.

3. Lad fare den Skare, hvis Loffen og
 Trudsel Selv blotter og spotter sin skjæn-
 dige Blussel, Hvis Munde dog kunde ei
 andet end skumme Af Giften, som Skrif-
 ten forbyder de Fromme.

4. J Sjele, hvis Mæle skal Verden be-
 stemme, Og bære al Vre til Frelserens
 Gjemme, J Tunger, som sjunger saa gjerne
 om Palmer, Hvi tier og bier saa ofte vor'
 Psalmer?

5. Var r

5. Var Havet begavet med Sandser og Evne, At kunde begrunde det mindste vi nævne, Hvor skulde tilfulde dets Afgrund da syde, Vor Herre til Vre forunderlig fryde?

6. Græs, Grene og Stene med Sandet paa Banke, Og Blade, som lade af Binden sig sanke, Ja Voder hos Floder, o kunde de tale, Hvor maatte de spotte vor Lunkeheds Dvale.

7. Hvi slumre i Fromme? som burde at prise Vor Konge, og sjuenge hans Kjerligheds Vise, Udbreder dog Eder, som Roser mod Solen, Betyder hans Dyder, som sidder paa Stolen.

8. Bestriver hans Jver i Kjerlighedsflamme, Begrunder hans Vunder, og kysser de samme, Han lidde og stridde, betalede Broden, Da Livet blev givet for alle i Døden.

9. De hvide og blide Guds Helgenes Mængde, Som prange med Sange af Evigheds Længde, Som haste og faste sig alle for Tronen For Lammet, annammet til Spiret og Kronen.

10. De vilde saa milde og gjerne fornemme, At mange med Sange dog skulde istemme. De skue den Druer i heftigste Brynde, Begjære alt mere hans Sødhed forkynde.

11. Slaaer sammen, ja Amen! al Viisdom og Vælde, Med Magten og Pragten i Evig-

i Evigheds Velde Skal være vor kjære Forlø-
sere givet, Som friede itide os Arme til Livet.

12. D rinder, I Kinder, med tusinde Taa-
rer, Hver Draabe skal raabe i Sener og Na-
rer: Vor Lykke, vort Smykke, hvad skulde
os tyffe? Din Pine skal dine evindelig kysse.

Mel. Hvo kun vor Gud vil.

H havde jeg dog tusind' Tunger, Og alle
Toners bedste Klang, Hvor skulde Sje-
lens Lyst og Hunger, Til Gud at prise den-
negang, Dprette sig et Paradis, Og mætte
sig i Herrens Priis.

2. D kunde dog min Stemme bryde Hen
ind i Himlens Frydland, Og alle Blode-
draaber syde I Jesu milde Hjertes Brand,
D gav dog hver en Puls sin Klang, Hvert
Aandedrag en deilig Sang.

3. Op, op, til Fryd, I tunge Sinde, Hvad
gjøres Eders Suk behov, Ført alle Kræfter
sig forbinde, Og stemmes til vor Herres
Lov, Alt alt, hvad Liv og Sjel formaaer,
Paa Herrens Prises Harpe slaaer.

4. Bevæges alle grønne Skove, Lad
here hvert et Blad dit Lyd, Og hjælper mig
min Gud at love, Slaaer sammen heit til
Sang og Fryd, I Blomster, boier Eders
Pragt, At ære med mig Herrens Magt.

5. Hid al den Deel, som sig kan røre, Og
drager Aande i sit Bryst, Hid, hjælper mig
min

min Tak at gjøre, Og laaner mig enhver sin Røst, Til at ophøie Naadens Bærf, Som har omringet mig saa stærk.

6. Dig være, mildeste Gud Fader! Lov, Priis og Tak i Ewighed For alt det Godt, du til mig lader Saa uophørlig flyde ned, For hvert fornoiet Dieblif, Jeg baade venter, har, og fik.

7. Dig være Priis foruden Ende, O du livsaligste Guds Lam, Som lod dig hid til Verden sende, Alt lide Dodens Bæe og Skam, For mig at frie fra Satans Land, Tak, tusind Tak, min Frelsermand!

8. Dig ogsaa skee al Lov og Ære, O søde Hellig Aand! for al Din Hjelp og Bistand, Ord og Lære, For Naadens Trøst og søde Kald; Thi findes noget Godt i mig, Det alt jo virket er af dig.

9. Hvo overfører mig med Naade? Det gjør jo ingen, uden du; Hvo staaer mig bi i al min Baade? Du gjorde det, og gjør endnu, Og bærer med min Skyld saa stor Taalmodighed paa denne Jord.

10. Dit Navn særdeles være priset For Korset, som du mig har sendt, I Nidmyghed jeg kysser Kriiset, Det har mig hjem fra Verden hent, Og tjent mig til Bevøis især, At Gud mig har saa hjertefjær.

11. Jeg har i mine Levedage Havt

mange store Prøver paa, Alt du i baade Fryd og Plage Har ført mig, ja bekjende maae, Du altid mig ved Haanden fik, Naar Bandet indtil Sjelen gif.

12. Hvi skulde jeg da ikke brænde, Som Lystet, til min Frydesang, Og triumpherende bekjende Din Trofasthed i største Trang? Thi vil jeg aldrig sørge meer, Om ogsaa Himlen sprak som Leer.

13. Bort baade Verdens Lyst og Smerte, I skal ei trykke meer mit Sind, Til Himlen nsvinger sig mit Hjerte, Fra Eder bort for Tronen ind, Al Prais og Ære være dig, Min søde Gud, i Himmerig.

14. Din Godhed skal min Sjel kundgjøres Til Livets allersidste Stund, Ja, naar min Tunge ei kan røre Sig mere i min svage Mund, Alt prise dig, som den var van, Da stemmer jeg med Sukke an.

15. Den ringe Tak, jeg her kan give, Forsmaa dog ei, min søde Skat! I Himlen skal det bedre blive, Naar jeg faaer Engletonen fat, I høie Chor jeg synger da: Svindeligt Halleluja!

Op, op, min Aand! fra hele Verdens Rik
 Ge, Op Sjel og Hjerte, Sind og Mod
 Alt, hvad jeg er og har, slaaer an tillige
 Hvert Aandedrag og Draabe Blod Dphoiers
 Adams Slægters Trøst, Og alle Himles

Himm

Himmellyst Slaaer an af yderste Formue
 I Kjerlighedens lyse Lue.

2. Som Orne op fra Jordens Torne-
 gjærder, Dg ind for Lammets Purpurdragt
 Gaaer frem med velanstændige Gebærder,
 Dg synger saa med samlet Magt, Gaaer
 hen blandt dem, som staae omkring, Slaaer
 Haand i Haand med Frydespring, Udseer
 hele Glædestromme, Hans Død og Pine
 at berømme.

3. Harvaagne skal, dit dyre Blod til Ære,
 Min Sjeles Sandser altid staae, Min Sø-
 lelse dig plat opofret være, Den Bee, du
 fandt, at søle paa, Mit Døe skal dig altid
 see, Mit Døe lydigt sig betee, Min Smag
 din Kjerlighed skal smage, Din Lugt min
 Lugtelse indtage.

4. Dig søger min Forstand, og Villien
 henter, Sukommelsen bekræfter det, Mit
 Nemme sig din Godhed dybt indprenter,
 Min Aand med dig vil være eet, Hver
 Gang jeg drager Aande, da Er Meningen
 Halleluja, Dg alle mine Lemmer sjunger,
 Ret som de vare idel Tunger.

5. Mit Hjerte i din Kjerlighed skal svøm-
 me, Min Sjel dig altid favne vil, Min
 Mund dig vil med tusind Tak berømme,
 Dg aldrig mere lukkes til, De qualte Sukke
 i mit Bryst Skal bryde ud til Sang og Lyst,
 Min

Min Lov dig altid skal omgive, Og al min Levetid fordrive.

6. Men som min Tak til dig er alt for ringe, Saa hjælp mig Tonen selv paa Gang, At du ved mig dig selv en Lov kan bringe, Som har den rette Art og Klang, O lad mig her ei fare vild, At ofre dig med fremmed Guld, Men hist til evig Tid bevise, Hvor gjerne jeg min Gud vil prise.

Mel. Alleeneste Gud i Himmerig.

Eller: Det er forvist paa Tiden snart.

Al Prais og Lov og Ære bør Algodheds Gud og Fader, Den Gud, som alle Under gjør, Den Herre Gud, som lader Os finde Trøst i største Nød, Og gjør den surest Jammer sød. O giver vor Gud Ære!

2. Ham priser alle Englechor O alle Himles Himle, Ja alle, som paa denne Jord O Luft og Havet vrinkle, Som haver alting lid't og stort Saa vel betænkt og herlig gjort. O giver vor Gud Ære!

3. Hvad han har gjort og sat i Stand, Det holder han ved lige, Her fattes ei det mindste Gran O alt hans Skabnings Rige, At stort og lidet, tungt og let Er i sin Sammenhæng saa net. O giver vor Gud Ære!

4. O Nøden skreeg jeg til min Gud, Ach Herre, mærk min Klage, Da drog du mig af Nøden ud, Og endte al min Plage, Dig der=

derfor, dig jeg takke vil, Men hjælper, alle,
hjælper til, At give vor Gud Ære.

5. Han aldrig har sit Folk forladt I no-
gen Nød og Fare, Han vaager trolig Dag og
Nat, Sin arme Hjerd at vare, Han har den
som ved Moders Haand I Kjerlighedens
Gangebaand. D giver vor Gud Ære!

6. Naar der i Verdens største Høst Er ei
et Straa at vinde Af nogen Nedning eller
Trøst, Saa lader han sig finde, Saa er det
paa hans rette Tid, Saa kommer han saa
mild og blid. D giver vor Gud Ære!

7. Jeg vil i alt mit Lives Gang Din Mi-
skundhed kundgjøre, At man min Priis og
Frydefang Skal allevegne høre, Mit Liv og
Sjel opmuntre dig, Dg alle Kræfter fryde
sig, At give vor Gud Ære.

8. I, som bekjende Herrens Ord, Dp,
ham al Tak at bære, I som i Naadens Skyg-
ge boer, Hans Lov skal prægtig være, Bort
alt det Verden drifter paa, Hos vor Gud al-
ting er at faae. D giver vor Gud Ære!

9. Saa kommer for hans Ansigt ind Med
lystlig Mund og Tunge, Med Sang og Spil
i Sjel og Sind Af Hjertets Grund at sjunge:
Gud ene alting lidt og stort Har vel betænkt
og herligt gjort. D giver vor Gud Ære!

Mel. I Lemmer, hvis Hoved.

Mit Hjerte skal brænde, som Offer i Jlden,
Hver

Hver Tanke skal smelte til Lovsang og Fryd, Min Tunge skal flyde, som Floden af Kilden, Med liflige Toner's bestandige Lyd, I Herren hans Naade, Paa Kæmpernes Naade, Min Sjæl sig skal rose, at ogsaa de Bange Skal møde og tone med Harpe og Sange.

2. Dphoier dog storligen med mig tilhobe Vor Herre! vor Herres hans hellige Navn, Jeg søgte hans Ansigt, han hørte mig raabe, Og førte fra Stormen saa sikker i Havn, Hans Almagt det gjorde, At Faren blev borte, Den herlige Frelse af haardeste Klemme, Skal aldrig mit Hjerte og Tunge forglemme.

3. Saa mange i Nøden, som Dinene vendte Til Herren af inderste Hjerte og Hu, Saa mange til hannem sig skyndte og rendte, Af dennem er ingen bestjemmet endnu, Min yderste Fare Kan dette forklare, Der denne han raabte, maae alle bekjende, Gud hørde, og gjorde paa Vinen en Ende.

4. Guds Engel, den Zebaoth's Herre, han sætter Omkring de Udvalgte sin gloende Bagt, Naar alle hans Fiender har kæmpet sig trætte, Saa river han sine af Nøden med Magt, Betragter, besinder, Ja smager og finder, Hvor yndig er Herren, hvor lifligt hans Gode Dog altid har været mod alle, som troede.

5. Saa

5. Saa ærer, Guds Hellige, Herren, og svinger, Thi de, som ham frygte, har ingen Slags Trang, De stærkeste Løver maae brole af Hunger, Og Kæmpernes Vælde vansmægte engang, Men de, som den milde Alt Saligheds Kilde, Vor Jesum, vil søge, tør ikke formode Den ringeste Mangel af noget Slags Gode.

6. I Unge som glædes i blomstrende Alder, Bequemmer dog eder til Buisdommens Tugt, Er ikke det, som I Lyksalighed kalder, Fornoi'ligt at leve, Gudfrygtigheds Frugt? Guds Naade at gjemme, Sin Tunge at tæmme, Af Hjertet al Ondskab og Falskhed at hade, Det giver de rette lyksalige Dage.

7. Guds Dine de glæder, bevarer og leder Retfærdige Sjæle paa Saligheds Bei, Hans Dren sig bøier til alt det, de beder, Hans Hjerte umuligt kan sige dem nei, Da de, som sig glæde I Synderes Sæde, Skal føle hans Ansigtets Trudsel og Torden, Naar han deres Navne udrydder af Jorden.

8. Men Herrens Retfærdige altid kan haabe, Fordi dem tilhører al Saligheds Gud, Fordi de i Nøden kan sukke og raabe, Fordi han saa gjerne vil hjælpe dem ud, Fordi han dem ikke Det mindste kan stikke,

Af

Alf hvad dem i Verden bedrøveligst hendes,
Som jo til den sødeste Glæde omvendes.

9. Vor Herre sig nærmer til knusede
Hjerter, Omfavner og frelser en sønderstødt
Aand. Dærer og kysker den samme, som
snerter Dg læger, den milde almægtige
Haand; I Fromme skal lide, Men derhos
dog vide, Han redder af Trængsler, dette
er Sagen, Han hjælper af alle, slet ingen
undtagen.

10. Hvad gjøres da mere Bekymring for
nøden? Vor Herre er fines den evige Skjold,
I Corrig og Glæde, i Livet og Døden, Vi
ere og blive i Jesu hans Bold, Ei dette alle
ne, Men ogsaa de Bene I Graven af vore
forraadnede Lemmer Tilsammen saa nøie vor
Frelser gjemmer.

11. Det Onde skal Synderen følge og
qvæle Foruden al Ende, naar Tiden er
endt, Dg de, som har plaget oprigtige Sjæ-
le, Skal blive med Evigheds Angest be-
spændt, Hvor vil de da svæde For Domme-
rens Brede, Naar Polen, hvor Helligheds
Fiender skal bades, Dg Bøger, som Skyer
i Torden, oplades.

12. Men tænker, I deilige Sjele, som lyde
Den Herre, som eder har Himlen bered,
Hvorledes dog dette vil Hjerterne fryde, At
finde blandt Herrens Forløste et Sted? Thi
ingen

ingen kan falme For Donnedags Dvalme,
Som søgte i Jesu hans Bunder al Naade,
Men dømmes uskyldig i heieste Naade.

En Psalme imod den begyndte
Landeplage 1745.

Mel. Som en Hjort med Torst.

Hører dog, I Christne Lande! Mærk
Hengang, du døbte Flok! Forend Bre-
dens stærke Bande Ikke levner Steen og
Stof; Forend Guds Langmodighed Ingen
mere Redning veed, For vi sidde fast i Sna-
ren Og kan ei undløbe Faren.

2. Syndefulde Druesække, Tidens Spot
og Dødens Flov, Hvordan løbe vi saa fræk-
ke, Som det vilde Fæ i Skov, Sandse ikke,
hvor vi gaaer, Mindre hvad os forestaaer,
Medens alle Synder stige, Over os i Him-
len strige.

3. Veed vi ei vor Herres Veie? Har vi
aldrig hørt hans Ord? Har vi ingen Sje-
lepleie, Ingen Herrens Daab og Bord?
Bidner vor Samvittighed, At vi ikke bedre
veed End at bruge Levemaaden, Som saa
ringe agter Naaden.

4. Gud har ingen Naadegaver Noget-
sinde for os spart, Ordet har vi hørt og
haver Det endnu saa rigt og klart. Kun-
de andre Stæder faae Smulerne at kysse
paa

paa Af den Mann', hvorpaa vi træde, D
 hvor skulde de sig glæde.

5. D, de mange gode Dage, Vi har havt
 i Fred og Ly, Medens andre Rigers Klage
 Gik med Angest heit i Sky; Havde vi dog
 kjendt vort Raad Af saa mange andres
 Graad, Og besindet Herrens Gode, Før
 vi rykkes op med Nøde.

6. Nu du fromme, gode, søde Hjerte
 Fader, milde Gud, Gik desuden os i Nøde
 Med saa mangt et Barsels Bud, Med din
 store Godheds Maal; Hjertet blev til Steen
 og Staal, Ondskab vorte uden-Naade Bed
 den falske Trost om Naade.

7. Truer Himlen, ryster Jorden, Skræk-
 ker hvert et Element, Er vort Land af Bre-
 dens Torden, Som i Diebiik bespændt, Vil
 da ingen see sig om Til at give Raaden Rum?
 Vil Gomorra ikke grue, Før den staaer i
 Bredens Lue?

8. Endelig er Tiden kommen, Da enhver
 bekjende maae, Og i Sandhed har fornum-
 men, Herren vil nu til at slaae, Lusten er
 det første Riis Til ubodeligt Forliis, Vil Gud
 ikke Plagen møde, Saa er hele Landet øde.

9. Store Gud i Himmerige, Nu kan
 ingen tvivle meer, Men det hele Land
 maae sige: Det er Herrens Haand, vi seer!
 Alle skjelve maae derved, Du har ramt
 det

det rette Sted, Og kan det os ikke drage,
Er vel intet Haab tilbage.

10. Nu vel an, I Herrens Præster,
Skal vi være Jordens Salt, Elsker vi den
Deel, vor Mester Blodig dyre har betalt:
Nidkjærheds Vasune fat, Fordner ind i Ver-
dens Nat, Viser Skuedal dens Byrde, Hvo
der er en ærlig Hyrde.

11. Op da, op i Graad at sømme, Arme
syndefulde Land, Og til evig Tid fordømme
Sikkerhedens fule Stand. Alle Syndestrom-
mes Dal, Hvor og Meeneed selv er fal, Uret-
færdighedens Sæde, Op at hyle og at græde!

12. Gamle, Unge, Arme, Rige, Kom-
mer, følger, vender om! Ja, hvo denne
Gang vil svige, Bærer Herrens Bredes
Dom. Bornene paa Moders Knæe, Ja
det arme dumme Fæe, Alle, hver en Blode-
draabe, Op til Gud i Himlen raabe.

13. Hør, vor Fader, hvad vi bede, Hør
vort Skrig i Jesu Navn, Lad os ei forgjæves
lede Efter Naadens søde Favn. Staae os
bi, Guds kjære Son, Med din blodig Sved
og Ben, At vor Graad i Dag maae være
Dig til evig Pries og Ære.

O m D ø d e n.

Mel. O Jesu! for din Pine.
J Christo har jeg Livet, I Døden døer
min

min Bæ, Mit Hjerte, Gud hengivet, Kan midt i Døden lee.

2. Jeg takker for den Gæ, At høre Dødens Bud, Jeg reiser glad, at være Nu hjemme hos min Gud.

3. Nu har jeg overvundet Ved Jesu Blod og Saar, Jeg er med Gud forbundet, Dg glad til Himlen gaaer.

4. Naar mine Kræfter bukke, Mit Bryst og Maal er stemt, Saa har du mine Sukke, Min Jesu, dog ei glemt.

5. Naar alle mine Sunde Mig ikke lyde meer, Naar Haanden ei kan finde, Dg Diet ikke seer.

6. Da, naar det er din Villie, Jeg skal herfra igjen, Da lad mig sove stille I Jesu Bunder hen.

7. Jeg, som en Borre, hænger Ved Jesum med mit Sind, Dg gjennem Døden trænger I Himlens Glæde ind.

Under samme Melodie.

Min Død er mig til Gode, Thi Jesus er min Ven, Saa doer jeg vel tilmode Fra Verdens Jammer hen.

2. Jeg doer med Frydetanker, Thi jeg er Jesu Lem; Jeg lætter glad mit Anker, Dg seiler trostlig hjem.

3. Nu har jeg overvundet Dg stridt den gode Strid, I Jesu har jeg fundet Min Fader mild og blid.

4. Naar

4. Naar jeg for Bæe og Smerte Ei mere tale maae, Saa lad dig ret til Hjerte Mit Hjertes Sukke gaae.

5. Naar Livets Lys udsluffes, Al Verden bliver sort, Naar jeg skal døe og rykkes Fra Tidens Jammer bort;

6. Da lad mig sove stille Med et fornoiet Sind, Og Gud hengiven Billie I Jesu Arme ind.

7. O du, min Frelses Klippe Og Trost i al min Bæe, Lad Troen dig ei slippe Før jeg dig hist kan see.

Met. Paa Gud allene.

Nu, jeg har vunden Og stridt den gode Strid, Og Afstedstunden Er kommen sød og blid, Gak til din Hvile, Min Sjel, af Verden feed, Læg dine Vile, Og Skjold, og Bue ned, Kom nu at ile Til evig Herlighed.

2. Af mine mange Med Tæarer, Ach og Bæe Døpfylde Gange Jeg kan den sidste see, Har jeg maatt't rende, Hvor man kan neppe gaae, Men Foden brænde, Om man vil stille staae. Nu har det Ende, Nu kan jeg Kronen naae.

6. Her har jeg skjoldet, Nu Kampens Tid gaaer ud, Jeg har beholdet Den sande Troe til Gud, Hvor er der tvistet Om denne dyre Skat, Hvor har han vristet Paa Troen
en

en Dag og Nat, Som mig har fristet, Men selv er bleven mat.

4. Derfor er Kronen Til mig i Himlen gjemt, Guds Søn paa Tronen Har Vrens Krands bestemt, Ei mig allene, Men ogsaa hver især Af dem, som tjene Den milde Frelser her, Dg findes rene I Lammets Høitidsfærd.

5. Nu da, jeg takker Al Verden hermed af, Fornoiet pakker Nu sammen til min Grav, Lad Jorden segne Udi sin Afte ind, I Jammers Egne Mit længe vante Sind Skal intet regne Den sidste lille Vind.

6. Al Priis og Ære, Ja i al Ewighed, Skal Lammets være, Som for os Døden leed, Hans Blod og Bunder, Som hjalp saa ofte, at Jeg ei gif under, Dem er det jeg har fat, Dg trostlig blunder I Jesu Saar: god Nat!

Et lidet

Tillæg

af mine Brodres og en anden kjær Vens
Psalmer,

som tildeels i de forrige Dplag have været indførte
iblandt de andre i denne Psalmebog, men
findes nu her trykte for sig selv.

En Adventspsalme.

Mel. *Folie d'Espagne.*

Raaber, ach raaber enhver, som kan
raabe!

raabe! Raaber: Hosanna med Glæde og Sang! Raaber saa længe som Hjertet kan haabe, Raaber, Halleluja tusinde Gang'!

2. Raaber Hosanna, min Jesu til Ære! Raaber: du deilige Zion, gik ud. Raaber, min Jesu! din Brud jeg vil være! Raaber, her kommer den saligste Gud.

3. Raaber, I Præster! ach baner Guds Veie; Raaber, I Herrer! min Herre jeg seer; Raaber, ach kunde jeg Jesum kun eie! Raaber, jeg alting da agter som Leer.

4. Raaber, I Høie, I aabnede Dorte! Raaber, I Lave, vort Tag ei forsmaae! Raaber, ach Glæde, al Feide er borte! Raaber: til Jesum vi samtlig vil gaae.

5. Raaber, I Ringe, jeg alting har funden; Raaber: i Jesu al Ære jeg har; Raaber, I Syge, min Bræf er forvunden; Raaber: al Sagen ved Jesum er klar.

6. Raaber, I Gamle, Hosanna til Lykke; Raaber, al Lykke Kong Salomon stee; Raaber, ach, Jesu! ach, Jesu! mig smykke; Raaber, om andre end spotte og lee.

7. Raaber, I Unge, vil Satan end briste, Raaber: du lille sagtnodige Lam! Raaber, min Jesum jeg aldrig vil miste, Raaber, hvad agter jeg Menneſtens Skam.

8. Raab

8. Raaber, I kjære Gud elskende Hjertes; Raaber: min Jesum jeg haver i Favn, Raaber og længes med tusinde Smerter, Raaber i Herrens velsignede Navn!

9. Raaber, ach raaber enhver, som kan raabe, Raaber: Hosanna med Glæde og Sang! Raaber saa længe som Hjertet kan haabe, Amen! Halleluja tusinde Gang!

N. B.

En Julepsalme.

Mel. Jeg beder dig, Fader.

Op Hjerte, op med Frydestrig! Lad Fredsbasuner høres, Gud Faders Søn af Himmerig Er kommen ned til mig, Som os saa undelig Ved Englesang kundgjøres.

2. Den Tid Augustus lod med Skat Guds eget Folk besvære, Der var af hver forhadet, forladt, Da kom den salig Nat, Som var bestemt og sat Til alle Dages Ære.

3. Men Verden var af Satan lagt I evig Trældoms Fængsel, Saa var det nu vor Jesu Agt, At rive os med Magt Af Satans Bold og Pagt Og evig Sjæletrængsel.

4. Derfor vi af Engle faaer Den Frydestsang at høre Om saadan Fryd, som overgaaer Hvad Bid og Sands forstaaer, Som Jesu Blod og Saar Til Lyset skulde føre.

5. Vel-

5. Velkommen da, livsalig Roer, Fra
Himlens lyse Sale, Fra evig Glædes Fryd
og Flor Til denne syndig Jord, Til Pine,
Spot og Mord I disse Brædedale.

6. Men agt, min Sjel, hans ringe,
Pragt, Han, som al Verden raader Med
majestætist Guddoms Magt, Er her i Pjal-
ter lagt, Som ned til os har bragt Saa
mange tusind' Raader.

7. Ach Gud! jeg seer dit Leie paa Med
bitter Graad i Die, Kan du ei bedre Senge
faae, End at du skal med Straa I Stal-
dens mørke Braa Dig, Jesu, lade nøie?

8. Det falder jeg en Kjerlighed, At Je-
sus vilde stige Til os i saadan Jammer
ned, Og Verdens Skjendsel leed, For os
at gjøre ved Sin Armod evig rige.

9. Saa maatte jo hver Draabe Blod
I mig forbandet være, Der ei i Andagts-
lue stod, Mens Jesus er saa god, Af in-
derst' Hjerterod Ham dagligen at ære.

10. Ja, Jesu, jeg og Veien veed,
Hvor jeg skal til dig komme, Du lagdes
jo i Graven ned, Saa veed jeg god Be-
sted, At jeg i Nymghed Mig skal til Jor-
den frumme.

11. O Frelsermand, hvad er du fjøn,
Jeg dig i Favn vil tage, O Brudgom, meer

end tusindskjøn, Gud Faders egen Søn,
 O lad min Graad og Bøn I Troen dig
 behage!

12. Ach du, mit Hjertes Rosenblad, Min
 Sjel i Længsels Lue Saa pünlig onster,
 at den sad Blandt Englene i Råd, Og
 kunde der saa glad Sin Jesum altid stue.

13. De himmelsøde Frelser's Ord, Jeg
 fik i Dag at høre, Af Englenes livsalig Chor
 Om dig, mit Hjertes Noer, Skal op fra
 denne Jord Mit Sind til Himlen føre.

14. Farvel, og vüid, o Verden, at Du
 mig ei meer kan tjene, Til Himlen er mit
 Dnste sat; Al Verdens Lyst god Nat, I
 Himlen er min Skat, Ham elsker jeg allene.

15. Naar da min arme Krop engang
 I Dødens Nat skal sove, Skal Sjelen i
 Guds Helgen's Klang Blandt Englestem-
 mers Klang Med evig Julefang Sin Je-
 sum altid love.

16. Lys over Kongen naadelig Din Fred
 fra Himlens Sæde, Hans ganste Hjertes
 fryde sig, O Davids Søn, i dig, Og gjør
 ham stærk og rig I Mandens Fryd og Glæde!!

17. Vor Konges Huus og ganste Land
 Guds søde Fred befæste, At hver udi sit
 Sted og Stand Af Hjertet skjøne kan, Hvada
 du, o Frelsermand! Har gjort for vores
 Bedste.

18. Ditt

18. Din Naade, som en Himmelsty, Og
Hermons Dug udbrede Sig stedse over
denne Bye, Alt vi maae Synden flye, Og
dermed ei paa nye Dpirre dig til Brede.

19. Loft nu, min Sjel, din Stemme saa
Hoit op i Frydens Tone, Alt der, hvor de
Udvalgte staae Med Wrens Krone paa, Din
Sang og høres maae For Jesu Christi Trone.

20. Gud, som udi det høie boer, Vi
prise allesammen, Som sendte ned paa
denne Jord Sin Søn med Livets Ord,
Alt hvo, som paa ham troer, Skal blive
salig, Amen.

B. B.

Passionspsalmer.

Mel. Som en Hjort med Torst.

Ach, hvorledes skal jeg skue Alles Liv at
være Død? Livets søde Himmeldrue,
Alt behøve Jordens Skjød? Guds og alle
Engles Lyst, Alle arme Syndres Trost, Udi
Graven at nedsættes! Aldrig det af mig
forgjættes.

2. Jeg vil og i Flokken træde I din
Skare lige ind, Og i Sorgedragt mig flæ-
de, Sorge udi Sjel og Sind, Daane udaf
Hjertevæe, Græde, skjønt enhver vil lee,
Sætte mig hos Havens Side, Til jeg faaer
din Grav at vide.

3. Saa

3. Saa vil jeg bestue nøie, Hvor man dig vil lægge ned, Siden gaae for hver Mands Døie Til dig i dit Hvilested, Og be-see det Hjertelag, Som har drevet denne Sag For mig, at hans eget Hjerte Brast i Dødens Bæe og Smerte.

4. Denne Sag den burde tegnes Ind i Hjertets dybe Rod, Og af alle bør at regnes, Som vi nu hos Graven stod, Og be-saae hans Fordefærd, Alle tage sig det nær, Hvorfor skal den mørke Hule Dog saa kjær en Frelser stjule?

5. Jeg og du er Aarsag bleven, Alt Guds eget Hjerteblad Blev ham som af Bryttet revet, Til at gaae i Dødens Bad; For vor Synd og Skidenhed, Og for Gud han var saa vred, Derfor kom han ned at lide, For vor Salighed at stride.

6. Denne Sag er uden lige, For Fornuftten alt for stor, Hvordan Gud af Himmerige Bilde gaae i dette Mord. Kjerlighed var Demanthsard, Ogter intet blodigt Saar, Ingen Marter, ingen Smerte Kunde strække sammes Hjerte.

7. Seer den milde Sjelehyrde Brænde udaf Kjerlighed; Han sig lader gjerne myrde, Og i Graven lægge ned. Kan han kun vor Frelse faae, Ja saa vil han gjerne gaae Gjennem Helved's Bæe og Svie, Og dog blive ved at tie.

8. Og

8. Deden selv ham ei fortryder; D, hvor
 har han Verden kjær; Kjærlighed hans Hjer-
 te bryder, Det er nok Forundring værd, D
 hvor blev han spændt og strakt, Dg paa Vi-
 nebænken lagt, Hvor det dyre Blod har
 rundet, Forend han fik overvundet.

9. D, hvor høit man skulde agte Jesu
 Marter, Død og Blod, Hvor vemodelig
 betragte Den med Graad, med Bøn og Bod;
 Men der findes dog saa faa, Som vil i hans
 Godspor gaae; Saa vil følge Jesu Lære, Dg
 dog sande Christne være.

10. Hører, lader eder raade, Under Sa-
 ligheds Forliis, Regner ikke Jesu Raade
 Mere for saa liden Priis: Slipper Ver-
 dens stidne Lyst, Folger Jesu søde Røst,
 Beder, han sig sig vil forbarne, Favner
 ham i Troens Arme.

11. D hvor sød og rosenyndig Er vor
 Jesu dyre Død, D hvor liflig, kraftig, fyn-
 dig, Naar man er i Sjelenød, Dg da fuld
 Forløsning faaer Ved vor Jesu Blod og
 Saar, Det er ret et Himmerige, Som har
 aldrig havt sin Lige.

12. Gid mit Hjerte var en Kilde fuld af
 Længsel, Suk og Graad, At jeg kunde aarle,
 silde Have Troens Die vaad, Dg i hvor jeg
 gaaer og staaer, Holde mig til dine Saar,
 Til min korte Tid er omme, Dg jeg siden hjem
 kan komme.

13. Saa er Graven al min Glæde, Hvor jeg ret skal hvile mig: Saa vil jeg ei mere græde, For at man begraver dig; Thi du blev dog ikke død, Men kun Dødens Porte brød, Og opslugte sammes Mørke Ved din Guddoms Kraft og Styrke. Th. H.

Mel. I Jesu Navn Skal al vor Gjærning.

I Jesu Saar Er al min Salighed, Naar Hjertet spaaer Mig ilde, hvor jeg gaaer, Det er al den Deel, jeg veed, At Jesus gav Sig selv for Verdens Straf, I Dødens haarde Baand, Og blev vor Frelsermand. Ingen Synd er nu saa stor, Naar man kun paa Jesum troer, At den jo forlades kan.

2. I Jesu Blod Jeg sænker Hjertet ned, Og for hans Fod Vil gjøre Hjertens Bod, Han vil for min Skidenhed, Som jeg har gjort, Mig ikke vise bort: Hans Blod det svarer: nei, Vil jeg paa Bedrings Veie Kun til hannem løbe hen, Er han mild og god igjen, Og fortryder paa mig ei.

3. I Jesu Død, Og al den Deel han leed, Jeg i min Nød Og Hjertets haarde Stød Seer, at Gud er ikke vred. Jeg derfor gaaer Til Jesum ind, og faaer Fuldkommen Vished paa, At jeg kan Naade faae; Thi min Jesu Død og Blod Gjør min gandske Jammer god, Hvorfor vil jeg bange gaae?

4. I

4. I Jesu Grav Og i hans Hvilested Er
 al min Straf, Som i et Afgrunds Hav, Ret
 til Grunde sunken ned. Gud være Lov, Alt
 hvad jeg har behov, Har jeg i Jesu alt,
 Som haver mig udvalgt Ved hans Pine til
 hans Brud, Trods, naar Satan leer mig ud,
 Han har al min Gjæld betalt. Th. H.

Om Hjertets Hengivenhed i Guds Villie.

Met. Dagen viger og gaaer bort.

Halleluja tusind Gang', Aldrig har jeg
 nogen Trang, Thi mit Kors kun driver
 mig Til min Jesum kraftelig.

2. Til dig, Jesu! hvor jeg gaaer, Sid-
 der, ligger eller staaer, Er min Længsel
 idelig; Thi din Dod forløste mig.

3. Vil du, jeg skal takke af, Væres til den
 mørke Grav, Bort fra denne Jammerdal,
 Vel, jeg reiser, naar jeg skal.

4. Hjertelig jeg glædes vil, Naar jeg
 prægtig fores til Himlens Slot og Her-
 lighed, Thi jeg er af Verden feed.

5. Ach, hvor salig, ach, hvor glad Skal
 jeg udi Englerad Frydens gyldne Cithar
 flaae! Ach hvor deilig skal det gaae.

6. Hos det Glarhav skal jeg see Tolv
 gang' tolv gang' tusinde Jomfruer, som
 Moses

Moses Sang, Synge blandt Guds Harpers Klang.

7. Jeg og i Guds høie Sal Da med Mund og Hjerte skal Stemme an paa Engleviis: Jesu! Jesu! evig Prais!

8. Da mit Liv har Skik og Fynd, Og er uden Død og Synd, Derfor er min daglig Sang: Halleluja tusind Gang'!

Mel. Jesus, Jesus, nichts als Jesus.

Hvor skal jeg vel Lindring finde I min store Nød og Trang? Mon jeg vel og nogensinde Bliver ret tilfreds engang? Ja, der fordres kun dertil, At jeg vil hvad Jesus vil.

2. Ham jeg derfor ene giver Al den Ting jeg af ham har, Ham jeg evig mig forstriver, Ingen Ting er mig saa rar, Som jeg jo vil sætte til, Ham til Vre, naar han vil.

3. Synes noget til min Baade, Og det er ham ikke med, Vil jeg nøies, som hans Naade Selv vil have mig afsted: Jeg vil lide taalig til Døden, hvad min Jesus vil.

4. Alt hvad Jesus vil fuldføre I, ved, og paa mig, min Gud! At jeg saa maae troe og gjøre, Som der fordres i hans Bud, Altid reisefærdig til Døden, naar og hvor han vil.

5. Døe mit eget Sind og Billie; Stive Hjerte, brist i tu, At min Sjel herefter stille
Kan

Kan i Jesu Arme Noe. Gaaer det baade fra og til, Lad det gaae, som Jesus vil.

6. Din, min Jesu! vil jeg blive, Mein du blive skal igjen, Alting vil jeg gjerne give Uden dig, min Jesu! hen. Alting horer mig da til, Naar jeg vil, hvad Jesus vil.

7. Derfor Rigdom, Lyst og Vre, Sundhed, Velstand, Liv og Blod, Og hvad ellers kjært kan være, Lægger jeg for Jesu Fod; Tag det, naar dig synes til, Alting, som min Jesus vil.

8. O hvad er det dog en Raade, O hvor salig er den Stand, At de sande Christne baa- de Korset har og elske kan, Hvile sødt i Jesu Skjød, Vel tilfreds i Liv og Død.

9. Tak min milde, søde, fromme, Dyrebare Frelsermand! Tak fordi du lod mig komme Ind i saadan liflig Stand, At jeg siger Amen til Al den Ting, som Jesus vil.

10. Amen, Jesus han skal raade ic.

See den sidste Psalme.

N. B.

Om Bestandighed og Fremvejt i Troen.

Mel. Sorrig og Glæde de vandre tilhobe.

Jesús. Ab. 2, 7.

Den, som der vinder, skal æde de søde Frugter, som midt i Guds Paradiis groer.

groer, Ingen Slags Død eller Jammer skal møde Den paa mig stedse og hjertelig troer, Dvægende Gæst, Styrke og Kraft, Gives den, Seiren i Døden har havt.

S j e l e n.

2. Hjælp mig, o sødeste Jesu! at vinde, Ofte jeg strider med strøbelig Magt, See, hvor kan Synden mig Hænderne binde, At jeg i Striden er næsten forsagt, Frelseren blid! Før du min Strid, At jeg kan vinde i Angestens Tid.

J e s u s. B. 11.

3. Den, som der vinder, tør ikke forsaage, Ingen skal nogentid skade hans Sjel, Trods, at den anden Død skulde dem plage, Som før har fægtet saa mandig og vel, Hjertet skal lee, Diet skal see Mig, som han frelste af alle Slags Bee.

S j e l e n.

4. Hjælp mig, o sødeste Jesu! at vinde, Lidet formaaer kun min strøbelig Troe, Om ei din Naade, som Solen, vil rinde Op i mit Hjertes formørkede Boe. Mørket fordriv, Synden gjør stiv, Gudsfrøgt opvarme mit Hjerte og Liv.

J e s u s. B. 17.

5. Den, som der vinder, jeg giver at æde Manna som udi Guds Ark er henlagt, Saa og Forsikring paa Himmelens Glæde,

Om

Om han den hvide Steen tager i Aigt, Hvo,
som den faaer, Ene forstaaer Det Navn, som
alle Guds Kjemper attraaer.

S j e l e n.

6. Hjelp mig, o sødeste Jesu! at vinde,
Verden sit kjødelig' Manna og stroer, Hvor-
udi Satans Forgift er at finde, Hvorved saa
mangen en Sjæl saa hendoer; Jesu, mig
kryst Saa til dit Bryst, At du for alting er
ene min Lyst.

J e s u s. B. 26 2c.

7. Den, som der vinder, og Striden
fuldender, Holder min Gjerning, og bliver
mig troe: Jern han skal føre, som Riset, i
Hænder, Støde de Dnde, som Potter, i tu,
Knuse dem smaa, Slide og slaae, Mens der
er noget at hævne sig paa.

S j e l e n.

8. Hjelp mig, o sødeste Jesu! at vinde,
Gjør du min Christendom luttret og reen!
Alt det, som hedenskt er, af mine Sinde,
Driw og bortryd hver Forargelses Steen!
Kens du i Grund, Hjerte og Mund! Gjør
mig i Troen retsindig og sund!

J e s u s. Cap. 3, B. 5.

9. Den, som der vinder, skal klædes
med hvide Stukkene Klæder, og finde sit
Navn Skrevet i Livets Bog! hvo tør vel
slide

slide Dem af min Haand, som mig haver i Favn? Stedse han skal, Meer end Krystal, Skinne i Himlens den deiligste Sal.

S j e l e n.

10. Hjelp mig, o sødeste Jesu! at vinde, See, hvor min Kjortel er skiden og fuul, Lad min forvøndte Indbildning forsvinde, Thi for dig er jo intet i Skjul; Doe du mig saa, At jeg og maae For dig i Saligheds Klæder bestaae.

J e s u s. B. 12.

11. Den, som der vinder, bestandig skal blive I min Guds Tempel en Pillere stærk, Der jeg tre deilige Navne vil skrive, Stadens og Guds og mit ny Navn vel mærk: Kjempe! hold ud, Jeg er din Gud, Du er min Borger, min Datter, min Brud.

S j e l e n.

12. Hjelp mig, o sødeste Jesu! at vinde, See, hvor let tabes mit Hjerte og Mod, Styrke og Raade er hos dig at finde, Al min Mundering er, Jesu, dit Blod, Trods da alt, hvad Fryser af Had, Dit Blod mig, Jesu! gjør modig og glad.

J e s u s. B. 21.

13. Den, som der vinder, skal have den Ære, At han beklæder min Herligheds Stool. Her han i Korset mit Billed' maae bære,

bære, Der skal han glimre som Himmelens
Soel, Himmelens Bøe Ferer ham Roe,
Derfor strid tappert, standhaftigt og troe.
Sjelen.

14. Hjælp mig, o sødeste Jesu! at vinde,
Fjendernes Mængde staaer mod mig paa
Luur, Djeleven, Verden og sammes Gud=
inde, Kjød og Blod, som er min onde Na=
tur, Jag dem nu hen, Jeg er igjen, Christe,
din, og du min sødeste Ven. N. B.

Om det evige Liv og Salighed.

Mel. Cia, mit Hjerte ret inderlig.

Den elste (a) Jerusalems (b) Længsel (c)
mig nøder at ile Til Jesum, som Duen
(d) til Noa i Arken at hvile; Ach havde
jeg Vinger (e), Som Drnen sig svinger,
Jeg vilde opfare (f) fra alt, hvad mig twin=
ger (g) og stinger.

2. Kom stjønneste, yndigste, sødeste, sa=
ligste Time (h), Af Attraa til Jesum jeg fær=
dig nu er at besvime (i); Jeg ligger i Dvale,
Gud ikke forhale (k) Den Time, da jeg dig
min Aand skal befale (l) og tale (m).

3. Da

---

a) Apoc. 20, 9. (b) Heb. 12, 22. (c) Pf. 6, 3. 2. 2 Cor.
5, 2. (d) Gen. 8, 9. (e) Pf. 55, 7. (f) Ef. 40,
31. (g) Pf. 55, 4. Rom. 7, 23. (h) Matth. 24,
42-47. Luc. 12, 35-40. (i) Cant. 5, 8. (k) Pf. 70, 2.
(l) Pf. 31, 6. Luc. 23, 46. Act. 7, 59. (m)
Matth. 25, 34. Luc. 19, 30.

3. Da jeg i et Dieblif skal iblandt Eng-
lenes Skare Med gloende Hefte og Bogne
til Himlen opfare (n); Thi Jesus mig kjen-
der (o), Mit Aag han fraspænder (p), De
Engle, som mig og skal bære paa Hæn-
der (q), han sender (r).

4. Den store Guds Bolig det prægtigste
Slot i det høie (s), Mig Dørtene (t) aabner,
hvorefter jeg længe med Moie (u) Har løbet
og higet, Ja dagligen friget (v) Til Gud
mig har evig, som aldrig har sviget (x), be-
riget (y).

5. See Gulvet (z), hvor deiligt det glim-
rer i Englenes Stue Af Guldets, der skinner
som Jdens den klareste Lue; De spillende
rene Og ædele Stene, Dens Mure (a) og
Berler, dens Porte (b) allene betjene.

6. Her finder jeg for mig min salige
Hustru (Benner) og andre (c) Gudfrugtige
Sjele, hvis Glæde kan ingen forandre (d).
De Martyrers klare Guldfronede Skare (e)
Gud priser, og alle foruden al Fare kan
svare (f).

7. Ach

(n) 2 Reg. 2, 11. (o) Matth. 7, 23. 2 Tim. 2, 19. (p)
Luc. 2, 29. Phil. 1, 23. (q) Ps. 91, 11. 12. Luc. 16,
22. (r) Hebr. 1, 14. (s) Apoc. 21, 10. &c. (t)
Apoc. 21, 12. (u) Phil. 2, 12. (v) Ps. 42, 2. 3.
Ps. 119, 60. 1 Cor. 9, 24. 26. Phil. 3, 14. (x) Ps.
146, 6. (y) Matth. 19, 29. (z) Apoc. 21, 21. (a)
Apoc. 21. 18-20. (b) Cap. 21, 21. (c) 2 Sam. 12,
23. (d) Ef. 35, 10. Joh. 16, 22. (e) Apoc. 7, 9-15.
(f) Apoc. 5, 8. 14. Cap. 19, 1-6.

7. Ach Glæde, ach sødeste Glæde mig ganske beringer (g), Hosanna og evig Halleluja (h) frydelig flinger, Her Harperne (i) røres, Og Sangerne (k) høres, Ja alt, hvad formerer min Glæde, fremføres og gjøres.

8. Mit Hoved en Krone (l) af funkende røde Rubiner Bepryder, i silke (m) og stutfene (n) Klæder jeg triner Med Valner i Hænder (o), Og hvor jeg mig vender, Mig Himmelens salige Sjele omspænder (p), og fjender (q).

9. Her seer man de Helgenes Legemer smukke og mange, Som mange Gang' tusinde, tusinde Sole at prange (r), Som Skyggen bortviger, Naar Solen fremfiger, Saa seer man de jordiske gyldene Riger bortviger.

10. Hvo kan vel beskrive Guds Wiisdoms (s) og Helligheds Gaver (t), Vellysternes Strømme (u), og andet hvad Sjelen den haver? Ei Hjerte og Tanke, Ei Dinene blanke (v), Ei Dren, hvad udi Guds Rige skal vanke, kan sanke.

11. For

(g) *Pf.* 16, 11. (h) *Apoc.* 5, 11-13. *Cap.* 7, 9 12. *Cap.* 19, 1-7. (i) *Apoc.* 5, 8. *Cap.* 15, 2. *Cap.* 15, 2. (k) *Cap.* 5, 9, &c. *Cap.* 14, 3. *Cap.* 15, 3. (l) 2 *Tim.* 4, 8. *Jac.* 1, 12. 1 *Petr.* 5, 4. (m) *Apoc.* 19, 8. (n) *Pf.* 45, 15. (o) *Apoc.* 7, 9. (p) *Hebr.* 12, 22, 23. (q) *Matth.* 17, 4. (r) *Matth.* 13, 43. *Cap.* 17, 2. *Dan.* 12, 3. 1 *Cor.* 15, 40. *Phil.* 3, 21. (s) 1 *Cor.* 13, 12. (t) 1 *Cor.* 13, 13. *Cap.* 15, 49. *Apoc.* 19, 8. (u) *Pf.* 36, 9. (v) 1 *Cor.* 2, 9.

11. For alting at skue Guds blideste Ansigt, husvaler (x), Hvis lifligste Skjendhed sig zjrlig i Sjelen maler, Som Solen kan neie Foruden al Moie Sit deilige Billed' det tindrende Die tilfoie (y).

12. Som Moderen (z) Barnet, mig Jesus med Favnetag møder, Ach yndigste Sedhed! min Jesus mig alting forseder (a), Hvor Glæden den finder (b), Som Havet udbryder, Hvor Jesus mig kroner (c), mig fysjer (d), mig pryder (e) og fryder (f).

13. Bort derfor al Belyst (g), bort Verdens opsvolmende Vre (h), Bort Mammon, som Menneskens Kræfter saa ilde fortære (i), Min Rigdom (k) og Glæde (l), Mit Herligheds Sæde (m), At være hos Jesum, hvor Englene qvæde (n), tilstæde.

14. I Gjerning (o) jeg finder Apostelen Sandhed at tale: Jeg slutter (p), at dette Livs korte Piinagtigheds Qvale Ei noget kan veie (q) Mod Himlen at eie, Om Verden end holder os for det, de pleie udfoie (r).

15. Syng

(x) *Pf.* 17, 15. *1 Cor.* 13, 12. *1 Joh.* 3, 2. (y) *2 Cor.* 3, 18. *1 Cor.* 15, 49. *Apoc.* 19, 8. (z) *Es.* 16, 13. (a) *Cant.* 5, 10-16. (b) *Es.* 35, 10. (c) *2 Tim.* 4, 8. (d) *Cant.* 1, 2. *Cap.* 5, 16. (e) *Apoc.* 19, 8. (f) *Matth.* 25, 21-23. (g) *2 Pet.* 2, 13. *1 Joh.* 2, 15, 16. (h) *Joh.* 15, 2. (i) *Matth.* 6, 24. *Pf.* 39, 7. (k) *Matth.* 6, 21. (l) *Matth.* 25, 3. (m) *Matth.* 19, 28. *Apoc.* 3, 21. (n) *Apoc.* 14, 2, 3. (o) *Act.* 10, 34. (p) *Rom.* 8, 18. (q) *2 Cor.* 4, 17. (r) *1 Cor.* 4, 13.

15. Syng Amen (s), mit Hjerte! syng Amen, mit inderste Hjerte! I Himlenes Saa- lighed endes din Vaade og Smerte (t), Gud lad os tilsammen I Glæde og Gantmen, Som Christi Brud prunke med himmelske Brammen (u), syng Amen. N. B.

En Beslutningspsalme.

Mel. Jesus, Jesus, nichts als Jesus.

Amen! Jesus han skal raade (a), Amen er hans Aand (b) og Ord (c), Amen er hans Kraft (d) og Naade (e), Amen er hans Daab (f) og Bord (g), Amen er hans Liv (h) og Død (i), Amen! hvad er Jesus fød (k)!

2. Amen! Jesu, min Anfører (l)! Amen er din Himmelfart (m), Amen, Sandhed mig frigjører (n), Amen er Guds Lovters Art (o), Amen! Jesus! kom hid ind (p)! Amen er dit Navn (q) og Sind (r).

3. Amen!

(s) Neh. 8, 6. Jer. 28, 6. Apoc. 19, 4. (t) Luc. 16, 25. Sap. 3, 1. (u) vide v. 8.

(a) Act. 21, 14. (b) Joh. 16, 13. (c) Joh. 17, 17. 2 Cor. 1, 20. (d) 2 Pet. 1, 3. Eph. 6, 10. (e) 2 Cor. 13, 13. 2 Tim. 2, 1. Act. 4, 33. (f) Joh. 3, 5. (g) 1 Cor. 11, 23. Joh. 6, 53. (h) Luc. 24, 34. Act. 4, 33, 1 Cor. 15, 3. 5. (i) Rom. 5, 10. Apoc. 1, 18. (k) Cant. 3, 3-5. Cap. 5, 16. (l) Pf. 48, 15. Rom. 5, 2. 1 Pet. 3, 18. (m) Pf. 47, 6 Act. 1, 9-11. (n) Joh. 8, 32. (o) 2 Cor. 1, 20. (p) Apoc. 22, 17. (q) Apoc. 3, 14. (r) 2 Cor. 1, 19.

2. Amen! Haabet ei bestjemmer (s), Amen! Troen er min Seir (t), Amen! Kjærlighed istemmer: Amen i de Frommes Seir (u), Amen i Guds søde Noe (v) Amen! her er godt at boe (x).

4. Amen! her er ingen Fare (y), Amen! borte er min Sorg (z), Amen selv skal mig forsvare (aa), Amen, Jesus er min Borg (bb), Amen er min bedste Ven (cc), Amen er i Himmelen (dd).

5. Amen! jeg til Himlen farer (ee), Amen alting er bered (ff), Amen synge Englestarer (gg); Amen i al Evighed (hh), Amen høit skal stinge da (ii), Amen og Halleluja (kk).

6. Amen raabe hver en Tunge (ll), Amen er min Himmelsang (mm), Amen skal jeg evig sjunge, Amen blandt Guds Harpers Klang (nn), Amen her er Livets Flod (oo), Amen! ach, hvad Gud er god (pp).

7. Amen

(s) Rom. 5, 5. (t) 1 Joh. 5, 4. (u) Ps. 72, 19. 118, 15. (v) Ps. 4, 9. Matth. 11, 29. Cant. 2, 3. (x) Matth. 17, 4. (y) Ef. 65, 16. Rom. 8, 31. (z) Ps. 4, 8. 1 Sam. 2, 1. (aa) Ef. 41, 10. Ps. 46, 2-6. Ps. 62, 7. 8. (bb) Ps. 18, 3. Prov. 18, 10. (cc) Cant. 5, 8. 16. (dd) Col. 3, 1. (ee) Ef. 40, 31. Phil. 3, 14. (ff) Matth. 22, 4. (gg) Apoc. 5, 11. Cap. 7, 11. (hh) 1 Paral. 16, 36. Apoc. 7, 12. (ii) Apoc. 7, 10. Ef. 6, 4. Apoc. 14, 2. (kk) Ps. 106, 48. Apoc. 19, 4. (ll) Neh. 8, 7. Ps. 35, 27. (mm) Apoc. 7, 12. (nn) Apoc. 14, 2. (oo) Apoc. 21, 6. Cap. 22, 1. (pp) Apoc. 21, 3, 4, 22, 24.

7. Amen siger nu tilsammen (qq), Amen! Herren gjøre saa! (rr) Amen! Jesu! svar nu Amen, Amen er dit Segl herpaa (ss), Amen! sig, kom i min Favn (tt), Amen! ja i Jesu Navn (uu).

(pp) Par. 16, 36. Ps. 106. 48. (rr) 1 Reg. 1, 36. Jer. 28, 6. (ss) Matth. 6, 13. Joh. 3, 33. (tt) Apoc. 22, 20. (uu) Joh. 16, 23.

N. B.

Om den Bodfærdige Synders Poenitentse.

Med sin egen Melodie.

Jesus annammer Syndere, Som føle
Syndens Morderpile, Dg ei mod de-
res Sjelevee Kan finde Trost, Hjelp eller
Hvile; Dem Verden selv for snever er,
Som ei sig selv meer have kjær, Dem Mo-
ses vil aldeles døde, Dg Helvede plat lægge
øde, De denne Fristad aabnet see, At han
annammer Syndere.

2. Hans faderlige Hjertelag Drev ham
fra Himlen ned paa Jorden, For os at
frie fra Bee og Ach Er Jesus selv for-
bandet vorden; Han tog paa sig vor store
Nød, Dg den af os fortjente Død: Han
selv, som blev for os aflivet, Har til et
Offer sig hengivet, Som os med Gud for-
sonede; See! han annammer Syndere.

3. Nu

3. Nu er hans Hjerte, Arm og Skjød
 En Tilflugt for beflemte Sjele, Der er'
 de frie for Dom og Død, Slet ingen Sorg
 dem meer skal quæle, Han vaster deres
 Synder af Udi sit Blods det røde Hav,
 Saa han paa dem ei meer vil tænke, Den
 Aand, som han dem monne stjénke, Dem
 lader idel Naade see; Thi han annammer
 Syndere.

4. Han fører dem til sin Fader ind, I
 sine de blodrøde Arme; Det boier da Guds
 Fadersind, At han vil evig sig forbarne,
 Til sine Børn han dem antar, Og alt det,
 som han er og har, Det bliver dem af
 Naade givet. Ja Døren selv, som fører
 til Livet, Kan de med Glæde aabnet see;
 Thi han annammer Syndere.

5. O! kunde du hans Hjerte see, Som
 længes efter dem, som synde, Saa vel de
 end Bildfarende, Som de, hvis Bodetaa-
 rer rinde: Han leder efter Toldere, Han
 til Zachæum vilde see, Mariæ Graad han
 stille vilde, Da han den saae med Magt
 nedtrilde, Og hendes Synder ei ansee;
 Thi han annammer Syndere.

6. Han venlig har til Petrum seet, Skjont
 hand fornægtede sin Herre. Nu det er ei
 allene skeet, Da han her vilde være. Nei!
 han den samme altid er, Retfærdig, naa-
 dig

dig mod enhver; Som han var her i Udsel-
heden, Saa er han og i Herligheden, En
inderlig Forbarmere, Som vil annamme
Syndere.

7. Saa kom da, hver, som Synd har
gjort, Og ei i Synden finder Hvile, Til
ham, der ingen viser bort, Som vil ned-
bøiet til ham ile. Hvorfor mon du omkomme
vil, Da han dig byder Naade til? Vil du
nu Synden længer tjene, Da han vil redde
dig Urene? Slip Syndens Bei, til Jesum
see; Thi han annammer Syndere.

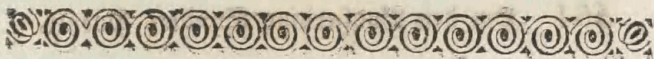
8. Kom udsel, bøiet, jammerlig; Kom
kun, og lad dig ei bortjage! Hvor
hart end Byrden trykker dig, Vil dog hans
Naade dig antage: See! hvor hans Hjerte
aaben staaer, Og hvor han dig imøde gaaer!
See, hvor han selv dig derom beder, Og
efter dig med Smerte leder! Kom da, du
arme Dnm! og see, At han annammer
Syndere!

9. Siig ei: min Synd er alt for svar!
Jeg jo hans Naade og hans Gaver Saa
lang en Tid foragtet har, Forgjæves han
mig kaldet haver; Saa fremt det nu dit
Alvor er, Og du for Synden Corrig bær,
Skal ingen Ting hans Hænder binde; Troe
kun, saa skal du Naade finde, Han ganste
vist skal Hjelp betee; Thi han annammer
Syndere.

10. Dog

10. Dog siig ei: jeg ei haste tør, Jeg leve vil, som det mig lyster; Gud luffer ei strax Naadens Dør For mig, derved min Sjæl sig troster; Nei! mens han kalder, da hør til, Kom snart, nu han dig kalde vil! Hvo som den Dag i Dag vil drømme, Den kan snart Naadens Tid for-
 samme, Dens Dør blir luft evindeligt; Kom, nu vil han annamme dig!

11. Ja, drag os selv, o! Jesu mild, Ret hen til dig og til dit Rige; Os med Begjærlighed opfyld Og alle Adams Børn tillige; Naar Sjelen fuld af Pine er, Væs os dit Bryst, som har os fjer, Naar os vor Nød ei lader hvile, Lad os ei stille staae, men ile, Tit vi kan siige hver for sig: Min Jesus og annammer mig.

Register.

paa de Psalmer, som findes udi denne
Psalmebog.

Ach! at enhver dog 41	Den hoie Gud, som til 124
Ach Himmelsode Ord 204	Den Luft, hvori vi gaae 153
Ach hvad er man dog 462	Den onde Levemaade 331
Ach hvad er man uden 460	Den sagte Bevæg. list. 479
Ach kunde jeg mig ned 321	Den ypperligste Wei 366
Ach maatte hun sin Jesum 341	Den snevre Wei er bred 334
Ach min Rose visner bort 160	Den, som der vinder, skal 551
Ach see dog, hvilken 444	Den, som Gud har født 88
Ach vidste du, som gaaer 231	Den Tid gaaer an, som 486
Ach hvorledes skal jeg 545	Den Troe, som Jesum 381
Adam gif i Frydens Lund 155	Den Wei, du gif i Kors 340
Al Herlighedens Herre 238	Den Wei gaaer vist til . . . . .
Al Priis og Lov og Ære 530	Himmerige 392
Aldrig kan jeg sige 298	Den gamle Adams Sind 510
Alle Christne Sjele skynder 48	Den Sjel, som Gud i . . . . .
Allerstorste Præst, som	Sandhed 520
dig 354	De Ord, som du mig lader 283
Allevegne, hvor jeg vander 486	Der Mennesket var gjort 182
Amen! Jesus han skal 559	Det er den daglig Trost 316
Armod volder mig at 421	Det er et listigt Ord, at 280
skrige 421	Det koster ei for megen 405
At Livet blev til Sinds 474	Det koster meer, end man 438
B ort, I kjædelige Zanfer 478	Det koster megen Kamp 403
Bort Verden af mit 326	Dig, dig min Herre, vil 281
Bort Verdens Tuleglæde 11	Dig min søde Skat, at . . . . .
Bryd frem mit Hjertes 206	møde 37
Bryd gjennem mit ansægt. 51	Dine Vunders Huler 257
D a nu det gamle Aar 26	Drag, Jesu, mig dog 107
Den elskte Jerusal. 555	Drag ind ad dine Porte 107
Den yndigste Rose er fund. 20	Du arme Stov og Jord 484
	Du Djevel, skal den . . . . .
	Glæde 131
	Du er allene, store Gud 310
	Du er allene værd 313
	Du er, opstandne Seiersh. 91
	Du . . . . .

R e g i s t e r.

Du Folk, som Christne kaldes	290	Her seer jeg da et Lam at	56
Du Hjertens Fryd forrene	378	Hjerte Fader straf mig ei	224
Du skjenker mig dig selv	350	Hjerte, lad dig ei indbilde	148
E n Christen har et Kjempe- mod	401	Horer dog, I Christne Lande	535
En Draabe kun at smage	496	Horer I, som græde	85
Er der nogen, som vil see	260	Hosianna, Livets Ord	82
Er det saaledes eller stær	498	Hvad ere de Christne dog	482
Er Gud for mig, saa	257	Hvad er det godt i Jesu	163
Er jeg da her allene vild	416	Hvad er din Herlighed	463
Et er nodigt, dette ene	338	Hvad er dog Paaske sod	84
Et helligt Liv, en salig Død	46	Hvad fattes mig? hvi er	425
F alder paa dig Mod- gangs Hede	288	Hvad horer jeg i Parad.	175
Far dog fort, far dog fort	412	Hvad skader dig, min	430
Far herud, urene Aand	375	Hvem der havde dog	470
Flue min Aand og brød	377	Hvo er denne Fyrstedatt.	467
Forsoger eder selv	253	Hvo Hjertet vil omskjære	27
Frisk op beklemte Sind	411	Hvo i Hjertet ret vil finde	38
Frisk op endnu engang	18	Hvordan takke vi v. Herre	17
Frisk op til Fryd al Christ.	99	Hvor er saadan en deilig	200
Fryd dig, du Jesu Brud	1	Hvor Gud mig forer	523
G af hen i Gethsemane	53	Hvor kan du dog i Syn- den	228
Giv dig, min kjere	286	Hvorledes skal jeg møde	9
Guddoms Straale, Himmel-Lue	110	Hvor lystig, sod og vndig	276
Guds igjensodde, nye	218	Hvor seer det ud i Ver- dens Ork	370
Gud skal alting mage	162	Hvor skal jeg Synder hen	236
Guds Riges Evangelium	272	Hvor skal jeg vel Lindring	550
H alleluja, jeg har min Jesum funden	432	Hvo vll med til Himmer.	329
Halleluja tusind Gang	549	Hvo vil mig anklage	264
Helligste Jesu, Keenheds	134	S ammer har mig plat S omgivet	418
Her kommer dine arme	22	Sarme Syndre, op i Skof	232
Her lober jeg i Blinde	413	I Christne, reiser eder snart	90
		I Christo har jeg Livet	537
		I Dag er Naadens Tid	222
		I denne sode Tuletid	13
		Jeg er den ene alvise stærke Gud	269
		Jeg	

R e g i s t e r.

Jeg er Guds Jemidija	446	Rom, regn af det Høie	116
Jeg er rede til at bede	285	Korsfæste! see jeg vil .	60
Jeg gaaer i Fare, hvor		Kraft udaf det Høie	121
jeg gaaer	317	Kun friff derind, du	
Jesu al min Fryd og Være	429	drukner ei	396
Jesus du min Deel i Livet	194	L ad din Raade paa os	
Jesu du min Lyst i Live	354	regne	115
Jesu, hvor er Livets .	422	Lad dit Rige allevegne	31
Jesum, Jesum, Jesum		Lader os vor Herre prise	95
siger	353	Lær mig, hvordan jeg	356
Jesum seer jeg for mit Die	74	Loven er et helligt Bud	266
Jesu, naar jeg Sindet	457	M eer end Himmelsøde	476
Jesus onnamuer Syn-		Milde Gud! mit	
dere	561	Hjerte tager .	146
Jesus han er Syndres		Min Aand er lystig,	
Ben	225	fuld af Fryd	189
Jesu, Sjelenes lyse Dag	58	Min Brudgom, den	
J Herrens udvalgte,		liffige	471
som Hellighed ove .	373	Min Christen er dit Kors	
J Jesu Saar er al min		saa svart	390
Salighed	548	Min Dod er mig til	
J Jomfruer, J kloge	494	Gode	538
J Lemmer hvis Hoved		Min Fader! fod mig til	
har Himlen i Vælde	440	dit Billede at bære	216
Jmmanuel vi synge dig	23	Min Hjertens Jesu søde	191
J Morgen skal mit		Min Jesu! Grund til al	
Bryllup staae	297	vor Lyst	170
J pragtige Himle og		Min Jesu! mit Lives	
Jorden tillige	320	livsaligste Brønd .	319
J Sjæle, som igjen saa		Min Jesum vil jeg, intet	
ilde	292	meer	464
J sikre Folk paa Jorden	500	Min Jesus han er min	322
J Sinde, som finde ei		Min Jesu, søde Sjælelyst	343
hvile	524	Min nok beflemte Aand	361
J som af Syndens Sole	43	Min Sjæl, hvo vilde være	336
R om, hellig Aand, kom		Mit Hjerte altid vanker	14
Hjerte mild	120	Mit Hjerte skal brænde	
Rom Hjerte tag dit Reg-		som Offer	531
nebræt	36	N aar	
Rommer, hvo vil Blisid.	327		

R e g i s t e r.

N aar jeg min Jesu		D hvor rigtig, o hvor	458
Viinsels Bærd	61	D hvor yndig, og hvor	450
Nærmer kun eder, Spot,		D Jesu, Guds taalmo-	
Jammer og Nød	406	dig Lam	64
Nei det er ei saa tet en Nei	78	D Jesu, min Brudgom	345
Nu da til Lykke, mand-		D Jesu, see min Skam	177
haftig Christen Sjel	434	D Jesu, som har elsket	184
Nu derfor maae du ei	398	D Jesu, Troens dyre	251
Nu det gamle Aar gif hen	29	D flere Sjel, som bliver	210
Nu, Gud ssee Lov, at	488	D Kjerlighed, som Himlen	80
Nu har jeg fundet det	250	D Lam, som ingen Synder	64
Nu jeg har vunden og	539	D Menneske, som troer	508
Nu Jesus til sin Pine	171	D min Kjerlighed og	
Nu vel an, et freidigt		Glæde	67
Mod	34	Dy al den Ting, som Gud	151
Nu vel an, mit bange	244	Dy alle Folk paa denne	274
		Dy hen op til Fryd og	255
D alle Tings Monark	144	Dy Hjerte, op med Fryd	542
D arme Sjel og	234	Dy I Christne, ruste eder	410
D de Sjæle! de allene	447	Dy, og smyk dig, Sjel	301
D du, den jeg længe	480	Dy, op, at møde din	518
D du Sjælens største		Dy, op I Folk paa Jor-	
Glæde	113	den	492
D dyre Sjel, opmuntre		Dy, op min Land fra	
dig	139	hele	528
D giver Lyd, I Folk	202	Dy, op mit arme Hjerte	4
D Gud, Fornuften fat-		Dy, thi Dagen nu frembr.	7
ter ei	166	Dy, vaag og beed min	
D Gud, hvad er du meer		Sjel	423
end sjon	137	D scierrige Frelsermand	105
D Gud! mit Livs Fader	308	D Sjel, hvor blev de gode	295
D Gud ssee Lov, min Je-		D Sjel, som daglig glad	306
sus gjør mig reen	44	D slagtet Lam, som dod	442
D Gud, som Tiden vender	512	D søde Gud, din Raades	128
D havde jeg dog tusind	526	D søde Jesu, du som lod	94
D Hellig Land, o søde	111	D søde Raadestand	454
D Hjertens Renselse	45	D store Gud, hvad har	212
D hvad er det en Herre-		D syndig Flok, hvo er det	123
stand	293	D vaager op af Verdens	427
D hvad er min syndig	242	D Verden, kom at skue	69
D hvilken Ære	452		

Register.

Paa denne Dag vi see Guds Son . . . . . 104 Paa Jesu Dod og blodig 506 Raaber, ach raaber Enhver . . . . . 540 Retfærdighed i Jesu Christi Blod . . . . . 264 Røe er Sjælens bedste Skat . . . . . 363 Saa gaaer nu Sje- lens Høstid an 303 Saa kom forønskete Do- dens Stund . . . . . 489 Saa kom, o Jesu, stær- ke Helt . . . . . 198 Saa skal da Mammon 158 See Dagen bryder frem 502 See, Livets Vald'er'fuldt 205 Syng, Hjerte, syng en 504 Skal Kjærlighed sin Pro- ve staae . . . . . 368 Slaaer sammen alle Hænder . . . . . 101 Sode Jesu, hvilken Glid 190 Sorger du endnu min Sjel . . . . . 359 Staae fast, min Sjel 436 Stille er min Sjel til Gud . . . . . 360 Store Gud, som dig til 142 Store Prophete med him- melske Lære 188	Synder, hvad er Klokken 315 Synes det i Kors og Pine 315 Saalmodighed behoves 346 Triumph! Triumph 98 Uploselige Kilde som din Fader . . . . . 71 Vægtet! vil det mørke Rige . . . . . 208 Vær i Korset troe og stille 349 Vær lystig i Herren 449 Vær trostlig mit Hjerte 355 Vær velsignet Naadetrone 73 Vel den, der veed i Jesu Ravn . . . . . 284 Vil du have Paaskeglæde 87 Vil du have Røe min Sjel 324 Vil du til Herrens Al- ter gaae . . . . . 299 Vort Gud er tro i Liv og Dod . . . . . 388 Vort Jesus kan ei noget Herberg finde . . . . . 25 Vort Sjel er dert' l' født 180 Vort Kors gjer sure Miner . . . . . 386 Vort Trængsel, hvor t'esp. 384 Vort Troe er den Forvisn. 247 Vort Troe kan gjennem alle Baand 408

